

Staženo z webu:
eknihy zdarma.cz

Staženo z webu:

eknihy zdarma.cz

EZ Eknihy
zdarma.cz

Městská knihovna v Praze

**Božena
Němcová**

Národní
báchorky
a pověsti I

knihovna

PRAHA 2012

Městská knihovna v Praze

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Přístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Znění tohoto textu vychází z díla Národní báchorky a pověsti (svazek 1) tak, jak bylo vydáno ve Státním nakladatelství krásné literatury, hudby a umění v roce 1956 (NĚMCOVÁ, Božena. *Národní báchorky a pověsti. Svazek 1*. K vydání připravili Zdeňka Havránková a Rudolf Havel. 2. vyd. Praha : SNKLHU, 1956. 345 s. Národní knihovna, sv. 46).

Elektronické publikování díla Boženy Němcové je společným projektem Městské knihovny v Praze a www.digiBooks.cz.

Autorem portrétu Boženy Němcové na obálce e-knihy je Jan Vilímek.

Text díla (Božena Němcová: Národní báchorky a pověsti I), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), není vázán autorskými právy.

Citační záznam této e-knihy:

NĚMCOVÁ, Božena. *Národní báchorky a pověsti I* [online]. V MKP 1. vyd. Praha : Městská knihovna v Praze, 2012 [aktuální datum citace e-knihy – př. cit. rrrr-mm-dd]. Dostupné z WWW:

<<http://web2.mlp.cz/koweb/00/03/3>

Vydání (obálka, grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative](#)

Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo
komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko.

Verze 1.1 z 30. 8. 2012.

*Milé přítelkyni své
paní Bohuslavě Čelákové
připisuje tyto památky národní
Božena Němcová*

O zlatém kolovrátku

Jedna chudá vdova měla dvě dcery, dvojčata. Byly si v tváři tak podobny, že je nebylo možná rozeznati. Tím rozdílnější byly ale jejich povahy. Dobrunka byla děvče poslušné, pracovité, přívětivé a rozumné, zkrátka děvče nadobyčej dobré. Zloboha naproti tomu byla zlá, mstivá, neposlušná, lenivá a hrdá, ba měla všecky nectnosti, které jen vedle sebe býti mohou. A matka přece jen Zlobohu ráda měla, a kde jen mohla, jí nadlehčovala. Bydlely v lese v malé chaloupce, kam člověk málokdy zabloudil, ačkoli to nedaleko města bylo. Aby se Zloboha něčemu naučila, dovedla ji matka do města do jedné služby, kde se jí dosti dobře vedlo.

Dobrunka musela zatím doma malé hospodářství spravovat. Když ráno kozu nakrmila, skromné, ale chutné jídlo přistrojila, sedničku a kuchyňku čistě vymetla a uspořádala, musela ještě, neměla-li právě potřebnější práci před rukama, ke kolovrátku zasednout a pilně přísti. Tenounké její předivo matka potom v městě prodala a začasť z výdělku Zloboze na šaty koupila; ubohá Dobrunka ale z toho nikdy ani za vlas nedostala. Proto však přece matku milovala, a ač od ní za celý den ani vlídného oka neviděla, ani dobrého slova neslyšela, přece ji vždycky bez škaredění a bez odmluvy poslouchala, takže ani Pánbůh od ní reptavého slova neslyšel.

Jednou odešla matka do města. „To ti povídám, at’ nezahálíš, co budu

pryč!“ přikazovala Dobrunce, která jí kus cesty za chaloupku uzlíček s předitvém vynášela.

„Víte, matičko, že se nedám k práci nutit, tedy také dnes, až si pouklidím, pilně přísti budu, abyste se mnou spokojena byla.“

Když matce uzlík podala, vrátila se zpátky do chaloupky. Tu jakmile po síni, kuchyňce a sedničke uklidila, zasedla si ke kolovrátku a začala příst. Byl to její obyčej, že když byla sama doma, u přádla zpívala; protož i tenkrát, sotvaže se usadila, začala jemným hláskem všecky písně, které uměla, jednu po druhé zpívati. Vtom slyší venku koňský dupot. I myslí si: Kdopak to asi k nám zabloudil? Musím se podívat. Vstane tedy od kolovrátku a malým okénkem

pokukuje na dvorek, kdežto vidí mladého muže s bujného vraníka slízat. Totě krásný pán, šeptá Dobrunka sama pro sebe, pořád u okna stojíc. A jak mu ten kožený šat a čepice s tím bílým pérem na těch černých vlasech dobře sluší! Teď uvazuje koně a jde k nám; musím se podívat, co žádá.

Vtom kročil mladý pán do dveří; nebo tenkrát nebyly ještě žádné závory a zámky, a přece se žádnému nic neztratilo. – „Pozdrav tě Bůh, děvče!“ řekl k Dobrunce. „I vás, pane!“ odpověděla Dobrunka. „Co se vám líbí?“ – „Prosil bych tě o trochu vody, mám velkou žízeň.“ – „Hned vám posloužím; zatím se posaďte.“

Běžela, vzala žbánek, a když jej čistě vymyla, nabrala u studánky vody a

pánovi donesla. „Ráda bych vám něčím lepším posloužila, ale nemám nic jiného.“ – „Hleď, jak mi to chutnalo,“ odpověděl pán, prázdný žbánek jí vraceje. Dobrunka ho zase na místo dala, aniž pak pozorovala, že jí mladý pán zatím měsíc plný peněz potají do postele strčil. – „Nyní ti děkuji za občerstvení, a jestli dovolíš, přijdu zítra zase.“

„Je-li vám to k potěšení, přijďte.“ Nato podal Dobrunce ruku, a vyšed na dvorek, vyšvihnul se na koně a ujížděl pryč. Dobrunka zasedla zase ke kolovrátku, ale obraz mladíka zůstal jí pořád na mysli. Ještě nikdy se jí nitka tak často neutrhla jako tenkrát.

Večer přišla matka domů, vypravovala mnoho, co všecko Zloboha umí a jak se z ní denně hezčí

děvče dělá. Konečně se ptala Dobrunky: „Cožpak jsi nic neslyšela, byl prý zde velký hon?“

„Ach, ano, zapomněla jsem vám říci, že se tu nějaký pán zastavil; prosil mě o trochu vody, kterou jsem mu hned dala; byl pěkně ustrojen v koženém šatě. Víte, jak jsem to jednou s vámi ve městě byla, viděly jsme tam také tak ustrojené pány, v takovém koženém šatě, malou chlupatou čepičku s bílým pérem na hlavě; na plecech měl kuši, bezpochyby že to byl jeden z myslivců. Když se napil, sedl na vraníka a jel opět dále.“ To však Dobrunka zamlčela, že jí při odchodu ruku stiskl a slíbil, že druhý den zase přijde.

Večer, když Dobrunka matce lože chystala, vypadl z postele těžký měšec s penězi. S podivením ho Dobrunka

zdvihla a matce podala. – „Kdo ti tolik peněz dal?“ – „Mně nikdo. Ale snad je ten pán sem strčil, jinak nevím, kde by se tu byly vzaly.“ Matka vysypala peníze na stolek. Bylo to samé zlato. „I propánaboha, tolik peněz!“ divila se stará; „to musí býti bohatý pán; viděl snad, že to u nás chudě vypadá, a učinil milosrdný skutek; Bůh mu za to štěstí popřej.“ Nato peníze shrnula a do truhly schovala.

Jindy, když si Dobrunka lehla, po denní práci celá utrmácena brzy usnula; té noci ale nemohla živou mocí usnouti; pořád a pořád měla obraz mladého jezdce před sebou, a teprv pozdě na noc spánku v náruč klesla. Tu se jí zdálo, že je ve velkém zámku a chotí mocného pána, pán však že je jezdec, kterého včera viděla.

Dávají se velké hody, při kterých je mnoho hostů; tu vstane se svým manželem od stolu a jde s ním do jiného pokoje; on ovine ruku kolem jejího pasu a chce ji obejmout; vtom skočí mezi ně černá kočka a zatne Dobrunce ostré drápy do srdce tak, že jí krev bělostný šat hrkem postříká; Dobrunka vykřikne a vtom se probudí. „To byl podivný sen,“ pravila sama k sobě. „Co to asi bude? Tak hezky se začal, ale ta ukrutná kočka ho pokazila; to neznamená nic dobrého.“ S takovým výkladem podivného snu vstala Dobrunka a začala se strojit. Jindy nepotřebovala k tomu mnoho času, tenkrát ale nemohla na sobě nic dost hezky vyhladit a urovnat. Vlasy si upletla a červenými pentlemi protkala, což jenom ve svátek dělávala;

sukni měla jen z cajku, ale čistou a pentlí obroubenou, k tomu šněrovačku z damašku a košilku bílou jako sníh. Když se tak přistrojila, bylo mílo se na ni podívat. Potom šla po své práci.

Když se blížila polední hodina, neměla u kolovrátku žádného pokoje; pořád si hledala po venku nějaké šukání, ale to jen proto, aby mohla mladého jezdce vyhlížet. Ten nedal dlouho na sebe čekat. Dobrunka ale jak ho zdáli spatřila, běžela honem ke kolovrátku, aby ji neviděl a si nepomyslel, že ho vyhlížela. Když přijel na dvorek, skočil rychle s koně a vešed do sedničky uctivě ji pozdravil. Dobrunce přitom srdéčko tlouklo, že jí div zpod šněrovačky nevyskočilo. Matka sbírala v lese dříví, a Dobrunka byla tedy s ním sama. Když ho

pozdravila a aby si sedl pobídla, šla opět ke kolovrátku. „Jak jsi se vyspala, Dobrunko?“ ptal se mladík za ruku ji bera. „Dobře, pane.“ „Copak se ti zdálo?“ „Ach, já měla podivný sen.“ „Pověz pak mi ho, já umím sny dobře vykládat.“ „Vám to právě povědět nemohu.“ – „Proč?“ – „Inu, protože to bylo o vás.“ „Právě proto mi to povědět musíš.“ – Tak se spolu hádali, až mu Dobrunka sen přece pověděla.

„Hleď, až na tu kočku,“ pravil cizinec, „může sen tvůj se vyjevit.“ „Jak by se to mohlo státi, abych takovou paní byla?“ „Nechceš býti mou ženou?“ „Pane, vždyť já žertu rozumím.“ „Nikoli, Dobrunko, to není žádný žert, já to myslím opravdu a dnes jsem schválně pro odpověď přijel, chceš-li mi ruku podati?“

Dobrunka se zamyslíla a s lehkým uzarděním jezdcí pak ruku podala. Vtom vstoupila matka do dveří. Mladík jí pozdravil a hned beze všech okolků vyznal, že Dobrunku miluje, ona že ho také ráda má, takže jim k úplné blaženosti jen matčino svolení schází. „Mám svůj dům,“ doložil, „a mohu se ženou dobře živ býti; také pro vás, matičko, mám místa dosti v domě a u stolu svého.“ To když stará slyšela, nezdráhala se dlouho dáti jim své požehnání. Nato řekl k Dobrunce: „Před' jen, má milá, rozmilá, až napředeš na svatební košili, přijdu si pro tebe.“ A políbiv jí podal matce ruku, vyšvihnul se na vraníka a rychle odjížděl.

Od té chvíle zacházela matka s Dobrunkou mnohem vlídněji. Za ty

peníze, co od mladého pána měly, koupila stará také Dobrunce ledacos potřebného, ačkoliv z nich přece jen Zloboha nejvíce dostala. Dobrunka si toho ale málem ani nevšímalá, její radost byla, když jen mohla u kolovrátku sedět, pilně příst a na svého milence myslet.

Tak jí čas rychle ubíhal, a dříve než se nadála, bylo na košili napředeno. Její milý musel to mít dobře vypočteno, neboť přijel v ten samý den, jak byl přislíbil. Dobrunka vyběhla mu naproti a on ji upřímně k srdci přivinul. „Máš upředeno na košili?“ ptal se jí žertuje. „Mám.“ „Můžeš tedy tu chvíli se mnou jeti?“ – „Proč tak nakvap?“ „Nemohu jinak, má drahá; zítra již musím do boje, a proto bych rád, abysi mne zatím doma

zastávala, a když se vrátím, co má žena opět přivítala.“ – „Copak tomu ale řekne matka?“ „Ta musí být spokojena.“ Šli tedy k matce do sedničky, kde jí ženich žádost svou přednesl. Ta se ovšem zamračila, neboť byl v hlavě její docela jiný plán uložen. Ale co měla dělat? Musela se do vůle bohatého ženicha vzdáti. – Když je požehnala, řekl jí tento: „Seberte své věci a přijďte k mé Dobrunce, by se jí nestejskalo. Až města dojdete, ptejte se jen ve knížecím zámku na Dobromila, lidé vám ukážou, kam máte jít.“ Nato pojal uslzenou Dobrunku za ruku, posadil ji před sebe na kůň a uháněl k svému domovu.

Ve knížecím zámku bylo množství lidu pohromadě, všechno se k boji

chystalo. Někteří z nich ale stáli u vrat, i zdálo se, že někoho očekávají. Tu se žene jezdec k zámku, máje před sebou na koni pannu co den krásnou. „Již jede!“ křičeli všickni, že se to po zámku rozléhalo; každý nechal práci ležet a kvapil ke vratům. Když Dobromil s Dobrunkou až do dvora přiklusal, shrnuli se všickni, kde kdo byl, a jako by si byli řekli, počali jedním hlasem volat: „Zdráva buď kněžna naše, zdráv buď kníže náš!“ Dobrunka byla jako u vidění a nevěděla, co o tom myslit má. „Cožpak jsi, Dobromile, kníže?“ tázala se hledíc v jasnou tvář jeho. „Ano, a není ti to milé?“ „Mně je to vše jedno, ať bys byl čímkoliv, ale řekni, proč jsi mě tak obelhal?“ „Já tě neobelhal, vždyť jsem ti slíbil, že se ti sen tvůj vyplní, jestli

mne za muže vezmeš.“

Tenkrát nebylo ještě potřebí tolik příprav k stavu manželskému; když se dva měli rádi a rodičové svolili, bylo po všem; a protož Dobromil Dobrunku svým poddaným hned co svou ženu představil, načež se všickni do hodovní síně odebrali, kde (kromě knížete a kněžny) až pozdě na noc jedli a pili. Druhý den rozloučil se mladý manžel s drahou Dobrunkou a odejel do boje.

Jako bludná ovce chodila mladá kněžna po skvostném zámku, a byla by se raději po lese toulala a v osamělé chaloupce návrat manžela očekávala nežli zde, kde se jí jako v cizině zastesklo. To však netrvalo dlouho; za půl dne naklonila si každé srdce svou přirozenou dobrotivostí a upřímností.

Druhý den poslala pro svou matku; ta přišla a přinesla jí také kolovrátek. Ted' byla dlouhá chvíle ta tam. Dobrunka myslila, že to bude pro matku milé překvapení, když uslyší, čím se její dcera stala; ta však škaredě na to hleděla, neboť si tajně v srdci přála, aby to štěstí raději Zlobohu bylo potkalo. To ji hnětlo. Když takto několik dní uplynulo, řekla k Dobrunce: „Vím, dcero milá, že ti tvá sestra mnohdy křivdu činila, ale ona toho ted lituje; pročez jí odpust' a vezmi ji k sobě.“ – “Byla bych to od srdce ráda hned učinila, kdybych se byla nadála, že by ke mně šla. Chcete-li, půjdem pro ni tu chvíli.“ – „Ano, učiň tak.“

Kněžna poručila, aby se do vozu zapřáhlo; pak si do něho s matkou

sedly a jely k lesu. Když přijely až po kraj, slezly obě. Dobrunka rozkázala sluhovi, aby tam na ně počkal, a šla s matkou k chaloupce, kde ji sestra očekávala. A když přicházely k chaloupce, vyběhla jim Zloboha naproti a líbala šťastnou sestru, přejíc, by se jí vždy tak dobře vedlo. Odtud vedly ji ty podvodnice do sedničky. Tu ale sotva když přes práh kročila, popadly ji obě a Zloboha přichystaný nůž do ní vrazila. Nato jí uřezaly ruce a nohy, oči vyloupaly a tělo tak zohavené do lesa zanesly, oči však, nohy a ruce dobře schované s sebou do zámku vzaly, jsouce toho domnění, že by je kníže tak rád neměl, kdyby nebylo něco od předešlé ženy v domě. Zloboha oblekla Dobrunčiny šaty a s matkou z chaloupky odešla. Za lesem

sedly do kočáru a jely domů.

V zámku nikdo nepozoroval, že to není pravá paní; sloužícím zdálo se toliko, že byla paní jejich první dny mnohem lepší, než je teď.

Zatím ale ubohá Dobrunka nebyla mrtva, ona se po několika hodinách probudila, a tu cítila, že ji teplá ruka potírá a do úst hojivé kapky pouští. Nevidělat' ovšem, kdo to je, protože oči neměla. Když se poznenáhla na všechno upamatovala, začala si naříkat na nepřírozenou matku a ukrutnou sestru. „Mlč a nenaříkej,“ ozval se temný hlas vedle ní, „všecko se dobře skončí.“ – „Ach, jak by se to mohlo stát, vždyť nemám oči, ani nohy ani ruce; já již nikdy více nespatřím to jasné slunce a ten zelený háj, nikdy více neobejmu mého Dobromila, aniž

mu kdy na košile přísti budu. Co jsem provinila, ty zlá matko a mnohem horší sestro, že jste mě tak zkazily?“

Mezitím vyšel starec, jenž prve k ní mluvil, z jeskyně ven a třikráte zavolal. Tu přiběhl k němu chlapec a ptal se, co chce? On mu poručil, aby sečkal, až se vrátí. Po malé chvíli přinesl zlatý kolovrátek a pravil: „S tímto kolovrátkem půjdeš do města do knížecího zámku. Tam se s ním posadíš, a bude-li se tě kdo ptáti, zač je, řekneš: za oči; a také ho žádnému nedáš, kdo by ti dvě oči za něj nepřinesl.“ S takovým rozkazem chlapce odeslav, sám se opět k Dobrunce vrátil.

Chlapec kráčel zatím k městu a přímo do zámku, kdežto se u vrat s kolovrátkem usadil, právě když se

Zloboha s matkou z procházky vracela.

„I podívejte se, matko,“ zvolala, „co to za skvostný kolovrátek; na tom bych mohla sama přísti; počkejte, já se zeptám, je-li na prodej.“ Šla tedy blíže k chlapci a ptala se ho, zač je? – „Za oči, paní.“ „Za oči?“ – „Ano.“ „Totě divná věc. Proč právě za oči?“ „Já nevím, otec mi tak poručil, a tedy ho nesmím za peníze prodat.“ Zloboha si kolovrátek pořád prohlížela, a čím více na něj hleděla, tím více se jí líbil; najednou si vzpomněla na Dobruňčiny oči. „Maminko, hleďte, jako kněžna musím míti přece něco, co každý nemá; až přijede kníže domů, bude chtít, abych předla, a pomyslete jen, jaká to bude krása, když budu příst na zlatém kolovrátku; máme ty

Dobrunčiny oči schované, dejme je za něj, vždyť nám zůstanou ještě nohy a ruce.“

Matka, lehkomyšlná tak jako dcera, svolila; Zloboha přinesla oči sestřiny a za kolovrátek je dala.

Chlapec pospíchal s očima k lesu. Když přišel k jeskyni, odevzdal je starci a odešel. Tento šel s nima k Dobrunce a zlehounka jí je do důlků vtlačil. Ta náhle prohlídla. Viděla před sebou starce, jemuž bílé vousy až přes prsa splývaly. Šedý šat pokrýval vysokou jeho postavu od hlavy až k patám. Poslední paprsky zacházejícího slunce padaly ouzkým vchodem jeskyně na jeho vážnou a přívětivou tvář a polily ji ruměnou září. Nejinak bylo Dobrunce, než jako by před ní nějaký bůh stál. „Jak se tobě,“ pravila,

„ty svatý muži, za tvou lásku odměním? Ach, kýž bych mála jen tvé ruce zlíbat!“ „Bud' ticha,“ přetrhl starec řeč její, „a očekávej všecko pokojně.“ Nato opět odešel, přinesl Dobrunce na dřevěném talíři chutné ovoce a postavil je na její, z vonného listí a mechu ustlané lože; pak vybíral červené jahody a jako starostlivá máti drahé děcko, tak on Dobrunku krmil; potom jí z dřevěného koflíku dával zapíjet.

Druhý den časně ráno stál opět starec před jeskyní a volal na chlapce. Když přiběhl, dal mu zlatou přeslici a řekl: „S tou přeslicí půjdeš zase do knížecího zámku a posadíš se s ní u vrat; bude-li se tě kdo ptát, zač je, odpověz: za nohy, a dříve ji žádnému nedávej, dokud tobě dvě nohy nedá.“

Chlapec s přeslicí odešel a starc se vrátil do jeskyně. Zloboha stála u okna a dívala se na dvůr, právě když se chlapec s přeslicí u vrat usazoval. Hned běžela k matce a řekla jí to. „Pojďte se jen podívat, u vrat sedí zase ten chlapec a má překrásnou přeslici.“ Šly tedy k němu. „Zač je ta přeslice?“ ptala se chlapce. „Za nohy, paní.“ „Za nohy?“ „Ano.“ „Řekni mi, co s tím otec tvůj dělá?“ „To vám nemohu povědět, neboť se nikdy otce neptám, proč se to neb ono státi má; co mi poručí, to vykonám, a protož vám za nic jiného přeslici tu dáti nemohu, leč za nohy.“ – „Poslechněte, matičko; když ten kolovrátek mám, bylo by příslušné, abych k němu i přeslici měla; máme ty Dobrunčiny nohy schované; což kdybych mu je dala?

Vždyť nám ještě ruce zůstanou.“ – „Dělej jak chceš,“ odpověděla matka. Zloboha přinesla tedy zaobalené nohy a chlapci je za přeslici dala. Nato s radostí do svých pokojů odešla a chlapec pospíchal k lesu.

Když přišel k jeskyni, odevzdal je starci a odešel. Tento bral se s nima do jeskyně, vzal mast, namazal Dobrunce rány a nohy jí zase přidělal. Ona chtěla vyskočit z lože, ale starec jí nedal. „Nyní zůstaň tiše ležet, až budeš docela zdráva, pak ti dovolím, abys vstala.“ Musela se spokojit, což také ráda učinila, neboť byla přesvědčena, že jí starec nic zlého neradí.

Třetího dne ráno zavolal poustevník chlapce, dal mu zlatý kužel a řekl: „Dones ho zase do knížecího zámku na prodej; bude-li se tě někdo ptát, zač

je, řekni: za ruce; a kdo ti dá ruce, tomu dej kužel.“

Když přišel chlapec s kuželem do zámku a u vrat se s ním postavil, přiběhla k němu Zloboha, která se právě s matkou po dvoře procházela. „Začpak je ten kužel, chlapče?“ ptala se. „Za ruce, paní.“ „To je ale divná věc, že nic za peníze neprodáváš.“ „Vzácná paní, já nemohu jinak jednat, než jak mně od otce přikázáno.“ Teď byla Zloboha v rozpacích. Kužel byl roztomilý, a ona by ho byla tuze ráda ke kolovratu koupila, aby se měla čím pochlubit. To však ji mrzelo, že by musela za něj ruce dát, neboť by jí pak nic od Dobrunky nebylo zůstalo. „Řekněte mi přece, matko, musím-li něco od Dobrunky mít, aby mě kníže tak jako ji miloval?“ „Inu,“ odpověděla

matka, „lépe bylo by přece, kdybys si je nechala; já alespoň častokráte slýchala, že je to dobrý prostředek k zachování domácí lásky. Pro mne si ale dělej jak chceš.“ Zloboha se chvilku rozmejšlela, potom ale důvěrou ve svou krásu a marnomyslností zavedena, běžela pro ruce a chlapci je dala. Kužel, na němž se len nad hedbáví jemnější a červenou pentlí otočený lesknul, byl z ryzího zlata. Potěšena nad tak skvostným nářadím, šla je uložit ke kolovrátku a k přeslici; matka ale vrtěla hlavou a mrzela se nad dceřinou zpozdilostí.

Chlapec byl zatím již zase zpátky. Když ruce starci odevzdal, zmizel. Ten šel s nima k Dobrunce, a namazav jí rány jako den předtím, k tělu je přidělal. Sotvaže Dobrunka rukama

pohybovat mohla, nedala se více na loži držet. Vyskočila, a padnouc starci k nohoun, líbala ruce, které jí tak mnoho dobrého udělaly. „Tisíceré díky tobě, dobrodinče můj!“ zvolala radostí slzy prolévajíc. „Odměnit se tobě nikdy nemohu, to vím, ale žádej cokoliv, a kdyby to sebetěžší bylo, já to mileráda pro tebe učiním.“ –

„Já od tebe ničeho nežádám,“ odpověděl starec a zvolna ji pozdvihnul. „Co jsem pro tebe učinil, učinil bych pro každého jiného; to je má povinnost. Nyní zůstaň zde tak dlouho, dokud někdo pro tebe nepřijde; o jídlo se nestarej, to ti pošlu.“ Ještě mu chtěla Dobrunka ledacos říci, ale on se jí před očima ztratil, aniž ho více spatřila. Teď vyběhla Dobrunka z jeskyně, by se

zase jednou na ten boží svět podívat mohla. Nyní teprv znala cenu svého zdraví.

I vrhla sebou na zem a líbala ji, brzy tancovala a objímala štíhlé jedle, brzy zase láskou roztoužená s pláčem ruce proti městu rozpínala. Byla by se snad i také do města rozběhla, kdyby ji nebyly slova starcova na místo poutaly.

Zatím se v zámku divné věci dály. Cestující totiž přinesli zprávu, že se kníže z boje vrací. Každý se těšil na dobrého pána, neboť nebyli s paní tuze spokojeni. Zloboha a matka se však přece trochu strachovaly, jak to as vypadne. Za několik dní kníže přijel; s radostnou tváří běžela mu Zloboha vstříc a on ji vroucně k srdci přitiskl. Neměla tedy již žádného strachu, že ji

pozná.

Strojily se hody, neboť bylo mnoho hostů s knížetem přijelo, kteří si u něho odpočinout a v rozkoši zotavit chtěli. Zloboha, jež po straně Dobromilově seděla, nemohla se na něho dosti vynadívát; zalíbil se jí statný kníže, a ona byla ráda, že se jim to tak dobře se sestrou podařilo.

Když bylo po hostině, ptal se Dobromil své domnělé ženy: „Co jsi dělala povždy, má drahá Dobrunko? Zajisté že jsi pořád předla?“

„Máte pravdu, drahý manžele,“ odpověděla oulisně Zloboha; „ale můj starý kolovrátek se mi pokazil, i přišel sem jakýsi chlapec a prodával překrásný zlatý kolovrátek, ten jsem si místo onoho koupila.“

„Ten mi musíš hned ukázat,“ řekl

kníže, a pojav Zlobohu pod paží, vedl ji ze síně. Šla s ním do pokoje, kde kolovrátek schovaný měla, a tam mu ho ukazovala. Dobromilovi se kolovrátek náramně líbil. „Sedni si, Dobrunko,“ promluvil k ženě, „a zapřed na něj, já bych tě již zase jednou rád u přeslice viděl.“ – Ta se nedala dlouho pobízet a honem ke kolovrátku zasedla. Dává nohu na podnožku, by kolečkem zatočila, tu začne něco v kolovrátku zpívat: „Nevěř, pane, nevěř jí, ona tebe ošidí; tvou ženou nikdy nebyla, ženu tvou ti zabila.“

Zloboha zůstala jako omráčena; knížetem to ale trhlo a s podivením přelítlo jeho oko celý pokoj, odkud asi zpěv přichází; když ale nikde nic neviděl, poručil Zloboze, aby dále

předla. Celá se třesouc uposlechla. Sotva ale po druhé příst začala, ozval se znova hlásek: „Nevěř, pane, nevěř jí, ona tebe ošidí; vlastní sestru zabila, v lese ji pochovala.“

Celá bez sebe, chtěla Zloboha od kolovrátku odběhnout, ale kníže, který náhle v její strachem zohyzděné tváři poznal, že to není jeho jemná Dobrunka, chopil ji za ruku, a mocí k sedátku přinutiv, poručil přísným hlasem, aby dále předla. Ještě jednou nešťastným kolečkem zatočila, a tu se ozval po třetí hlásek: „Sedni, pane, na vraníka, pospěš, pojed do lesíka, v jeskyni Dobrunka sedí, s touhou ti naproti hledí.“

Na ta slova Dobromil Zlobohu pustil, a vyletěv z pokoje na dvůr, poručil, by mu v okamžení toho

nejrychlejšího koně osedlali. Chasa polekaná nad strašným pohledem pána svého, běžela co clech stačil, aby rozkaz jeho vyplnila. V okamžení stál osedlaný kůň před Dobromilem, a ledva ucítil vraník ostrohu pána, uháněl s ním přes hory a doly, že se podkůvky ani země nedotýkaly.

Jak přijel kníže do lesa, nevěděl, kde má jeskyni hledat. Naměřil tedy rovnou cestou. Když kousek ujel, přeběhne mu najednou bílá laň přes cestu; kůň se jí lekne, hodí sebou na pravou stranu a uhání s pánem přes křoví a houští, a zůstane pod jednou skalou státi. Dobromil s něho skočí a uváže ho k stromu, maje na mysli, že se pěšky v lese po Dobrunce ohlídne. Vyleze tedy nejdříve na skálu; tu vidí mezi stromy něco se bělet; žádostiv

zvědět, co by to asi bylo, leze dál, a tu se octne najednou před jeskyní. Ale jaká to radost pro něho, když do ní vstoupí a svou Dobrunku tu spatří! I padne jí okolo krku, objímá ji a líbá, a dlouho se do její půvabné tváře dívaje, praví: „Kde jsem jen oči měl, že jsem tebe, ty anděle, od tvé ďábelské sestry hned nerozeznal?“

„Co víš o mé sestře? Kdo ti co řekl?“ ptala se Dobrunka, která o kolovrátku a o ničem ani nejmenšího nevěděla. Tu jí teprv kníže všechno vypravoval a ona nato opět jemu povídala, co se s ní po odchodu jeho událo.

„Od té doby,“ dokončila své vypravování, „co starce zmizel, nosí mně každý den malý chlapec jídlo.“

Nato se posadili spolu na trávu a ona mu přinesla na dřevěném talíři

ovoce k občerstvení. Když pojedli a trochu si ještě pohovořili, vzali dřevěný talíř a koflík s sebou na památku a kráčeli se skály dolů. Dobromil posadil svou pravou ženu před sebe na koně a uháněl s ní k domovu.

Domáci ho již očekávali, by mu pověděli, co se v jeho nepřítomnosti stalo; ale jeden na druhého koukal jako v pomatení, když viděli, že si pán tu samu paní veze, kterou rarach před nedávnem i s matkou před jejich očima v povětrí odnesl. Kníže, který to na nich pozoroval, co jim asi mozek mate, vkrátce všem příběh své ženy vypravoval. Tu jednohlasně všickni bezbožné sestře zasloužený trest přáli.

Zlatý kolovrátek byl ten tam, Dobrunka si ale vyhledala svůj starý a

pilně předla na košile pro svého milého muže. Žádný v celé zemi neměl tak tenké košile a nebyl tak šťastný jako kníže Dobromil.

O černé princezně

V jedné zemi bydlel na břehu mořském velmi chudý rybář. Malá chaloupka, loďka, několik sítí bylo celé jeho jmění. Než zdor své chudobě žil se svou ženou pokojně a svorně. Jediné jeho přání bylo, aby mu Bůh jedno dítě dáti ráčil, což se ale posud nevyplnilo.

Jednou poručil mu král – neboť musil královskou kuchyni potřebnými rybami zásobovat –, by co nejrychleji možná hojnost ryb nalovil, a sice těch největších, že bude míti mnoho hostů. Přislíben mu byl výdělek, jestli je brzo přinese, pakli ale ne, přísný trest. Znalt' rybář krále, že ve všech případnostech slovo držívá, a proto nemeškaje, vzal sítě, skočil do loďky a pustil se na moře. Ploul již několik

hodin, ale sít' ještě ani jednou plnou nevytáhl. Něco málo malých rybiček, to bylo všecko, čeho se dopídl. Mrzutě jimi do moře hodiv, nechtěl je ani pro sebe k večeři podržet. Již dostával strach; večer se schyloval, a on ani jednu velkou rybu neměl, a přece, jako by mu to zdor dělaly, množství se jich okolo něho hemžilo; roztáhl-li pak sít' na ně, byly ty tam, až zase všechny na druhé straně vyplouly.

„Tot' jste všechny očarovány,“ řekl skoro s pláčem, když opět prázdnou sít' vytáhnul. „Lovím již hezká léta, ale to se mně ještě nikdy nestalo. Co si počnu? Doufal jsem, že něco vydělám, ale jak vidím, budu spíše potrestán.“

„Snadná pomoc, příteli,“ řekl někdo za ním, a když se celý poděšen ohlídl, viděl za sebou státi člověka celého

černého. Dech se v něm zatajil a mráz mu přejel tělo, když se na muže podíval, který se na loďce octnul, jako by s nebe byl spadl.

„Proč se mě bojíš?“ řekl tento, leknutí rybářovo zpozorovav; „já ti nic neudělám. Přišel jsem, bych ti pomohl, ale jen pod tou výminkou, jestli i ty žádost mou vyplníš.“

Rybář jsa rád, že je zlý duch, za něhož nového hosta držel, v tak dobrém rozmaru, přislíbil, že všechno, co bude v moci jeho, udělá, když mu pomůže.

„Dobře,“ odpověděl Černý, „v okamžení budeš míti těch nejchutnějších a největších ryb, co se ti jich clo loďky vejde, dáš-li mi, o čem doma nevíš.“

„I tot' vám rád dám,“ řekl bez

přemejšlení rybář, neboť měl velmi málo nářadí a tedy lehko o všem vědět mohl.

„Já si tedy za dvakrát sedm let pro to přijdu.“

Nato vzal černý pán síť, a sotva ji do moře pustil, již ji plnou těch nejlepších ryb vytáhl. Tak to třikrát udělal a zmizel.

Rybář potěšen, že tak lehce z nouze vyvázl, radoval se z dobrého výdělku a pospíchal k domovu.

Žena ho již očekávala, a jakmile zdáli loďku uviděla, přichystala chutnou večeři, by se manžel její po práci posilnil. „To byl požehnaný lov,“ řekla, když rybář k břehu přirazil a ona mu ryby vyndavat pomáhala. „Však jsem měla dost strachu, jak pochodíš; neboť dvakrát již poslal se král ptáti,

kdy přijdeš.“

„Bylo mi krušno, milá ženo; myslím však, že bude král spokojen.“ Nato si všecko zařídil, a když se navečeřel, lehl na lože, chtěje časně ráno s rybami ke dvoru jíti. – Král, který se již obával, že se mu nejlepšího jídla k hostině nedostane, měl velkou radost, když se rybář ráno s tak pěknými rybami přihnal, a propustil ho s dobrým výdělkem. Rybář pak chtěje ženě své také jednou radost udělat, koupil jí na pěknou sukni, s kterou ji nemálo překvapil.

„Že jsi na mne tak laskavě pamatoval, musím i já tě něčím potěšit,“ řekla rybářka, sukni prohlížejíc, načež muži vyjevila, že se dávnoleté přání její vyplnilo. Ale nezaradoval se rybář nad tím tak, jak

se žena jeho domnívala; vzpomněli si na včerejší den a poznal teprv nyní, co Černý na něm vymámil. By však nebohou matku nezarmoutil, nechtěl se ani slovem o tom zmíniti, a přemáhaje se, smutek v srdci ukryl.

Vkrátce uběhl určený čas a rybářka porodila syna. Klučík byl tak roztomilý, že se i rybář nad ním zaradoval a na svůj smutek poněkud zapomněl. I netrvalo to dlouho, výrůstek chodil s otcem k moři a sbírával pěkné mušle, které na břehu ležely. Když byl větší, pomáhal plést sítě, a již se mu i kolikráte poštěstilo, že sám večeri matce obstaral. Tak uběhlo dvakrát sedm let, a rybář to ani nepozoroval. V samé radosti nad čiperným synem pozapomněl na černého hosta. Však ten naproti tomu

nebyl tak zapomněnlivý.

Jednou ráno volala rybářka syna k snídani, ale darmo. Myslí, že se pustil na lov, i ptá se otce; než ten také o něm neví. Vyběhne tedy ven, by se po něm ohlídla, daleko široko však není o něm ani zmínky. Tu teprv připadne otci na mysl Černý; ten běduje a sám sobě vinu dává, že lepší pozor na hocha nedal, a s bolestí velikou vypravuje ženě smutnou příhodu. Ubozí rodičové vedou náрек, ale syna se více nedovolají, za nějž jim Černý velký pytel zlata do chaloupky Nepohrdli ním, ač věděli, že by to byla špatná náhrada za milené dítě.

Daleko a daleko od rybářské chaloupky byl pod zemí zlatý zámek, v němž zaklená princezna bydlela. Ona byla nadmíru krásná, ale černá

jako uhel. Jedenkrátě prý ji spatřil jeden mocný čarodějník, který se do ní zamiloval: ona ho ale odbyla, začěž ji tento zaklel, by se v mouřenínku proměnila a tou tak dlouho zůstala, dokud by si ji mladík tak nezamiloval, aby z lásky k ní domov opustil a všelijaké nesnáze strpěl. To by ještě nebylo bývalo tak těžké, jen kdyby ji i s jinými lidmi do podzemního kraje nebyl zaklel. Co si tam měla počítí? Kdo ji měl tamodtud vysvobodit?

Jednoho dne chodila po zahradě a plakala; tu se k ní přítaloupí malý trpaslík a ptá se jí, proč pláče? Princezna se zastavila a hleděla upřeně na podivného mužíčka; že se jí ale tak přívětivě ptal, pověděla mu svou nehodu.

„Jen si proto tak nenaříkej,“ pravil,

když všechno vyslechl. „Jedná-li se tu jen o mladíka, o toho se ti sám postarám. Což ale, nebudeš-li se mu líbit, a on tu nebude chtít zůstat?“

„Pak mně nebude žádné pomoci a já se upokojím.“ – „Aj, pak si vezmeš mne?“

„Tebe?“ řekla princezna, úsměšně na mužíčka dolů hledíc.

„Nu, cožpak jsem ti tak k smíchu?“

Princezna bojíc se, by si trpaslíka nerozhněvala a tak jedinkou nadějí svého vysvobození od sebe neodstrčila, vlídně mu odpověděla: „Jestli sem mladíka přivedeš a nikdy se ke mně dotíravě chovat nebudeš, ať si dělám co chci, tedy ti slibuji, nebude-li chtít mladík tady zůstat aniž mě milovat, že si tebe pak vezmu.“ Trpaslík takto udobřen, všechno

princezně přislíbil a pak odešel.

I byl to ten černý člověk, co rybáře omámil. Víme tedy, jak dlouho musela princezna čekat. Jí se to ale nezdálo tak dlouho: pod zemí léta rychleji ubíhaly, a ona zůstala vždy mladá.

Jednoho dne zjevil se opět trpaslík, přípověď svou vyplnil a mladíka jí přivedl. On ho nevzal mocí, ale lákal ho tak dlouho, až s ním hoch dobrovolně odešel. Radovidovi (tak se jmenoval rybářův syn, protože ho rodiče rádi viděli) se to v zlatém zámku líbilo. Bylo tu všecko tak jako na zemi; jediné moře mu chybělo. Zámek byl z ryzího zlata, krásně okrášlen, takže když slunéčko (které také tam vycházelo, jenže když byla na zemi noc, tam byl den a tak naopak) nad ním svítilo, žádný na něj pro blesk

ani pohlídnout nemohl. Kolem zámku byla zahrada, v níž kvítka, jakých nikdy nebyl viděl, milostně se houpaly, ptáci pestrobarevného perí poletovali po vonných stromech, jichž větve se tíží lahodného ovoce k zemi skláněly. Kam jen pohlídl, bylo vše krásné; dělat nemusel nic: chtěl-li co, hned se mu to udělalo. Což divu tedy, že po domovu netoužil. Vzpomněl si ovšem často na matku i na otce; ale sotvaže to na něm princezna, která vždy okolo něho byla, zpozorovala, hned se všemožně přičinila, by jej vyrazila. Ona mu zpívala libé písně, ona ho vodila po zahradě, povídala mu všelijaké příběhy, takže se s ním ani matka tak neobírala, aniž ho více než ona milovati mohla. Avšak i Radovid ji navzdor její černotě velice

miloval. Tak mu tedy o samé rozkoši léta ušly, že ani nevěděl, kam se poděly. Jedině to cítil, že princeznu vždy více a více miluje a bez ní živ býti nemůže. A tak míjeli dnové v samé radosti.

Jednou pozorovala princezna na milencově tváři temné mráčky; i ptala se ho, co to znamená? A on jí řekl: „Ty víš, jak tě miluji, a proto mně prosbu mou odpustíš. Jediný syn mých rodičů, byl jsem od nich nadmíru milován; já si nikdy nepředložil, co to pro ně za ztrátu býti muselo, když jsem se od nich vzdálil. Nyní ale, přicházejí k rozumu, teprv nahlížím a tuze mě to bolí, že jsem o ně málo dbal a jim té nejmenší zprávy o sobě nedal. Proto dovol, bych se k nim zase jednou podíval. Potom se navždy k tobě

vrátím,“ – Nemilé bylo princezně to slyšeti, ale nemohla prosbu jeho oslyšeti, chtěla-li, by se všechny výminky jejího vysvobození vyplnily.

„Nuže svolím tedy; musíš mně však něco slíbiti, v čem tvé i moje štěstí aneb neštěstí záležeti bude.“

I učinil Radovid, jak žádala.

Nato řekla k němu: „Nesmíš žádnému, ať je kdokoliv, ani slovem se zmíniti, kde jsi ten čas byl, nesmíš žádnému říci, že máš ženu, ale také žádné jiné lásku slíbiti. Dostojíš-li slovu, budeme šťastni; jestli nedostojíš, budeš nešťasten a mne pak nikdy snad více neuhlídáš, jelikož i já všechnu naději na vysvobození ztratím.“

Nato zatroubila třikrát na stříbrnou trubku, a trpaslík stál před nimi.

„Doprovod Radovida, odkud jsi ho přivedl.“ – Políbivši ještě jednou Radovida, dala mu stříbrnou trubku a řekla: „Pamatuj na má slova; až se ti bude stýskat, zatrub na tuto trubku, a trpaslík tě ke mně přivede.“ Nato odešla do svých zlatých pokojů a Radovid s trpaslíkem ubíral se do pozemských krajů. Na cestě byl tak zamyšlen, že ani nepozoroval, kudy ho trpaslík vede, a dříve než se z myšlének probral, byli u moře, kde někdy rybářská chaloupka stála. Tam ho jeho provoditel opustil.

V chaloupce ptal se po rybáři. „Milý mládenče, ten je již kolik let odtud pryč a zůstává v městě v krásném domě a má mnoho peněz; jak jich ale nabyl, to posud žádný neví.“ Takto mu řekli v chaloupce. Ubíral se tedy

Radovid k městu a tam mu ukázali skvostný dům, jenž bývalému rybářovi – Tenkrát nebyl ještě jako nyní každých třicet kroků hostinec, tenkrát byl cizinec rád, když kdekoliv pohostinsku přijat byl, a směle i k nejchudšímu vešel, neboť věděl, že nikde, byť by se i dlužit musel, hosta hladového nepropustí. Bez dlouhého rozmejšlení vešel Radovid do otcovského domu a prosil o nocleh. Starý rybář, nyní bohatý pán, přijal ho vlídně a ke stolu pozval. Radovid byl hladový a pozvání přišlo mu vhod. Když kročil do síně, viděl tam svou matku a mladou ženštinu, s níž jako s dcerou zacházela. U stolu seděli všickni pohromadě, jedli a rozmlouvali; ale že to tehdáž způsob nebyl, by se hosta na jméno, stav a

zaměstnání vyptávali, nevěděl posud žádný, jak se cizinec jmenuje.

„Je to vaše dítě?“ ptal se Radovid matky, ukazuje na dceru.

„Ano, ale ne vlastní; my měli jen jediného syna, kterého jsme však v čtrnáctém roce ztratili.“

„A jak se to stalo?“

„Nechtějte to, pane, ani věděti, je to smutná věc.“ „Jestlipak byste ho poznali, kdyby k vám přišel?“ „Ba nepoznali, musil by již hezky vzrostlý být, asi tak jako vy.“

„Uhodlas to, matičko, neboť tvůj syn jsem já!“

Rodičové vzkřikli a padli synu okolo krku a líbali jeho ušlechtilé tváře. Schovanka zatím roznesla to po domě, a tak se v okamžení všickni domácí do síně přihnali, chtěíce syna svých

dobrých pánů viděti. Radosti nebylo ani konce. Když se to všecko poněkud utišilo, ptali se rodiče syna, kde byl a co se s ním dělo. Ale Radovid měl dobře v paměti slova milenčina a ničeho rodičům nevyzradil, prose je, by se spokojili tím, že se k nim vrátil.

Dokud stará matka syna za ztraceného pokládala, byla spokojenější. Sotva však že se krásný mladík co syn její zjevil, již jí tisícero myšlének hlavu lámalo – jak by ho nejlépe oženila. Konečně se usnesla na tom, že mu dá schovanku, neohlížejíc se na to, zdali on ji bude také chtít; neboť s jistotou myslila, že se musí mu zalíbit. Bylo to ale děvče, jako jabloňový květ; kdo ji viděl, tomu se líbila. Radovid uznal sice také sličnost její, proto ale na svou černou krásku

nezapomněl.

Jednoho dne chtěje návrat syna svého slavit, sezval starý rybář mnoho hostů k hlučným radovánkám. Byltě on bohatý soused a přívětivý hostitel, k tomu všemu měl hezkého syna a ještě hezčí schovanku – což divu, že každý s radostí jeho pozvání přijal? Bylo tedy hostů plno. Jedli, pili a tancovali celý boží den. Radovid byl vesel a choval se k ženským velmi uctivě, nejvíc se však bavil s krásnou schovankou. K večeru vyšel s ní do zahrady a tam ohnivým nápojem rozehrát, slíbil více, než slíbiti měl; sotva však nepředložené slovo z úst vypustil, již ho smyslové opustili a on padl na zem. Tu mu bylo, jako by černá princezna před ním stála; v její, někdy tak usměvavé tváři ležel

hluboký smutek, planoucí černé oči byly slzami zakalené. „Co jsi to učinil, Radovide?“ pravila hlasem bolestným. „Nyní nesmíš ke mně, leč bysi sám a sám na cestu se odvážil a v mém zlatém zámku mne opět našel; musel bys ale tyto železné škorně s sebou vzít. Máš-li tolik lásky ke mně, vše to podstoupit, tedy mne vysvobodíš a budeme blaženější než kdy jindy; jinak ale zůstaneš žebrákem navždy.“ Radovid se probudil a byl by to všecko za pouhý sen měl, kdyby škorně u sebe nebyl viděl a sám sebe v oškubaném šatě daleko od města. Byla to strašná změna za těch několik hodin; tu byl ctěn co nějaký kníže, bavil se s rodiči a s krásným děvčetem, a nyní pro těch několik slovíček musel tak přísný trest podstoupit. Když si

všecko rozmyslil, proklínal sám sebe, že se škodného nápoje nechránil. Od té doby, co svou milenku ve snu viděl, přišly mu na paměť všechny ty blahé chvíle, které s ní prožil, i pevně si umínil, že ji vynajde, kdyby kraj světa byla. Sebral se tedy a železné škorně, které na nohou unésti nemohl, uvázal k sobě, hodil je přes rameno a pustil se do světa.

Zatím ubozí rodičové nevěděli, co se to se synem stalo, že se ze zahrady ztratil, schovanka však netajila, co jí řekl a jak najednou od její strany zmizel. I čekali vespolek, že se snad vrátí, on se ale ani druhý ani třetí den nevrátil. Konečně mysleli, že je nějaký duch v podobě syna šálil a že to ani on nebyl. Tím se upokojili a žili jako prve. Ztrápený Radovid zatím chodil se

svým těžkým břemenem od města k městu, ode vsi ke vsi, přes hory a doly, až přišel k černému moři. Tam se dal převézt na druhou stranu; i ptá se převozníka, zdali neslyšel nikdy o zlatém zámku?

„Nikdy,“ odpověděl tento, „ale na druhé straně na ostrově je obr a ten mnoho ví, možná že vám také to povědět může.“ Radovid přistana k ostrovu hledal obra a také ho vskutku našel. Ptá se ho tedy, zdali on o zlatém zámku ví?

„Ba nevím, člověče, a povědět ti o něm nemohu; ale až půjdeš sedmkrát sedm dní a nocí, přijdeš k jedné hoře a tam zůstává můj bratr, ten ti to snad poví.“

„Ach, já nebohý, co ještě zkusím, dříve než tam přijdu; ale dobře tak na

mne, proč jsem neposlechl.“

S takovým nářkem kráčel Radovid dále; cesta ho vedla utěšenými krajinami, přes krásné ostrovy; nikde však nevábil ho trávnatý koberec k pohovení, nikde netoužil po šťavnatém ovoci, aby se občerstvil, aneb vůní rozličných květin se napojil; touha po černé milence poháněla ho vždy dále a dále a nedopřála mu oddechu. Když pak sedmkrát sedm dní a nocí šel, přišel k jedné hoře, na které mocný král země svůj stan měl. Šel k němu a ptá se ho, zdali o zlatém zámku ví?

„Já nevím,“ zněla odpověď, „ale to ti nejlépe poví můj bratr, který je králem ptactva a daleko široko své posly rozesílá, snad že některý z nich o něm tobě zprávu dá. Až půjdeš ještě

sedmkrát sedm dní, přijdeš k zelenému moři, za ním je veliký černý les, v němž bratr kraluje.“

Radovid poděkoval obrovi a odešel. – Opravdu přišel za sedmkrát sedm dní k zelenému moři, přes něj se převézt dal. Potom spěchal k černému lesu a hledal v něm krále ptactva. Když ho našel, vyřídil pozdravení od bratra králova a prosil, by mu pověděl o zlatém zámku. Král svolal hned všechny své poddané a ptal se jich, zdali by kdo z nich o takovém zámku věděl. Chvilku ptáckové přemejšleli, pak vylítla ze shromáždění jedna vlašťovička a ku králi přistoupivši šveholila: „Já, králi, o něm vím.“

„Kudy jsi tam letěla?“

„V sedmero řekách jsem se koupala, v sedmero lesích se houpala, ze

sedmero hor se koukala, pak jsem
přišla k zlatému zámku, kde černá
princezna přebývá.“

To když Radovid uslyšel, králi
poděkoval a opět se na cestu vydal. Co
nesnází zkusil, dříve než těch sedm řek
přeplaval, sedm lesů přešel a sedmero
hor přelezl, nedá se ani vypsati, a
přece mu to všecko nebylo za těžko.
Maje železné škorně na zádech, bral se
neúnavně svou cestou dále.

Když to konečně všecko přetrpěl,
uviděl jednoho dne zdaleka zlatý
zámek. Ach, jak Bohu děkoval, že je u
cíle své tak trpké cesty! Unaven,
hladem a žízní zemdlen, přišel až do
zahrady, tam sedl pod strom a usnul.
Právě v tu dobu procházela se černá
princezna po zahradě a přišla až k
tomu stromu, kde Radovid spal. S

podivením se zastavila a hleděla, co to tam za člověka leží; ale jak se zaradovala, když poznala, že je to Radovid! Viděla na té osmahlé tváři, na tom oškubaném šatě, na vyschlém těle, že musel mnoho přetrpět. Nemohla se zdržet, aby ho nevzbudila. Ten pak když procitna svou milenku u sebe spatřil, hned ji za odpuštění prosil a věrnou lásku až do smrti sliboval. Ona mu ráda odpustila. Oba se na smíření vroucně políbili. Ale sotva se ústa úst dotkly, počala její černá tvář bělet a v malém okamžení stála před ním ta nejkrásnější bílá paní s černýma očima. Avšak, kdyby i černou byla zůstala, on by ji byl stejně miloval.

Tu najednou zjevil se před nimi trpaslík a pravil k milencům: „Já jsem

onen čarodějník, jenž tě zaklel. Radovid všecky výminky vyplnil, a já od tebe ničeho více požadovati nemohu; ač bych tě byl rád ošidil a za manželku dostal. Nyní vol, chceš-li zde zůstat, aneb se zase na zem vrátit?“ Ale princezně se to od té chvíle, co se Radovid zase vrátil, pod zemí zalíbilo, a ona volila tam zůstat; i Radovidovi se svět zošklivil tak, že oba odloučení od světa v zlatém zámku svorně a spokojeně živi byli, aniž si do smrti světských rozkoší přáli.

O Jozovi

Švec Marek měl dva syny, Jozu a Janka. Joza byl také ševcem; ale hrdý a urputný ve svém jednání, nesrovnával se s nikým a proto jej také nikdo nemiloval. Janek nebyl ničím; ale všecko, co viděl, uměl hned udělat, jen když chuti nabyl. Byl dobromyslný, chytrý, služebný a přitom velmi hezký chasník, jenže se nechtěl ničemu pořádnému učit, a proto mu bratr, který ho v nenávisti měl, hloupý Janek říkal. Otec ale navzdor tomu Janka přece radši měl.

Jednou řekl Joza k otci: „Milý tatíčku, já umím sice dost, ale přece bych se mohl ještě něčemu jinému ve světě naučit, nechte mě tedy jít do světa.“

„Inu, když chceš, nebudu ti zbraňovat.“ A tak se odebral Joza do světa.

Když šel již třetí den, přišel na mez, tam si sedl, a maje z domova ještě kousek chleba, začal jísti. Tu se okolo něho obsypaly tisíce mravenců; všickni po něm lezli, jako by ho o kousek prosili. On je ale zlostně se sebe smíтал a ani drobečku jim nedopřál.

„Počkej, počkej, my ti také nepomůžem,“ křičely na něho ty přičinlivé zvířátka. On si toho ale nevšimnul a šel dále.

Třetí den opět přišel na zelenou louku, a tam se dva čerti prali. „Pojď a pomoz mi, Jozo,“ křičel jeden na něho. Ale on se obrátil a řekl mrzutě: „Co mi do tebe, pro mne se třeba zabíte, co je do vás!“

„Jdi, jdi,“ křičeli zase čerti, „však my ti také nepomůžem.“ On se ale více po nich neohlídl a šel dále.

Přišel k jezeru, a tu viděl na kraji ležet velikého kapra, an sebou na suchu sem tam hází a do vody si pomoci nemůže. „Prosím tě, Jozo, hod mě do jezera,“ prosil kapr, když k němu švec přišel.

„I dejte mi všickni svatý pokoj a pomozte si každý sám,“ prohodil tento a nechal kapra v blátě.

„Však já ti také nepomohu,“ křičel za ním kapr, On se mu ale vysmál a šel dále.

Chodil dlouho po světě, nedostal ale žádné práce a všude se mu zle vedlo. Musel se tedy zase domů vrátit.

„Tot' jdeš brzy domů, Jozo,“ řekl Janek, když bratra spatřil, „a myslím,

že mnoho nepřinášíš!“

„Počkej,“ odsekl tento, „teď půjdeš ty, a uvidíme, o mnoho-li chytřejší se vrátíš a co s sebou přineseš.“

„I tot' se ví že půjdu, proč bych nešel?“ odpověděl Janek opravdově. Mrzel se na to, že ho Joza za tak hloupého drží, i chtěl tedy dokázat, že není bez hlavy, a řekl to otci.

„I copak ti to napadlo, Janku,“ podivil se starý Marek, „že chceš jít do světa? Zůstaň raději doma a uč se něčemu; copak myslíš, že ti budou jinde pečení ptáci do huby lítat?“

„To já všecko vím, od bratra si ale nenechám déle hlupáků přezdívat,“ řekl rozhorlený Janek.

„Inu jdi si, když jinak nechceš, ale jen se něčemu ve světě nauč.“ A tak se milý Janek na cestu přichystal.

Navečer před tím dnem, kde měl z domu jít, vzal ho Marek za ruku a vedl do sklepa, který byl několik kroků za chalupou. Když do něho vešli, odvalil švec v koutě kámen a vytáhl maličkou lahvičku, která nějakou vodou naplněna byla. „Vidíš, Janku,“ řekl synovi, „tuhle vodičku jsem dostal na památku od jednoho velmi učeného muže, kterému jsem z neštěstí pomohl. Je prý pro každou zlou nemoc. Kdo jí patnácte kapek využívá, hned se uzdraví. Tak mi řekl. Já jí nepotřeboval, a zůstala tedy schována. Tvému bratru jsem ji proto nedal, poněvadž vím, že by žádnému nepomohl. Tobě ji ale svěřím, možná že to bude k tvému štěstí. Jen ji dobře opatruj.“

Janek si lahvičku schoval a oba šli ze

sklepa ven.

Druhý den se rozloučil s dobrým otcem a se zlým bratrem a kráčel pak tou samou cestou jako prve Joza. I musel přijíti také na tu mez, kde dříve bratr jeho si odpočinul. Sedna si na ni, vytáhl z kapsy kousek chleba a začal jíst. Tu se hned obsypalo okolo něho mravenců až černo. „I vy ubohé zvířátka, máte asi hlad? Žádný vám tu nic nedá; počkejte, já vám dám, co sám mám.“ Tu jim celý kus chleba na drobečky rozdělil a po zemi nasypal. Mravenci chudinky sbírali a jedli. Janek si na to chvilku poseděl a pak se ubíral dále.

„Až budeš něco potřebovat, pomůžem ti,“ křičeli za ním mravenci.

„Vy mně toho asi pomůžete, ubožátka,“ pomyslí si Janek.

Druhý den přišel na zelenou louku. Tu viděl dva čerty spolu se prát. „To jsou blázni, jak se rvou,“ pravil, „musím je rozehnat.“ Ihned se do nich pustil a skutečně je smířil.

„Když budeš, Janku, od nás něco potřebovat, jen přijď, my ti vždy pomůžem,“ řekli čerti, když odcházeli.

„Vždyť je dobře,“ odpověděl Janek a šel svou cestou.

Třetí den přišel k jezeru. Tu viděl, jak se velikánský kapr v blátě hází a z něho si nijak do vody pomoci nemůže. „Ty bys chudáčku se tady utloukl,“ řekl dobromyslný Janek, a pojav kapra z bláta, do jezera ho spustil. „Tak, teď si pohovíš.“

„Kdykoli co ode mne potřebovati budeš, jen na mne zavolej,“ řekl kapr, hlavičku z vody povystrčiv.

„Dobře, dobře; vždyť já to rád udělal.“

Od jezera přišel přímo do jednoho velikého města. Když vešel do hospody, ptal se, co nového?

„Nic jiného, nežli že s naší princeznou je pořád hůř a hůř.“

„Copak je nemocna?“ ptal se Janek.

„Musíte být z ciziny, že to nevíte; již tomu kolik let, a teď je jí hůř, a nikdo jí pomoci nemůže, ač král oznámil, že ten, kdo ji uzdraví, od něho za manželku ji dostane.“

„Je-li pak hezká?“

„Tot' si myslím,“ řekl hospodský, „jako obrázek, třeba nemocná; jedinká její chyba je, že je hrdá.“

„To se napraví,“ pomyslí si Janek. Zaplatil hospodskému a šel ku králi. Když k němu přišel a za lékaře se

ohlásit dal, byl hned předvolán a s radostí od krále uvítán. Tu prosil, by jej k princezně dovedl, což král s ochotností učinil. Janek se jí na všecko ptal, jako bůhvíjak učený doktor; všecko ale jen proto, by s ní mluvit mohl, neb se mu náramně zalíbila; potom vytáhl lahvičku a dal jí několik kapek zázračné vody. Když odcházel, přislíbil, že druhý den zase přijde podívat se, jaký oučinek ty kapky míti budou. Nespál ale strachem celou noc, obávaje se, aby nebylo nemocné ještě hůře.

Druhý den byl již časně ráno u krále a nemálo se zaradoval, když uslyšel, že je princezně mnohem lépe. Hned jí ostatní do patnácti chybící kapky dal. Třetí den byla princezna zdráva a jeho nevěstou. On měl velikou radost, ona

však nikoli: neboť se jí Janek hrubě nelíbil. Byl sice hezký chasník, to musel každý říci, ale v tom ošumělém šatu vypadal přece proti ní tuze sprostě. K tomu přišlo ještě, že se právě v tom samém obleku s ní zasnoubiti chtěl, což tu hrdou dámu bolestně urazilo. Ale co dělat; otec to chtěl mít a dcera viděla, že se musí svému osudu poddat. Udělala si ale výminky, myslíc, že nějak s chytrou ženichovi uklouzne. Řekla tedy Jankovi, že si ho dříve nevezme, dokud tři věci, které ona od něho žádat bude, nevyplní. – Z lásky k ní co by byl Janek neudělal? Slib:1 jí tedy všechno. Tu mu rozkázala: že chce z moře perlu, ale tak velkou a krásnou, jaké posud na světě nikdo nemá. Za sedm dní a sedm nocí chtěla ji míti. Tu bylo s Jankem zle. „Jakpak

bych se mohl do hlubiny mořské pustit jako ryba?“ pomyslí si, ale vtom si vzpomněl na kapra. „Vždyť mně přislíbil, že mi pomůže, až budu od něho něčeho potřebovat; půjdu, tedy k němu.“

Rozloučil se s nevěstou a s králem, který dceru plísnil, Zle se svým dobrodincem takové hry provádí, ale on mu to sám vymlouval, řka, že to všecko rád učiní. V duchu si však umínil, že se na milence pomstí. Nato odešel k jezeru.

Cestu věděl dobře, a tak tam lehko přišel. Sedl si na pokraj a hleděl na čistou hladinu jezerní. Tisíc rybiček v něm plavalo, ale velikého kapra neviděl a také nevěděl, jak má na něho zavolat. „I ať je to jak chce,“ pomyslí si a začal volati: „Kapříčku, kapříčku,

já jsem to, abys vyplnil, cos mi připověděl.“

A sotva jeho hlas dozněl, začalo se jezero v dáli lehce vinit a tiše připloul král jeho s tisícerými rybami, svými dvořeniny.

„Co žádáš, dobrý Janku?“ ptal se kapr.

Tu mu Janek svou žádost přednesl.

„O to není zle, já ti hned pomohu, jen zde chvílku počkej.“ Nato zmizel. Netrvalo to dlouho, kapr opět tak tiše jak odploul, zase připloul, jako by byl pro vyrazení po jezeru vesloval. Když přišel až k Jankovi, vyvrhl krásnou perlu k jeho nohoum, řka: „Zde máš nejkrásnější a největší perlu, která na hlubině mořské ležela. Vezmi ji a dones princezně,“ a pak se svou družinou zase pod vodou zmizel.

Janek s radostí klenot vzal a k domovu se obrátil. Šel dnem i nocí, by se jen v určitý čas vrátil, což se mu také poštěstilo. Na cestě si ale něco vymyslel, čím by hrdou milenku potrestal. Znal bylinu, která zeleně barvila, ale zase lehko setřítí se dala. Tu si v lese vyhledal, a rozetřev ji, vlasy ní si namazal.

Sedmý den ráno, když šel s požádaným klenotem k princezně, myslel každý, kdo jej potkal a neznal, že je to vodník. A což se teprv princezna lekla, když spatřila zelenovlasého ženicha, an jí perlu přináší!

„Kdožpak ti tak ohavně vlasy obarvil?“ ptala se Janka.

„To mně udělaly vodní panny, když jsem jim z moře klenot kradl. Ale to

nic nedělá, proto se ti budu přece líbit, vždyť jsem učinil, co jsi sama chtěla.“

Nelíbil-li se jí dříve, nelíbil se jí teď docela, pročez si pořád vymýšlela, kam by ho po druhé poslala, by jí přinést nemohl, co by chtěla, a ona jeho zproštěna byla. Konečně si vymyslíla, že ho pošle do pekla, netušíc, že tam má dobrého známého.

„Nyní,“ řekla Jankovi, „přineseš mi z pekla zlatou růži, ale musí být tak krásná jako nejkrásnější samorostlá.“

To byla zase těžká úloha pro Janka, ale na štěstí vzpomněl si na čerty, kterýmž na louce pomohl k smíření.

Král se zase tuze na dceru rozzlobil, že ubohého ženicha tak trýzní a sama sebe hyzdí. Ale Janek mu to všechno zase vymluvil.

Druhý den odešel, by se mohl za

sedm dní a nocí z pekla vrátit. Nejhuře bylo, že nevěděl kudy tam. Šel tedy na louku, kde se čerti prali; když tam přišel, dal se tou cestou, kterou je tenkrát odcházet viděl. Když šel celý den a celou noc, přišel velkým lesem k jednomu vrchu a tam viděl železné dvěře. Klepal na ně, dlouho ale žádný nešel otvírat; konečně se někdo ptal, kdo to klepá a co kdo v pekle hledá? Tu byl Janek rád, že je na konci své cesty, a hned se prohlásil, kdo je. Za chvíli přišel čert a otevřel mu dvěře, i poznal Janka a Janek čerta. Řekl mu hned, proč přišel, a čert mu s ochotností růži přislíbil. „Musíš jen trochu počkat, Janku, až přinesu od pana Lucifera klíče od pokladnice, pak si můžeš vybrat, co budeš chtít.“

To bylo Jankovi vhod. Za chvíli se

čert s klíčem přirachotil a vedl Janka do pokladnice. Museli kolikerymi dveřmi kráčet, než tam přišli. Ale jak poslední dvěře otevřel, zůstal Janek jako oslepen. Tu bylo v kádích zlata, stříbra a jiných klenotů taková síla, že kdyby se klenoty z pokladnic celého světa na jedno místo snesly, tolik by jich nebylo jako v té Luciferově pokladnici. Janek byl tak omámen, že ani nevěděl, co má vzít, až tam mezi jinými vzácnostmi také zlatou růží uviděl. Tu si teprv vzpomněl, co má přinést. Vybral si tedy tu růži, k níž mu čert ještě všelijaké jiné skvostnosti na památku přidal. Nato s tím Janek z pekla pospíchal, by včas doma byl, a také vskutku šťastně sedmou noc domů se dostal.

Tu si udělal černou mastičku a ráno,

když měl jít s růží k nevěstě, potřel si ní tváře. Princezna leknutím vykřikla, když Janka spatřila, neb myslila, že sám čert pro ni jde. On ji však upokojil a zlatou růží podal. Mělat' ovšem z toho klenotu radost, ale přece ještě větší starost, že si již bude muset černého ženicha vzít.

„Jakpak jste přišel k té černé tváři?“ ptala se malomyslně princezna Janka.

„Když jsem z pekla růží odnášel, pustili se čerti za mnou, aby mně ji vzali, ale já jsem jim přece tak rychle uklouzl, že žádné moci ke mně neměli. Zlostí tedy nadchnuli tvář mou pekelným dechem, a ta mi zlým povětrím celá zčernala. Z toho si ale pranic nedělám věda, že mne tím radši míti budeš.“

Králtu Janka srdečně litoval a přísně

dceři zakázal, aby ženicha nikam již neposílala a do nebezpečnosti neuváděla.

Ta ale měla pro něj již něco jiného přichystáno. Navečer přinesly Jankovi princezniny služebnice pytel popele a pytel máku, vysypaly to na podlahu v jeho světnici a dohromady smíchaly. Pak přišla k němu sama nevěsta a přikázala, by to do rána zase čistě, každé zvlášť, do pytle přebral, chce-li, aby si ho vzala.

Když odešla, nevěděl si Janek žádné rady. To bylo pravé ukrutenství! Jakpak to mohl do rána přebrat? I vzpomněl si na mravenečky. Ale jak se k nim dostat, vždyť to do rána má být přebráno. Jak se tak smutně na tu míchanici dívá, vidí, že se to pohybuje, že v tom něco běhá. Dívá se blíže, a tu

vidí tisíce mravenců.

„I vy dobré zvířátka, jakpak jste mě slyšely?“

„Vždyť jsme ti povídaly, že máš jen zavolat, že ti přijdem na pomoc.“ A tak ti pracovití dělníci snášeli mák z popele na jednu hromádku; a když se schylovalo k ránu, byla ho hromada, a ráno plný pytel a čistého popele též tolik. Janek jim tisíckrát poděkoval a oni zase utíkali na mez.

Časné ráno byla princezna u Janka, by se podívala, daleko-li je s přebíráním. Jak ale užasla, když všechno přebráno viděla! Již nebylo pomoci, to věděla, a protož se také déle nezdráhala.

Otec s radostí hned všechno k svatbě chystati poručil, neboť měla se hlučně a skvostně slaviti. Janek však nebyl

docela potěšen; věděl, že ho princezna nemiluje, a to jej tuze mrzelo. Snad by se jí byl zalíbil, kdyby se byl přece pořádně přistrojil, k tomu ale neměl chuti, chtěje marnost a hrdost její potrestati. I zůstal při své hlavě.

Den před svatbou šel k nevěstě a řekl jí: „Já ti, drahá nevěsto, mnoho k vůli udělal, ba až příliš mnoho; a snad bych se ti byl přece zalíbil v předešlé postavě své, ale teď ti to sám za zlé nemám, že mne ráda nemáš, neb vidím, že jsem příliš škaredý; stalo se ale, jak jsem řekl, všechno jen tobě k vůli. Nyní ale i ty mně také něco k vůli udělej. Neslušelo by to, kdybych se já v těchto šatech krásně a skvostně přistrojené královské nevěstě zasliboval; protož se i ty zejtrejšího dne ustroj do sprosté sukně beze všeho

šperku. Možná, že se bohové udobří, kteří tě snad za tvou hrdost mou zpotvořenou tvářností potrestali.“

Princezna, když si jeho slova rozvážila, viděla, že má pravdu, že vždy hrdá byla a obzvláště nebohému ženichovi křivdu dělala. Nemohla mu jeho skromnou, jí však dosti mrzutou prosbu odepřít. Spokojen a v srdci s ní smířen odešel Janek od ní.

Druhý den byla svatba; všecko bylo skvostné a pěkné; jen ženich a nevěsta vypadali jako žebráci; ženich ve svém oškubaném šatě, s rozcuchanou, zelenou hlavou a s černou tváří; nevěsta ve sprosté šedivé sukničce, jako chudá děvečka. Každý jí to přál, že za svou hrdost trestu došla.

Při stole bylo ale dobrosrdečnému Janku přece krušno, když nevěstu tak

smutně vedle sebe seděti viděl. Chtěl ji ovšem ještě trochu poškádliti, její lítost ho ale udobřila; a také by byl rád laskavé oko u nevěsty viděl. Šel tedy do svého obydlí a dal si přinést šaty, které mu král k svatbě poslal. Když si vlasy a tvář očistil a nádherný šat oblékl, byl tak hezký, že se mohla každá princezna, byť sebehezčí byla, do něho zamilovati. Přistrojen šel k princezně, která ve svém pokoji seděla. I podivila se, odkud tak krásný mladík k ní přichází, a chtěla se ho již ptát, kdo je a co u ní chce; ale slovo jí na rtech vázlo, když Jek mluvití začal a ona v něm svého zelenovlasého ženicha poznala. Musela se na žádost svého manžela též ve svatební šat přistrojit a oba šli pak spolu do hodovní síně.

S plesem a radostí vítali hosté krásný párek. Nato trvaly radovánky celých osm dní. Po osmi dnech jel mladý král pro svého otce. Starému Markovi práce z rukou vypadla, když se čtvero koní a nádherný vůz, v němžto zlatem přioděný pán seděl, u jeho charouzny zastavil. Ale radostí ztrnul, když pán vyskočil, do sedničky vstoupil, starému Markovi okolo krku padl a on v něm svého milého Janka poznal. Tu přišel také bratr, který ani svým očím věřit nechtěl, že by to hloupý Janek byl. Za několik dní se navždy s chaloupkou zase rozloučil a s otcem i bratrem do své země odejel. Když starý král umřel, stal se Janek plnomocným pánem v zemi té a panoval dlouhá léta v lásce a bázni boží.

O labuti

V jedné zemi panoval král, který měl velmi sličného a dobrého syna; ježž nade všecko miloval; tím více ale nenáviděla ho královna, jeho macecha. Ona neměla sice žádných vlastních dětí, pro které by mu snad byla přednost záviděla; ona jej toliko proto nenáviděla, že sama panovat chtěla, v čemž jí on jedinou byl překážkou, poněvadž otec pro velikou lásku svou v brzkém čase vládu mu odevzdati chtěl. K tomu však nechtěla ona dokonce přivoliti. Vědělat' dobře, že by jí ani lest, ani jakákoli chytrost, v kteréžto u krále velmi zběhlá byla, nic nepomohla, hledala tedy pomoci v jiném prostředku, který byl mnohem hroznější; její černé srdce bylo ale

všeho schopno.

Několik mil od hlavního města bydlela v lese stará čarodějnice, která daleko široko pro své čáry a tajné umění rozhlášená byla. K ní se královna uchýlila.

Přestrojena šla do lesa, v kterém stará bydlela. Když přišla až na vykázané místo, spatřila jeskyni, u jejíhož vchodu dva draci hlídali. Ti jak královnu spatřili, hned ze tlam a z očí oheň na ni sršeli, ona se toho ale nelekla a silným hlasem na starou do jeskyně volala. Za malou chvíli vyšla tato a za ní dvě kočky, dvě sovy a jiné podivné netvory. „Co žádáš, královno?“ ptala se jí čarodějnice.

Královna podivíc se, že ji žena poznala, řekla k ní: „Velmi mnoho slyšela jsem o tobě i o tvém umění, a

proto bych ráda o pomoc tě prosila ve věci, na které mi mnoho záleží a za kterou bych ti královsky odměnila.“

„Jestli to, co žádáš, stojí v mé moci, chci ti být po vůli,“ odpověděla stará, slíbené odměny nemohouc se ani dočkati.

„Poznala jsem,“ pravila královna, „že máš nejtajnějších věcí známost, a proto skoro zbytečné bylo by povídati tobě, že mám syna neobyčejné krásy, kterého nenávidím a jehož bych se ráda zprostila, protože mi cestu k trůnu zamezuje. Jestli tobě možno proměnití jej v jakékoli zvíře a ode dvora vypudit, dám ti, co sama chtíti budeš.“

„Totě arci těžká věc,“ odpověděla po dlouhém rozmejšlení čarodějnice, „ale pokusím se o to. Zejtra o polednách

přijdu k tvému dvoru.“

Spokojena slovy těmito odešla královna z lesa. Druhý den v poledne přišla čarodějnice všem ostatním neviditelná ke královně, která v komnatě plna netrpělivosti čekala. Čarodějná žena, podpírajíc se o hadovitě točenou hůl, promluvila k ní: „Především musím míti od prince několik vlasů.“

„To bude ovšem věc těžká,“ pravila královna, procházejíc se v myšlénkách po komnatě; za chvíli ale odešla do zahrady, kde se princ poledního času obyčejně zdržoval a kde náhodou také tenkrát pod stromem líbě spal. Jak ho spatřila, byla ráda, že tak brzy a tak lehko k vlasům přijde. I běžela to staré povědět, která bez meškání spícímu princovi ostrými nůžkami opatrně

několik vlasů ustříhla.

Byltě ale princ ten tak krásný, že ho i tomu zatvrzelému srdci čarodějnému líto bylo; pročez umínila si, že ho nechce na věky zkazit, jakž královna byla nařídila. Když opět do zámku přišla, uzavřela se v jednom pokoji a tu čáry své prováděla. Princ spal pokojně. I zdálo se mu, že se k němu blíží stará škaredá žena, která černou holí se ho dotýkajíc praví: „Proměň se v krásnou bílou labuť, s citem však člověčím; zpěv tvůj buď tak líbezný, že kdo tebe uslyší, každý si tě zamiluje. Získáš-li si v té podobě srdce nejkrásnější princezny, aby tobě k vůli mocným princem pohrdla a tebe za manžela pojala, budeš vysvobozen, ta však, jež příčinou jest tvého zaklení, v tu chvíli ve škaredého pavouka se promění.

Poděšen tímto ukrutným snem, mnul si princ oči, aby ze spaní procitl; což když se mu podařilo, lekl se náramně, neboť viděl, že je v labuť proměněn a že po jezeru plyne. I počal naříkat zpěvem tak bolestným, že se všickni z celého zámku sběhli a tu labuť poslouchali. Sám král přišel a slyšel s bolným citem zpěv ten labutí. Ubohý neměl ani zdání, že je to jeho vlastní milovaný syn.

Zaklený princ loučil se s otčinou a plaval dále; nevědělť, kam má jít, aniž chtěl v domovu zůstat. Král se zatím sháněl po synovi, avšak nadarmo; nikde ho nenalezl. I byl nářek a pláč po celém království. Umínil sobě tedy král, že se optá staré čarodějnice, zdali by ona věděla, kam jeho syn se poděl. Tato mu pověděla pravdu, ačkoli

neřekla, že ona a královna jsou toho příčinou. I naříkal král a smutek ani odložití nechtěl, dokud by syn vysvobozen nebyl.

Tento plaval pořád dále a dále, až přišel z jezera do veliké řeky, kde viděl mnoho, přemnoho ptáků, kteří si povídali, kde byli a co viděli; tu si vzpomněl, že mu baba řekla, najde-li princeznu, která si ho zamiluje a za manžela vezme, že bude vysvobozen. I umínil si hledati pannu, která by nejkrásnější byla na celém světě.

Přimísil se tedy mezi ptáky a vyptával se jich, zdali by některý z nich o takové princezně věděl. Ale žádný mu zprávu jistou dáti nemohl. Vědělť sice o krásných princeznách, ale žádná z nich nebyla by mohla nejkrásnější slouti. Plaval tedy dále, až

přišel k moři, kde množství vlast'oviček lítalo. I ptal se jedné, zdali by ona o takové panně věděla?

„Slyšela jsem o jedné panně,“ zaštěbetala tato, „která je nejkrásnější na celém světě, ale nevím, kde se zdržuje.“

„To já ti povím, a chceš-li, také tě tam dovedu,“ zavrkal divoký holub, jenž poslední slova jejich zaslechl. „Já vím o té krásné princezně, bývám tam někdy a vždy z její ruky nejlepších jídel dostávám. Jsi-li spokojen, ukážu ti k ní cestu.“

Labuť byla radosti plna, že se dověděla o panně, která by ji vysvobodit mohla. Sivý holoubek se do povětří vznesl a s labutí v dáli odletěl. Dlouho letěli, dříve než onu zem, kde ta krásná princezna s otcem

přebývala, uhlídali.

Jednoho dne zrána ale holoubek radostí křídloma zatřepal, když zámek královský spatřil. „Zde je to tedy a tam v té zahradě je rybník, kde se vodní ptactvo zdržuje, a na těch krásných stromech zase my si poletujem; odpoledne přijde princezna a přinese nám.. bělounkých rukou hojnost potravy. Spusťme se tedy do té zahrady a tam ji očekávejme.“

Jak řekl, tak učinil. Když po hladině krystalového rybníku královská labuť plavala, počala zpívat. Dcera krále, jmenem Lída, dívala se právě z okna. „Co to za libě bolestný hlas?“ pravila sama k sobě, „kdo to tak překrásně zpívá?“

Tu přilítl k oknu holoubek a zaklubal zamyšlené panně na rameno.

„Hleď, hleď, kdepak ty jsi se tu zase vzal? Chce se ti jíst?“ I podávala mu jídlo, holub ale poletoval dál a dále a vábil princeznu za sebou po zahradě, až k rybníku přišla. „Ach totě překrásná labuť,“ vzkřikla, a na holoubka zapomenuvši, k labuti běžela a sladké zrna jí podávala. Princ užasl nad krásou té ženy a cítil, jak mu srdce pod sněhobílým peřím bije. Nebylt' arcí na takovou stravu zvyklý, ale z její ruky byl by všecko vzal.

„Zpívej, krásná labuti, ještě jednou zazpívej,“ prosila Lída.

I nedala se k tomu dlouho pobízet. Přívětivě své krásné oko k ní pozdvihši, počala tak líbezně pěti, že Lídě divně okolo srdce bylo. Nemohla ani uvěřit, že by to hlas ptačí byl. Tu přišel i sám král a též se tomu

krásnému zpěvu podivil. Od té chvíle princezna nejraději u rybníka sedala a s labutí se bavila, a ta rozumná a zamilovaná labuť se také nikomu jinému hladit nedala nežli jí a také žádnému nezazpívala nežli jí. A když z vody ven vyšla a princezně k nohous, ba i na klíně ležela, červeným zobákem její bílé ruce a růžová ústa líbajíc, přála si Lída, aby labutí nebyla.

Dlouhý čas již trávil princ na krásném ostrově. Tu přišla jednoho dne Lída k němu a počala si tuze naříkat. „Zpívej, drahá, zpívej, by si ten bol ze srdce mého zahnala; ach pomysli jen, mám si vzít prince, jehož milovat nemohu!“

Tu se ulekl princ velice a v tesklivém zpěvu svůj bol pronášel. Nedlouho za

Lídou přišel její ženich, krásný to a bohatý princ. Jakmile jej zaklená labuť spatřila, začala tak divně a zoufale křičeti, že tento si uši zacpav ihned utéci musel. Lída jí však srdečně poděkovala.

U večer seděla princezna u okna a rozmejšlela, jak by se nemilého ženicha zprostila; neb druhý den již měla s ním buďto zasnoubena, aneb navždy otcovského domu zbavena býti. Tu ji vytrhl z jejího rozmejšlení sivý holoubek silným do ramena klubnutím.

„Já ti dám dobrou radu,“ pravil k ní, „zejtra zvol bílou tvou labuť za manžela, uděláš dobře a vysvobodíš krásného prince.“ Nato uletěl.

Princezna nemohla se ani z podivení vybrati. Tu slyšela zase bolestný zpěv

labutí a pocítila v srdci svém, že to nemůže pouhý nerozumný pták býti. Upokojena ulehla na lože.

Labuti však plavala a naříkala celou noc; neboť přišla doba, kde se její vysvobození rozsouditi mělo. Zvolí-li princezna prince, umínla sobě, že smrtí zahyne, jelikož bez ní a v takové podobě byl jí život hrozný. Jak se rozednívalo, nastal velký shon a hluk po celém zámku, hosté přijížděli a všude se přípravy k zasnoubení strojily. Jen princezna na to nemyslila. Když se přiblížila hodina a ona již v bílém šatu drahými kameny a perlami ozdobena a přichystána čekala, přišel otec a ženich, též v samém zlatě a stříbře ustrojený, pro ni, aby ji do velké síně vedli. „Nikoli zde,“ pravila, když tam přišli, „k rybníku pojdte, tam

vám rozsudek svůj vyjevím.“

Šli tedy do zahrady až k rybníku. Ulekla se labuť a myslila, že se již Lída s ní rozloučiti přichází. Tato však pravila: „Nemohu si, otče, vzíti ženicha, kterého jsi mi ustanovil, a raději se od tebe odloučím, budeš-li na svém státi; dovol ale, bych do svého zajetí tuto labuť vzíti a s ní se zasnoubiti směla.“

Král již myslil, že dcera rozumu pozbyla. Ta však zpěvce k sobě zavolala a do náručí ho tiskla. „Ty jsi můj ženich a nastávající manžel.“

Sotva to dořekla, přivinul ji k srdci krásný jinoch a místo červeného labutina zobáku líbaly ji růžové jeho rety. Všickni ustrnuli; Lída však v srdci vroucně holoubku za dobrou radu děkovala. Když se princ z jejího náručí

vyvinul, přistoupil ku králi a všecko mu řekl, jak se to s ním stalo. Král tomu však věriti nechtěl; ale když dcera prositi počala a princ se sám v rukojemství dával, chtěl-li by král k jeho otci poslati, tu konečně svolil.

Odbytý ženich nemeškal déle, ale hned odejel.

Zasnoubení milenců slavilo se hlučně a skvostně. V noci, když princ do své ložnice přišel, viděl holoubka na okně sedět. „Ty dobrý ptáčku,“ pravil k němu princ, „tobě jedině za všecko děkuji, pověz mi, kdo jsi, vím, že nejsi všední pták, a rád bych se ti odsloužil.“

„Já jsem byl u tvého dědečka ve službě,“ řekl holoubek, „a když umřel, přišel jsem k jednomu čarodějníku, který mně svou dceru za manželku dal

a umění tomu naučil. Nemohl jsem na tvůj rod zapomenout, a proto jsem po jeho smrti aspoň blíže města, kde tvůj otec přebývá, se usadil. Vídával jsem tě často a mnoho neštěstí od tebe odvrátil. Poslední však jsem nemohl odstranit, protože to v mé moci nebylo. Když však stará čarodějnice tvou krásou obměkčena výminku při tvém zaklení učinila, předsevzal jsem si, že ji vyplním, což se mi také poštěstilo. Tvá matka se v pavouka proměnila, a jakmile tebe na trůně uhlídá, zlostí pukne. Otce jsem o všem zpravil, a již je na cestě tobě vstříc. Buď šťastný a vzpomeň si někdy na mne. Nemám žádného a o samotě dlouho živ nebudu, a proto odměny nežádám.“ Dříve než se princ vzpamatovati mohl, byl staroušek

pryč.

Druhý den se mladí manželé s otcem rozloučili a jeli k otci princovu. V polou cestě se s ním setkali; i vítali s velkou radostí syna i dceru. Když přijeli domů, byl princ hned za krále zvolen. Jak holoubek řekl, tak se stalo; v pokoji královny nebylo po změně princově nikoho viděti nežli škaredého pavouka, který se při zvolení nového krále rozpukl. Mladý král poslal slavné poselství pro otce manželčina, a když přijel, hlučné a radostné hody se slavily, při čemž král nařídil, že se v celé jeho zemi žádný holub zabíti nesmí, na věčnou památku jeho vysvobození. V královském rybníku se mnoho a mnoho labutí na památku chovalo, které královna sama krmívala; ale žádná neuměla tak

krásně zpívati jako ten zaklený princ.

Jak Jaromil k štěstí přišel

Před dávnými a dávnými časy stála v malém údolí skromná chaloupka, v níž bydlel uhlíř se ženou a sedmiletým synáčkem. Od božího rána až do samého večera pálil v lese uhlí, které pak, když ho měl hodnou zásobu, po dědinách rozvážel. To bylo jeho živobytí. Žena zatím doma předla a malý Jaromil (tak se jmenoval jejich syn) pásal skoro celý den několik koz a ovcí po lesnatých vrchách, jimiž údolí kolem dokola ohraženo bylo. Uhlířka nebyla Jaromilova vlastní matka, tu on již v něžném stáří ztratil; ale otec jeho prý jen jemu k vůli druhou ženu pojal, která však ubohému dítěti pravou macechou byla. On se neměl nikdy dobře, leč když nastala zima, a otec

nemoha pálit, doma zůstatí musel. Požalovat si otci nesměl, neboť když jej macecha vybila, po každé mu říkala: „Povíš-li to, kluku, tátovi, dostaneš zejtra ještě víc!“ Chudák mlčel, ale navzdor tomu přece málokterý den bití ušel.

Protož byl také nejveselejší, když ráno kousek suchého chleba do kapsy strčil a ovce na pastvu hnáti směl. Přijda s nimi až na tučnou lučinu, nechal je volně se pást a sám bloudil po lese. Tam mu bylo jako ptáku v povětří; buďto zpíval s ním o závod, řezal z proutků píšťalky, anebo sbíral chutné jahody, aby měl příkusek k suchému chlebu; jeho nejmilejší vyražení ale bylo hledat kvítka. Nebylo mu za těžko vyléztí pro ně na vrchol skály, anebo s příkrého vrchu v

dolinu se pustit. Ty nejkrásnější ale se zemí vyryl a do své zahrádky přesadil, kterouž si u paty jednoho vršku ze samých lesních kvítků udělal. Z potůčku, kterýž se jako stříbrošedá pentle zeleným údolím vinul, si je zalíval, u nich největší část dne trávil a N, jejich rozmanitosti nalézal jediné potěšení svoje. S nimi hovořil, jim si požaloval a s nimi se těšival; bylo mu vždy, jako by něžné hlavinky k němu klonily a jemu odpovídaly. Boháči, kteří častokráte za drahý peníz vyhlášené květiny z ciziny si přivéztí dávají, sklené domy pro ně staví a lidi k tomu draze platí, trápívají se nedočkavostí ve dne v noci až k jejich úplnému výkvětu, aby konečně viděli, co by často krásněji ve vlasti na mezích byli našli. A přece nemohou větší

radost nad takovými květinami mít, jako měl Jaromil, když jedno z jeho kvítků nové poupě dostalo. Kolem okolo zahrady měl udělaný hustý plot z nízkých stromků; vprostředku bylo z drnu sedátko pro jeho pohodlí. K večeru vzal píšťalku a zapískal na své stádo. Tu se přihnaly kozy a ovce k známému místu a postavily se okolo plotu. Koza třela mlsnou bradu o plot, ovce zase upřímným okem důvěrně nahoru pohlížela, ale žádná se neosmělila do zahrádky k svému pastýři vkročit, dokud z ní nevyšel; pak se okolo něho obsypaly a tiše za ním k chaloupce kráčely.

Takový život vedl Jaromil v létě. Když ale země svůj květoucí šat svlékla, zpíval i Jaromil pohřební píseň svým květinám, a když poslední

pochoval, zakryl listím a chvojem hrob její, pak nastaly pro něho smutné doby; musel doma sedět a matce neb otci v domácí práci pomáhat. Tenkrát nevládla ještě světem móda, lidé sami na šat předli, sami si ho také utkali a ušili. To byla jejich zimní práce, když venku co dělat neměli. A protože musil Jaromil pomáhat buď matce soukat, ba často i příst, aneb musil pro otce z tvrdé kůže škorně šít.

Večer, když bylo po práci, sedli okolo krbu, a tu jim starý uhlíř vypravoval všelijaké příběhy, aneb něco z časů, když ve městě sloužíval. Jednou když také tak seděli, řekl uhlíř k Jaromilu: „Ale hochu, ty rosteš jako dříví v lese, a my jsme si ještě ani nerozmyslili, co z tebe přece má být; ničemu se neučíš, jen po lese s těmi

ovcemi chodíš a ty léta tak protouláš; to nejde, ženo, já ho musím někam zavést, aby z něho přece něco bylo.“

„Však ono je na něj ještě času dost,“ odpověděla uhlířka.

„To se tobě zdá, já ale tak nemyslím. Poslechni, Jaromile, čímpak bys chtěl být?“

„Já bych nejraději byl zahradníkem.“

„To není holečku nic, tím si chleba nevyděláš; vzpomeň si na něco jiného.“

„Já jinak nechci.“

„Proč?“ tázal se otec.

„Protože mě to netěší celý den v sednici zavřen být a u řemesla sedět; já jsem nejraději venku na zdravém povětrí.“

„Buď tedy uhlířem, aspoň ti to více vynese, a budeš také na zdravém

povětrí.“

„Ne, ne, táto, vy ty krásné stromy porážíte, pálíte, a já je chci pěstít a rozmnožovat.“

„Ty bloude, u čeho bys pak se ohřál, kdybychom nepálili dříví?“

„Vždyť máte v lese dost starých pařezů a špatných stromů a nemusel byste ty zdravé stromy kazit; kdybych já byl takhle králem, to by nesměl nikdo v mých lesích dříví porážet a v mých zahradách kvítí trhat.“

„Protože jsi hloupý; pak bys teprv viděl, jak daleko bys při takovém pořádku přišel.“

Tak se končivaly jejich rozprávky, když se otec Jaromila ptával, čím chce být; dlouho to trvalo, nežli ho otec přesvědčil, že se to všechno ve světě takto státi musí; to ale přece na něm

nevymohl, aby ho strany učení na jinou myšlénku byl přivedl; on zůstal při svém, že nebude ničím jiným než zahradníkem. Konečně uhlíř neodpíral, uhlířka ale říkala: „Co bych se s tím klukem zlobil? Čím ty chceš, tím musí být.“

Já ale nechci; aby na mě jednou naříkal,“ byla vždy odpověď dobromyslného uhlíře.

Sotva začali ptáci vzkříšení země vesele slavit, sotva se vršiny zazelenaly, již pospíchal Jaromil k své zahrádce. Ale všechny květinky, kromě ranní chudobky, měly očka zavřena. Tak chodíval k nim každý den, když jen trochu pochvíli měl, až byly všechny rozkvetly, a on stádo pásaje, celý den u nich seděti mohl. Jednoho dne chodil po lese, zpíval si a koukal po

stromech; tu vidí překrásného ptáčka na jednom stromu sedět. Měli chocholitou hlavičku jako zlato, břich a záda od nejtmavějšího až do nejsvětějšího modra, křidélka hnědá a ocásek tmavočervený. Chvilku se na něj Jaromil díval jako zjevený. Když ale viděl, že ptáček vždy níže a níže poletuje a konečně i s větviček letí a po zemi poskakuje, myslil si: „Počkej, teď ho chytnu,“ a honem bere čepičku a po prstech se krade blíže k němu, by ho pod ní lapnul. Ale ptáček nebyl tak hloupý; – čepička padne – a ptáček letí dále. Jaromil se ale pustil za ním, myslí, že ho musí dostat. Ten ale kousek uletěl a zase sedl, a když se k němu Jaromil blížil, vzchopil se a zase kus odletěl, tak jako by schválně hocha za sebou lákal. Ten byl již celý

upachtěn, ale přece si pokoje nedal a neustále ptáka pronásledoval; v horlivosti si ale nevšimnul, že se již hezky daleko od domova vzdálil a že je v pracizí krajině.

Když ho již kolik hodin tak honil, tu se mu pták před očima ztratil. Ohlíží se po něm, ale pták byl ten tam; i tu teprv viděl, že se zaběhl. Chce se zpátky vrátit, ale tím více bloudí; najednou se octne v údolí, z něhož neví kudy kam. Hladový a během celý unaven sedne na zem a začne plakat. „Ach že jsem se dal tak daleko zavést! Jakpak se teď domů dostanu? Co řekne otec a matička?“

V takovém naříkání zaslechne veselý zpěv nad sebou, a jak se kouká, kdo to, vidí toho samého ptáka na skále sedět, který ho tak daleko odlákal. „Počkej,

šibale, tobě to splatím," pomyslí si Jaromil a honem se země vyskočí a hledá kámen, by ptáka zabil. Ale ten si z toho nic nedělal a ani se nehnul. Otvíral tmavý zobáček a tak líbezně zpíval, že i rozzlobený Jaromil na mstu zapomněl a zpěvce poslouchal. Najednou umlkna slítl dolů a ve skále zmizel.

Jaromil, který ho ani s oka nespustil, viděl dobře, kde se ztratil, a šel blíže ke skále. Tu vidí před sebou uzounký otvor, takže by se tam velký člověk sotva byl protáhnouti mohl. Nebyl bojácný a směle do skály vlezl. Asi dvacet kroků se tak šoupal a byl zase venku; ještě krok a zůstal jako omráčený stát s rukama před sebou sepjatýma. Jak daleko oko vidělo, tak daleko byla jedna zahrada, jeden ráj;

uprostřed stál zámek ze slonové kosti drahým kamením uměle vykládaný; okolo sloupů, jimiž sem tam ozdoben byl, vinul se břečtan až k zlatému krovu; na sta květin, jakýchž oko lidské ani nevidělo, skvělo se na zeleném trávníku, který jako aksamitový koberec celou zahradu pokrýval. Na stromech, které tam jednak plny ovoce, jednak plny květů stály, houpali se všelikobarevní ptáci. Mezi tím vším ale hemžilo se množství malinkých lidí. Mužící byli v šedivých, ženské v bílých šatech.

Jaromil nevěděl, kam a nač se má dříve koukat; tu přiběhlo k němu několik malých děvčátek a jedna z nich řekla: „Proč zde stojíš a nejdeš mezi nás? Pojd' raději a pomoz nám zalívat tamty květiny, budeme potom

s tebou hrát.“

Nebyl Jaromil tak nevlídný hoch, aby se byl tak hezkým děvčatům dvakrát dal pobízet; protož ihned s nimi šel. Vedly ho po zahradě, až skoro k samému zámku, kde z potůčku, který se jako hádě travou plížil, kvítka zalívaly. „Chvilku s námi zalívej a pak ti ukážeme ještě krásnější květiny a dáme ti sladkého ovoce.“ To se Jaromilovi líbilo. I nabíraly do malých mušlí vody a lily na květiny. Jaromil jim ale mnoho nepomohl; za jedno se díval na kvítky a za druhé na hezounké panenky, jak se po trávě jen vznášely, tvářinky jim hořely a očka v hlavě jen hrály.

„Jakpak se jmenuješ?“ ptal se Jaromil té největší, ač mu sotva po kolena dosahovala.

„Já se jmenuju Narciska; tamhle moje sestra, ta se jmenuje Lilie a ta druhá Jacinta;“ tak mu vyjmenovala pěkná Narciska celou řadu rozkošných jmen svých sester. Když byly s prací hotovy, vzala Narciska Jaromila za ruku a vodila ho po zahradě. „Utrhni si ovoce, jaké chceš, a jez.“

To si nedal Jaromil dvakrát říkat, neboť cítil již trochu hladu; natrhal si chutného ovoce a dosyta se najedl.

Nebyly tam ale jen ty děvčátka, s kterými chodil, ono jich tam bylo každých deset kroků hromada, jenže se mu zdála Narciska přece mezi všemi býti ta nejkrásnější. Viděl také, že mužíci sem a tam běhají, někteří že jsou v strakatý, jiní jen v šedivý šat přistrojeni, těch si ale děvčata nevšímaly.

„Copak je to za lidi, Narcisko?“ ptal se Jaromil své průvodkyně.

„Jedni, a sice v tom šedivém šatě, pracují v kopcích, ti v tom strakatém zase v zahradě a někteří posluhují také králi, který se svou paní, naší matkou, v tom slonovém zámku zůstává. U vás nahoře prý je ti velcí lidé jmenují pídimužíci.“

Jaromil jí na to neposvědčil, nemoha se upamatovat, že by o nich kdy byl slyšel.

„Chceš-li,“ řekla zase švítorná Narciska, „dovedu tě ku králi.“

„Proč ne, pojd’.“

Poslala tedy sestry napřed a sama šla s Jaromilem zvolna za nimi. Tyto ji zatím ohlásily a přišly jim zase naproti a vedly je ke králi a královně.

Ve velké síni na trůně, který

červeným damaškem, zlatem a diamanty draze vyšitým pokryt byl, seděl král pídimužíků s královnou, přívětivou a krásnou paní; po obou stranách sedělo a chodilo mnoho mladých paní a panen.

„Koho to vedeš, má sličná dcero?“ řekl král k Narcisce, když Jaromila k trůnu přivedla.

„Zabloudil sem jeden ze synů světského krále nad námi,“ odpověděla tato. „Dovol tedy, bych mu naši říši okázala a krátký čas mezi námi pobýti dopřála.“

„Ty jsi opatrná a moudrá, protože ti prosbu tvou neodepru; jdi a dělej dle své libosti.“

Nato přiskočila Narciska k otci a k matce, oba na čelo políbíc.

„Chovej se tak, jak ti Narciska

poručí, chceš-li zde zůstatí,“ řekl král Jaromilovi, když s Narciskou odcházel.

Podivilt' se Jaromil kráse a nádheře v síních; podlahy byly kamením všelikých barev, na nichž koberce uměle utkané ležely, vykládané; stříbrných nádob, jakož i rozličných hraček ze zlata stálo plno na stolích a ve schránkách, které z drahého dříví pěkně vyřezané byly. Lenošky byly potažené červeným damaškem a zlatým třepením ozdobené. „Ach vy tu máte krásně jako v nebi,“ řekl Jaromil k Narcisce; „dovol, bych si do té jedné lenošky sedl, abych přece věděl, jak si páni hovít umějí,“ a položiv hlavu na měkký lenoch, liboval si tu velice.

„Chtěl-li pak bys býti králem?“ ptala se ho Narciska.

„To věřím, je to hezká věc, míti všeho dost a bez starosti živ býti. Kdybych se stal králem, byl bych ním jen proto rád, že bych mohl mít mnoho krásných zahrad, o ostatek bych se nestaral.“

„To bys byl správným králem. Král musí o celou zem pečovat, jako otec o své děti, a má tedy více starostí než kterýkoli jiný člověk; náš král chová nás všecky jako své vlastní děti, žádný neplatí více ani méně; jak mluví se mnou, tak mluví s každým poddaným, který celý den po kopcích pracuje; co chce on, to chtějí všickni, a co oni chtějí, to on rád vyplní. A myslíš, že to všechno patří králi, co zde vidíš? Nikoli, on si k tomu většího práva nebere než každý jiný; zde si může každý tak pohovít jako on, ten zámek je pro nás

všecky, u jeho stolu jíme všickni. Či myslíš, že by tě tvoji poddaní milovali, kdyby na tebe pracovat museli a pak vídali, jak ty jejich pracně vydělané peníze v rozkoších prohejříš, a za to všecko jim sotva k jejich prosbám milostivě ucha nakloníš? Můj milý hochu, to by z tebe byl špatný král.“

„Nahlížím,“ řekl Jaromil z lenošky vstana k Narcisce, která před ním jako kazatel stála, „že jsi mnohem moudřejší ve všem než já, a chci tebe poslušen býti; nebudu ovšem nikdy králem, ale tvé ponaučení si budu proto přece pamatovat. Teď ale pojď se mnou zase do zahrady.“ Když tak mezi těmi květinami a stromy chodili, ptal se Jaromil Narcisky: „Ale pověz mi přece, čím to je, že u vás zde ty kvítky tak krásné jsou a bez

poskvrny?“

„Poslechni, Jaromile,“ odpověděla průvodkyně, „s těmito květinami a stromy, co jich zde vidíš, jsme my srostly; to je náš zákon: vyhyne-li ta zahrada, vyhyne i naše říše; my se tedy nestaráme jen o jednotlivé květiny, nýbrž o zachování celé zahrady. Protož opatrujem každý strůmek, každé kvítko a pěstíme a čistíme je od škodného hmyzu. Jsouť i také byliny, které se závistně okolo květin plazí, dokonalého vzrůstu a krásného květu jim nepřejíce; ty vypleníme. Máš zde ale také mnoho květin, které, ač méně dokonalé jsou nežli růže a lilie a jiných více, přece mezi ně také patří, protože mají též dobré vlastnosti, které se ale, opatruj je jak chceš, přece nedaří; ty jsou

nemocné, a ty máme tamhle ve zvláštním oddělení. Jsou ale také některé příliš slabé, by se vzhůru pnuly, jako na příklad břečtan; ty vsadíme ke stromům, by měly podporu. Jiné zase milují chlad a vodu; vysad' je na sluneční paprsky, a v okamžení zvadnou; pro ty se vine zde potůček. Žádnou nezavrhnem, každou chceme zdokonalit, by se všechny krásou skvěly a naše zahrada rájem se stala.“

Takto poučovala Narciska Jaromila po zahradě s ním chodíc; když všechno prošli, řekla k němu: „Pojd' nyní, povedu tě někam jinam.“ Vzala ho za ruku a vedla ho cestou, kudy šedivě oblečení pídимуžící chodili. Ze zahrady šli tmavými chodbami jako pod zemí, až přišli do jedné síně, kde

mnoho a mnoho takových malých mužíků se hemžilo; jedni přebírali zlaté rudy, ti vybírali zase drahé kameny nebo je jiní ještě dělali ze zlata všelijaké krásné hračky, jakýchž Jaromil mnoho v zámku viděl; nejvýš u stolu seděl starý mužík a dával leskné diamanty, granáty a rubíny do zlatých skříněk. Mrzutě mrštil po Jaromilovi okem.

Narciska ale k němu přistoupila a scvrklé ruce mu pohladivši řekla: „Nehněvej se, staroušku, král mi dovolil, bych sem hocha přivedla.“

Na ta slova starce Narcisce dovolil, by si všecko prohlídli. Když celou síň přešli a na ty krásné věci se podívali, které kolem zdí v přihrádkách sestaveny byly, poděkovali starci a šli ven.

Z té síně vedla Narciska Jaromila po několika stupních dolů na zelenou louku. Prostředkem vinul se potok, na jehož vinách se zelenovlasé víly houpaly. Bílé průhledné roucho, jako z pavučin utkané, splývalo až po kolena, v hlavě měly z vodních lilií věnce. Malé děvčátka, jak andílkové, houpaly se na korálových stromkách, jiné zase plavaly o závod v perlových mušlích, aneb si vespolek hrály. Narciska skočila s Jaromilem do malé, z černého dřeva pěkně udělané a stříbrem uměle vykládané loďky a zlatým veslem hravé viny rozhrnovala. Když připlouli mezi víly, ty hned Narcisku obstoupily a vítaly. Nejkrásnější však z nich vkročila k ní do loďky. Místo liliového věnce měla na hlavě závoj perlami vyšitý; bylot' vidět, že je paní

nad druhými. „Kdo je ten hezký hoch, Narcisko?“ šeptala víla.

„Zabloudil do naší zahrady, i líbí se mi a chci mu, dokud u nás zůstatí smí, naši říši okázati.“

„A král ti to dovolil?“

„Bez jeho vědomí bych to zajisté byla neučinila.“ „Ale pověz mi, krásná paní, kam ty vody plynou?“ ptal se Jaromil víly.

„Z nich napájejí se byliny a stromy,“ odpověděla ona, „jimiž se země vaše zdobí.“

I podivil se Jaromil kráse všeliké. Lehkonohé víly kolem obklopovaly a na sličného hocha se usmívaly, nejkrásnější ale pohroužila se do vody a v okamžik zase vyploula a Jaromilu perlovou mušli podala s těmi slovy: „Tu mušli schovej si ode mne na

památku. Kdyby se stalo, že bys pomoci mé potřeboval, rozloupni mušli a perlu hod' na zem, tím mě můžeš přivolat.“ Jaromil víle poděkoval a mušli si schoval. Nato se rozloučili a šli dále.

Ted' přišli k paláci, který byl celý z bílého mramoru. Vešli dovnitř. Byla tam jedna krásná velká síň plná ohně. Zažloutlé a modravé plameny se v obloucích proplítaly aneb po hladkých stěnách vinuly. Vprostřed ale byla velká hvězda jako slunce, ta se třpytila bleďožlutou září a miliony jisker z jejích paprsků pršely. Mezi tím tancovaly děti, malé, ale hezounké postavy; zdálo se, že jsou z nejčistšího krystalu utvořené, neboť byly tak průhledné, že bylo vidět, jak jim radostí srdéčka poskakují. „Ale že

„pak ty děti v tom ohni neshoří?“ řekl Jaromil k Narcisce.

„Tak jak ty žiješ na zemi, víly ve vodě, tak žijou tyto v ohni, bez něhož živý býti nemohou.“

„A kam jde ten oheň a proč je tady?“

„Jak je potřeba všemu, co roste, vody, tak je potřeba i také ohně. Myslíš, že by bylo vaše víno tak ohnivé, kdyby tepla zde nenabylo?“

Jak tak mluvili, vyběhlo z ohně jedno z malých děvčátek a pravilo: „Když ti sestra moje dala na památku, vezmi také něco ode mne.“ I podala Jaromilovi malinkou krystalovou lahvičku, v níž se něco ohnivého blýskalo. „Dobře to opatruj; budeš-li něco ode mne potřebovat, otevři jen lahvičku, a já přijdu; jinak jí ale neotvírej.“

Jaromil poděkoval hořící dívce a lahvičku k mušli schoval. Nato se odebrali nazpátek.

„Nyní,“ řekla Narciska, když přišli do zahrady, „můžeš ještě jednou jít se mnou ke králi, ale pak se musíš od nás rozloučit.“

„A proč mě vyháníš? Mně se tu u vás líbí; chtěl bych tu navždy zůstat.“

„To nemůže být, milý hochu, my zde nesmíme žádného z vás podržet; vy lidé nejste tak svorni a spokojeni jako my, a protož se mezi nás nehodíte. A myslíš, že by se ti zde vždy líbilo? Ty bys nezůstal tak skromný – čím větší bys byl, tím více toužil bys po marném světě, a naše zahrada zdála by se tobě malá; snad, až svět poznáš, často si na náš život vzpomeneš.“ Mezi tou řečí přišli k slonovému paláci a vešli do

síně, kde král a královna byli.

„Jak se ti u nás líbí, hochu?“ ptal se král Jaromila. „Tak dobře, pane králi, že bych tu věčně u vás zůstatí chtěl.“

„To bys musel být tím, čím tyto jsou,“ a přitom ukázal na lehkorouché malé tvory. „Tak ale se musíš zase nazpátek vrátit.“

„Ještě chvíli, otče, jej mezi námi nech, pak ho sama doprovodím,“ prosila Narciska krále. Ten jí to dovolil. Nyní si sedla s Jaromilem na odpočívadlo a okolo nich shrnula se drobná čeládka s královnou v čele, a Jaromil musel povídat, jak to je na světě a jak tam lidé žijou. Ale nikdo se tomu nepodivil, naopak všickni se smáli. Potom dali Jaromilovi chutného ovoce. Když se najedl, poděkoval sličné královně a králi, rozloučil se s

ostatními a ubíral se s Narciskou ze skvostného zámku. Když z něho vyšli, byl by Jaromil lítostí plakal, že musí krásnou zahradu opustit; smutně se ohlížel po rozkošných květinách i zdálo se mu, jako by se každá k němu klonila a s ním se loučila. Tu šli okolo keře, na němž se mnoho růží skvělo. I nahne jednu větev k sobě, by si naposledy v té lahodné vůni tvář zkoupal; ale větev mu z ruky vyklouzne, keř se zatřese a tisíc růžových listů se na něho sesype. I nabere jich do hrsti a dá do kapsy. „Ty si nechám na památku z vaší zahrady,“ řekne k Narcisce.

„Jen si je dobře schovej,“ odpoví tato. Po chvilce přišli ku skále, kterouž se Jaromil do zahrady dostal. „Nyní,“ řekla Narciska, „se musíme rozloučit,

ty půjdeš do světa, já zůstanu zde. Tu máš zlatou pecku; budu-li ti moci být někdy v něčem nápomocna, tedy ji rozloupni a jádýrko hoď na zem; tím mne zavoláš. Až do té doby ji měj schovanou. Pamatuj si ale, že do své smrti žádnému povědět nesmíš, kde jsi byl, sice bys nás i sebe udělal nešťastnými.“

„Neboj se, Narcisko, ode mne se nikdo o vás nedoví.“

Nato mu podala Narciska pravou ruku a levou se dotkla skály. Skála se otevře, Narciska zmizí, a on stojí samojediný v širém poli. Nebylo tu ani lesu, ani skály, kudy tam vešel, a těžko bylo mu najít cestu k domovu. I viděl nedaleko před sebou pásť se dobytek a ještě dále několik chaloupek, kousek pole a zahrádku, kde lidé pracovali. K

těm tedy Jaromil zaměřil, by se jich na cestu k domovu poptal. Když přišel k prvnímu člověku, který na poli plel, zeptal se ho: „Prosím vás, nemůžete mi povědět, na které straně je Černý les a jak daleko k němu?“

„Černý les, ten je tamhle na té straně, ale jak daleko k němu, to vám, mladíku, nemohu říci; bude to asi hezký kus cesty, neboť když sem uhlíř Matěj uhlí vozíval, trvalo to den sem a den tam.“

Když slyšel Jaromil jméno svého otce, byl rád a ptal se dále: „Copak vám ho již nevozí?“

„A jak by vozil, když ho tam více není? Před desíti lety se mu ztratil sedmiletý chlapec, jeho jediná radost; asi za rok, když hoča nikde nalézt nemohli, prodal Matěj chalupu a šel

do jednoho města; jak se jmenuje, to jsem už zapomněl. Povídal, že se tam také vyživí a že snad spíše syna tam najde.“

S podivením poslouchal Jaromil a pozoroval, že vysokorostlému muži až po ramena dosahuje. „Deset let tedy byl jsem tam,“ pomyslí si, „a mně se to zdá jen několik hodin.“

„Vy jste snad starého Matěje znal?“ vytrhl sedlák Jaromila z přemejšlení.

„Ano; já jsem jeho bratra syn a přišel jsem ho navštívit, a teď se mi radost zkazí.“

„I copak byste si tak naříkal? Není-li zde, je jinde, konec světa jistě nebude. Zde tou cestou jel do města; jděte za ním a také tam přijdete. Kdo ví, jestli se s ním někde neshledáte. Dnes ale je již pozdě; Chcete-li, zůstaňte u mne

přes noc a časně ráno vás kus cesty vyprovodím.“

S radostí přijal Jaromil návrh poctivého sedláka a šel s ním do jeho chaloupky. Žena a dvě děti jim vyběhly naproti a Jaromila přivítaly. Mezitím co selka večeri chystala a sedlák .y domě dohlížel, zůstal Jaromil s dětmi sám v malé sedničce. Z počátku si jich Jaromil nevšímal, protože pořád ještě sám s sebou co dělat měl; za chvíli ale ohlídna se po sednici, viděl děti v malém koutečku stát a bázně na sebe hledět; i zavolal je k sobě. Když se osmělily, přistoupil hoch k Jaromilovi a sedl mu na klín. Tu něco v kapse zacinkalo, a Jaromil vytáhl plnou hrst zlatých peněz. „I proboha, kdo mi ty peníze dal?“ pomyslí si Jaromil, ale tu si vzpomněl,

že si do té kapsy ty růžové listy strčil a že je snad dobrotivé víly v peníze proměnily, by nemusel na cestě nouzi trpět. I vzal dva z nich a dal je dětem. Plny radosti běžely tyto k matce a dar ukazovaly. „Ženo,“ řekl jí sedlák, když peníze viděl, „to je jistě nějaký pán a jen tak za sedláka přestrojen; koukni se, je to ryzí zlato; ať mu dobrou večeri ustrojíš a měkce usteleš.“ Nato šel k Jaromilovi, aby mu poděkoval; ten ale pravil: „Chcete-li mi nějakou službu prokázat, zaopatřte mi jiné šaty, já vám je dobře zaplatím.“ Měli Jaromil šaty, jak byl z domu vyběhl, a musel v nich ovšem tuze dětinsky vypadat.

„I s radostí,“ řekl ochotný sedlák a odešel.

Netrvalo to dlouho, než se s oděvem vrátil. Když se Jaromil oblékl, bylo mu

to jak by ulil. S radostí zaplatil sedlákoví dvojnásobně, povečeřel a šel spat. Ráno za svítání vydal se Jaromil na cestu. Za několik dní přišel do jednoho městečka, kde se dověděl, že odtud do hlavního města není daleko. Byl tomu rád, neboť ho již chůze mrzela. Jakmile do města vkročil, vešel hned do jedné hospody, by si pohovil. Bylo tam plno lidu; Jaromil si sedl do koutka a poslouchal, co se povídalo. Tu slyšel, že má král jedinou dceru, která je němá, slepá a celá neduživá ji již nikdo pomoci nemůže. „Už to s ní trvá sedm let; vypravoval jeden, „ze všech končin světa byli tu lékařové, ale žádný ji neuzdravil. Loňského roku byl král u toho vyhlášeného poustevníka v černých lesích a ten mu něco poradil, ale to prý není k dostání.“

Jaromil dával na řeč dobrý pozor. „To by bylo něco pro mne,“ myslil si; „což kdybych šel ku králi a žádal aby mě za zahradníka do služby přijal?“ S tou myšlénkou odebral se Jaromil na lože; a opravdu se mu zdálo, že je královským zahradníkem, jak si byl přál. Ráno vstal, zaplatil hospodskému, zeptal se ho na cestu ke královskému zámku a pak tam s chutí kráčel. Bylo to nádherné stavení, s jedné strany cele zahradou ohražené. Nebylo tam hluku a běhu, jak to obyčejně při dvorech bývá. Všude byly koberce prostřeny, aby se kročeje po klenutých síních nerozléhaly, i po dvoře leželo černé sukno, aby nebylo dusot koňů a rachot vozů slyšet. Černě byli všickni sloužící ustrojeni, kteří jako duchové po dvoře chodili, okna

byla ještě zastřena. Když Jaromil do zámku vešel, bylo časně, žádný si ho nevšimnul a on se také žádného ptát nechtěl, protože se zatím na lavičku nedaleko zahradních dveří usadil.

Neseděl dlouho, tu přišel stařícký muž s lopatou okolo něho k zahradním dveřím, které si klíčkem otevřel a opět za sebou zavřel. Jaromil viděl skrze skulinu, jak se stareček po záhoně hmoždí a jak perná mu ta práce přichází; zaklepal tedy na dvěře a zvolal: „Odpusťte, já vidím, že jste na tu práci tuze sešlý, dovolte, bych to za vás udělal; já jsem také zahradník, dlouho jsem ale byl na cestách a své umění zanedbal, tuším však, že to přece půjde. Kdybyste snad později nějakého pomocníka potřeboval, šel bych rád k vám do služby.“

Stareček se na něho přívětivě podíval a odpověděl: „Mám to rád, když se člověk sám práce chápe, aniž ho k ní nutit třeba; kdyby to pouze na mně záleželo, vzal bych tě hned do práce, ale já musím dříve s králem mluvit a to má své obtíže.“

„A jaké?“ tázal se Jaromil.

„Neslyšel jsi nikdy o nemocné dceři našeho krále?“

„Slyšel jsem o ní včera večer v hospodě,“ odpověděl Jaromil, „a také, že král se svým zármutkem o samotě hodiny tráví.“

„Tak jest. Srdce mě bolí,“ pravil starec, „pomyslím-li, že ani chodit nemůže, někdy jen trochu v sesli sedí, aneb se do zahrady snéstí dá. Já jí často trhával kvítka, když ještě co zdravé děcko kolem mě obkakovala, a

protož se teď ani bez bolesti na ni podívat nemohu. Rád bych konec světa šel, kdybych věděl, že to najdu, co by jí pomohlo.“

„A copak to je?“ ptal se Jaromil.

„To ti ještě povědět nemohu, až jestli se králi zalíbíš a do služby přijat budeš. Dokud nebyla princezna nemocna, pracovalo jich zde více, nyní ale nesmí krom mě žádný do zahrady kročit. Počkej tedy, až jak král rozhodne.“

Stareček odešel. Jaromil vzal lopatu a ryl místo něho. Netrvalo to dlouho, než se zahradník vrátil. „Nesu dobrou zprávu; máš jít hned se mnou ku králi, snad tě na mou přímluvu podrží.“

Když přešli dlouhou světlou chodbu a několik pokojů, vešli do královské ložnice, kde se zármutkem sklíčený otec procházel. Když Jaromil se

zahradníkem vešel, pokynul král, aby blíže přistoupili, a hledě dlouho na Jaromila od hlavy až k patě ho měřil a pak se ho na jeho život vyptával. Neohroženě odpovídal mu Jaromil. Co se však týkalo podzemního zámku, to ovšem zamlčel.

Spokojen jsa král řekl konečně: „Nu dobře, já si tě podržím; musíš ale celý den sám a sám v zahradě pracovat, nesmíš nikam chodit, leč ke starému Boršovi, a nikomu povídat, co uvidíš a uslyšíš.“

„To bych byl udělal, kdybyste mi to, pane, ani nebyl poručil; myslím, že budete se mnou spokojen.“ Nato se králi poklonil a s Boršem odešel.

„Ted', starečku, buďte tak dobrý a ukažte mi, co mám dělat.“ Šel tedy starý Boreš s Jaromilem po zahradě a,

když ho všude provedl a všechno mu pověděl a ukázal, řekl ještě: „Teď ti to odevzdávám; budeš-li ode mne co potřebovat, přijď jen, já zůstávám tamhle u vrat v tom zeleném domku.“

Jaromil starci za všechno poděkoval, a když odešel, vzal své zahradnické nářadí a šel po své práci. Bylo k poledni; tu se otevřely zámecké dveře, které z princezniných pokojů do zahrady vedly, a několik ženských neslo v sesli měkce vycpané nebohou nemocnou. Jaromil byl nablízku a květiny okopával; ale jak ženské spatřil, nechal všeho být a zašel dále do zahrady, aniž se dříve okázal, dokavad neslyšel, že se vzdálily. Když se to královna a král dověděli, líbilo se jim to velice, i počali Jaromilovi již docela důvěřovati; často volala jej pak

královna k sobě, i když dcera v zahradě byla, a on musel princezně květiny nosit a sesli nimi krášlit. Tu viděl tedy Jaromil, že její pravidelná tvář byla zohyzděna, oči zavřeny, jen když ústa otevřela, bělely se v nich dvě řady perliček. Bylo Jaromilovi líto té mladinké květinky, takže ji neustále měl před očima. „Ale,“ pomyslí si jednoho dne, „vždyť starý Boreš ví, co by jí pomohlo, a on mi přislíbil, že mi to poví; tot' se ho co nejdříve zeptám.“ A také když se s ním sešel, byla to jeho nejprvnější otázka.

„Teď už ti to mohu povědět. Nedaleko odtud je les, který se daleko pod zem táhne, tomu říkají Černý les.“

V tom bydlí velmi učený a již starý muž, k němuž z daleka široka lidé na poradu chodí; jednou jsem se o něm

těž králi zmínil a prohodil, kdyby snad také stranu princezny s ním se poradil, a on uposlechl. Musel jsem se vyptat na cestu. Když jsme k němu přišli, zůstal s králem samotén, a jak mi potom král vypravoval, vyptal se na všecko o dceři a odešel; za chvíli přišel zase zpátky a prováděl všelijaké čáry; tu se prý ukázala před nimi krásná paní, již se starý poustevník ptal, čím je možná dceru královu uzdravit, a ta dala za odpovědi „Ze stříbrného potoka nabude čistoty těla, ze živého ohně nabude zraku a z jablka mluvícího stromu nabude řeči. Posuď sám, jestli je něco takového na světě? Co se král již naptal, ale všecko nadarmo. Kdo jí pomůže, tomu chce dát půl království a třebaš i dceru, tak mi řekl.“

Jaromil nic neodpovídal, ale dobře si slova zahradníková pamatoval a pořád v duchu přeříkával, až si vzpomněl na ty památky z říše pídimužíků, které vždy u sebe nosil. „Voda tedy, oheň a mluvící strom jí mohou pomoci? Což kdybych poprosil ty dobré víly, aby ji uzdravily? Ony pěstí kvítka s takovou péčí, jistě že se i nad tou ubohou smilují.“ Na té myšlence se tedy ustanovil a s pevnou důvěrou přistoupil druhý den ke králi.

„Co žádáš, Jaromile?“ ptal se král, když k němu vešel.

„Pane můj, jestli tolik důvěry ke mně máte, byste mi princeznu svěřil, já vám ji uzdravím.“

„Ty že bys ji uzdravil?“ ptal se král s podivením. „Proč jsi to již dávno neřekl?“

„Protože jsem nevěděl, co jí pomůže.“

„A nyní to víš?“

„Vím; starý Boreš mi to pověděl. Chcete-li ji zdravou vidět, musíte mi ji na tři dni svěřit, a nesmíte zkoumat, co se dítí bude, sice by to všechno nic platno nebylo.“

„Dobře, Jaromile; vezmi si ji na starost, a jestli ji uzdravíš, dám ti, co budeš žádat, ať je to třeba celé moje království.“

Jaromil odešel a král šel ke královně, by ji tou radostnou zprávou potěšil. Jak o tom královna slyšela, lama k Jaromilovi běžela a chtěla, by s ní do zámku šel a v zahradě více nepracoval; ale on jí poděkoval, vymlouvaje se, že si musí v zahradě právě všechno připravit. Opravdu také ohradil si

jedno místo stranou, by tam žádný hleděti nemohl.

Druhý den přijal od královny nemocnou dceru, která o tom nic nevěděla, neboť tiše spala. Jaromil ji vzal lehounce do náručí a donesl ji do zahrady; tam ji položil do trávy. Nyní vytáhl z kapsy mušli, a když ji rozloupł, vyndal velkou krásnou perlu. Srdce mu strachem tlouklo,, když ji na zem hodil. Chvilku zůstala perla v trávě ležeti, pak se ale pomalu tratila, až konečně zmizela. Tu vyhrkne na tom místě pramen, vysoko se vzpíná a v oblouku tisícerych perel na trávu padá, – ale není to již tráva, je to hlubina jediné velké mušle, do kteréž pěnivým hrkotem perly padají. Tu vyplyne ze stříbropěnných proudů bledá paní, viny s divou radostí okolo

ní se shluknou a líbají sněhové rámě její. Slunce barví duhovitě padající proud, který všecky své perly královně k nohám sype a mokré její kadeře krášlí. – Jaromil poznal v bledé paní královnu víl a dárkyni mušle; i přistoupil blíže k ní a pravil: „Tys byla milostna a řeklas mi, kdybych pomoci tvé jedenkráté potřeboval, bych tebe perlí, kterous mi dala, zavolal; nyní přišel čas, ne pro mne, ale pro tuto ubohou: má se prý v stříbrném potoce koupat, by čistoty těla nabyla. Vyplň tedy slib svůj a pomoz jí.“

„Nuže,“ odpověděla síla, „podej mi sem princeznu.“

Jaromil vzal Boleslavu a do vody ji položil. Víla ji vzala a do svého pěnivého lože pod perlový splav s ní zmizela. Ruce maje sepjaté, tělo k vodě

nakloněné, stál Jaromil a neodvratně do kotliny se díval, brzo-li víla s Boleslavou vyplyne. Netrvalo to dlouho a bledá víla se opět zjevila s překrásnou pannou. Jaromil pln radosti přistoupí ke kraji mušlové kotliny a na vlnách se přihoupá královna k němu, pannu mu do náručí vloží a praví: „Zde máš svou nevěstu; buď zdrav, o mně však pomlč až do smrti.“

Jaromil chtěl dobré víle děkovat, ta však po těch slovech se ztratila, a po krásném vodopádu nezůstalo jiné památky než tisíce krůpějí, jimiž bujné viny zelený trávník pokropily. Snad by to byl Jaromil všecko za pouhý sen měl, kdyby nebyl Boleslavu tak krásně změněnou v rukou držel. Ještě spala, a protož ji položil zase tiše na trávu a

běžel do zámku pro sesli a pro jídlo, které mu pro ni do pokoje uchystati měli. Když se s tím vrátil, probudila se princezna, a cítíc se neduhu zproštěna, nedala si tuze sloužit, ale pojavši ruku Jaromilovu, pobízela ho k procházce. Ochotně vodil ji po zahradě, kde jako děcko po jeho boku poskakovala a laskavá slova poslouchala, jimiž ji těšil a brzké uzdravení přislíboval.

Tak ušel první den. S jakou radostí Jaromil druhý den vstával, snadno si pomyslit můžeme, neboť měl jistou naději, že uzdraví dívku, která mu nade všecko drahou býti počínala. Druhého dne tedy časně ráno, když ještě spala, snesl ji opět Jaromil do zahrady, vytáhl lahvičku a s mnohem větší důvěrou ji otevřel. Sotvaže stříbrnou zátku odňal, promění se

lahvička v ohnivou kouli, která tisíc a tisíc jisker kolem dokola hází; plameny modrojasné, červené a žluté z ní vypryskují a co skvoucí fábory v krásných paprscích se proplítají. Již se počíná planoucí koule rychleji a rychleji točit, a Jaromil spatří v ní dívku, která mu lahvičku dala. I přistoupí k ní blíže a praví: „Nehněvej se, že jsem tvého daru tak brzy použil; hled', ta ubohá zde je slepá a může prý jen živým ohněm zraku nabýt; vzpomněl jsem si hned na tebe a doufal, že jí pomůžeš.“

Přívětivě usmála se dívka na jeho prosbu, a prstíčkem mu zahrozíc, vyskočila z koule, sklouzla po paprskách ke spící Boleslavě, zlehka se k ní naklonila a růžově průhledným prstem dotkla se očí dívčinyých. Ta

náhle prozřela; ale ani hořící pannu ani ohnivou kouli již nespatriila. Dvě však z těch tisíc jisker zůstaly v Boleslaviných černých očích a roznítily plamen v Jaromilovu srdci. Udivena, plna radosti vyskočila Boleslava a první pohled padl na Jaromila; jednu ruku položila na ústa, jako by mu ukázati chtěla, že by mu ráda slovy děkovala, kdyby mluvit mohla, druhou vzala jeho ruku a chtěla ji líbat.

„Nikoli; krásná panno,“ řekl Jaromil, rychle ruku od.= táhna, „já toho nezasluhuji; jsem dosti odměněn pohledem na tvou andělskou tvář. Nyní jen pojd', abych ti zahradu okázal, kde uvidíš, jak stromky vyrostly, které jsi co děcko se starým Boršem sázela.“ S libým úsměvem

poslouchala ho Boleslava a procházela se s ním po zahradě. Tu k růži klekla, vroucně ji líbala a kráse její se obdivovala; tu zůstala stát u rybníka a koukala se na malé zlatoušky, tam zase sedla pod košatou jabloň a Jaromil trhal jí a házel do klína chutné jablka.

Tak jim ušel druhý den. Večer šla Boleslava do svých pokojů a on zůstal v zahradě. Nemohl však usnout; neustále měl obraz sličné princezny na mysli. „Ach, co mi to platno, že ji miluji, ona přece mou nikdy nebude; ovšem že král řekl, kdo ji uzdraví, tomu že dá, co bude žádat, třeba ji samu; ale kdo ví, zdrží-li slovo?“ Takové myšlenky trápily zamilovaného Jaromila. O strom podepřen stál tu a díval se do oken,

kde milenka odpočívala, a počal zpívat. Zvučně, vábně rozléhala se píseň jeho po zahradě, zaznívala nahoru do oken a přilákala Boleslavu k pěvci. Ukazovala mu, že nechce v zámku být a že raději v zahradě zůstane. Se všech stromů a keřů sebral tedy Jaromil vonné lupení, aby milence měkké lože pod květoucí jabloní ustlal. Když ulehla, přikryli ji větéřkové růžovým květem z jabloně, slavík ji ukolíbal a láska ji střežila. Sladce usnula.

„Teď,“ pomyslnil si Jaromil, „zavolám ještě Narcisku. Boleslava spí, jsem tedy jist, že ji neuhlídá.“ Slavík umkl, větéřkové ulehli, měsíc se schoval, jen hvězdy na temnošerém nebi se třepetaly. Jaromil popošel trochu dále od Boleslavy, vyndal pecku, rozloupil ji

a jádro z ní hodil na zem. Tu se osvětlí jasnou růžovou září tmavý háj a na místě, kam jádro padlo, vypučí ze země zelená ratolest, výše a výše roste, a před Jaromilem stojí tu strom plný květů, na jehož vršku spatří krásnou Narcisku. Na každém listu, v každém květu houpají se zlatovlasí bůžkové, všickni potichu mezi sebou šepotají, větéřkové se budí, hájem vanou a líbají růžové tvářinky jejich.

„Co ode mne žádáš?“ ptala se jemným hláskem Narciska Jaromila, který tu v němém úžasu stál.

„O tys předobrá, Narcisko,“ řekl Jaromil, „a jistě mou prosbu neoslyšíš. Hleď, to krásné děvče, co zde spí, je němé a dříve nepromluví, dokud z mluvícího stromu jablko nesní; smiluj se a uzdrav ji!“

Na prosbu Jaromilovu utrhl Narciska se stromu poupě, dechla naň jednou, ono se rozvilo, dechla po druhé, květ opadal, dechla po třetí, a již držela v ruce jablko tak pěkné, jako by je vymaloval. To pak pustila se stromu dolů a řekla: „Zde máš žádané jablko, uzdrav ním svou milenku: o nás však, chceš-li v štěstí setrvat, do smrti nemluv.“ Po těch slovech rozlívalo se po háji čarovné jasno, takže Jaromil do růžového plamene patřiti nemoha, oči si zakrýt musel. Tu slyší v dáli libý zpěv, poslouchá, odkryje oči, – ale ani záře, ani stromu více nevidí; vždy jemněji, vždy toužebněji zaznívá zpěv, až konečně jako poslední tón harfy dozní. Je zase ticho; jen větru vání šumí zahradou; budí zesnulá kvítka a šeptá jim báji o

čarovném stromu.

Jaromil má kouzelné jablko v ruce, sedí nedaleko Boleslavy, láskou a nadějí opojen. Tu padne lístek na podřimujícího slavička, ten zvedne hlavinku a počne kлокotným hlasem zpívat, až Boleslavu, probudí. Jaromil, přistoupiv blíže k procitlé panně, pravil: „Ten čas, co jsi spala, našel jsem nejkrásnější jablko z celé zahrady.“ A Boleslavě jablko podáváje pravil, aby je snědla. „Je to snad poslední chvíle,“ pravil smutně, „kterou spolu trávíme, neboť uzdravená sličná princezna nebude více se sprostým zahradníkem tak důvěrně smít zacházet jako dříve.“

Vtom Boleslava vykřikla a přetrhla jeho další řeč. „Co se to se mnou stalo? Já mohu mluvit; o jistě, tys mě tím

divotvorným jablkem uzdravil! Jaromile, dobrodinče můj, jak se tobě odměním? Tys právě nyní takovou myšlénku projevil, která mne bolela. Co si o mně myslíš? Aneb se snad můžeš domnívat, že by můj otec byl tak nespravedlivý a se tobě za tu nesplatitelnou službu tak špatně odměnil?“ Tak mluvila rozčilená princezna, za obě ruce Jaromila držíc.

„Mohu prý za tvé zdraví celé království žádat, řekl tvůj otec, já ale nežádám jeho pokladů; to, co by mě učinilo na věky šťastným, toho požádat nemohu.“

„A co by to bylo?“ ptala se tiše Boleslava a krev jí tváře polila, neboť tušila jeho odpověď.

„Tebe, krásná panno, bych si od krále vyžádal a nic jiného bych na

světě nechtěl.“

Její odpověď přehlučela píseň slavíkova, ale Jaromil to tiché „ano“ přece zaslechl.

Pobyli ještě blahou chvílí v zahradě, až pak Boleslava do zámku odešla. Jaromil zůstal v zahradě a položil se na to místo, kde milenka spala. Skrýváje tvář do vonných listů, opakoval si každé slovo, co s ní byl mluvil, a v tom milém přemejšlení usnul.

Tu se mu zdálo, že stojí v nádherné velké síni, do polou samými věnci z nejkrásnějších květin ozdobené, od polou ale nebylo nic vidět pro samou mlhu, která jako růžová záclona po síni rozprostřena byla. Najednou se ale vyjasnila, a on spatřil zlatý trůn, na kterémž seděla panna neobyčejné krásy drahým šatem přioděná. I

přikročí blíže a pozná v ní Boleslavu, která mu kyne, aby se vedle ní posadil. Tu se na jedné straně rozstoupí zeď a mezi čtyrmi zlatými oblouky je vidět čarokrásnou zahradu, kde vprostředku slonový zámek stojí. Jako u vidění hledí Boleslava do ní, ale Jaromil ji brzy poznal. Byla to ta sama, v níž mu deset let tak rychle uprchlo. Tu se vyhrne ze zámku množství bůžat s věncemi a kvítím, v čele kráčí Narciska a vedle ní nesou dvě vily na hedvábných polštářích dvě koruny. Všickni se blíží k trůnu, kde milenci sedí, a při libém zpěvu kvítím ho věncí. Narciska bere první korunu z růží a lilií, blíží se k Boleslavě, a na černé kadeře ji kladouc, praví: „Lépe než zlatá sluší tobě koruna z těchto kvítků, jsouť obraz tvé duše. Dej

pozor, by nikdy neuvadly.“ Nato přikročí druhé bůže a podává Narcisce korunu zlatou. Tu kladouc na hlavu Jaromilovu, řekne jemu: „Nyní jsi, Jaromile, králem; zůstaň však dobrého srdce a spravedlivé vůle, často sobě připomeň slova, kteráž jsem tobě ve slonovém zámku při posledním rozchodu řekla, pak budeš šťastný.“ Po těch slovech mu vdechla políbení na čelo, a on se probudil. Myslí ale, že pořád ještě sní, když svou královnu před sebou státi viděl.

„Jsem tu již chvíli,“ řekla Boleslava, „a čekám, až se probudíš, bychom šli k rodičům.“

„Ach, já měl krásný sen,“ pravil Jaromil a počal vypravovati, co ve spaní viděl.

„O totě dobré znamení,“ řekla

Boleslava, když jí poněkud sen pověděl, a pobízela, by šli rychle k rodičům.

Ale Jaromil spletl dříve věnec z růží a lilií, a teprv když milenku ním ozdobil, vedl ji uzdravenou ke králi a královně. S toužebností očekávali rodiče třetí ráno a dvořenínové stáli kolem v královských síních v hojném počtu, by uzdravenou dceru svého krále viděli. Tu se otevrou dvěře z princezniných pokojů a jimi vstoupí Jaromil s Boleslavou. Všickni ustrnuli nad krásou panny tak, že Jaromil s ní až k samému králi a královně přistoupil a nikdo ani hlasu nepozdvihl. „Zde, králi můj, je tvá dcera,“ pravil Jaromil.

Boleslava padla rodičům v náručí, a tu teprv strhlo se radostné jásání, až se

to po celém zámku rozléhalo.

„Žádej, co chceš,“ řekl blažený otec, „a kdyby to celé moje království bylo, dám ti je.“

„Co by mi prospělo království a všechny poklady, když by mě srdce bolelo? Dejte mi vaši dceru, a já vám budu clo smrti děkovati.“

Král se na chvílku odmlčel, ale když viděl, že i Boleslava k němu a k matce prosebně hledí, nechtěl ji zarmoutit, a pojav ji za ruku, k Jaromilovi ji vedl, řka: „Vezmi tedy můj nejdražší poklad a buď mým nástupcem.“ Dvořané plesali a lid jásal. Tu přišel k mladým zasnoubencům starý Boreš a plakal radostí, takže ani jediného slova vyřknouti nemohl. Zatím poručil starý král, by se slavné hody přistrojily, ku kterýmžto množství hostů sezval. Celý

den chodili se lidé na uzdravenou nevěstu dívat. Když seděla u stolu, přišel také starý muž a tlačil se k předu, by svého nastávajícího krále viděl, o němžto šla pověst, že je uhlířův syn a že jako malý chlapec z domu ušel. Konečně prodral se až k mladému králi a počal mluvit: „Odpust’te, pane můj, že k vám s prosbou přicházím; lidé praví, že jste syn uhlířův, povězte mi pak, zdali to pravda?“

„Ovšem že jsem; uhlíř Matěj z Černého lesa je můj otec.“

„A ten jsem já!“ vzkřikl starec, pustil hůl, o kterou se podepíral, z rukou a padl synu do náručí.

„A kde je matka?“ ptal se Jaromil, když se otec poněkud vzpamatoval.

„Ta je mrtva; do smrti toho litovala, že tě tak šidila, až jsi pro ni z domu

utekl.“

Jaromil mlčel a nechal otce při tom, neboť nesměl beztoho nikdy vyjevit, kde ten čas strávil. Nato posadil otce mezi sebe a nevěstu, která ho též i s rodiči upřímně přivítala. Den se vesele skončil a na druhý slavila se svatba. Když mladého krále korunovali, měl on korunu zlatou, Boleslava však onu z růží a lilií, aby se mu sen vyjevil. Panovalť spravedlivě, mírně a rozumně, a slova Narcisčina nikdy z paměti nepustil. S upřímným srdcem přál mu lid jeho dlouhé panování, neboť byl on více otcem nežli králem.

O třech zaklených psích

Byl jeden sedlák, ten měl dvě děti, syna a dceru. Každý myslel, že je bohatý, ale mejlili se: nebo když synovi tříadvacet a dceři dvacet let bylo a otec jim umřel, nezůstalo po něm nic více než tři ovce a trocha dluhů. Matka jim hned z mládí zemřela. Co nyní počít? Peněz nebylo a jíst se chtělo.

„Musím, do světa,“ řekl bratr k sestře, „těch několik grošů, co mám, dám ti na přídělo, abys mohla příst, nechceš-li jít k strejci polesnému do služby; ty tři ovce ale vezmu pro sebe a v nejbližším městě je prodám, abych měl přece něco na cestu.“ Druhý den se rozžehnal se svou sestrou a odešel.

Bylo již pod večer, když přicházel k

jednomu městečku. Cítil, že má hlad, i chtěl si trochu odpočinout. Ovce se zatím pásly a on okusoval kůrku, kterou si ráno do kapsy strčil. Tu přišel k němu řezník se třemi psy.

„Kampak jdete, mládenče, s těmi ovce?“ ptal se přívětivě řezník.

„I jdu do světa,“ odpověděl Vítek (tak se jmenoval ten chasník), „bych si štěstí hledal; po otci nemám nic než ty tři ovce, které chci ve městečku prodat, abych měl něco na cestu.“

„To je jiná,“ řekl řezník, „ale kdybyste nechtěl právě peníze v rukou mít, to bych vám něco jiného poradil.“ „Nu jen mi to povězte; proč bych něco lepšího nevzal? Copak to je?“

„Abyste mi dal ty ovce a já vám dám ty psy.“

„Nu, to bych si pomohl! Copak bych

s těmi žrouty dělal?“

„Jen pomalu, brachu, vždyť ani ještě nevíte, co ti psi umějí. Hleďte – tenhle černý se jmenuje Lámej; proč ho pošlete, to vám přinese, železo rozláme a padesát mužů v okamžení roztrhá. Ten zrzavý se jmenuje Trhej; železo ovšem neláme, ale všecko vám také přinese a sto mužů roztrhá jako hračku. Ten bílý se jmenuje Pozor a rozumí všemu, co mu řeknete, na všecko dá pozor a všeho si všimne. Nikdy vás jeden ani druhý neopustí, leč byste je poslal přes hranice, odkud se dříve vrátit nemohou, až na tuhle píšťalku zapískáte; potom jsou tu ale hned.“

„Totě všecko dobře,“ řekl Vítek, „ale když mají takové vlastnosti, proč si je raději sám nenecháte?“

„Já je měl potud, pokud jsem je potřeboval. To se změnilo, a tak je chci vám dopřát, protože se mi zdáte býti poctivý chlapík. Abyste mi ale uvěřil, zkuste to a pošlete černého pro dobrou večeři.“

Vítek uposlechl, a Lámej letěl. Netrvalo to ani co by padesát napočetl, když se s dobrou večeří vrátil. Oba si sedli na mez. Dříve však, než se do jídla dali, hodil řezník každému psu kus masa a přikázal Vítkovi, by od každého jídla jim nejdříve dal. Po večeři odevzdal Vítek řezníkovi tři ovce a dostal od něho píš'alu a tři psy. Nato se rozešli, Vítek k domovu, řezník k městu.

Druhého dne, když přišel Vítek domů, zůstala sestra jako omráčena, vidouc ho s takovými velikány do

dveří vcházet. „Copaks, bratře, rozum pozbyl? Kampak jsi dal ovce? Snad jsi nekoupil za ně ty darmožrouty?“

„Mlč, sestřičko, mlč!“ chlácholil ji bratr, „však oni nebudou darmo žrát; hnedle uvidíš, co to je za hodné zvířátka.“ Nato poručil černému, by se o mouku, a zrzavému, by se o dobrou zvěřinu postaral. Sestra pak musela oheň rozdělat, a prve než se rozhořel, byli tu již zajíci, ptáci a mouka. Tu teprv sestra viděla, že bratrovi křivdu dělala. Bylo po nouzi. Jíst a pít měli dost, ale knížecí obora se prázdnila, nejkrásnější zvěř mizela, a kníže přikázal přísně všem myslivcům, aby škůdce toho vypátrali. Usnesli se tedy mezi sebou, že budou pilně pozor dávat, kdo tu škodu dělá. Ale nic to neprospělo: dávali pozor, a zvěř se

přece ztrácela. Tu jim jeden mládenec poradil, aby vylezli na stromy, tak že budou nejlépe všechno vidět. To udělali. Naseděli dlouho; tu jako vítr přihnul se černý pes, uchvátil jelena za krk, uškrtil ho a pryč odvedl dříve, než se myslivci vzpamatovat mohli, kteří jinak nemysleli, než že to sám zlý duch byl. Když však pookřáli, styděli se za to a umínili sobě, že budou, druhý den lepší pozor dávat.

Než však v chalupě jelena snědli, uběhlo několik dní; ale myslivci přece hlídat nepřestali. Tu přiběhne najednou zrzavý; jak ho myslivci spatří, počnou po něm házet a střílet, ale nastojte, jemu to neublíží, kulky s něho padají jako hrách se stěny. Byl ale mezi myslivci jeden z nejsrdnatějších, ten si dodal smělosti a běžel za ním, by

se dověděl, komu náleží. I viděl, že běží do chalupy, kde Vítek se sestrou bydlel, a hned to pověděl polesnému. Ten nemeškal dlouho, nýbrž hned k Vítkovi pospíšil a jemu domlouval, že se pán pro tu kradenou zvěř tuze hněvá, že teď půjde zrovna k němu a že mu to všechno poví; „a pak,“ doložil starec, „nevím, Vítku, jak to s tebou vypadne! Raděj vezmi nohy na ramena a utec odtud i se sestrou.“

Vítek ho poslechl. Sebrali tedy, co kde měli, a táhli do světa.

Chodili dlouho; chodili po městech, po horách a po lesích; nikde se jim zle nevedlo, protože se psi všude o ně starali. Jednou ale přišli do lesa, kde ani ptáčka nebylo.

Bloudili kolik dní a konce nenacházeli. I bylo jim ouzko, neboť

se museli od samých kořínků živit, a třebaš by jim byli psi něco přinesli, neměli to kde uvařit. Byla to bída; sestra ledva nohy vlékla a sám Vítek byl umdlen. Tu přišli k vysokému kopci, a když ho obešli, viděli tu skleněné dvířka, které přímo do něho vedly. Vítek je otevřel a oba skrze ně vešli. Tu se spatřili jako v nějakém zámku, a proti nim vyšla žena a ptala se jich, co tu chtějí, jak sem přišli, aby se raději hned vrátili, sic že bude po nich veta, neboť tu že není žádného odpuštění.

V té rozhodné chvíli skočil po ní Vítek, rychle ji popadl a hrozil, že ji uškrtí, jestli mu nepoví, kdo to v tom zámku s ní zůstává. A když žena viděla, že tu jde opravdu o život, nechala výhrůžek a začala se

přiznávat. „Já vám všechno upřímně povím, jen mě nechte při živobytí,“ prosila stará. „Zde v tom kopci se zdržuje půl druhého sta mužů a jsou to samí loupežníci, a ten nejprvnější mezi nimi umí čarovat; tomu nemůže nikdo nic udělat, on ale každého usmrtí, kdo sem zabloudí.“

„Víc jich není než půl druhého sta?“ ptal se Vítek.

„Není jich více. Ach, jak bych mohla lhát, vždyť vidím smrt před sebou.“ Nato musela stará s ním všude po zámku chodit a všechno mu ukázat. Tu bylo zlata, stříbra, klenotů a zbraně všelikého druhu. I vybral si Vítek slušný a hezký šat a dobrou zbraň; sestru s Pozorem nechal u staré, a sám šel naproti loupežníkům.

Kus cesty za kopcem se schoval se

svými psy a čekal v houští. Neseseděl tam dlouho; tu zaslechl nějaký hřmot; i přikázal psům, by pozor dávali a dobře se drželi. Když rota asi dvacet kroků od nich byla, pustili se milí psi do nich. A věru byla to podívaná! Jako živí čerti počali hafani trhati. Kdo mohl, dal se na útěk. Koho docela neroztrhali, toho Vítek dorazil.

Když se vším hotovi byli, tu si teprv oddechli a Vítek stokrát v duchu řezníkovi poděkoval. Nato šel domů a stará musela jim dát večeři, kterou pro své lidi přistrojenou měla. I umínil sobě, že ještě několik dní v kopci pobude a pak že půjde zase dále. A proto vždy ráno své psy s sebou do lesa brával, aby nějakou pečení přinesl, a pak aby se ohlídl, jak by nejlépe z lesa vyjítí mohl. Chudák ale toho se

nenadál, že mu za zády zrada vězí. Neboť stalo se, že psi loupežnického náčelníka neroztrhali, který pomocí kouzel, jak Vítek se psy odešel, tak dalece si pomohl, že do houští vlezl a tam se schoval. Tamodtud dával pozor, až Vítek ze zámku vyšel, a pak se za ním přikradl. Stará se ho ovšem lekla, ale byla plna radosti, neboť myslela, že on jistě toho nezvaného hosta vypudí. Se sestrou jí bylo lehké jednat, tu již měla tak napolo k své straně. Nebylo to však tak lehce, jak se domejšlela.

„Teď mě jen někde schovej,“ řekl loupežník, „by mne neviděl, až domů přijde, nebo by mě jeho chrti zajisté roztrhali. Musíš ho k tomu přivést, aby ty psy někam daleko poslal, a když pak bude sám, teprv ho mohu zabít.“

„Ale jak jste se mohl tak rychle pozdravit, milý pane?“ ptala se konečně stará.

„Asi sto kroků odtud na pravé straně stojí jedle a pod ní je zakopán zlatý kalich, v tom je taková mast, kdo se tou namaže, třeba měl celé tělo rozsekané, hned mu zase všecko sroste; tou jsem se já také namazal.“

Co si oba tak spolu povídali, točil se Pozor pořád okolo nich a všecko vyslechl, dříve než si ho byli povšimli. Pak skryla baba svého pána a jídlem ho zaopatřila, potom se k sestře Vítkově lichotně chovala a vždy jen litovala, že musí s bratrem pryč odejít. „Co ty ještě všecko zkusíš s tvým podivným bratrem!“ tak jí domlouvala, „nic za to nedám, že tě ještě ty potvory naposled také

roztrhají.

Znám já takové obludy, vždyť jsem to od mého pána častokráte slýchala. Co se toho týče, ani nevěřím, že ho ti psi roztrhali, on si jistě pomohl a najednou bude tu, a pak se vám zle povede. Proto bych ti radila, bys mne poslechla. Vidíš, když bratra k tomu přivedeš, aby ty psy někam daleko odtud poslal (třeba ať někam zaběhnou a více nepřijdou), pak tě bratr také s sebou nevezme a raděj zde nechá a snad i sám tu zůstane, jelikož se bez nich nemůže na takovou cestu vydat. Zde máš, co jen ráčíš, byla bys sama proti sobě, kdybys mne neposlechla. Uděláš-li tak, jak pravím, nic se ani tobě, ani bratrovi nestane, ba tenkrát se vám teprv u mého pána dobře povede.“

Nebohá ještě nezkušená dívka uvěřila, dala se přemluvit a všecko jí připověděla. Když přišel bratr domů, tu se hned sestra k němu přívětivě chovala, a brzy o to prosila, brzy o ono, a že to tu a ono tam nemá. „Načpak máš ty psy?“ doložila, „můžeš je pro to poslat.“

„Oni se již dnes mnoho naběhali, nech je až zejtra.“

Druhý den tedy poslal nejdříve Lámeje pryč; darmo Pozor okolo něho obskakoval a kňučel, on si toho ani nevšimnul. Když ale černý dlouho nešel, bylo mu to divné, a poslal pro něj zrzavého, ten se však také nevrátil. „Tot' jsou lenoši! Což je do města tak daleko? Či snad odpočívají? Běž jim naproti, Pozore!“

Co měl Pozor dělat? Musel jít. I běžel

co mohl; šťastně přišel až k hranicem a viděl, jak tam Lámej a Trhej smutně sedí, že je pán tak daleko poslal.

„Ach zle je, zle!“ křičel již zdaleka na ně, „našeho pána chtějí o život připravit, a my mu nemůžeme pomoci, jestli nás nezavolá.“ Tu jim začal všecko vypravovat, co byl v kopci slyšel.

Vítek, když poslal všechny tři pryč, sedl za stůl a dal si přinést jídlo. Tu vstoupí do dveří skvostně oblečený náčelník loupežníků.

„Teď tě mám, ty vrahu mých lidí, přichystej se, tvá poslední hodinka odbila!“ Vítek, když tato slova slyšel, náramně se lekl a píchlo ho u srdce tak, že si rychle na tu stranu rukou sáhl; i ucítil tu na šnurce zavěšenou píšťalku. „Jednou mně, podruhé tobě,“

řekl, „kdo může za nehodu? Ale každému odsouzcenci je před smrtí jedna milost popřána, a tak i vy mně něco popřejte.“

„Jen když to nebude dlouho trvat.“

„Když jsem ještě doma pásával,“ řekl Vítek a vytáhl si píšťalku, „pískával jsem si na tuto píšťalku, a tak si chci ještě před smrtí na ni posledně zapískat.“ Přikročil ke dvířkám a silně třikrát zapískal, až v uších zalehalo; a dříve než se zákeřník zbraně chopil, byli psi tu, a v okamžení ho roztrhali a po něm také babu. Na sestru se ale bratr tuze rozzlobil, neboť se domníval, poněvadž ho k tomu měla, aby psy poslal pryč, že s babou srozuměna byla. „Když jsi tak upřímná ke mně,“ řekl jí, „můžeš zde zůstat, a já půjdu dále.“ Darmo prosila sestru,

darma slibovala, že nechce nikdy více tak falešně jednat: on se nedal uprosit. Zaopatřil ji vším, co k živobytí na celý rok potřebovala, pak ji tam zavřel a odešel do světa.

Když dlouho již chodil, přišel až za černé moře do pětasedmdesátého kraje a v tom do jednoho města, které od brány až k druhé a po všech domech černým sukem potaženo bylo; podivil se tomu velice, a hned jak do hospody vešel, ptal se hospodského, co to znamená.

„Ach, milý pane,“ řekl tento, „je to smutná věc. Již tomu dlouhý čas, co sem, bůhví odkud, velký drak čili zlá saň přilítla; z počátku dával jen dobytek, potom ale mu tam mohl dát, co kdo chtěl, on si ničeho nevšimnul, a takový puch ze sebe vydával, že se

všickni lidé z toho roznemohli. Žádný ho odtud vypudit nemohl. Tu šel sám král k jednomu velmi rozhlášenému čaroději a ptal se ho, jaká by tu byla pomoc? Ale čeho se tu musel ubohý otec dovědět! Dokud prý král svou jedinou dceru draku nedá sežrati, dotud že nebude v zemi jinak, až všickni lidé pomrou. Ovšem dlouho se k tomu nemohl odhodlat; tu se ale lid počal bouřiti, a konečně princezna sama tu ukrutnou smrt sobě přiřknula, aby nešťastnou zem té obludy zprostila. Král dal rozhlásit: komu se to poštěstí, by ji od té ohavné smrti vysvobodil, tomu že ji dá za manželku a k tomu půl království. Ale žádný nepřišel; a protož má dnes té obludě vydána býti. Kdybyste ji znal, viděl byste, že je to pravý anděl, a teď musí

takovým způsobem se světa sejít!“

„Kdepak je ta obluda?“ ptal se Vítek. „Chci se tam také podívat, ale dříve bych rád, aby se moji psi najedli.“

Když se to stalo, vzal na se Vítek krásný šat, připjal si po straně ostrý meč – neboť si to byl všecko ze zámku s sebou přinesl – a šel se svými psy na to místo, kde měla princezna draku být předhozena. Nečekal dlouho, a již viděl princeznu přijíždět, matka a otec ji vyprovázeli a nesčíslné množství lidu šlo s nimi. Když přišli na to místo, všickni se s ní hořce žehnali a vrátili se nazpět. Ona ještě kus cesty proti kopci popojela, pak slezla s kočáru a poslala ho též zpátky.

Tu přistoupil k ní Vítek a pravil: „Nebojte se nic, vzácná panno, já s mými psy vás od jisté smrti

vysvobodím; jděte stranou, byste mi nepřekážela.“

Ubohá princezna radostí div mu nohy nezlíbala, on ji ale vzal a kus cesty od vrchu ji odvedl. Tu se ale začal vrch třásti, ukrutné řičení, řvání a syčení bylo zevnitř slyšeti, najednou se otevřel a zlá saň vystrčila hlavu. Byla to hrůza a Vítkovi vlasy na hlavě vstávaly; ale ještě více se lekl, když ještě jedna, pak dvě, tři, až devět hlav vylezlo, oči se v nich jako ohnivé koule válely, jazyky jako hořící meče vyšlehovaly, až se ta ukrutná netvora celá ven vyvalila. Raději by se byl Vítek s dvěma sty mužů potýkal nežli s takovou pekelnou obludou; ale co bylo dělat, princezně to přislíbil, a musel slovo zdržet. Poštval tedy psy a ti se pustili do ní, ale jak jednu hlavu

utrhli, sápalý se druhé ještě více; již byli psi celí umdleni, a ještě bylo šest hlav; tu jim šel Vítek na pomoc, vytáhl svůj široký meč, počal do ní sekati, psi trhali, a tím způsobem přece tu saň zabili; ovšem byli po těle popáleni a jedem postříkáni, ale to se dalo všecko napravit. Potom uřízl Vítek ze všech hlav jazyky, a když si je schoval, šel k princezně, která skoro bez sebe pod stromem seděla.

Když teď bílý závoj s tváře odhalila, byl by přísahal, že tak krásnou tvář ještě nikdy neviděl, i nelitoval toho, co byl pro ni udělal. Měli sice právo ji svou nevěstou nazvati, on ale nechtěl toho práva použití; jedinkým laskavým pohledem byl dosti odměněn.

„Ach, jak vám mám děkovat, můj

vysvoboditeli! Jak se vám mohu odměnit?“

„Nežádám od vás ničeho, než abyste na mne nezapomněla a něco na památku mi dala.“

„Proč na památku?“ ptala se uleknutá princezna, nebo se jí byl sličný mladík zalíbil a ona hned na otcovu odměnu pomyslela. „Proč na památku, což nezůstanete u nás? Ne, ne, vy musíte k otci, by on se vám odměniti mohl.“

„Já nemohu s vámi jíti, krásná panno,“ řekl mladík smutně, „mne váže slib, který zrušit nesmím, ač bych s radostí připovězenou odměnu, vaši totiž ruku, přijal; ale jestli jste svobodna a mohla-li byste mě milovati, tedy na mne čekejte rok a den. Nepřijdu-li do toho času, jste

slova svého prosta; dejte mi na památku polovici svého závoje, a kdo vám ji jednou ode mne přinese, tomu věřte, ať je on kdokoliv.“

S okem uslzeným a rukou dáním kněžna všechno mu přislíbila; potom závoj s hlavy sňala, ve dví ho roztrhla, půl sobě nechala a půl dala jemu. Nato se oba rozloučili. Skoro Vítek litoval, že byl tak hrdý a že s milenkou nešel; jeho nevázal žádný slib, on jen nechtěl tak jak byl před krále předstoupit. Chtěl dříve něco ve světě zkusit, něčemu se naučit, co by mu jako nastávajícímu králi prospěšno býti mohlo. Jak přišel do města, neřekl žádnému ani slova, šel k hospodskému a požádal ho, by mu ty věci, které si byl z kopce vzal, schoval, že si za rok a za den pro ně přijde. Ten mu to

přislíbil, a Vítek mu své věci odevzdal a odešel z města pryč.

Ubohé princezně se zatím zle vedlo. Když od něho odešla, musela jít lesem, a tu viděla, že tam stojí ještě vůz, v kterém byla přijela. Kočí totiž, velmi všetečný, byl by rád věděl, jak to s ní vypadne; nedal se žádným hrůzám odstrašit, neboť myslil, když bude zle, že ujede. Tu viděl tedy Vítka, jak kněžnu vysvobodil, viděl také, že se s princeznou rozloučil a ona že se vrací samotna; nevěděl si to nijak vysvětlit. Šel své panovnici vstříc a s radostí jí ruce líbal, přitom se ptaje, proč její vysvoboditel s ní nejde.

„Ach, milý Borši, učinil prý slib, který nesmí zrušit; on nemůže k našemu dvoru jít,“ a přitom jí hned zase slze líčka polily.

Tu Boršovi čert něco do ucha pošeptal a on hned rady jeho uposlechl. Vytáhna nůž, chopil se princezny a řekl k ní: „Přisahej, že každému řekneš, že jsem já tě vysvobodil a holí draka utloukl, sice tě v tu chvíli zabiju.“

Princezna zůstala leknutím celá bez sebe; když se ale trochu vzpamatovala, myslila si: „Jednou jsi smrti tak zázračně vyvázla, a máš se tu nechat zabít? To neuděláš, snad to přece k tomu nepříjde, abys si ho musela vzít,“ a protože se zapřísáhla, že všechno řekne, jak ten ničemník žádat bude. Nato ji posadil do vozu a klusal k městu.

Tu bylo radosti! Zdaleka bylo již slyšet křik a plesání, že je mladá kněžna živa. Rodiče její přišli jim daleko naproti a hned se ptali, kdo ji

od smrti zachránil. A ona jim ukázala kočího. Ovšem že každý jaksi nedůvěřivě na něho hleděl, ale princezna tak řekla, a oni museli věřit. Protož jej otec ihned za jejího ženicha a spolupanovníka prohlásil.

Jak nebohé bylo, může si každý pomyslit. Ale co měla dělat? Vítka tu nebylo, a tak musela mlčet. To jediné si vyprosila, aby svatba teprv za rok a za den se slavila. Rodiče byli rádi, nebo byla ještě příliš mlada. Ženich by si to byl ovšem rád zapověděl, kdyby byl o její smlouvě s Vítkem věděl. Prozatím ale těšil se z toho, že tak lehko k slávě přišel, a raději mlčel. Na pána si uměl dobře hrát, jenže se tím brzy každému zprotivil, takže nebylo človíčka v celém městě, který by nebyl kněžnu litoval, že se takovému

nadutému sprostáku dostati má. Ona se však každické příležitosti varovala, kde by se s ním sejíti musila, a raději tiše a o samotě žila.

Zatím chodil Vítek daleko a široko po světě. Tu pomohl tomu, tu zas onomu, takže kamkoli přišel, všude ho rádi viděli, až se jméno jeho rozhlásilo. Nejvíce však pomáhal se svými psy králům a knížatům proti nepřítelům bojovat; tím získal si veliké bohatství a stav šlechtický. Pročež myslil, že je teď čas, aby se k své drahé kněžně co důstojný ženich vrátil. Ale byl daleko, ba kolik set mil od ní vzdálen, a rok se skoro ku konci schyloval. Sedl tedy na koráb a přes moře na cestu se vydal. Nebyl již sám se svými psy, alebrž měl mnoho lidí a věcí u sebe, a proto byla cesta jeho také obtížnější. Jedenkráte

přistáli k jednomu ostrovu, Vítek se svými věrnými spolucestovníky vystoupil z korábu na zem a procházel se po ostrově. I zahlídl na stromě krásnou bílou holubičku.

„Aj, aj, kdepaks ty se tu vzala, má krajanko?“ řekl překvapený Vítek, a holubička slítla se stromu a sedla mu na rameno a oulisně mu do tváře zobáčkem zobala. „Kdybys mně raději pověděla, co je v těch našich krajích nového a co moje milá asi dělá.“

„Bude mít za tři dny svatbu, a tebe toužebně očekává,“ zašeptala holubička.

Zaražen nad podivnou holubičkou zůstal Vítek stát, brzy se ale vzpamatoval a zeptal se jí, koho si má vzít? Holubička mu všechno pověděla, co se skněžnou stalo.

Tu teprv Vítek zpozdilosti své litoval. „Ach, jak ji nyní vysvobodím?“ naříkal, „kdyby koráb letěl, přece by tam za tři dny nedoletěl.“

„Což kdyby se svatba ještě o tři dny odložila?“ řekla holubička.

„A kdož by jí to řekl?“ Tu se přikroutil Pozor a lichotivě se okolo pánových nohou točil. „Ba hleď, na tebe byl bych málem zapomněl,“ řekl radostně Vítek, a vytáhna půl závoje z náprsí, otočil jej věrnému Pozorovi okolo krku. „Komu jej odevzdati máš, to ti nemusím teprv přikazovat; ale jestli přece třetí den svatba bude, tedy ženicha roztrhej a zůstaň tam, až přijdu.“

Sotva to pán dořekl, letěl Pozor přes hory a doly. Vítek se ohlížel po holubičce, ale ona byla již ta tam.

Vrátil se tedy rychle na koráb a slíbil plavcům mnoho peněz, jestli ho šestý den až tam, kde jeho milenka bydlí, doplaví. Vítr byl příznivý, a tedy šťastně plouli.

Podívejme se teď zase k princezně. Když byl rok pomalu u konce, usiloval ženich o to, by se svatba odbyla. Král se také za něj přimlouval, a že si byla princezna sama rok a den ustanovila, musila nyní bezděky svoliti.

Zvali se tedy hosté, vařilo se v kuchyních již kolik dní, jakož se i tisíc jiných radovánek chystalo na všech koncích. V den svatební ráno, když se kněžna již k zasnoubení strojit měla, přilítl do její komnaty bílý pes a zrovna k nohoun se položil. Leknutím chtěla na služebnictvo zavolat, ale tu spatřila, že má pes okolo krku závoj,

který byla před rokem Vítkovi dala; i vzpomněla si hned na jeho slova, by věřila tomu, kdo jí tu památku opět přinese.

„Ach, snad je mrtev!“ naříkala kněžna; ale Pozor se točil vždy okolo ní a hlavou kroutil, až si toho princezna povšimla.

„Není mrtev, že hlavou kroutíš, ty dobré zvíře? Je snad zde?“

Pozor zase kroutil hlavou.

„Ale přijde snad?“

Tu radostně na ni vyskakoval.

„Kdy přijede? Ach, kýž to vím! Nuže, buď jak buď, sňatek musí být odložen.“ I zavolala hned na komornici, by jí došla pro lékaře, a řekla, že je nemocna a že se nemůže svatba slavit. Nato si lehla do postele.

Lékař, muž starý a s tělem i s duší

všecek jí oddaný, pozoroval již dávno, že si ženicha nerada bere; pročez nedivil se tomu, když ho nevěsta prosila, by řekl, že po tři dny alespoň lože opustit nesmí. Jak matka přišla, kladl jí to na srdce, by se zasnoubení aspoň na třetí den odložilo, že je princezna tuze slabá a že by to snad mohla být její smrt, kdyby ji nutili. Máť plná starosti běžela hned ku králi, aby to dal veřejně oznámit.

Touto lstí si kněžna ještě té krátké lhůty dobyla. Pozor se od ní ani nehnul. Když se u dvora divili, odkud ten pes přišel, vzal to lékař na sebe, řka, že ho princezně darem přinesl. Rychle však uplynuly také tyto tři dny, a Vítka tu ještě nebylo. Již po druhé přistrojena stála nevěsta čekajíc, až bude musit ke stolu odejít, neb měla

se před zasnoubením velká hostina držeti. Ouzkostí puzena vyslala Pozora, by se podíval, zdali pán jeho nepřichází. Pozor běžel nejdříve do hospody, a jedním skokem visel pánovi svému okolo krku, který právě se svou družinou stál před hospodou a ke dvoru se chystal.

„I vítám tě, ty dobré zvíře, co děláš?“ tázal se Vítek, „jak jsi se měl? Co dělá moje kněžna?“

A Pozor jako by na všechno odpovídal, tak rozumně na pána hleděl a pořád jen obskakoval, jako by ho za sebou volal. I vydal se Vítek na cestu ke dvoru. Bylo až mílo se na něho podívat, jak pěkně mu ten skvostný šat slušel. U vrat stál osedlaný kůň a několik služebníků, kteří ho k nevěstě doprovodit měli.

V zámku již seděli u stolu a hodovali; jen nevěsta nic nejedla a strachem neustále ke dveřům hleděla, jestli milenec nepřichází. Tu vejde sloužící ku králi a oznamuje, že přijel ke dvoru host z dalekých krajin, který by rád s králem promluvil.

„Je mi vítán, ať vejde a s námi postoluje,“ odpověděl král.

Sloužící odešel a za chvíli neznámému dvéře otevřel. Snad by byla princezna Vítka v tom nádherném šatě ani nepoznala, kdyby jeho psi u něho nebyli. Král hosta vlídně přivítal a vedle sebe a nevěsty ho posadil; začož mu oba dva milenci v srdci děkovali.

Každý se nyní Vítka vyptával, co nese za noviny? A on jsa jazyka dosti obratného i vtipu bystrého, bavil celou

společnost. Ku konci obrátil se ku králi a řekl: „Je tomu rok, co se v jedné zemi neobyčejná událost přihodila, kteroužto bych ale nerad zde veřejně vypravoval, ač jestli se Vaší královské Milosti líbí –“

„Jen povídejte, necht’ to cokoliv,“ pobízel král.

„Jedná to o jednom služebníku, který měl u svého pána úplnou přízeň a lásku, ale hanebně jej i jeho rodinu oklamal. Lestným podvodem chtěl všecky na věky nešťastnými učiniti, kdyby ruka Páně nebyla překazila. Dříve však, než začnu, ptám se veřejně, kdyby se to jednomu z vás bylo stalo, co byste takovému člověku udělali?“

„Kdybych já takového ničemníka u sebe choval, který by se takých hanebností dopustil, dal bych ho v tu

chvíli čtyřmi voly roztrhati,“ řekl ženich.

„Sám sobě's ortel smrti vyřknul!“ zvolal Vítek a vstal. „Ty jsi ten ničemník, který se takových nepravostí dopustil a na věky královskou rodinu nešťastnou učiniti chtěl.“ Na ta slova všickni od stolu se zdvihli a žádali Vítka o vysvětlení, ženich ale ubledlý na celém těle se třásl. Ačkoliv Vítka neznal, protože ho v tváři neviděl, když se s kněžnou loučil, přece tenkrát ty psy zahlídl, jichžto si teď samou radostí byl ani nevšimnul, až když se k pánu připlazili. Tu teprv tušil, kdo je asi ten cizinec.

Vítek začal všechno vypravovat, jak se to bylo událo, a když dokončil, vytáhl půl závoje (který mu kněžna po

Pozorovi nazpět poslala) a devět jazyků z devíti hlav lité saně. „Ať přinese princezna půl svého závoje,“ řekl Vítek, „abyste se o pravdě řeči mé přesvědčili.“

Princezna nemeškajíc přinesla druhou polovici a k jeho ji přiměřila, i byly navlas stejné. Potom poručil Vítek, aby podali mu těch devět hlav, které král též schované měl. Když je přinesli, neměla ani jedna jazyk, pročez počínal každý věřit, že opovážlivý kočí podvodem vinen jest. Aby všecko se vysvětlilo, začala princezna povídat o hanebném jednání pacholkově, a tu teprv všickni se naň rozzlobili. Král ihned rozkázal, by čtyrmi voly byl roztrhán, aby zašel smrtí, jakou si byl sám přiřknul. Podvodník prosil, plakal, a sama

princezna se přimlouvala, ale král se nedal obměkčit. Muselť vinník smrtí tou se světa sejíti, jak byl zasloužil.

Druhý den slavil Vítek s princeznou svatbu tak skvostnou, že co město městem stálo, žádný takovou nádheru posud nespatrił. Byli šťastni. Král a královna Vítka velmi milovali a poddaní ho ctili, neboť byl přívětivý a dobrý.

Po nedlouhém čase, když se jednou v zahradě procházel, viděl zase holubičku, která mu tenkrát zprávu o kněžně na ostrov přinesla. „I hledme,“ řekl Vítek a šel blíže ke stromu, „odkud přicházíš a kde jsi byla?“

„U tvé sestry, králi,“ odpověděla holubička, „ona je nemocna a brzy snad umře, ale ty bys ji mohl uzdravit, kdybys ji šel navštívit.“ Po těch

sloveh holubička zmizela.

Král Vítek často na svou sestru vzpomínal, přece ale nemohl zapomenouti, že se k němu tak falešně chovala. Nyní ale, uslyše o její nemoci, na všechno zapomněl a umínil sobě, že pro ni co nejdříve pojede. Šel tedy k své choti a řekl jí, že sestra jeho je nemocna. Ona ho kárala, že již dávno k ní nešel a ubohou tak dlouho v trápení nechal. Prikázala mu, aby co nejrychleji pospíšil, by ji ještě při živobytí zastihl.

Král vzal tedy své psy a některé ze služebnictva, sedl na kůň a jel k sestře. Šťastně tam přijeli a sestru ještě živou našli, která s nevýslovnou radostí bratra uvítala, když slyšela, že jí odpouští a ke dvoru vzíti chce. Nemoc ji opustila a přípravy na cestu byly

krátké. Co mohli pobrat z klenotů a drahých věcí, to vzali, ostatní tam museli nechat. Král kopec zamknul a všickni odjeli.

Královna sestru manželovu vlídně přivítala a vedla ji do skvostných pokojů, ježto pro ni uchystati dala, aby se po cestě zotavila. Ona však nemyslíla v srdci tak, jak se stavěla, i nemohlať zapomenout, že ji bratr tak nelidsky od sebe odstrčil. K tomu nebyla tak dobrého srdce jako Vítek, nýbrž tuze mstivá a závistivá, a proto umínila si, že se na bratru pomstít musí. Měla k ruce služebnici, kterou penězi k tomu účelu na svou stranu dostala. Jednalo se jen o to, jakou smrtí by ho se světa sprovodila, aby to najevo nepřišlo. Konečně ustanovila, že dá udělat dlouhý nůž, kterým pak

lože prorazí, aby se bratr, když do postele bude lehati, na špici nabodnul.

Pozor, ten věrný všudybyl, slyšel a viděl, co sestra nastrojila, a hned to svým čtyrnohým bratrům oznámil. „Tenkrát je zle s naším pánem,“ pravil k nim; „kdybychom ho jenom varovati mohli! Ale jak? Nedáme mu lehnout, anebo vytáhneme nůž z postele, jestli nám v tom překážet nebude.“

Nebylo ale nic platno; druhý den byl velký lov a oni museli všickni tři s pánem, odkudž teprv pozdě na noc přišli. Po večeři, když se Vítek do ložnice odebral, aby si pospal, začali ho psi trhati a tahati, by jen do postele nelehal. I nevěděl, co to znamená: „Cožpak jste se zbláznili? Jsem celý umdlen, a když si chci odpočinout,

nechcete mě do postele pustit.“ Konečně všecek rozzloben rychle do postele skočil, a více ani nedechnul; nůž mu prorazil žebra. Ubozí psi nevěděli sobě rady a naříkali, že je pán dříve nechtěl poslechnout. Co dělat? Vzali ho lehounce z postele, položili na měkké koberce a Lámej nůž zlostí na kousky rozdrolil. Ale tím pánu nepomohl. Tu zase ukázal Pozor svou moudrost.

„Vímť již, jak mu pomůžeme, bratři, teď mi to napadlo. Pamatujete se, jak se náčelník těch loupežníků, jehož jste tenkrát roztrhali, opět vyhojil? Já pro tu mast poběhnu, Lámej zůstane zde a Trhej půjde se mnou.“ To řekl a oba hned odběhli. Když k místu, kde vysoká jedle byla, přiběhli, musil ji Trhej vytrhnout, potom vyhrabali pod

ní zlatý kalich a utíkali s ním co mohli nazpět. S ouzkostí je Lámej očekával. Tu přilítli, koflík otevřeli, napřed krev z rány jazykem vyčistili a pak mastí namazali. V okamžení počal král dýchat a za chvíli vstal. S podivením hleděl okolo sebe; tu ležel rozlámaný nůž, zlatý koflík s mastí, tu lože plné krve a roztrhané. Zponenáhla mu všecko napadlo, jak se to událo, a tudy snadno uhodl, že se o jeho život jednalo. Kdo však byl vinen? Musili to psi věděti, protože ho varovali. „Víte, kdo mi to lože přichystal?“ ptal se jich. Pozor hned k pánovi přiskočil a hlavou jako by svědčil.

„Tedy Lámej s Trhejem jděte a roztrhejte ho, ať je to kdokoliv.“

Tito radostně odběhli, a když se kolikerými dveřmi prodrali, přišli až

do ložnice pánovy sestry a její důvěrnice. Byla podívaná, s jakou chutí je psi popadli, ven vytáhli a na kusy roztrhali.

Ráno, když se Vítek probudil, přiběhli k němu lidé a řekli, jaké neštěstí se stalo s jeho sestrou. Ulekl se ovšem, ale věděl, že se jí křivda nestala, a proto mlčel.

Zamyšlen vešel do zahrady a za ním všickni tři psi. Byli smutni a pořád se okolo něho otáčeli, jako by mu něco povídali.

„Copak chcete?“ ptal se jich král.

„Milý pane,“ řekl Pozor ku králi, který těmito slovy celý byl omámen. „Mnoho dobrého jsme tobě učinili, jakož i tys nám vždy dobrým pánem byl, ale ještě jednu službu nám musíš prokázat, bude to poslední a tou nás

vysvobodíš.“

„Co to má býti?“

„Musíš nám všem třem hlavy stíti.“

„Ne, ne, toho nežádejte ode mne, jak bych to mohl udělat?“

„Tedy nás nechceš vysvobodit?“

„Což se to nemůže jinak státi?“

„Nikoli! My jsme tři bratří z knížecího rodu; tito dva byli velmi silni, já pak učený a moudrý, ale že jsme těchto ctností k zlému užívali a lid trýznili, dotkla se nás ruka spravedlnosti a my náhle umřeli, naše duše ale vešly do zvířecích těl. To, co nám příroda jako lidem dala, mělo nám i co nerozumným zvířatům zůstat, ale vždy jen ku prospěchu lidstva obráceno býti. Proto jsou oni dva silni, já rozumný. My měli třem dobrým osobám pomoci, troje zlé na

světě shladit, nám pak ten, komu nejvíce dobrodiní proukážeme, konečně hlavy stíti. Ona holubička byla naše sestra, která k našemu vysvobození přispívala. Ty jsi třetí, kterému jsme pomáhali a sloužili, tobě jsme nejvíce dobrodiní prokázali, ty nám tedy učiň poslední službu.“

Na ta slova nemohl se král déle zdráhati, ač dosti nerad dobrodruhy své ztratil. Vytáhl tedy meč a všem třem hlavy sťal. Tu vylítla z každého krásná bílá holubice. Když třikráte královu hlavu obletěly, zmizely v oblacích. Smuten odešel král do zámku, kde královna krásného synáčka porodila. Radostí na všecko brzy zapomněl a žil spokojeně a šťastně, aniž kdy víc pomoci psů si přát musel.

Vodní paní

V jedné zemi panoval král, který byl nesmírně bohatý. Zlatem a stříbrem byly stěny a podlahy v královských komnatách vykládány, po hedvábí a damašku se chodilo, a když se král se svou krásnou manželkou po zahradě procházel, nemohl nikdo pro lesk drahých kamenů, jimiž roucha jejich ozdobena byla, oči k nim povznést. Již několik let žil se svou manželkou velmi spokojeně, jen to jediné srdce jeho trápilo, že žádných dětí neměl.

Jednoho dne seděli spolu v zahradě, tu přijde služebník ku králi a oznamuje, že připloul koráb z cizích zemí, jehož ředitel žádá s králem mluvit. I odešel hned král do zámku a cizince zavolati dal; tento přijda

poklonil se, políbil zlatem protkané roucho a pak vyřídil prosbu svého pána, kterýž byl králův nejmilejší přítel a snažně prosil, by mu přispěl ku pomoci proti nepřátelům, kteří ho ze všech stran obkličují a jimž se ubrániti nelze. Nemoha král prosbu tu oslyšeti, řekl ředitelovi, by u dvora počkal, až svůj lid sebere a koráby spořádá. Nato mu byla vykázána skvostná komnata k pohovení a dáno jídla a pití veliká hojnost.

Král rozeslal posly po celé zemi, aby svolali všechny mladé a silné muže k jeho dvoru. Královna však, když o tom uslyšela, plakala a naříkala hořce, přehořce. Za několik dní, když se lid shromáždil a všecko k odplutí přichystáno bylo, dal král pro všechny lid velkou hostinu přistrojiti. Nejdříve

obětovalo se bohům (nebo tenkrát nebylo ještě křesťanů), pak se jedlo, pilo a zpívalo. Když bylo po hodování, vybral si král ty nejstatnější, ostatní ale obdarované poslal domů. Nato odevzdal řízení země své manželce, a rozžehnav se s ní, odplul se vším zástupem.

Královně bylo ouzko v těch nádherných komnatách. Dala si tedy vystavět malé obydlí nedaleko břehu, kde manžela očekávat chtěla. Několik dní po jeho odchodu procházela se po zahradě, až pak umdlena sedla pod košatý strom a usnula. Tu se jí zdálo, že stojí před ní paní vysoké postavy, smutné, bledé, ale nadmíru sličné tváře. Tělo přikrýval zelenavě průhledný šat a od hlavy až k patě vlál bílý závoj, celý perlami posetý. Ulekla

se královna této nadpozemské bytosti. Ta se ale k ní sklonila a hlasem jemným promluvila: „Nelekej se mne, královno, já přicházím, bych tě potěšila. Jsem vodní paní a příbuzná tvého rodu. Víím, že si přeješ, abys jen jedinké dítě měla; protož poslyš, co pravím. Až se probudíš, spatříš nad sebou na stromě jablko; to vezmi a sněz, a tvé přání se vyplní. Až budeš míti syna, pak mě opět uhlídáš.“

Zmizela – a královna se probudila. Rychle si mnula oči a koukala na strom, zdali tam osudné jablko uvidí. Viselo jí zrovna nad hlavou, a nad ním ptáček, ten sletěl na větvíčku, a jablko upadlo královně na klín. Bylo tak krásné, že by ho malíř pěkněji nebyl vymaloval.

„Věru, tak dobrého a lahodného

ovoce jsem jaktěživa neokusila,“ řekla, když jablko snědla.

Nato šla do zámku, ale žádnému ani slova neřekla, neboť si nedůvěřovala, zdali to přece jaké následky míti bude. Než brzy cítila, že vodní paní mluvila pravdu, a v srdci jí za to děkovala. Když vypršel určitý čas, porodila syna. Tu bylo radování po celé zemi; dvořané její chtěli králi o tom hned zprávu dáti, ale královna nechtěla, aby manžela sama překvapit mohla.

Zatím očekávala královna s toužebností návštěvu víly. Večer, když královna usnula, otevřely se dveře a do ložnice vstoupila vodní paní, rozhrnula těžké opony, jimiž královské lože zakryto bylo, a přistoupila k mladé matce.

„Díky tobě!“ zvolala královna, z

rukou jí děťátko podávajíc. „Pohled, jak krásného syna mám.“

Víla vzala ho do náručí, a dlouho truchlivě v tvář mu hledíc, opět ho matce podala a pravila: „Tvoje přání se vyplnilo; nebudeš se však dlouho s děckem těšiti.“

„Cože pravíš?“ ptala se uleknutá královna. „Co se stane s mým dítětem, mám je zase ztratit?“

„Nezoufej a doufej,“ řekla mírně víla. „Osud ti syna časem svým z náručí vyrve. Mnoho neštěstí na něho čeká, ale jedna věc ho ode všeho zlého zachrání a šťastně vrátí se opět k tobě. Na vodě nemá se ničeho báti, tam já budu jeho ochránkyní. Tento prsten,“ přitom sňala s ruky zlatý kroužek s rubínem jako kapka krve a dala ho matce, „zavěš synu na krk, on jej od

mnohého zlého uchrání. Dá-li ho ale kdy komu z lásky, stane se onen na místo mne jeho ochráncem. Věz, že ho již jeden z tvého rodu nosil.“

„A kdo?“ ptala se zvědavě královna.

„Neslyšela jsi nikdy o nešťastném strýci tvého manžela?“

„Ach ano, ano; ubožák prý se zamiloval do víly, jížto se potom stal nevěrným; z bázně před ní odploul před dvěma léty do cizích zemí, ale ona prý ho přece ze msty kdesi pod vodou uškrtila.“

„Tomu není tak,“ pravila třesoucím se hlasem vodní paní, „věz, že já jsem ta víla. Nevýslovně jsem jej milovala a on mi též vroucí láskou splácel. Jedno dítě bylo plod naší lásky; můj nemilosrdný osud však mi zbraňuje míti je u sebe, a proto jsem hned po

porodu dítě s velkou bolestí otci odevzdati musela. Ale ani on nesměl tu s ním zůstat; a protož odplul do cizí země, by je svobodně vychovávat mohl. Tu se jedné noci strhla bouře a koráb rozkotala. Milenec můj utonul, aniž jsem mu život zachránit mohla. Dítě ale zůstalo na živě, viny je vyhodily na ostrov, kde je lidé našli a k sobě vzali. Já k němu nyní žádné moci nemám. Tělo mého miláčka leží v mém podzemním paláci mezi samým kvítím. Tak mě láska k tvému rodu víže a pokoje nemám, když někomu z vás neštěstí hrozí. Spojí-li se ale tvá krev s mou, bude tvůj rod navždy šťasten a zůstane dlouho při slavném panování. Potom i já pokoj najdu. Pamatuj si moje slova, ale nikomu je neprozrazuj. Mne více

neuhlídáš.“

Dvě slze jako perle padly na tvář dítěte, když je víla posledně na čelo políbila. O mnohé věci chtěla se jí královna ještě ptáti, ona však byla již zmizela. Nevědělát' královna, má-li se nad děckem radovati aneb plakati. Než za několik dní se mysl její tak dalece usadila, že se sama těšiti a poněkud i obveseliti mohla.

„Však ona dobrá bytost,“ pravila sama k sobě, „jistě nad ním bdíti bude; vždyt' sama řekla, že její pokoj v jeho štěstí záleží.“

Bydlíc s dítětem nedaleko vody, bála se jen dost málo kam od něho odejít. Chlapeček sotvaže běhat začal, již se ve vodě šplíchal, ba i do řeky, na jejímžto břehu rád hrával, častěji padal, ale viny jej tak lehounce na

břeh položily, jako kdyby ho matka na lože kladla.

Již bylo sem a tam od pocestných slyšeti, že se král zase navrátí, an prý válka skončena. S radostí očekávala královna zprávu o jeho příjezdu. Než ubohému králi vedlo se zatím dosti zle. Když příteli svému pomohl a domů se vracel, dal mu tento ještě jeden lehký koráb, na kterýž mnoho darů a kořisti naložil. Čím více se k domovu blížil, tím více po něm srdce toužilo, tak sice, že se již ani dočkati nemohl. Dal tedy z lehkého korábu zboží na velký přenést a sám do onoho s několika lidmi sedl, by čerstvěji plouti mohl. Druhou noc strhla se bouře a koráb se o skálu rozkotal, král ve smrtelné ouzkosti uchopil se prkna, s nímž ho viny na ostrov vyhodily. Již

svítalo, když se ze mdlob probudil. Hrůza jej obešla, an viděl, že je sám a sám na pustém ostrově. „Ach, že jsem raději neutonul v moři, než abych se zde hladem umořil; nikdy více nespatřím drahou choti ani svou milou vlast.“

„Proč bys ji opět nespatřil?“ ozval se za ním hlas.

S podivením ohlídna se král, spatřil za sebou člověka v mysliveckém oděvu.

„Když by to nebylo nemožno,“ pravil, „tedy pověz, člověče, jakou cestou se to státi může, a žádáš-li odměnu, dám ti zlata a stříbra, co se ti líbiti bude.“

„Já nežádám zlata ani stříbra; mám-li ti odtud pomoci, musíš mi něco jiného dáti,“ odpověděl myslivec.

„Všecko, co jen chceš.“

„Tedy mi dej, o čem doma nevíš.“

„Copak by to tak znamenitého mohlo býti, o čem bych nevěděl?“ odpověděl král a přeběhl v mysli celý svůj dům a všecko, co znamenitého měl. „Musí to býti nějaká maličkost, a nežádáš-li nic více, rád tvou žádost vyplním.“

„Tedy se mně svou krví na tento lístek zapiš;“ přitom vytáhl myslivec pergamenový lístek a králi ho podal. Tento se píchl do malíčku a vlastní krví zapsal.

„Za jedenácte let si pro to přijdu.“ Nato podal králi lahvičku s jakousi vodou, po níž král, když se jí napil, tvrdě usnul. Ale jak se podivil, když procitna ležel na vršku nedaleko svého hlavního města! Myslíl, že to všecko je

pouhý sen, a běžel s radostí k domovu. Dvořané jeho hned jej poznali, a bylo křiku a plesání tolik, že to královna až do svých komnat slyšela. Nevěděla, co se to stalo, a v ouzkosti popadla Milostína (tak se chlapec jmenoval) a vyběhla ven; ale jaké to bylo překvapení pro ni, když krále spatřila!

„Čí to máš dítě?“ ptal se král vida, že královna chlapečka z rukou nedává.

„Raduj se, manžele můj, bohové přání naše vyslyšeli, je to naše dítě.“

Ale král stál tu jako hromem omráčený. Vzpomněl si, nač se byl krví zapsal, a počal hořce plakati. Královně, která příhodu jeho neznala, bylo divno, že si král tak počíná, a protož se ostýchavě ptala, proč pláče. Ale k jeho štěstí počal se najednou od přístavu rozléhati hluk a křik a sloužící

přiběhli a povídali, že válečný koráb králův připloul. Král jsa rád, že se tak nemilé odpovědi zprostil, pobízel královnu, aby s ním šla ku břehu. Nechtěli ubohou matku zarmoutit, a raději sám bolest tu nésti. Všemožně se tedy přičiňoval, aby královně to první setkání vymluvil, což se mu i poněkud podařilo. S jásáním vítal lid krále. Nato se rozdávaly dary, hodovalo se a na poděkování také bohům obětovalo.

Od té chvíle ale nespátl nikdo u krále veselého oka. Jediný pohled na své milované dítě již ho k slzám donutil.

Královnu to velice trápilo, že jí manžel svůj bol svěriti nechce, i snažila se všelijak, aby se příčiny dopátrala. A kdož by mohl milované ženě čeho odepřít? Konečně i náš milý král

hrozné tajemství ženě svěřil. Byla to rána pro matku, když se o neštěstí, jaké dítěti hrozilo, dověděla. Ale v tu chvíli vzpomněla si na slova vodní paní, by se totiž s dítětem u vody držela, tam že je od pádu zachrání. Víme sice, že se neměla žádnému s tím svěřit; ale jak se mohla zdržet, an věděla, že těmi několika slovy na smrt zarmouceného manžela potěší? A proto mu jen tolik sdělila, co mu k útěše stranu dítěte sloužiti mohlo. Nato umínili sobě manželé, že budou dítě co nejbedlivěji střežiti, a zvláště v osudném roce že se s ním nikdy od vody nebudou vzdalovati. Ale kdož osudu ujde!

Chlapec rostl, léta ubíhaly a tak nastal i onen od rodičů teskně očekávaný rok. Jednoho dne náhodou,

nevěda jeden o druhém, oba se od prince odstranili a Milostín pustil se do zahrady a do zámku, kam jen málokdy přicházel. Ale sotva do zahrady vběhl, spustil se s oblak velký orel, a popadna chlapce do svých drápů, v povětří s ním zmizel. Tu nastal pláč a nářek ubohých rodičů, když dítě nenašli; posléze se domnívali, že je snad vodní paní uschovala, aby je ochránila. A to je potěšilo.

Orel zatím unášel prince přes hory a doly, až s ním přiletěl k vysoké skále, na které stál hrad a pod níž byla nízká chaloupka. U té nechal Milostína státi a sám k hradu odletěl.

Princ nevěděl, co se to s ním stalo, ani co se dále s ním dítí bude. Počal bolestně plakati. Tu vyšla z chyžky

stará babička, v jedné ruce mléko, v druhé ovoce nesouc. „Neplač, hochu, neplač a raději jez, co ti zde přináším. Až se občerstvíš, pak ti něco povím.“

Prívětivá řeč babičky a zlý hlad donutily Milostína k jídlu. Když se nasytil, sedla si stařena vedle něho na lavičku a důvěrně k němu promluvila:

„Poslechni, můj holoubku; tam na té skále stojí hrad a v tom hradu zůstává moje dcera, která tě unésti dala; orel ten byl její manžel. Ona má tři dcery. Nejstarší jmenuje se Drčna, protože jí celý den huba jede jako mlejnské kolo; druhá se jmenuje Treperenda, ta sklepá a protřeše celý hrad a nadělá samých mrzutostí. Ta třetí, můj miláček, jmenuje se Kráska, protože je nejkrásnější na světě, a k tomu rozumná a dobrá. Matka je tuze zlá, a

chceš-li, aby se ti dobře vedlo, musíš se k ní jakož i k starším dvěma dcerám velmi lichotit; ale Kráska ti neuškodí. V tuto hodinu chodí se vnučky koupat, jdi jen za mou chaloupku, tam uhlídáš pozdálí rybník; nedaleko břehu se v houští skryj a očekávej, až děvčátka přijdou. Dej si pozor, kam Kráska šaty položí, a až bude v rybníku, zlehka se přikrad' a rychle je odnes. Až se bude po nich shánět, nedávej jí je bez výměny. Nyní víš, co máš dělat, a tedy jdi.“

Milostín uposlechl rady dobré babičky a šel. Skutečně spatřil, když přišel za chaloupku, široký rybník kolem dokola hustým vrbovím obrostlý, i došel až k břehu a tam se v houští skryl. Netrvalo to dlouho, tu slyšel šepot a hovor děvčat. Vystrčil

tedy hlavu, by viděl, kam ta nejkrásnější z nich šaty klade; a když to věděl, zase honem se schoval, aby ho neviděly. Děvčata se vykoupaly a šly se strojit. Drčna i Treperenda našly své šaty, ale Kráska hledala nadarmo, i divily se tomu, kdo by je byl odnesl.

„Tot' s tebou někdo žerty tropí a naposled ti je vodník přeschoval. Nu, my na tě čekat nebudem, hledej si je sama.“ To řekly a odešly.

Kráska chodila křoví od křoví, pořád šaty hledajíc; najednou zaslechla šustot, a jako střela byla ve vodě. Tu vystoupil Milostín z houští a šel přímo k místu, kde Kráska stála. Podivilat' se, odkud ten švarný mládenec přichází a kde vzal její šaty, které v rukou nesl. „Poslyš, mládenečku, to jsou moje šaty, prosím tě, dej mi je nazpět!“

volala Kráska na Milostína.

„S radostí,“ odpověděl tento, „ale co mi za ně dáš? Zadarmo je nedostaneš.“

„Nemám nic jiného nežli tuto šnůrku perlí,“ řekla Kráska a ukázala na krk, který nad perle byl bělejší. „Ty bych ale nerada opustila, protože jsou mi nejdražší památkou.“

„Od kohopak je máš, že ti jsou tak drahé?“

„Je tomu patnáct let, co mě našli nynější rodiče po jedné bouřné noci mezi všelijakým nářadím, jež viny z rozkotaného korábu na břeh vyhodily; byla jsem děcko as rok staré, v tenkých plenkách zaobalené, a měla jsem tyto perle na krku, a protož musejí mi býti nejmilejší památkou.“

„A nedáš mi je, ani když ti řeknu, že mě sem tvá babička poslala?“

„Má dobrá babička? A kdo jsi ty?“

Nato, když jí Milostín všecko pověděl, sňala perle s krku a podala mu je. On pak nato svlékl na zlaté šnůrce na prsou zavěšený prsten a dal ho Krásce, která ho na to místo pověsila, kde dříve perle měla. Pak se s ní laskavě rozloučiv odešel do chaloupky.

Co Krásku spatřil, nestýskalo se mu již ani polovic tak jako dříve. S veselou tváří vešel k babičce do chaloupky.

„Nu, jak jsi pořídil?“ ptala se ho tato.

„Dobře, babičko, dobře,“ odpověděl Milostín, perle jí ukazuje.

„Tyt' jsi šťastný hoch; nyní můžeš směle do zámku jíti, nebo Kráska bude tvou ochránkyní. Budete-li v něčem mé pomoci potřebovat, víte, kde jsem.“

Sotva to dořekla, přišly pro Milostína starší dvě dcery a odvedly ho k čarodějnici. Ani zlata ani stříbra zde nespátřil jako v otcovském zámku; černým mramorem bylo všecko vykládáno a místo četného služebnictva stálo tam porůznu jen několik velkohlavých trpaslíků. Uvnitř přišla jim naproti stará, sehnutá, škaredá žena. „Ach, jakpak mám tu babu milovat!“ pomyslil si Milostín. Tu se přitočila Kráska a očkem mu pokynula, by se nemračil. Rychle tvář vyjasniv, přistoupil k babě a vlídně ji pozdravil.

Ona měříc ho od hlavy až dolů pravila: „Jen hezky poslouchej a nebudeš se tu zle míti. Až si odpočineš, dám ti práci.“

Po takovém laskavém přivítání

odešla zase baba, provázena velkým černým kocourem. Bylot' našemu Milostínovi ouzko v tom tmavém zámku; i vzpomněl si na svou dobrou matku i na svého laskavého otce a slze mu po tvářích padaly jako zrna hrachu.

Kráska myslíc sobě, proč teskní, nechala ho plakat a po chvíli teprv k němu přistoupila pravíc: „Vidíš, drahý Milostíne, když budeš plakat a si stýskat, bude tu pro tě mnohem hůře; buď vesel, zapomeň na všecko, já budu s tebou spokojena a budu tě vyrážet, jak jen možná.“

Milostín si dal říci a již za několik dní miloval každý v zámku dobrého, veselého a přívětivého mládence. Kráska mu pomáhala pracovat, ona jej vyrážela v prázdných hodinách, takže

ani nepozoroval, jak dny, měsíce, ba i léta utíkaly. Jsouc v umění černoknižnickém od babičky dobře vycvičena, nikdy se z toho tak netěšila jako nyní, an tím princovi mnohé blahé chvíle způsobiti mohla. Věděla dobře, že stará nic dobrého s Milostínem nezamejší, ale posud se ještě tajemství toho nedopídila. Jednoho dne šla k babičce a ptala se jí mezi jiným také, co se s princem státi má?

„Inu, zlatá děvečko,“ odpověděla tato, „osud jeho je smutný, povím ti to, ale nesmíš nic vyzradit. Znáš dobře svou pěstounku, jak je zlá, skoupá a zlata chtivá. Dlouhý čas zkoumala, jak by to bylo možná, aby smrti ušla. Konečně vyzkoumala pomocí mocných duchů, že musí dobrovolně

dostati nevinného, dvacetiletého mládence, a ten že musí býti z královského rodu. Tomu musí po tři dny práci ukládat. Když ji vykoná, ztratí ona všecku moc a právo k němu; pakli ale ne, má ona třetí den o půlnoci devatero kvítí nasbírat a uvařit, mládence zabít a jeho teplou krev a srdce s kořením smíchat a z toho nápoj nesmrtelnosti uvařit. Aby ale jista byla, že má nevinného mládence, hleděla prince v něžném stáří se zmocnit, což se jí u otce Milostínova lestně podařilo. Dala tedy prince mocí unést, aby ho zde dochovala. To jí však nic nebude platno, my se musíme všemožně přičinit, by ho se světa neshladila. Ty jediná můžeš ho vysvobodit.“

„Ach, já bych to ráda učinila, jen

kdybych věděla jak.“

„Počkej jen, až bude včas.“

Milostín neměl ani nejmenšího zdání, co s ním stará baba obmejšlí, a vždy se vlídně k ní choval, jakož i ke všem ostatním. Čím více však přicházel do let, tím více se mu přebývání v černém zámku zprotivovalo, jen Kráska ho tam poutala, kterou vždy více a více miloval. Navzdor jeho nechuti plynuly léta tak rychle, že mu do dvaceti jen tři dni scházely. Již nastala ta doba, kterou Kráska s hrůzou očekávala. Šla tedy k babičce, by se s ní poradila, co má dělati.

„Proměň se dnes večer v myšku a zalez pod postel pěstounky, tam uslyšíš, co bude dělat.“ To také večer Kráska učinila.

„Copak jen zítra Milostínu dám za práci, kterou by nevykonal?“ ptala se stará svého muže a doložila po krátkém rozmejšlení: „Pošlu ho na dříví.“

Myška ráda, že ví, co na miláčka čeká, vykradla se zase pryč a pospíšila k němu. „Až tě zejtra stará pošle do lesa, nedělej si z toho nic, já ti přijdu na pomoc.“

Když ráno Milostín vstal, vešla k němu čarodějnice a řekla: „Teď půjdeš se mnou do lesa a tam ti práci vykážu.“ Nato mu kázala dát dřevěnou sekeru, pilu a motyku a on šel za ní. Když přišli hezký kus cesty za zámek, baba se zastavila a pravila: „Jak daleko zde ten kus lesa vidíš, tak daleko jej do večera musíš porazit, dřeva rozštípat a do sáhů urovnat;

jestli to nebude hotovo, zle bude s tebou.“ Zkamenělý zůstal Milostín státi, když ty slova od čarodějnice slyšel; ona se však po něm ani neohlídla a rychle odešla. Co měl s dřevěným nářadím dělat? Sedl si tedy na trávník a očekával Krásku.

Když slunce nejvýše stálo, přilítla bílá holubička a posadila se vedle něho. On ji chtěl vzít do ruky, ale vtom objímal Krásku. „Teď mě pust’“, pravila ona, „a zůstaň sedět, až za tebe práci udělám.“

Asi za minutu začaly se stoleté stromy kácet, neviditelné ruce dřeva řezaly, štípaly a v sáhy rovnaly, a dříve než Milostín poobědval, bylo všecko vykonáno. Kráska zapověděvši milenci, aby o tom nikomu ani slova neříkal, v podobě holubičky zase

uletěla. I podivila se stará velice, když u večer pro prince přišla a viděla, že s prací je hotov. Neřekla ale nic. Doma se vyptávala, kdo u Milostína byl, žádný ale o ničem nevěděl. Musila mlčet.

U večer letěla od chaloupky k zámku malá muška a zrovna do komůrky, kde stará spala. „Kampak zejtra toho kluka pošlu?“ řekla muži čarodějnice.

„To já ti nepovím,“ odpověděl onen.

„Půjde na lov,“ pravila po chvíli stará.

Muška nato odlítla k Milostínu, by ho připravila a na druhý den potěšila.

Ráno přišla zase baba k Milostínovi a poručila mu, aby šel s ní; dala mu dřevěnou motyku, ryč a lopatu. Přišli až k jednomu rybníku, u něhož se

zastavili. „Zde,“ řekla stará a ukázala na velkou louku vedle rybníka, „vykopáš jámu a rybník do ní stáhneš, v němž pak zlatou a stříbrnou rybu uloviti musíš.“

Milostín se ale, jak baba zašla, bez starosti na zem posadil a myslel na Krásku. Byl by bláznil, aby se s dřevěným nářadím do čeho pouštěl. V poledne přilítla zase holubička a princ se potěšil. „Nic se neboj, všecko za tebe udělám.“ Nato své čáry prováděla. Jako by tisíc krtků v zemi rylo, počaly se kolem dokola na louce jamky dělati, tak dlouho, až na místě louky hluboká jáma byla, ještě průtok k rybníku, a jedním návalem tekla voda do jámy; netrvalo to dlouho a byla plná. Nato roztáhla Kráska síť, a v tu chvíli se v ní jedna zlatá a druhá

stříbrná ryba házela. Dala je princovi a přikázala zase, by ji neprozrazoval.

Divila-li se první večer baba, podivila se druhý ještě více, když všecko v pořádku viděla. Již nevěděla, co si má myslet. Když se doma poptávala, nevěděl žádný, kdo by byl princovi pomáhal.

V noci nato muška opět poslouchala. „Buďto rozumí čarům, co však ani možná není, anebo má šotka, který mu pomáhá,“ pravila stará; „ale zejtra musí jezdit, a tu sotva vyhraje.“

Jakmile Kráska řeč její vyslechla, pospíchala k babičce na radu a od ní k svému miláčku. „Zejtra musíš jezdit,“ řekla mu, „ale nestrachuj se, první kůň bude Drčna, druhý Treperenda. Aby se s tebou vysoko vznésti nemohly, otoč okolo sebe tenhle červený šátek, a

budeš jak olovo těžký. Až s nich slezeš, odskoč najednou, a když na tebe budou oheň házeti, máchni tímto bílým šátkem třikráte po sobě a nic ti neuškodí. Ten třetí kůň budu já; tu odhod' šátky za sebe, protože já tobě neuškodím.“ Nato odešla.

Druhý den časně ráno zavolala stará Milostína do dvora a kázala vyvésti bílého koně. „Na tom koni musíš v povětrí můj zámek sedmkrát objeti,“ pravila k princovi.

„Milerád,“ odpověděl tento, „jen jestli to vydrží.“

Maje šátek kolem sebe ovitý, chutě na bělouše vyskočil; ale ten se sotva s ním z místa hnouti mohl, a když kousek zaklusal, padl k zemi. Milostín odskočí, a když kůň počne zlostí po něm kopat a ohněm plivat, máchne

tříkráte bílým šátkem a oheň zhasne. „Totě špatný kůň,“ řekl, „jestli nemáte rychlejšího, bude to s jízdou špatně dopadat.“

Tu přivedli hnědého. Ale bylo to jako s prvním; čarodějnice byla již celá rozvzteklena, a dala konečně vraníka přivést. Princ zatím hodil šátky za sebe, vymrštil se na koně a ten se s ním do povětří vznesl jako pták. Když sedmkrát zámek objel, spustil se zas do dvora. „To je koníček,“ pravil, s něho se shoupnuv, „na tom je jízda jako na perutích.“ Baba běhala po dvoře co zlá saň; když viděla, že její naděje zmařena, zavřela Milostína do sklepa a dala mu za stráž Drčnu a Treperendu. Kráska byla by ho ráda vysvobodila, ale bála se prozrazení, an nebyla dosti mocna se starou vejít v

zápas. Šla se tedy s babičkou poradit; ale v myšlénkách přišla místo k chaloupce k rybníku. Tu ale chtělo se jí najednou spát, jako by to na ni hodil, i sedla pod stromek a šťastně usnula. Sotva oči zavřela, viděla před sebou státi paní v zelenavě průhledném závoji. „Já jsem tvoje matka,“ řekla tato jemným hlasem a k ní se sklonila; „chci tebe a Milostína odtud vysvobodit. Přičti se, abys jej před půlnocí ze zámku sem přivedla; tu potom smočte prsten a perle ve vodě a ukáže se vám loďka, do níž skočíte. Ať se kolem vás děje cokoliv, nebojte se ničeho; jak přirazí loď ke břehu, pak vyskočte a jděte pokojně svou cestou, neboť čarodějnice nebude již žádné moci k vám míti.“ Nato jí vdechla políbení na tvář a zmizela.

Kráska se probudila. Nevědělať, byli to sen čili pravda, šla ale k babičce a prosila ji, by jí poradila, co má dělat.

„Jdi jen domů,“ radila tato, „a nějak ošid’ Drčnu a Treperendu, by se vzdálily; co dále dělat máš, to beztoho víš.“

Tu teprv uvěřila Kráska, že to byl opravdový sen. Slzíc těžce se s babičkou rozžehnala, kteráž jí vlastní matkou byla, a odešla navždycky z chaloupky. Na cestě, když tak přemýšlela, jak by asi strážné od Milostína odvrátila, napadlo jí, že jsou tuze mlsné, a toho také hned použila. „Ach holčičky,“ řekla, když k nim vešla, „teď jsem byla u babičky a strojila večeři; tak dobré jídélko jste opravdu ještě nejedly.“

„Což nám to pravíš, když z toho nic

neužijem?“ „Proč ne, babička vám oběma nejlepší kousek schovala, můžete si pro něj jít.“

„Co ti napadá? Vždyť víš, kdo tady zavřen a koho hlídáme.“

„Však on vám neuteče, a pro tu chvilku nebude tak zle, já se ho snad také dohlídám.“

Měly ovšem strach před matkou, ale mlsnost zvítězila; odevzdavše vězně Krásce, rychle odběhly. Jakmile tato jista byla, že se nevrátí, otevřela Milostínovi dveře, a ani mu na jeho otázky neodpovídajíc, pospíchala s ním k rybníku. Když přišli k břehu, smočila prsten a on perle, a v okamžení houpala se před nima ozdobná loďka. Oba rychle do ní skočili a pod vodou zmizeli. Tu bylo ryb a vodních zvířátek kolem loďky,

jen se to hemžilo, ale žádné jim neuškodilo. Kolik hodin tak pod vodou plouli, než loďka opět na povrch vyšla, to se neví. Najednou viděli se na moři; ale hrůza Krásku obešla, když se ohlídla a druhou loďku za sebou spatřila, v níž jeduplná čarodějnice seděla. Jako šíp letěli po hladině mořské, ale babice jim už byla v patách. Tu se strhl náramný vítr, moře burácelo a viny jako domy přes loďky se válely. Najednou bylo vše ticho, oni přistáli k břehu, hbitě vyskočili a loďka v okamžení zmizela. Koukali se po moři, kam se stará poděla, ale neviděli jiného nic, nežli třísky rozkotané loďky. Nepochybně že ji víly roztrhaly. Milostín a Kráska děkovali bohům, že z takového neštěstí vyvázli, a putovali dále.

Dlouho a dlouho museli chodit, než město našli, kde byl princ domovem; konečně ale se tam dostali. Mezi královským městem a zámek byla řeka, přes ni byl most, několik set kroků od mostu stál mlejn a u toho mlejna zůstala Kráska s princem stát. „Ty mi dej nyní,“ pravila k němu, „perle a já tobě dám prsten; musíš ho mít, aby tě rodiče poznali.“

„A ty se mnou nepůjdeš, Krásko?“ ptal se princ zarmouceně.

„Ne, já nepůjdu s tebou, až pro mě vzkážeš. Jedno mně však připověz, že dvakrát dvanácte hodin matku svou nepolíbíš. Uděláš-li to, bude s tebou dobře, a brzy se uhlídáme; pakli ne, budeš nešťastný a bůhví kdy se shledáme.“

Těžko sice, ale upřímně slíbil to

vysvoboditelkyni své, ačkoli nevěděl, co matce řekne. Nato se rozloučili. Princ šel k zámku, Kráska ke mlejnu. Právě obcházel mlynář kolem, by napravil, kde co schází, když k němu Kráska přistoupila. „Pane otče, nepotřeboval byste děvečku?“

„Proč se ptáte, mladá?“

„Že bych k vám šla do služby, kdybyste mě chtěl.“

„Vy zajisto nejste odtud, že u mne chcete sloužit?“

„Máte pravdu, já přicházím z daleka; měla jsem zde tetku; když mně matka a otec umřeli, umínila jsem si, že k ní půjdu, aby mi nějakou službu zaopatřila; ale na neštěstí je i ona mrtva; já se nemohu zpátky vrátit, a musím si tedy sama službu hledat.“

„Je mně vás líto, panenko, ale abych

vám to upřímně řekl, moje žena je tuze zlá, a málokterá děvečka u ní čtrnácte dní vydrží.“

„Jestli nic jiného v cestě není, tedy se nebojím, já umím všechno dělat, lehkou i těžkou práci, a jistě se paní mlynářce zachovám.“

„Pojďte tedy se mnou.“

Když přišli do síně, přikolíbala se naproti nim mlynářka.

„Co si to vedeš za fiflenu?“ vítala je ne tuze líbezným hlasem. „No, jen zvolna, dokavad nevíš, oč se jedná,“ odsekl mlynář. „To je tvá nová děvečka; beztoho jsi ráno jednu vyhnala, a tak ti snad přijde vhod.“

Mlynářka našpoulila hubu, podepřela ruce o masité boky a prohlížela Krásku od hlavy až k patě. „To bude něco správného, jak vidím.“

„Jen si mě podržte a uhlídáte, že toho nebudete litovat,“ odpověděla Kráska.

A mlynářka, která v srdci ráda byla, že holku dostala, dlouho se prosit nedala. A vskutku byla spokojena. Sotva co poručila, již to bylo hotovo; sotva ji kam poslala, již byla opět zpátky. Všecko jí po vůli dělala tak, že se nemohla nikdy na ni rozzlobit. Ale nejen mlynářka, ale každý, kdo ji viděl, musel ji milovat, protože byla vždy vesela a přívětiva ku každému, koho viděla. – Ne tak dobře vedlo se princovi. Když odešel od Krásky, šel do zámku a dal se u svého otce ohlásit. Starý král zůstal radostí celý bez sebe, když mu Milostín prsten ukázal a jej přesvědčil, že je opravdu jeho syn. Oba běželi k matce. Ta jej ovšem chtěla

líbatí, on se ale odvrátil a prosil, by mu to odpustila, že jí nesmí políbit, až dvakrát dvanáct hodin mine, protože ho slib váže. Zarmoutilo to královnu, že vlastního syna, pro něhož tolik slzí vylila, po tolika letech ani políbit nesmí; ale jeho slib byl jí svatý. Utrmácen po cestě přál si trochu odpočinout a rodiče jej hned na lože odvedli, aniž se ho mnoho vyptávali. Když usnul, nedalo to královně, aby se nešla na syna podívat, který byl tak krásný, že na něm oči nechat mohla. I nutilo ji to a lákalo tak dlouho, až nemohouc se déle zdržeti, zlehka ho políbila. Myslílať, že to nebude škodit, jen když on sám o tom nic neví. Avšak to přece škodilo; když se princ probudil, nevěděl o ničem, co se s ním bylo kdy přihodilo. Tu teprv shledala

matka, že zle činila. Milostín chodil po zámku jako tupé mysli, nic jej netěšilo, nic nemrzelo.

Tak to s ním trvalo skoro celý rok. Otec se tím trápil, ptal se, radil se u zkušených lidí, ale žádný nevěděl rady. Konečně mu napadlo, že ho ožení. Sám mu tedy krásnou princeznu vyhlídl a všecko umluvil. Milostína to ale pranic netěšilo, ani když o tom slyšel, ani když princezna přijela. Starý král se skoro obával, že se nevěsta odradí; ale té bylo více o to, by se královnou stala, a tedy si z toho nic nedělala. Tři dni před svatbou a tři dni po svatbě měly se velké hody a všelike radovánky slaviti.

Den před svatbou byl určen hon, k němuž se hostů sjíždělo, jak by plátno táhl. Král, Milostín a nevěsta jeli na

koních napřed. Museli skrze město, a tedy dříve přes most. Když přijeli doprostřed, nemohli dále; koně zůstali jako přimražené, a kdyby je byli utloukli, nemohli se z místa hnout. Starý král skočil s koně a chtěl pěšky most přejít, ale to také nešlo. I nevěděl, co si má o tom myslit. Nikde nebylo vidět člověka, toliko pod mostem máchala mlynářova děvečka prádlo.

„Hej, děvče,“ křičel na ni král, „copak se to stalo, že nemůžem přes most?“

„Kdybyste mě pozvali dnes k tabuli, pomohla bych vám.“

„Kdopak jsi?“ ptal se s podivením král.

„Mlynářova děvečka,“ odpověděla Kráska.

„Jestli to dokážeš, máš mé slovo, že

dnes s námi hodovati budeš.“

Nato se Kráska dotkla mostu, a koně klusali dále. Královi to ale pořád leželo v hlavě, co to za podivnou holku. Poptával se sem tam, ale každyčký ji chválil. Jakmile přišel domů z honu, řekl to královně, a ta byla ještě žádostivější tu neobyčejnou děvečku spatřiti. Vzkázali pro ni. Již seděli všickni hosté u stolu, jen vedle Milostína bylo prázdné místo pro mlynářovic děvečku připravené. Tu otevře sloužící dvěře a do nich vkročí paní ve skvostném a nádherném šatě, a tak krásná, že na ní všech zraky jako u vyjevení utkvěly.

„Milostivý králi, já přicházím, bych vás na dané slovo upamatovala. Já jsem mlynářova děvečka,“ řekla ku králi přistoupíc.

Král, jakož i druzí, nechtěli ani smyslům věriti, že by to služka byla; přece ale vstali a ochotně na místo jí ponechané dovedli. Ale Milostín si jí ani nevšímal a hleděl si jen dobrého jídla. Když bylo po tabuli, poručil král, aby každý něco povídal aneb zpíval. Nebylo tu, kdo by s ochotností návrh nebyl přijal; všickni se již vypořádali, a přišlo teď na Milostína a na Krásku, aby mysl společnosti obveselila. I učinila jim dle vůle, ale ani písni, ani pohádkou, nýbrž vzala jádro z jablka a vstoupila doprostřed síně. Tam udělala kolo a hodila jádro do něho. Za chvíli vynučela ze země zelená ratolest, rostla vždy výše a výše, až to byl strůmek; tu se na něm udělalo poupátko, z něhož, když se rozpuklo, usmívalo se jablko jako krev červené.

Kráska je utrhla, a vezmouc nůž, ve dví rozřízla; půl si nechala, půl dala Milostínovi. Ten ji lhostejně od ní vzal a snědl. Ale sotva se to stalo, vyskočil princ vzhůru a padl Krásce okolo krku. Hosté mysleli, že je kouzelným jablkem očarován; ale když po prvním výlevu radostného shledání princ s Kráskou k rodičům přistoupil a slovo od slova všecko povídal, co se s ním kdy bylo stalo, tu teprv viděli, že je při úplném rozumu. Rodiče nemohli jinak učinit, než sňatku jejich požehnat.

Když první jeho nevěsta mrzutě domů odjela, nastoupila Kráska na její místo a druhý den slavila se svatba skvostně a hlučně. Mlynář a mlynářka byli také pozváni. – U večer šla Kráska do zahrady a došla v myšlénkách až k vodě. Myslila na matku; ráda byla by

tu milostnou tvář ještě jednou spatřila. I napadlo jí, že by se jí snad zjevit mohla, kdyby perle ve vodě smočila; udělala tak. Tu se voda rozdělila a Kráska spatřila matku, která na ni kývala. I sešla do vody a padla matce do náručí. Ale jak tam v hlubině bylo krásně! Když přišly až dolů, vedla ji vodní paní do svého krystalového paláce. Stříbrný a zlatý písek pokrýval stezky, po nichž se zelenokadeřavé víly vznášely. Když stoupila Kráska dovnitř, spatřila uprostřed chladné síně na zeleném koberci, liliemi a růžemi kolem posetém, krásného muže ležeti. Byl mrtev. „To je tvůj otec,“ pravila smutným hlasem vodní paní, když k němu Kráska přistoupila, a celý příběh své lásky jí vypravovala. Kráska s pláčem poslouchala.

„Ty jsi šťastna,“ dokončila vodní paní svou řeč. „Rod tvůj bude dlouho panovati v slávě a štěstí. Já vám budu vždy nablízku, bych vás mocí svou od zlého chránila.“

Ještě jednou políbila Kráska matku, pohlédla na bledé tváře otcovy a od vodní paní provázena ubírala se z krystalového paláce. Zeleným proutkem rozdělila matka opět vody, aby Kráska za sucha nahoru vyšla. Když se vrátila domů, povídala svému manželu, který se již všude po ní ptal, kde byla, a všickni dobré paní tiché díky vzdávali. Druhý den trvaly radovánky až do noci, a konečně se také na lodkách po vodě plavalo; tu se přihrnula veliká vina a položila mladým manželům, kteří na pokraji lodě stáli, skříňku k nohoun. S

podivením ji otevřeli, i byla plna klenotů. Bylo to věno mladé královny, které za více stálo než celé království. Oba panovali dlouhá léta slavně a šťastně, a po nich děti jejich, tak jak jim to vodní paní byla předpověděla.

O Popelce

Za starých časů bydlel v jednom městě chudý muž, který měl tři dcery. Nebyly ještě vzrostlé, ale bylo na nich vidět, aspoň na těch dvou starších, že budou hezké děvčátka. Ta nejmladší byla celý den v kuchyni při hrubé práci, takže jí vždy jen Popelka říkali, neboť pro samý popel nebylo ani možná poznati, je-li hezká nebo ne. Starší dvě, Kasala i Adlina, byly sice v ženských uměních vyučeny, ale nedělaly nic a zanechaly péči o živobytí docela svým rodičům, takže tito, nemohouce to jinak zmoci, kde co měli na výživu utratili. Jich známí a sousedé, a obzvláště jedna tetka, rozšafná a povážlivá to žena, tuze jim to za zlé pokládali, že je nikam mezi

lidi nedají. Ale co, když se holkám nechtělo? Ony chodily celý den se založenýma rukama, Popelka jim všecko k hubě přinést musela, začez ji ještě neustále trýznily.

Jednou v noci řekl muž k své ženě: „Milá ženo, s těmi děvčaty to tak zůstat nemůže, nechceme-li co nejdříve na žebrotu přijíti. Zde do služby jít nechtějí, tedy se musím odhodlat a lstí je někam zavést, odkud by cesty domů nenašly.“ Ženě se to ovšem zdálo býti divné, ale nouze je zlá; a tak v poctivost mužovu důvěřujíc, svolila, by dcery druhý den odvedl. Popelka, která u krbu spala, a jak se co hnulo, hned všeho si všimla, slyšela také tu rozmluvu rodičů. Sotva se rozbřesklo, vstala tiše a pospíšila k tetce na poradu.

„Já ti sice poradím, ale pod tou výminkou, abys své zlopověstné sestry s sebou zpátky nebrala.“ Nato dala Popelce klubko nití a řekla: „Zůstaň pozadu a uvaž konec někde u blízkého stromu, klubko dej do kapsy, a tak potáhneš nit za sebou a po ní zase cestu domů najdeš.“

Popelka děkovala dobré tetce a šla s klubkem domů.

Časně ráno, když otec vstal a holky vzbudil, řekl k nim: „Mám dnes tuze mnoho práce v lese, takže sám ani nestačím, proto musíte všechny tři se mnou.“

Nechutnalo to rozmarným dívkám, jen Popelka měla již snídani dávno přichystanou, když ony ještě ani ustrojeny nebyly. Když se najedly, šly s otcem. Popelka měla klubíčko v

kapse a nitku pořád za sebou táhla. Otec vodil je křížem po lese, až přišel do houštiny, kde jim kázal posečkat, až si místo vyhlídne, kde by nejlépe bylo dříví klestit. Na nic nepomyslíce, čekaly holky, jak jim bylo veleno, jen Popelka věděla, kam to bije; a když otec po hodné chvíli nepřicházel, řekla jim: „Mně se všecko zdá, že nás tady otec nechá, a protož půjdeme ho radši do lesa hledat.“

„Ty moudrá vždy něco víš.“

„Inu, nechcete-li, půjdu sama.“

To holky také nechtěly, a tedy šly za ní. Popelka byla dobrého srdce, a nemohla to sestrám udělat, by je samotné v lese nechala. Po nitce, kterou zase do klubíčka svíjela, přišly šťastně, ač pozdě večer domů. Mrzutě jim otec otevřel, když na dvěře

klepaly; vymlouval se ale, že v lese zabloudil, a když pozdě teprv z něho vyšel, že šel raději domů, mysle s jistotou, že ony za ním přijdou.

Ale v noci to slyšela Popelka dobře, jak k ženě pravil: „Věru nevím, jak ty děvčata z lesa cestu našly. Nu to nic nedělá, zejtra je zavedu ještě dále, by snadněji do zámku přišly, kam je chci do služby dát“

Ještě ani nesvívalo, a Popelka již byla u tetky; ale musila jí přislíbit, že nikterak sestry více zpátky nepřivede. Nato jí řekla, by si nabrala popele, kam jen může, a za sebou ho po cestě trousila, tak že cestu zpátky najde.

Ta poděkovala a šla domů. Zase vzbudil otec dcery, aby honem vstaly a se ustrojily, že půjdou s ním do lesa na šišky.

Když se nasnídaly, vzala si Popelka košíček, navrch dala do něho šátek a kousek chleba, dospod ale samý popel, jakož i do kapes. Jak šly, vždycky trochu utrousila, až na to místo, kam je otec zavedl a kde množství šišek leželo. Tu jim řekl otec: „Vy sbírejte zde a já půjdu tam v tu stranu; až budete mít plné loktuše, pak na mne zavolejte.“

Když měly holky loktuše plné, křičely na otce, ale otec byl ten tam.

„Teď musíme jít samy domů, milé sestry,“ řekla Popelka, „otec snad zase zabloudil.“ Tenkráté uposlechly sestry bez odmluvy a šly s ní domů. Šťastně se tam po zpopelené cestě dostaly. Všecko již spalo, když k chaloupce přišly.

„Vy jste nám utekl, tatínku?“ ptaly

se holky.

„I vy bláhové, jakpak bych vám byl utekl? já jsem šel dále do lesa a zabral se tak do své práce, že jsem na vás docela zapomněl, a když jsem pak se chtěl pro vás vrátit, byly jste již pryč; co jsem měl dělati? Šel jsem tedy bližšími stezkami k domovu.“

Kasala a Adlina tomu uvěřily, ale Popelka věděla, co v tom vězí. V noci zase řekl otec: „Zejtra se mi zajisté nevrátějí!“

Matka ho prosila, by od toho upustil a nikam více je nevodil, ale on dokonce jinak učiniti nechtěl. Ještě se ani nerozšířilo, když Popelka zase u tetky byla a všechno jí povídala; ale tenkráte se na ni tetka opravdu rozhněvala, že sestry zase zpátky přivedla. A ze zlosti dala jí naschvál

hrachu, co jen unést mohla, by ho za sebou trousila. Po slunce východu vzbudil otec dcery, řka, aby s ním šly na chvojí. Nasnídaly se a šly. Popelka zůstávala pozadu a pořád hrách za sebou trousila. Tatík je tenkrát ještě dále zavedl, a okázav jim, kde mají chvojí lámat, odešel jinam.

Slunce stálo již hodně vysoko, když hromadu chvojí nalámaného majíce, po otci se sháněly. Volaly, hledaly, ale vše darmo. Tu jim Popelka nabídla, že půjdou zase samy domů; koukala na cestě po hrachu, ale hrachu nikde nebylo. Viděla hejna divokých holubů, kteří na cestě seděli, a tudy si lehko pomyslila, ti že ten hrách sesbírali. Bylo zle; teď teprv sestrám pověděla, co otec zamýšlel. Co měly dělat? Udělaly si z chvoje a z mechu lože a o

hladu si pod širé nebe lehly. Ráno vstaly a nasbíraly si jahod k snídani a chodily pak jako bludné ovce po lese. Tu jim Popelka dala radu.

„Já vám povím, holky, co uděláme; já vylezu na strom, a kde uhlídáme nějaké stavení, v tu stranu půjdem.“ Nato vylezla jako veverka na borovici a dívala se na všechny strany, kde by nějaké obydlí lidské uhlídala. A opravdu viděla v dáli velký zámek. Pamatovala si dobře, v kterou stranu to bylo, pak slezla dolů, řekla to sestrám a všechny kráčely brzy cestou k zámku.

Byl již soumrak, když přišly na zelenou louku, kde zámek stál. Třikrát ho kolem dokola obešly, ale nebylo tam ani živé duše vidět. Osmělily se tedy a klepaly na vrata. Tu se jim

zjevila baba, tak škaredá, že se jí náramně ulekly. Hlavu měla jako opálku, oči vypoulené, vlasy ježaté a tělo tak tlusté, že by ji všechny tři nebyly mohly obsáhnout.

„Co tu hledáte?“ křikla na ně, až se jim srdce strachem zatřásl.

„Ach, zlatá babičko,“ odpověděla Popelka, „my bychom vás prosily jen o něco málo k jídlu, máme ukrutný hlad.“

„Klidte se tu chvíli odtud, nechcete-li, aby vás můj muž snědl.“

„Ach co si počneme, když vy nás pod střechu nepřijmete? Noc je na krku, nevíme kam jít, a naposled by nás ještě váš muž potkal a snědl; smilujte se nad námi a někam nás schovejte; my vám všechno uděláme.“

„Ach ano, ano!“ křičely jedním

hlasem Kasala a Adlina.

„Já vám budu šít šaty, vyšívát střevíce a všelijaké šperky strojit.“

„Já vás budu hladit a česat, abyste byla hezčí.“

„A já,“ řekla Popelka, „budu vám vařit ty nejlepší jídla a všechno vám spořádám, abyste nemusela pranic dělat.“

Baba, slovy těmi uchlácholena, dala si říci a vedla je do zámku. Dala jim syrové maso a ovoce. Když se toho ovoce dosyta najedly, šly s babou do sklepa; stál tam velký prázdný sud, do toho je tedy všechny tři schovala a odešla nahoru. Tu klepal muž její na vrata. Plna strachu šla mu otevřít.

Lidojed, který do dveří vkročil, byl třikrát tak velký jako baba. Sotva se v sednici otočil, zvolal hřmotným

hlasem, až se všechno třásl, takže to do sklepa slyšet bylo: „Čichám tady člověčinu; ženo, koho tu máš?“

„I kohopak bych tu měla, mužíčku?“
Nato mu přinesla dobrou večeři, by ho upokojila.

Za chvíli se jí ale zase ptal: „Pověz, babo, koho tu máš?“

„I panáčku, žádného.“

Po chvíli, když se najedl, začal zase: „Musíš tady někoho míti; pověz.“

Vidouc žena, že by ho delším zapíráním rozzlobila, řekla mu všechno a dokončila: „Ale já bych myslila, abys je nechal na živě; až se tomu všemu od nich naučím, co umějí, pak, budeš-li chtít, můžeš je teprv zabít.“

Když si to lidojed rozložil, učinil jí to k vůli. Nato ho vedla baba do sklepa. Ubohé děvčata myslily, že je po nich

veta, že již jde pro ně, aby je sežral. Sotva ho tedy zahlídly, padly na kolena a o živobytí prosily.

„Já vás nechám při živobytí, ale musíte všechno dělat tak, jak jste řekly, sice bude s vámi zle.“

Rády to přislíbily. Časně ráno byla Popelka již na nohou a připravovala snídani; ale sestry jí musely pomáhat, protože lidojed s lidojedkou za třicet osob snědli. Jak vstali, byla snídaně už na stole. To se jim líbilo, obzvláště paní lidojedce, když jí Kasala a Adlina hřívky učesaly a spleťly a pěkně ji ustrojily. Starý připověděl, že jim všeho nanosí, co budou potřebovat, aby jen řekly. Prozatím ale jim ničeho nescházelo. Každá si hleděla své práce, a tak jim čas utíkal. Čím dále však, tím více je to tam omrzovalo; ale nebylo

žádné pomoci, žádného vykoupení.

Usnesly se jednou vespolek, kdyby to nějak možná bylo, že by své pány zabily. Ale jak? To byla ta otázka, o které dnem i nocí přemýšlely. I k štěstí se jim nahodilo, že se lidojed od Popelky chtěl chléb učit péct. Té příležitosti chtěly použít, domnívajíce se, že to se starou snadněji půjde. Ten den zrána Popelka v peci podpálila, která, poněvadž se tuze mnoho bochníků peklo, také hodně velká byla. Lidojed usadil se u pece a pořád koukal, až oheň shoří, aby ho mohl pak rozhrabat a chléb vsadit. Horkem tím však celý umdlen lehl si na zem a usnul. To bylo, co si holky přály. Jakmile ho uslyšely chrápat, přinesly velké hráze, opřely je o něj, a vší silou najednou do ohně ho svalily. V

okamžení byl z lidojeda škvarek. Jednoho měly tedy s krku; jak ale s druhou?

Když baba vstala, přihrnuly se k ní holky a povídaly, aby se dala honem strojit, že se muž její z lesa brzy vrátí a že by se tuze rozhněval, kdyby ji tak dlouho rozcuchanou spatřil. Baba si tedy usedla na stolicí a holky ji začaly česat.

„Shejbněte, babičko, hlavu, abych vám mohla vlasy vzadu hezky uhladit,“ řekla Kasala.

Baba hlavu shýbla a Kasala jí hodila vlasy přes oči, vzala velkou sekeru, kterou jí Popelka podala, a jedním rázem hlavu jí utála. Potom všecko vyčistily a tělo zakopaly. Jsouce teď plnomocnými paními zámku, prohledaly všecko, kde co leží, a našly

mnoho drahých a skvostných věcí, které se jim všecky dobře hodily. Ale ubohé Popelce nastali krušní dnové. Jako dříve, když ještě doma byla, musela všechno dělat, uklízet, prát, vařit, co zatím slečny sestry pořád se jen fintily a titěrnými pracemi obíraly. Popelka byla tomu sice zvyklá a nebylo by jí to přicházelo odporné, kdyby ji byly sestry alespoň jen nesužovaly; tak ale nebylo jim nic vhod, co udělala, za každé dílo, za každou posluhu notně jí vyčinily. Ale co jim bylo platno všechno to fintění, když tam žádného nebylo, komu by se byly zalíbily? To jim také nejvíce mozky vrtalo. Umínily si tedy, že se jedenkrátě podívají do toho města, kam lidojed pro potravu chodíval. Jednoho dne vskutku tak učinily a šly

do města, které ani tak daleko nebylo, jak se domnívaly. Tam si nakoupily všelijakých šperků a jiných potřebných věcí, pak si zjednaly koně a vůz, najaly sloužící, aby budoucně jen tak po sprostou do města chodit nemusely. Popelce přibylo práce; v domě bylo sice teď více lidí, proto jí ale přece nikdo nepomohl, poněvadž všickni jen se slečnama co dělat měli. Když tyto po druhé do města jely, slyšely, že bude tamější princ velikou hostinu dávat, ku které prý každý přístup míti bude. To bylo něco pro ty ješitné sestry. Hned si nakoupily šatů, aby se mohly co nejskvostněji přestrojit. Tu bylo radění a povídání, když domů přijely, jako by na nich celý svět stál. Popelka ani nevěděla pro samé běhání, kde jí hlava stojí. Ráda by se byla také

jednou do takových šatů přistrojila a někam podívala, ale bála se vždy sestrám o tom se zmíniti. Než když viděla takové připravování a pořád jen o krásném princovi povídati slyšela, osmělila se a poprosila sestry, aby ji s sebou vzaly.

„Tebe?“ osopily se na ni obě; „nu, to bychom si krásné cti dobyly.“

„Dejte mně jen některé z vašich obnošených šatů a uvidíte, když se čistě ustrojím, že budu lépe vypadat.“

„Co si ta Popelice o sobě myslí! Snad ne docela, že bude hezčí než my? Z toho nebude nic. Zůstaň ty jen doma a hlídej hospodářství, za to ti pak povíme, co se ve městě dálo.“

Popelka mlčky odešla, ale oči se jí slzami zalily pro tu nelaskavost hrdých sester. Na den k slavnosti

určený vstaly sestry časně ráno. Tu bylo křiku a poroučení; všickni, kde kdo byl, měli práce plné ruce, až odjely. Když si Popelka trochu oddechla, vzala koště a šla do sednice, aby zametla a uklidila. Tu jak se shýbá a dívá, aby nikde ani prášku nezůstalo, spatří v jednom koutě něco blýskavého. I zvedne to a vidí, že je to zlatý klíček. Od čeho je asi ten klíček, pomyslí sobě a jde honem hledat, kam by patřil. Ale nebylo žádné skříně, žádných dveří, žádné truhly, ku které by se byl klíček hodil. Když nahoře všecko prohlídla, vzala světlo a šla do sklepa. Tu viděla v koutě dvířka, u kterých byl malý zámek přivěšen. K tomu patřil zlatý klíček. Otevřela a nic se nebála, nýbrž s chutí vešla do tmavé chodby, kterou před sebou viděla.

Několik kroků dále byly zase dveře, které se tím samým klíčkem otevřít daly. Ale jak se ulekla, když vejdouc do síně, viděla světlo tisícovým bleskem o stěny se odrážeti! Tu byly na podlaze hromady stříbra a uprostřed stál z ryzího stříbra uměle dělaný stůl a na něm stříbrná truhlička. Z první síně bylo otevřeným obloukem viděti do druhé. Ta byla ze zlata a uprostřed byl zlatý stůl a na něm zlatá truhlička. • Z té šlo se do třetí. Obě prvnější nebyly však nic proti této; tu byly stěny samým drahým kamením posázeny, tak jako když je nebe nejhustěji hvězdami poseto; vprostřed stál železný stůl, na něm železná truhlička. Když si Popelka síně ještě jednou prošla a dosti se nakoukala, šla a otevřela nejdříve

železnou truhličku. Jak víko pozdvihla, viděla zlatými slovy na něm psáno: „Kdo sem ponejprv vkročí a železnou truhličku otevře, tomu patří, co ve všech třech nalezne, jakož i všecko, co zde stojí. V čele této síně je největší kámen, kdo na ten zatlačí, tomu se zeď otevře. Tam se pase bílý koník, kdo naň vsedne, musí říci: ‚Mha za mnou, mha přede mnou,‘ a koník ho donese, kam se mu zlíbí. Ale všecko to bohatství jen třikráte a jenom dobrému k štěstí pomůže, špatnému však k neštěstí.“

Když to Popelka přečtla, koukla, co je více ve skříni, a tu vytáhla bílé šaty, kolem a kolem zlatem vyšívané a drahými kameny ozdobené. Všecko, co k nádhernému ústroji patřilo, leželo pod šatami; konečně vytáhla také

roztomilé zlaté pantoflíčky. Popelka nebyla sice marná, ale ten skvostný oblek ji přece tak mocně lákal, že se konečně do něho ustrojit musela. Běžela tedy rychle zpátky, a svlékši zapopelené šaty, čistě se umyla a pospíšila zase do sklepa. Tam vzala šaty ze skříně a do nich se oblékla. Od hlavy až k noze s malinkým pantoflíčkem, vše jí tak dobře padlo, jako by to ulil. „A teď,“ řekla se zalíbením se prohlízejíc, „sednu na koníka a podívám se také na tu slavnost a na toho krásného prince. Že mne sestry nepoznají, tím jsem jista; neboť by se snáze smrti nadály, nežli že v takovém šatě ušpiněná Popelka vězí.“ Šla tedy, zatlačila na kámen, jenž byl největší a v průčelí se třpytil, a vyšla na zelenou louku. Opravdu se

tam pásal koník jako sníh bílý. Vzala ho za uzdu a směle se na něj vyšvihnouc, řekla: „Dones mě, koníčku, do města; mha za mnou, mha přede mnou!“ A jako vítr letěl s ní poslušný koník k městu. Za chvíli byli v knížecím zámku. Popelka slezla, přivázala bělouše ke sloupu a šla nahoru clo hodovní síně. Všickni hleděli s úžasem na krásnou pannu. Princ, kterýžto právě s Kasalou a Adlinou se bavil, rychle je zanechav, zvědavě k neznámé panně přistoupil. „Kdo jsi, krásná panno,“ tázal se jí, „jež přicházíš, abys hostinu svou přítomností okrášlila?“

„Jestli vám to milé, abych se zde chvilku pozdržela, nechtějte moje jméno věděti.“

Na ta slova se jí princ více neptal,

ale ke stolu ji vedl. Bála se sice trochu, aby ji sestry nepoznaly, ale tyto, ač s ní oka nespustily, přece na Popelku ani nepomyslyly. Po tabuli se tancovalo; ale princ neměl již pro nic jiného ani oči ani mysl, než pro krásnou cizinku. On se neobdivoval krásnému šatu, skvělým diamantům, on viděl jen její krásu, naslouchal jen milým zvukům, které jí tak líbě se rtů splývaly. Popelka se ale opravdu sama sobě divila, kde se to v ní vzalo. Co se jí princ ptal, a toho bylo hezky mnoho, na všecko mu tak rozumně, tak vtipně a povážně odpovídala, jako by na vysokých školách cvičena byla. Co na sebe královský šat oblékla, byla celá jiná.

Už se hodně připozdívalo, když si teprv vzpomněla, že musí domů. Nemohla se však prince nijak zbaviti a

musela s ním jít dolů, tam se mu ale vysmekla z ruky, a rychle na koníka se vyhoupnouc, byla ta tam. Darmo uháněl princ na svém nejrychlejším koni za ní, chtěje ji dohonit, – Popelku nebylo více vidět. Když přijela domů, svlékla se ze šaty a dala je zase do truhličky, pak vzala na sebe zapopelenou sukni a pospíšila nahoru, aby bylo všecko přichystáno, až sestry přijedou. Nešlo jí to však tenkrát dohromady, takže měla ještě mnoho co dělat, když se obě sestry vrátily. Tyto ale si tenkrát takových maličkostí ani nevšimly, protože samy s sebou dost co dělat měly.

„Tak mně přece povídejte, jak jste se tam měly a zdali se vám to líbilo?“

„Dobře jsme se měly, to si můžeš pomyslit; a líbilo se nám to tak, že tam

zejtra zase půjdeme.“

„Ach, to mne přece vezmete s sebou.“

„Na to si ani nepomejšlej; ty se nehodíš do takové společnosti, kam vznešené princezny chodí.“

„Copak tam bylo za princeznu? Vždyť mně to aspoň můžete povědít.“

„Ba, to se ani povědít nedá; takovou krásu jsme nikdy ještě neviděly. A jaké měla šaty! Však to jenom jí děkovati musíme, že bude zejtra zase taková hostina. Princ se do ní zamiloval, a ona mu ujela; teď neví, jak by se s ní shledal, a myslí, že zejtra jistě zase k hostině přijde.“

Popelce ty slova celou noc hlavu mátly. Ráno, sotva byly sestry z domu, běžela do sklepa, by se do druhé truhličky podívala. Tam ležely šaty

růžové barvy, stříbrem těžce vyšité, jakož i všecko ostatní k slušnému ustrojení potřebné; jediné pantoflíčky musela z prvnější truhličky vzíti. Líbila se sama sobě, když v lesklé stříbrné stěně na sebe pohlížela. Pak šla k svému koníkovi, který ji vbrzce do města donesl.

Princ seděl u stolu jako na trní; kdykoliv se dvěře otevřely, myslil, že to očekávaná neznámá. Konečně se dvěře rozlítly, hedvábný šat v nich zašustil a blažený pohled princův dosvědčil, kdo přichází.

„Ach jak jste mě včera tak kvapným odjezdem zarmoutila!“ řekl princ, když s ní byl samotén.

„Nemohu jinak,“ odpověděla Popelka, „a chcete-li, abych vás ještě jedenkrát navštívila, nesmíte mě zde

zdržovat.“

„Vy nevíte, jak těžká je to pro mne úloha; ale podrobím se vůli vaší s tou výminkou, že zejtra zase přijdete.“
„Zajisté dané slovo vyplním.“

A tedy, když byl čas, aby se zpátky vrátila, princ ji déle nezdržoval, koje se nadějí, že ji zejtra zase uhlídá. Když přijela domů, rychle se svlékla a k své práci odešla; sotva s ní byla hotova, přišly obě sestry.

„Jakpak jste se dnes měly?“ ptala se jich Popelka. „Byla tam zase ta princezna?“

„Ovšem že byla, a krásněji než včera ustrojena; zejtra bude zase hostina, a tu tak lehce nevyklouzne. Můj bože, co ten princ jen na ní vidí? Ovšem že je hezká, ale vždyť je také ještě jiných hezkých děvčat na světě dosti, a

nemusel se právě do ní tak zbláznit.“

„Kdyby jí nebylo, kdo ví, jestli byste se nebyly kněžnami staly?“ řekla na to Popelka.

„A co ty se do takových řečí pleteš? Hleď si své práce a nestarej se o nás,“ odbyla Adlina sestru Popelku. Ta tiše odešla a pomyslila si v srdci: Vy bloudi, já bych přece své štěstí za vaše nesměnila!

Třetí den ráno odjely sestry skvostně nastrojeny, a Popelka, sotvaže trochu uklidila, pospíchala opět do sklepa. Tenkráte otevřela stříbrnou truhličku. Tam byly modré šaty, stříbrem a perlami vyšité. Když se oblékla, třpytily se jí diamanty na krku a na hlavě. Tak přistrojena jela po třetí na koníku do zámku. Princ dal rozkaz, až vrátný uhlídá princeznu (za niž ji

všickni drželi), aby mu to přišel oznámit. Nasedl dlouho u stolu, když vrátný přiběhna jemu oznamoval, že vidí zdaleka někoho na bělouši přijíždět. Princ letěl dolů, ale Popelka mu již přišla vstříc. Byl spokojen a vesel, neb se s jistotou domníval, že mu tenkrátě neujde. Každý byl dychtiv dověděti se, jak to as dopadne. Princ ji neustále prosil, by neodjížděla, aby mu pověděla, kdo je, a jeho manželkou se stala.

Ale na všechny vroucí prosby dostal za odpověď: „Nežádejte toho ode mne, neboť je možná, že by vám to ani nebylo milé. Upokojte se tím, že jsem zde vám k vůli.“

„Ale jak dlouho chcete pobýt? A kde vás mám potom hledat?“

„O to ať se osud postará.“

Tak nebohého prince odbývala. Konečně přišel čas, by opět domů odjela. Jakmile kníže pozoroval, že se chystá k odjezdu, dal jednomu sloužícímu tajné znamení, a ten odběhl. Za chvíli doprovázel Popelku dolů a pořád ji ještě prosil a zdržoval. Ona ale rychle od něho odešla a k svému bělouši pospíšila. Tu ale najednou cítila, že jí nohy na zemi váznou. I koukla se co to, a viděla, že je zem kolem dokola jakousi pryskyřicí namazána. Ještě si pořád z toho pomáhala; když ale najednou prince za sebou zahlídla, trhla sebou a čerstvě na koně vyskočila; tento hbitě všecko přeskočil, a již ho žádný neviděl. V kolomazi zůstal však v zástavě zlatý pantoflíček. Kníže želel, že se mu jeho lest nepoštěstila; těšilo ho to ale přece,

že aspoň něco má, podle čeho by neznámou milenku naléztí mohl.

Neméně bolelo též srdéčko Popelku. Ještě jí, co se pamatovala, nikdo tak libých a milostných jmen nedal, nikdo s ní tak vlídně a tak laskavě nezacházel, slovem nikdo ji ještě tak nemiloval, jako právě onen krásný princ. Což divu, když si ode všech opovržená Popelka přála, aby s ním do smrti živa býti mohla. Smutně se s koníčkem rozloučila; smutně skvostný šat do truhličky kladla. „Ach, jak mne Bůh za mou marnost potrestal,“ pravila, když jedinký pantoflíček ukládala. „Teď jsem ztratila srdce a pantoflíček; mohla bych ovšem býti šťastna, ale mohu-li pak tomu všemu věřit? Zdalipak to není nějaké kouzlo? A naposled budu ještě za svou

všetečnost a ztrátu pantofličku potrestána!“

Tak naříkajíc šla zase nahoru po své práci. Sestry přijely domů, ale ona se jich tenkrát o nic neptala. Než těmto jely huby beze všech otázek.

„To mu přejeme,“ řekla Kasala, když jim Popelka lože chystala. „Proč se zbláznil do takové čarodějnice a nezůstal raději při nás! Teď může líbat pantoflíček.“

„Což víš,“ odpověděla Adlina, „jestli se zejtra nepřihlásí?“

„To by tam byla již dnes zůstala.“

„Kdopak se bude o to příti; pojedeme tam, a hodí-li se nám na nohu, stanem se jedna neb druhá kněžnou.“ „Copak je to s tím pantoflíčkem?“ ptala se Popelka. „Ty chceš také všechno vědět; nu ale povědít

ti to mohu. Včera tedy přišla ta princezna opět ke dvoru; kníže si celý den žádného ani nevšimnul a jenom pořád s ní se obíral. Když měla odjet, dal to místo, kde kůň její stál, kolomazí potříti, aby tam uvázla. Ale ona nebyla tak hloupá a šikovně vyklouzla, jenže tam pantoflíček nechala. Kníže dal hned ohlásit, že se zejtra z celého okolí všecky panny a paní v jeho zámku sejíti mají, a která z nich pantoflíček obuje, ta, bude-li svobodna, že se jeho manželkou stane. On myslí, že je neznámá z jeho země a že žádná nemůže míti tak malou nožku jako ona. Možná ale, že se v tom omejlí a sám sebe zklamá.“

„Vždyť vy samy také máte malé nožky, možná dost, že pantoflíček obujete,“ řekla na to Popelka.

„Uhlídáme, až jak zejtra bude.“

Ráno, dříve než odjely, stáhla si každá nohy, až jí slze bolestí po tváři tekly, jen aby do pantoflíčku vlézt mohla.

Ubohá Popelka nevěděla, co má dělat: má-li za nima jít, anebo zůstat doma. Láska však zvítězila nad strachem. Šla do sklepa, oblékla na se modré šaty a pantoflíček zaobalila do šátku. Pak hodila navrch své všední šaty, a tak se s Pánembohem na cestu vydala. Šťastně přišla za půl dne do města. Šla rovnou cestou do zámku. Tam se však sotva protlačit mohla, nebol se bylo sešlo ženských veliké množství. Na každé tváři bylo čísti buď naději a důvěru, buď žalost nebo zlost zklamaného srdce. Ta se těšila, jestli pantoflíček obuje, ona se zase mrzela,

že jí byl malý. Když vešla až do sálu, viděla v jednom výklenku také své sestry sedět. Vypadaly jako kyselé jablka, z čehož soudila, že se do pantoflíčku nedostaly. Ta malinká, hezounká příčina všeobecného pobouření ženského pohlaví ležela na skvostném koberci uprostřed síně. Princ seděl na trůně a hleděl smutně na to hemžení; nedíval se na nohy, nýbrž jen na tváře, ale nenašel potud, co hledal. Jedna z nejposlednějších byla Popelka.

„Adlinko, jen se, prosím tě, podívej, není to tamhle ta naše Popelice?“

„Ba máš pravdu, že je.“

„Co tady dělá? Pojd', půjdeme pro ni. Ta ať se těší! Nechá všecko doma a jde sem na podívanou.“

Chtěly ještě více říci a výhrůžky

hned vyplnit; ale slova jim zůstala v ústech, když viděly, že i Popelka se ke koberci blíží a pantoflíček obouvá.

„To je snad ona!“ křičely všechny jedním hlasem, když viděly, že Popelka do pantoflíčku vklouzla jako nic.

Princ, který zamyšlen posledního výjevu ani si nevšimnul, na to vykřiknutí jako střela s trůnu sletěl a k Popelce přistoupil, aby se přesvědčil, že je jí pantoflíček právě dost. Tu shodila se sebe svůj všední šat a ukázala i druhý pantoflíček.

„Tys to, moje krásu?“ divil se princ. „Ach netrap mě déle,“ prosil před ní kleče. „Vyslyš prosby mé, buď mou manželkou.“

„Nuže chci tobě po vůli býti,“ řekla Popelka, „jestli sprosté děvče za svou

manželku přijmouti se neostýcháš.“
„Ať jsi kdokoliv, ty budeš mou chotí.“

Nato ji posadil vedle sebe na trůn a za kněžnu ji prohlásil. Sestry div zlostí nepukly. Ona ale nebyla tak zlá a nestyděla se za ně, jako ony za ni. Řekla tedy všechno svému ženichovi a šla jim naproti. Když viděly, že jim ta zlost nic není platna, stavěly se jí do očí jako andělé, by se jim také trochu slávy dostalo. Blažený kníže vystrojil skvostnou svatbu, na níž se nevěsta co nejjasnější hvězda třpytila. Když byli mladí manželé sami, svěřila Popelka svému choti tajemství velkého bohatství a prosila ho, by tam s ní dojel. Uposlechna princ podivil se kráse a nádhernosti těch podzemních síní. Nato si vzali, co jen oba nabrat mohli, takže naložili na vůz desetkrát

tolik, co celá zem stála. To udělali třikráte.

Kasala a Adlina, které teď neustále okolo kněžny byly, nevěděly posud, jak k tomu sestra přišla. Přičiňovaly se tedy všemožně, aby se toho dopátraly. Kněžna, učiněná to dobrota, myslíc, že ta jejich upřímnost je opravdivá, také jim to jednou svěřila. Od té chvíle neměly v městě žádného stání a záhy do svého zámku se odebraly. Bylo jim jen o to, by se též do tajného pokladu podívaly. Když tedy domů přijely, byla první jejich práce dvířka ve sklepě hledati; a poštěstilo se jim, že je našly. Že však klíček neměly, musely dveře mocí otevřít. Jak tu tolik bohatství viděly, zůstaly jako omámeny a začaly do zástěr, do kapes, a kam jen která mohla, stříbro, zlato a drahé kameny

bráti. Když měly dost, šly nahoru, by to vysypaly. Zdálo se jim toho však ještě málo, šly tedy ještě jednou; to jim ale přišlo draze. Jak přistoupily ke dveřím, vyskočily na ně dvě veliké černé kočky, pověsily se jim na krk, a kde je popadly, tam je ostrými drápy škrábaly, až obě bez sebe na zem upadly. Když opět smyslů nabyly, vylezly s nesmírnou bolestí ze sklepa nahoru. Jaké ale bylo jejich leknutí, když se na sebe podívaly a viděly, že mají hladké tváře navždy zohyzděné a rozdrápané! Tu si vzpomněly, že nechaly ty klenoty v pokoji ležet, a honem tam pospíšily. Ale místo zlata, stříbra a drahých kamenů nebylo tam nic jiného než hromádka oblátkových kamenů. To byly rány! Krása pryč, bohatství pryč! Vlasy z hlavy si

škubaly, kdykoliv na to pomyslily, až konečně z toho do těžké nemoci upadly, z které jen přičiněním mladé kněžny vyvázly.

Když byly zdravý, jely všechny tři do města pro své rodiče. Ubohé byli již stařícké a musili se žebrotou živit. Což divu, že se radostí skoro zbláznili, když taková vznešená paní pro ně přijela, v níž svou dceru poznali. Vzala si je s sebou. Jednou šla zase Popelka se svým manželem do sklepa se podívat, ale nemohla nikde dvířka najíti; všecko bylo navždy zmizelo. Tu se tomu podivila, ba ani si to vysvětlit nemohla, až se jí jedenkrátě sestry přiznaly, co udělaly a jak je duchové za jich lakomost potrestali. Popelka však věděla lépe, za jakou vinu trestu došly. Nebylo toho ale mladým

manželům tuze líto, an měli bohatství dost a dost. Žili spokojeně a šťastně, poddaným činili dobře, a nebesa jim za to požehnávaly.

O třech bratřích

Byl jeden král, ten měl tři syny. Ačkoliv bohatstvím oplýval a všeho měl hojnost, přece nebyl spokojen a nic ho na světě netěšilo, protože již kolik let churavěl. Mnoho lékařů se o to pokusilo, by mu zdraví navráceno bylo, ale žádnému se to nepoštěstilo. Tu přišel také jednou jeden starý a pro svou moudrost daleko rozhlášený muž, který mu dal tuto radu: aby našel člověka, který by se na cestu vydal a vyhledal zámek, v němž je pták, jemužto z huby při zpěvu krev kape. Té krve jestli tři kapky vypije, že tu chvíli zdráv bude.

Když synové ku králi přišli, oznámil jim slova starcova a spolu nařídil, by se o takového člověka postarali. „I proč

bychom to cizímu na starost dali, co každý z nás rád udělá? My sami tobě toho ptáka přineseme; dej nám peníze a my se co nejdříve na cestu vydáme; nejmladší ať zůstane u tebe.“ Král syny své ovšem nerad od sebe pustil, protože nevěděl, co se s nimi státi může; ale když nechtěli jinak, tedy svolil. Za několik dní odjeli. Trvalo to dlouhý čas, a o princech nebylo ani sluchu. Často král s nejmladším princem o nich mluvil, kde asi jsou a jestli se kdy vrátí, –tento jej ale vždy těšival, ač sám tuze pochyboval, že by bratři ptáka přinesli. Konečně však viděl, že se otec trápí, a tak se odhodlal, že raději sám do světa pro ně půjde. Řekl to králi; ten ale nechtěl o tom ani slyšet; neboť miloval jej nejvíce ze všech a raději by byl ty dva,

nežli jeho ztratil. Princ upustil tedy od svého předsevzetí; když ale čím dále tím hůře s otcem bylo, a bratří ještě nepřicházeli, nedal se déle držet a prosil tak dlouho, až na otci svolení vymámil.

Požehnání otcovské v srdci a něco peněz v kapse, vydal se dle vlastní žádosti samojediný na cestu. Dlouho a dlouho chodil, aniž posud věděl, kam se obrátit má; tu přišel na zelenou louku, která lesem jako obroubena byla. Ohlížel se, kde by jaká stezka byla, a na žádné straně nebylo ani stopy. Právě si chtěl odpočinout, tu spatří uprostřed louky mrtvé tělo. I můj bože, myslí si, toho chudáka vrány roznesou; když ho žádný nezakopá, zakopám já ho. Jak řekl, tak udělal. Když byl s prací hotov, lehl si na nový

hrob a usnul. Tu se mu zdálo, že u něho stojí velký stařícký muž v dlouhém šatu a prstem na laňku ukazuje praví: „Na poděkování, že jsi mé tělo do země zakopal, dovede tě tato laňka k cíli tvé cesty. Kdyby mně to byli tvoji bratří udělali, byl bych jim cestu ukázal, oni mě ale nechali ležet a proto ptáka nenašli.“

Nato stareček zmizel, ale laňka tu zůstala. Princ si mnul oči, neboť myslel, že pořád ještě sní; laňka se ani nehýbala, očkama tak přívětivě na něho hleděla, až se osmělil a k ní přistoupil. Tu začala před ním poskakovat, jako by říci chtěla, aby šel za ní, což on, vzpomenuv si na svůj sen, také učinil. Když přišli do lesa, věděla laňka tak dobře všecky cestičky, že princ ani větve rozdělávati nemusil,

aby pohodlně jíti mohl. Tu se však začínalo stmívati, a oni šli pořád ještě lesem. Pomyslíl u sebe princ: Jakpak to asi v noci bude, já ji nebudu před sebou vidět a někam zabloudím? Ale sotvaže si to pomyslíl, tu viděl světýlko před sebou se míhati. Nevěděl co to s laňkou to stálo, s laňkou zase šlo; přihlédl blíže, a tu uzřel, že špičky růžků jejích svítí. Všechn strach jeho minul a s důvěrou kráčel, kam ho ta živá světýlka vedla, a zajistě se s dobrou potázal; neboť přijda do jeskyně na nocleh, našel tam správnou mechovou postel, pak mléka a ovoce do sytosti.

Ráno to šlo zase dále a tak několik dní po sobě, a vždy se laňka o všecko postarala. Jednoho dne přišli k jedné hoře, na níž stál vysoký hrad; tu mu

náhle laňka zmizela. Princ se ohlížel, ale nikde jí nebylo; myslil, že snad přijde, ale ona více nepřišla. Byl tedy jist, že cíl své cesty našel, a chutě se do hradu pustil. Žádný ale na jeho volání nepřicházel, aby ho do zámku pustil; a chtěl-li tam vejíti, musil se o to pokusit, jak by sám si vrata otevřel.

Nedalo mu to ale pražádné práce; jak na ně sáhl, samy se otevřely. Vejdovnitř neviděl ani v rozsáhlém dvoře, ani na chodbách, ani v pokojích živé dušičky. Šel tedy pořád dál a dále. V otcovském zámku to nebylo také jen ledabylo, ale taková skvostnost tam přece nepanovala. Jako v zrcadle viděl se ve stříbrných a zlatých stěnách, které drahými kameny vykládány byly, měkkých odpočivadel, skvostného nářadí, všelijakých

drobností a drahých pletek stálo po pokojích v různém pořádku. Když přišel až do nejposlednějšího pokoje, spatřil u okna ve zlaté kleci hledaného ptáka. Ten kdykoli zpíval, vypustil vždycky z úst krůpěj krve jako rubínek. Již ho chtěl brát dolů, tu mu napadlo, aby se po pokoji ohlídl. Úžasem ruka Inu sklesla. Na červené aksamitové pohovce leží paní krásná co bohyně; zdá se, že tvrdě spí. Jednu ruku má ležet vedle sebe, druhou pod hlavou; dlouhé havraní kadeře splývají přes bělostné rámě až ke zlatému třepení, jímž odpočívadlo kolem je obroubeno. Bílé roucho krylo zlehka lahodné tělo, pod nímž jen nožka do měkkých polštářů vtlačená vykukovala. Princ nevěděl, má-li ji vzbudit čili ne. – Ani žilka se v ní

nehýbala, a přece nebyla mrtva. „Kdyby jen jedenkrátě oči otevřela, jen jediné slovo promluvila!“ přál si zamilovaný princ, který již plné tři dni u ní seděl a procitnutí očekával. Ale toho se nedočkal. Konečně mu bylo u ní ouzko, a vzpomenuv si na otce, umínil sobě, že tu chvíli odejde.

Když ptáka s klecí sundal, přišlo mu na mysl, aby si od ní něco na památku vzal. I ohlíží se, co by tu bylo, a spatří na stolku u odpočívadla meč, lahvici s vínem a chléb. Na prvním bylo psáno: „Tento meč má takovou vlastnost, že kdo ním třikrátě v povětří máchne a řekne: Všem hlavy dolů!, v tom okamžení všem hlavy slítnou.“ Na víně stálo: „Kdo se toho vína napije, ať má nemoc jakoukoli, hned se uzdraví, ani pak vína kdy ubude.“ Na chlebě

zase: „Byť by na sta lidí od něho jedlo, nikdy nebude menší.“

„Tot' jsou výborné věci,“ pomyslí si princ. „Ta jich zde beztoho nepotřebuje, a mně budou k dobrému prospěchu. Aby však věděla, kdo u ní byl, napíšu jí moje jméno.“ I napsal naspod stolku, kde ty věci stály, své jméno, odkud je a kdy v zámku byl. Potom políbil spící paní, vzal ptáka, meč, víno a chléb a odebíral se z hradu. V nejbližším místě si koupil koně a jel s dary dále.

Dlouho a dlouho jel, až přijel do jednoho města, kde byl velký zmatek a sběh všeho lidu. I ptá se princ po příčině a slyší, že táhne nepřítel s četným vojskem proti městu, král že nemůže nakvap tolik lidu sebrati, aby se proti němu postavil, a tudy že

povstal ten běh a hluk. I vzpomněl si princ na svůj meč a hned se u krále dal ohlásit. Král ho s radostí přijal, ale nechtěl jaksi věřit, že by mu princ samojediný pomoci mohl. I sebral tedy přece, kde koho mohl, a táhl proti nepříteli. Když byli blízko něho, vytáhl princ svůj divotvorný meč, máchnul ním třikráte v povětří a zvolal: „Všem nepřátelům hlavy dolů!“ a hle, v okamžení se všechny nepřátelské hlavy po zemi kotálely. S úžasem a podivením hleděl každý na prince a král ho s velkou úctou a vděčností do zámku vedl, kde se jemu ke cti skvostné hody slavily. Několik dní tam ještě pobyl, pak ale bohatě od krále obdarován a vším potřebným zaopatřen, jel opět dále.

Meč ale nechal králi na památku.

Zase jel několik dní, až přijel do jednoho města, kde byly brány zavřeny. I neviděl ani člověka a dlouho křičel a klepal, než ho strážníci uslyšeli. S podivením ptal se jich, co to znamená, a ti mu řekli, že panuje v městě ukrutná nemoc, kterou každý, kdo tam přijde, nevyhnutelně dostane; že to již trvá dlouhý čas, aniž jaká naděje k osvobození svítá. Všickni obyvatelé města, král s celou rodinou že jsou nemocni, a proto že tam raději žádného nepouštějí.

„Jen mne tam pusťte, já vám všem pomohu,“ řekl princ s důvěrou a strážníci s radostí učinili, jak žádal.

Jel zrovna ku králi a dal se ohlásit. Všickni vypadali tak bídňě, že sotva nohy vlekli. Když před krále přišel, řekl, že má proti zlé nemoci dobrý

prostředek a že mu zajisté pomůže. Král jej hned vlídně vítal a mnoho mu přislíbil, jestli ho vskutku uzdraví. Tu se mu dal princ vína napítí, a sotva je král okusil, byl zdrav. I přišla také královna se svými dětmi, aby též uzdravena byla. A konečně když to dal král ohlásit, přicházeli lidé houfem do zámku a každý zdrav odešel. Byli by ho penězi zasypali, kdyby nebyl řekl, že je sám princ královský a že ničeho nepotřebuje. Když ale odejel, musil přece množství klenotů od krále na památku přijmouti, začož mu tam na poděkovanou divotvorné víno nechal.

Měl tedy, už jen ptáka a chléb. Tu přijel zase do jednoho města, a když se ptal v hospodě po jídle, neměli ničeho, kromě trochu ovoce a ryb, a vedli nářek, že tam lidé hladem mrou. U té

příležitosti odbyl tedy zase u krále svůj chléb, jímž tento hladové město brzy podělil, a přece ho neubylo. Zase byl štědře obdarován; když ale odjížděl, nechal tam chléb pro potřebu a byl rád, že nic více nemá nežli ptáka. Domnívalt' se, že snad už nebude tak daleko od domova.

Tu přijel jednoho dne k městečku a viděl před sebou vystavené lešení. „I kohopak tu asi budou odpravovat?“ pomyslil si kníže a schválně zajel do městečka, aby se poptal. Na otázku jeho pravili mu, že tam již asi před rokem přijeli dva princové, kteří mnoho peněz měli, ale všecky je tam prohráli a ještě od lidí se vypůjčili; konečně když hodně křiku a různit nadělali, že chtěli v noci prchnout, byvše ale chyceni, že mají teď pro

výstrahu utracení býti.

Princ se ulekl, nebo s jistotou skoro domníval se, že jsou to jeho bratři. Prosil tedy městské pány, aby ho k odsouzeným dovedli, a tu opravdu seznal, že se nemýlil. Bratři jej ale nepoznali. Ptal se pánů, jestli by možná bylo penězi to spraviti, že jim dá, co budou chtít. Pánům na tom nic nezáleželo, ba ještě milejší jim to bylo, když peníze dostali; tedy požádali znamenitou sumu, kterouž princ vyplatil, a pak s propuštěnými bratry odejel. Ale jakmile tito věděli, kdo je vyplatil a jak šťastně se bratr z cesty navrací, počalo je to mrzet a myslili pořád na to, jak by překazili, aby se s nimi domů nevrátil. Již se k otcovskému městu přibližovali, a ještě se jim žádná příležitost nenaskytla,

aby ho se světa shladit mohli. Tu přišli do lesa, o kterémž dobře věděli, že je tam hluboká vlčí jáma. Lstivě ubohého bratra k ní přilákali, a než se nadál, ptáka mu z ruky vytrhli a jeho do jámy hodili. Nato jeli domů a otci řekli, že oni ptáka našli. Král se nemálo ulekl, když se ničeho o svém zamilovaném synu nedověděl. Sám toužebně očekávaný pták nemohl jej potěšit, neboť celý den ani zobáček neotevřel, neřku-li aby byl zpíval; nebylo to tedy všecko nic platno.

Zatím princ ve vlčí jámě hladem a zimou celý na smrt umdlený div si nezoufal. Jak něco zašustlo, křičel co hrdla měl, ale nic platno; třetí den teprv šel sedlák kolem a zpíval si veselou notu. Jak to princ uslyšel, volal na něj, a k štěstí sedlák křik

zaslechl. Přikročil k jámě, a když viděl, že je to člověk, byl hned povolen a starostliv, jak by mu tam odtud pomohl. Snesl hole a provazy, a když je navázal, spustil je dolů, a princ se po nich nahoru vyšoupal.

„I ty milý božíčku, jakpak jste se tam dostal?“

„Neptej se, příteli, a raději mě doved někam, kde bych se ohřál a najedl, jsem již celé tři dny v té díře.“

S ochotností ho sedlák do svého příbytku odvedl, který byl nedaleko od té jámy, a tam ho vším zaopatřil. Teprv když se nasytil a vyspal, pověděl sedlákovi o svém neštěstí.

„Tot' jsou bohaprázdni lotři, ti vaši bratři,“ řekl dobrý sedlák, když všecko vyslechl; „a jak se váš ubohý otec bude rmoutit, kde jste asi zůstal! Nejlépe

uděláte, jak se jen trochu zotavíte, když půjdete do města.“

To také učinil, a sedlák šel s ním. Jakou tu měl otec radost, když svého miláčka spatřil! Vypravoval mu hned, že mu syni ptáka sice přinesli, ale že nechce zpívat; princ neřekl ani slova, co se s ním stalo a co mu bratři udělali, také tomu sedláku zapověděl, aby o ničem ani zmínky nečinil. Nato žádal, by mu ptáka ukázali, a když mu klec přinesli, zavolal na ptáčka, který jak známý hlas uslyšel, radostně poletoval a zpíval, čemuž se všickni podivili, vidouce, že ptáčkovi živá krev z ústek kape. Princ chytil krvavé kapky do zlaté nádoby a donesl je otci. Ten sotva jich několik užil, byl hned mnohem zdravější, a konečně docela zdráv. Tu žehnali lidé dobrého syna,

ale druhým dvěma nikdo nic dobrého nepřál. Oni sami měli dost strachu, že se na nich bratr pomstí, ale toho on neudělal; ani slovem se jim o ničem nezmínil, ačkoli měl právo jakkoli je potrestat. Ale co přišel domů, byl vždy smuten, nejraději sedával ve svém pokoji a bavil se s ptáčkem, anebo chodil na lov. Nicméně nemohl na svou krásnou princeznu zapomenout; často si přával otec, aby se oženil, on ale nechtěl, a konečně si umínil, že se nikdy nezasnoubí.

Krásná princezna, když kníže ptáka odnesl, probudila se; neboť s tím ptáčkem byla kletba od ní vzata, ale nevěděla nic o tom, co se s ní stalo, ani kdo u ní byl. Spolu s ní probudili se i její v zámku zaklení lidé. Když se poohlídla, bylo jí to divné, kam se ty

tři věci, meč, chléb a víno, poděly a kdo ptáka odnesl. Později měnil se také stav její, a ona nevěděla, co jí schází. Tak jí s těmi myšlenkami a s tím divením utekl čas, až syna porodila.

Bylo to ale roztomilé děcko a rostlo jako konopě. Co nevidět počalo běhat a žvatlat a matka měla s ním tisíc a tisíc radostí. Tenkrát ještě málokdo uměl číst a psát. Králové jenom a velcí páni drželi si učené muže, kteří jejich děti vyučovali. A tak se i naší princezně, neboť byla královská dcerka, toho štěstí dostalo. A jak jí to přišlo vhod! Mohla nyní svého syna sama vyučovati, což mileráda činila.

Již hezky slovíčka odříkával, když mu sedmý rok docházel. Jednoho dne sedí s ním matinka na odpočivadle u

toho samého stolku a v té samé sednici, kde před sedmi lety ležela; chlapeček skočí dolů a proskakuje po sednici; když ji celou zrejdí, vleze také pod stůl a dívá se nahoru. Tu vidí podspod napsaná slova.

„Hleď, hleď, matičko, copak je to za slova?“

Matka se rychle shýbla a četla jméno princovo, kdy tam byl a proč; nyní věděla, kdo je otcem syna jejího. Tu chvíli si také umínila, že jej vyhledá. Poručila svým lidem, by všecko na cestu připravili. Za několik dní bylo všecko pohotově a ona odjela se svým synem; správu zámku svěřila několika věrným služebníkům.

První město, kam přišla, bylo, kde princ meč nechal. Jak tam přijela, tu jí hned o tom divotvorném meči

vypravovali. I byla ráda, že přišla na stopu, a dala se u krále ohlásit, žádajíc jej, že se jí meč ze zámku ztratil, aby jí ho vrátil. Když to král uslyšel, nemeškal dlouho, ale hned princezně meč dáti kázal. Potěšena odjela dále. V druhém městě, do kterého přišla, našla víno a v třetím chléb, a oboje jako meč nazpátek dostala.

Konečně přijela až do toho města, kde hledaný princ bydlel. I poslala hned ku králi s žádostí, aby k ní odeslal syna, který ptáka ze zakleného zámku odnesl. Ona nevěděla, že má král tři syny, a král nevěděl, že nejmladší syn ptáka odnesl. Řekl to tedy dvěma starším. Tito myslíce, že snad u princezny milosti dojdou, ba že si jednoho z nich za manžela vyvolí, šli k ní bez meškání. Avšak toho pykali.

Jak k princezně přišli, podivila se ona, že jdou dva; ale jak se začala na meč, víno a chléb vyptávat a oni o ničem nevěděli, poznala, že jsou šibalové, a trestem jim zahrozila. Tu teprv vyhradili, že nikoliv oni, ale bratr jejich ptáka přinesl.

Princezna dala je zatím svými služebníky střežit a poslala pro toho nejmladšího. Rád a nerad byl jí tento po vůli. Rád proto, že ji miloval, nerad proto, aby otci těžké srdce neudělal, an nevěděl, jestli se princezna mstíti bude neb ne. Silně mu srdce tlouklo, když k ní vešel a ona mnohem krásnější než prve se svým synem mu vstříc vyšla. Klekna před ní, žádal o odpuštění. Před sedmi lety přál si slyšeti od ní jen jedinkého slova, a nyní se toho prvního bál. Ale nebylo přísné; neb se

princezně krásný jinoch zalíbil, a byla ráda, že ji posud miluje a věren jí zůstal. Odpustila mu všecko, a on jí pak vypravoval, jak se všecko událo. Tu teprv poznala ničemnost bratrů jeho. Ani slova nemluvíc nechala prince se synem ve světnici, a vezmouc meč s sebou, šla ke druhým princům. Jak tam vešla, třikráte mečem nad hlavou máchnula, třikráte se jí ústa pohnuly, a dvě těla bez hlavy ležely jí u nohou. Služebníkům poručila, by těla odklidili, pak se vrátila zase k svému ženichu, ale nic mu o bratřích neřekla.

Nato šli oba i se synem k starému králi. Tento nevěda, co se s jeho miláčkem bylo událo, s velikou radostí syna, nevěstu a vnuka přijal. Když mu princezna všecko vyprávěla, ustrnul

nad nezbedností druhých synů a byl hnut dobrotou nejmladšího, a rád sňatek jeho požehnal. Co se s druhými syny stalo, nebylo známo, neboť princezna řekla, že utekli. Za několik dní se slavila svatba mladých zasnoubenců. Nebylo v celé zemi ani jednoho člověka, který by byl dobrému princovi štěstí nepřál. A také se mu až do smrti s krásnou manželkou dobře vedlo.

O Slunečníku, Měsíčníku a Větrníku

Byl jednou jeden král a ten měl syna a tři dcery. Jedenkráte stalo se, že jel s královnou na tři dni ze zámku; odevzdal tedy zámek a dcery synu a přikázal přísně, by žádných mrzutostí netropil, neboť věděl, že se rád se sestrami škádlí.

Sotva král však ze zámku paty vytáhl, zavej skl si princ Silomil a k sestrám pospíchal. Našel je v zahradě. „Milé holky!“ křičel na ně již zdaleka, „ted’ můžeme po tři dni hrát, jak dlouho budeme jen chtít. Já jsem králem a vy mě musíte poslouchat.“

„I kdo by s tebou hrál,“ ozvaly se na to jeho sestry, sličné to dívky, jako

růžové poupátka. „Ty nám ubližuješ a nás zlobíš, nech nás raděj samotny; my tě poslouchat nebudem.“

„Když mě nebudete poslouchat, nedostanete ani jíst ani pít, a dám vás zavřít do vašich pokojů, kde musíte zůstat, až se rodiče vrátí.“

„I počkej, ty ukrutníku!“ vzkřikly děvčata, „však my tě potrestáme.“

Nalámaly větví, natrhaly květin a na bratra je házely; ten utíkal a opět je honil, a tak se škádlili, některou chvíli i opravdu hněvali až do večera.

„Co se člověk s těmi děvčaty nazlobí!“ řekl mladý místokrál, když si na lože lehal. Tu se otevře tiše okénko a kdosi zašeptá: „Abysi se nemusel zítra s třemi zlobit, dej jednu mně.“

„I to se může snadno stát; kdožpak jsi?“ ptá se princ, který myslel, že s

ním někdo žerty provádí.

„Já jsem král slunce a chci si tvou sestru za královnu vzít.“

„Tedy počkej chvílku, já ti ji přinesu. Bude to pro ni velká čest, když se tak mocnou královnou stane.“ I běžel do ložnice, kde nejstarší princezna spala, vzal ji do náručí, odnesl do svého pokoje a oknem ven ji položil. Princezna ale nepadla na zem. Slunečník, její ženich, vzal ji na své planoucí ramena a po zlatém mostě do slunečního paláce odnesl.

Ráno, když sestry vstaly, vypravoval jim Silomil, co se s jejich sestrou událo. Tu nastalo křiku a výhružek, že princovi až ouzko při tom bylo; celý den s ním ani nepromluvily, jen když podvečer do svých pokojů odcházely, přitočila se starší sestra k bratrovi a

šeptala mu: Jestli přijde k tobě v noci zase ženich, neodbud' ho zprázdna.“

„Hledme!“ pomyslil Silomil, „ani bych nebyl řekl, že budou sestrám ženichové tak po chuti; ráno dělaly, jako by na mne do smrti promluvit nechtěly, a teď ještě samy prosí.“

Vejdá do svého pokoje lehl sice, ale usnout nemohl, neboť očekával nového ženicha. K půlnoci zaklepal zase někdo na okno a Silomil se hned ozval: „Kdo je?“

„Jsem král měsíce a žádám tvou sestru za manželku.“

„Počkej, počkej, hned pro ni dojdu.“ A odběhna pro sestru, snesl ji dolů a za okno položil. Měsíčník ji vzal do náručí a po stříbrných oblacích do svého měsíčního paláce ji donesl.

Ráno, když Silomil vstal, vypravoval

to opuštěné sestře; ta plakala a hrozila mu hněvem otcovým. Ale když přišel večer, prosila také ona, by jí ženicha zaopatřil. Když tedy princ opět uleh, zaklepal zase někdo silně na okno. „Jdete také pro jednu sestru?“ ptal se hned princ. „Jdu, jestli mně ji dáš.“

„A kdo jsi ty?“

„Já jsem král větrů.“

„Nu tot' budu mít pořádné švagry,“ pomyslnil u sebe Silomil a běžel pro tu nejmladší sestru. Když ji za okno položil, vzal ji větrník do náručí a sedl s ní do modrooblakového vozu, při němžto čtyry bujné koně zapřaženy byly. Jak král s nevěstou do něho sedl, vznesly se s nimi do povětří.

Druhý den, když se král s královnou z cesty vrátil, běžel mu princ naproti; i divil se král, proč nejdou s ním

princezny, a ptal se Silomila, kde jsou?

„Milý otče,“ odpověděl ten, „já je všechny tři provdal.“ „Co to povídáš!“ vykřikli rodiče.

„Pravdu; jedna je nyní královnou slunce, druhá královnou měsíce a třetí královnou větrů.“ Tu začal princ povídat, jak se vše událo.

Když uslyšeli rodiče o velkém štěstí svých dcer, zmírnili hněv na syna a jedině to mu předstírali, že nečekal, až oni přijdou. Princovi se ale brzy po sestrách zastesklo; umínil si, že půjde do světa a že si také ženu vyhledá. Dlouho mu otec nechtěl dovolit, když se ale také královna za něho přimlouvala, nechal ho jít. Silomil si nabral peněz, sedl na koně a pustil se do světa.

Jednou, když kolik dní už jezdil,

přijel na zelenou louku, kde množství mrtvých těl leželo. I myslel si, co se to tam asi stalo, zdali tam jaká bitva byla, anebo co jiného? Jel dále a tu spatřil za malou horou nádherný zámek. To mu byla vítaná věc. S chutí tedy k němu hned zamířil. U otevřených vrat seděl stareček, který, když Silomil až k němu přijel, takto pravil: „Panáčku, vy jedete tak s chutí do toho zámku; což nevíte, že tam na vás smrt čeká?“

„Proč? Kdo bydlí v tom zámku?“

„Bydlí tam krásná princezna, která je tak silná, že celé vojsko přemůže; teprv ty dni se potýkala s jedním přemocným králem, který si ji buď po dobrém aneb po zlém za manželku vzít chtěl - ona ho ale jen pod tou výminkou za manžela přijmouti svolila, jestli ji přemůže. Což to bylo

všecko platno, že se král i s celým vojskem proti ní postavil? Ona je přece všecky přemohla. Jak byste vy tedy se jí ubránil?“

„Nu at' je jakkoliv, zkusím to,“ odpověděl Silomil a pustil se do hradu. Ve dvoře slezl s koně a bez překážky vešel do zámku. V jednom pokoji, který byl nadmíru skvostný, viděl na stěně meč, an sám z pošvy vyskakoval. „Tyt musíš hrozně rád sekat,“ řekl Silomil, „a to se k sobě hodíme, pojď jen ke mně.“ To dořekl, vytáhl nepokojný meč z pošvy a strčil svůj na jeho místo.

Sotva to udělal, vyšla z vedlejšího pokoje překrásná panna, a vidouc tam neznámého, pravila hrdě k němu: „Jak se můžeš opovážit do mého zámku vkročit? Víš že ti smrt hrozí?“

Silomil zarazil se nad krásou její, aniž věděl, co mu byla řekla, teprv když slova svá opakovala, odpověděl jí: „A proč by mně smrt hrozila? Což bys ty, krásná panno, tak ukrutná býti mohla, že bys mě zabít chtěla?“

„Zabít tě nechci, ale ty se musíš se mnou potýkat; vyhraješ-li, jsem já tvým vězněm a tvé bude vše, co zde vidíš; pakli ne, musíš umřít.“

„Jsem spokojen,“ odpověděl princ, „vezmi tedy meč.“

Princezna přiskočila ke zdi a vytasíc meč z pošvy v horlivosti si ani nepovšimla, že to není její vlastní. Sotva se ale dotkla meče princova, byl její ve dví a z ruky jí vypadl.

„O běda!“ vzkřikla princezna, „nyní jsem tvým vězněm.“

„Nikoli,“ řekl Silomil, „ty jsi

vítězkou a já tvým otrokem; čiň se mnou jak chceš, jen mě odtud nevyháněj.“

„To neudělám; tys tu nyní pánem, a já tě budu poslouchat.“

„Kdybych ti poroučet mohl, věděl bych, jaké rozkazy tobě dáti.“

„A jaké?“ ptala se princezna, ač dobře věděla, co dostane za odpověď.

„Abys mě milovala a za manžela pojala.“

„Ráda tvé poručení vyplním,“ řekla princezna a ruku mu podala, „neboť se mi líbíš; silného a udatného muže jsem si vždy přála, a tys mi dal důkaz udatenství.“

Pln radosti vyskočil Silomil a princezně ruce líbal; ta však pravila: „Dříve než svatba bude, musíš dovolit, abych na sedm dní ze zámku odjela.“

„A kam půjdeš?“

„To nesmím žádnému vyjevit. Zde máš klíče ode všech pokojů a skladů, co jich je v zámku; jen jedinou komoru, ku které tento zlatý klíček patří, nesmíš otevřít, chceš-li mě za ženu míti.“

Silomil vzal klíče a slíbil, že se do komory nepodívá; nato se s princeznou rozloučil a ona odešla. První den chodil princ po zániku, prohlížel zahrady, rozmlouval se sluhami a bavil se, až mu první den ušel. Druhý den se mu již více stýskalo a z dlouhé chvíle nemyslí na nic jiného než na milenčin zákaz. „Snad mě chtěla jen zkoušet,“ Mluvil sám k sobě a zlatý klíček pořád v ruce otáčel. „Co by tam také mohlo být, abych to jakožto nastávající manžel viděti

nesměl? A vždyť to ani nepozná, třebaš se tam podíval.“ Tak si to všetečný Silomil vymlouval, až konečně klíček odvázal a do komory šel. Když otevřel, spatřil tu rozpáleným řetězem ke zdi přikovaného člověka.

„Kdo jsi a co zde děláš?“ ptal se princ.

„Ach, prosím tě, pomoz mi odtud. Jsem král ohně; přemožen v bitvě s mocnou princeznou, jižto jsem si zamiloval, musel jsem se dát na útěk, když všickni lidé moji pobiti byli; ona mě však dohonila a zajatého tu přikovala.“

Silomilu nezdálo se býti radno ukovaného krále odvázat, že ale tak snažně prosil, aby mu jen na chvílku odlehčil, smiloval se nad ním a řetěz

mečem přet'al. Král jsa na svobodě, ihned z pokoje zmizel. Tu se teprv Silomil ulekl; běžel honem do dvora a díval se, jestli by ho někde nespatrił, ale nadarmo.

S velikým strachem očekával nyní nevěstu, ale ta nepřicházela. Již minulo dvakrát sedm dní, a jí tu ještě nebylo! Tu viděl arcı, že je zle a že se slova milenčina vyplní; nařikal a bědoval bez přestání, ale nebylo nic platno. I vzpomněl si na své švagry, že snad oni budou vědět, kde se octnula, a že mu k ní dopomohou. Hned tedy rozkázal, aby mu nejrychlejšího koně osedlali, a vyšvihna se na něj uháněl ze zámku. Nejdříve přišel ke slunečníku, a byv s radostí od sestry a od švagra uvítán, ptal se především, zdali ví o silné princezně?

„Milý brachu, to nevím. Možná však, že ví o ní druhý švagr tvůj, měsíčník; chceš-li, doprovodím tě k němu.“ Ochotně přijal Silomil ten návrh a slunečník ho na zlatých perutích ke švagru měsíčníku donesl.

„I vítáme tě, švagříčku; jakpak jsi sem zabloudil?“

„Ach, milý švagře, ztratila se mi nevěsta a já nevím, kde ji hledat, přicházím tedy k tobě na poradu. Slunečník mi nemohl dát zprávy, i myslím tedy, že snad ty o ní víš?“

„Milý hochu,“ odpověděl švagr po krátkém rozmýšlení; „já o ní také nevím, ale švagr větrník zná zajisté její stopu, neboť ten zafoukne do každého kouta. Chceš-li, donesu tě k němu.“

„Chceš-li být tak laskav, budu tomu rád.“

Zastavili se také u sestry, která Silomila s radostí objímala a na tisíceré věci se ho vyptávati počala. On ale pospíchal, nemaje stání, a švagra k odchodu pobízel. Zatím se slunečník zase domů vrátil a měsíčník Silomila na stříbrných oblacích k větrníku donesl. Právě stálo čtvero bujných koní u modrooblakového vozu zapřaženo, čekajíc na svého pána, když se Silomil k větrníkově palácu přihnal.

„I hle, hle, toť je švagr; copak tebe k nám vede?“ Tak se s podivením tázal větrník a na ženu zavolal, kteráž bratra s velikou radostí přivítala.

„Milý švagře, já bych tě prosil, kdybys mi o mé nevěstě, té silné princezně, pověděl; ona se mi ztratila, a ty prý jistě věděti budeš, kde je.“

„Ovšem že vím,“ odpověděl větrník,

„ale co je ti to platno, když ji tamodtud nedostaneš?“

„A kde je?“

„Hluboko pod zemí v jednom ohnivém zámku přikována; muž ten, kterého jsi z řetězů odvázal, byl král, jehož ona přemohla; ten jsa na svobodě pustil se za ní, a když ji dohonil, vzal ji s sebou do svého ohnivého zámku a ze msty ji tam přikoval. Věř, že by se již dávno byla upekla, kdybych ji neochlazoval.“

„O tím trápením je moje neposlušnost jenom vinna!“ naříkal ubohý princ. „Což není žádných prostředků, jak bych ji tamodtud vysvobodil?“

„Ano, jen jediný; poslechni, já ti o něm povím. Ohnivý král má bystrého koně, který, kdybys i sto mil napřed

byl, přece tě dohoní. Nebylo by tedy nic platno, kdybys i na nejčerstvějšího koně zasedl a nevěstu tamodtud unést chtěl. Král skočí na svého bystráka, zvedne se do povětří a v okamžení tě dostihne. Že by se vám pak ještě hůře vedlo, není pochybnosti. – Musíš tedy mít koně, který je rychlejší koně králova.“

„A kde takového dostanu?“

„Takového koně má jedna čarodějnice. Je však tuze zlá a mnoho lidí, kteří od ní něco žádali, o život již připravila. Nicméně můžeš se o to pokusit; já tě do jejího hradu donesu, a prve se ještě se slunečníkem a měsíčníkem stran tebe poradím. Zůstaň zatím u mé ženy.“

„Pojď, bratříčku, pojď, trochu se jídlem na cestu posilníš a přitom mně

povíš, co dělá otec a matka,“ pravila sestra a vedla Silomila do paláce.

Větrník sedl do oblakového vozu, koně zatřásli lesklou hřívou, hrdě se vzpjali a letem pána svého odnášeli. Ještě Silomil svůj celý příběh sestře nedopověděl, a již byl větrník zase zpátky.

„S jakou jdeš?“ ptal se princ dychtivě.

„S dobrou; zde máš hůlku půl zlatou, půl stříbrnou, tu si schovej od nás na památku. Kdykoliv bys naší pomoci potřeboval, zastrč ji polovic do země, a my ti pomůžem. Věř a směle na nás spolehni, my ti nedáme zahynout.“

Rychle vzchopil se Silomil a se sestrou rozžehnav se ku králi do vozu vstoupil. Tři dni a tři noci jeli bez ustání, dříve než přijeli k údolí, kde

čarodějnice bydlela. Tam se spustili dolů a král se švagrem se rozloučil. Bujní, posud neunavení vranci zafrkali a již byli zase princovi s očí.

Zmužile kráčel tento k hradu, který stál mezi černými skalami. Místo zahrad byly okolo něho bahna a suchopáry, kde ani bodlák nerostl; místo zdí byl tu černý plot, na němž kolem dokola cosi nastrkáno bylo. Jak se ale zhrozil Silomil, když přijda blíže spatřil, že jsou to .samé člověčí lebky! Tu se otevrou vrata a naproti němu vyjde čarodějnice; místo vlasů se jí točily po skráních samé háďata, v očích jí seděly bazilišky, a když otevřela vpadlé bezzubé ústa, vykukovalo z nich hadí žíhadlo; nos měla jako orličí zobák, tváře skrabacené a bradu, která jako

pahrbek vyčnívala, obrostlou zrzavými vláskami. Na shrbeném těle visel šedivý rubáš, okolo něhož na místě pasu had se otáčel.

„Co zde hledáš?“ ptala se sípavým hlasem Silomila. „Chci k tobě clo služby,“ odpověděl, a dušička se v něm třásla, co mu asi ta ohyzda odpoví.

„Do služby, hni! Zdalipak víš, jaká je u mne služba?“ „To nevím, ale myslím, že u tebe vydržím.“

„U mne trvá služba jen tři dni a tři noci; kdo však mé rozkazy nevyplní, tomu se vede jako těm, jichž lebky zde vidíš.“ Přitom ukázala po strašlivém plotu kostnatým prstem, u něhož měla nehet na tři coule dlouhý. „A jakou mzdu žádáš?“

„Nic jiného než toho koníka, kterého máš schovaného.“

„Když to vykonáš, co ti poručím, máš ho mít,“ řekla stará a bazilišky jí v očích radostí poskakovaly, že zase jeden do tenat veběhl.

První den vedla ho do stáje, kde dvanáct železných hřebců stálo, a pravila k němu: „Ty hřebce veženeš do ohrady zde za zámkem, a bude-li večer jen jediný scházet, ztratíš život.“ Nato šlehla každého koně bičíkem a oni odběhli sami do ohrady. Byla to však krutá práce pro nového sluhu, neboť se mu hřebci rozutíkali, sotvaže ze vrat vyšli, a on by se jich zajisté nebyl dovolal, kdyby mu švagři nebyli přispěli. Na ty si v největší ouzkosti vzpomněl a hůlku honem do země strčil. V tom okamžení začalo slunce tak náramně krom ohrady pálit, že hřebci ještě, rádi do chladné ohrady

pospíchali. Večer, když baba pro ně přišla, divila se velice, že jsou všickni pohromadě; neřekla ale Silomilovi ani slova.

Druhý den dovedla ho zase do stáje, kde stálo čtyryadvacet hřebců. „Ty hřebce veženeš opět do té ohrady, a bude-li večer jen jediný scházet, ztratíš život.“ Tak řekla čarodějnice k princovi; potom šlehla každého bičíkem a oni utíkali jako vzteklí do ohrady. Ale tenkrát byl Silomil chytřejší. Aby se mu nerozutíkali, vrazil hůlku hned do země. Tu začala taková vichřice fučet, že se jí koně ubránit nemohli a v ohradě zůstat museli. Večer, když je baba všecky našla, poručila sluhovi, by je do stáje vehnal; ale v srdci ji to náramně zlobilo. I přemýšlela, co by mu uložila

na třetí den, by mu to nebylo možná vykonati.

Večer pozdě vyšel si princ z hradu ven. Tu ho potkal měsíc a řekl jemu: „Zítra budeš mít kousek perné práce, musíš podojit dvanáct divokých krav a z toho mléka lázeň pro čarodějnici přistrojit. Ona ti poručí, abys prve sám se vykoupal; učiň to bez bázně. Teď jdi za hrad, a kde nejvíce záře moje svítí, tam najdeš zlatý bič, ten vykopej, dobře schovej, a když budeš mít krávy dojit, každou ním šlehní a uvidíš, že budou stát jako beránci; až pak odtud na koníku pojeděš, vykousej ho v nejbližším rybníce a potom jeď pro svou nevěstu.“

Silomil poděkoval laskavému švagru a šel hned pro bič. Nedaleko za zámkem svítil měsíc nejjasněji na

jedno místo, kde vysoká lípa stála, tam tedy počal kopati a našel opravdu zlatý bič. I schoval ho dobře a šel spat. Časně ráno vzbudila ho čarodějnice a vedla na dvůr do chléva, kde bylo dvanáct krav, které jako divoké po chlívě střečkovaly a hrozně řvaly.

„Ty krávy musíš podojit a z toho mléka pro mne lázeň udělat,“ pravila baba a odešla.

Silomil vzal bič a každou krávu ním, šlehl. Všecky stály hned jako beránci a nechaly se dojit. Když mléko do žberu vlil, bylo tak horké, že se div nevařilo. Potom šel pro čarodějnici; ta se zlostí celá třásla a vyběhla na dvůr, aby se přesvědčila, je-li to pravda, neboť nemyslíla, že by byl Silomil v stavu divoké krávy udržet. Tam ale viděla, že učinil, jak mu byla přikázala. Strčila

tedy prst do horkého mléka a pak řekla k princovi: „Nyní se v tom musíš vykoupat,“ myslíc, že se bude bát.

„Proč bych se nekoupal? Dříve však, než do lázně vlezu, přiveď mi sem toho koníka, bych se přesvědčil, zdali ho také opravdu máš.“

Baba šla a za chvíli koně přivedla; byl ale tak umazaný a vyzáblý, že princ ani věřit nechtěl, že by ten kůň mohl býti nejrychlejší na světě. Vzal ho za uzdu, uvázal k sloupu a vlezl do lázně. Tu zavanul větrík a mléko zchladil, takže se Silomil směle koupati mohl. Když se vykoupal, byl sedmkrát krásnější než dříve, že se i ta zatvrzelá duše do něho zamilovala. I pomyslila si: Počkej, teď já do té lázně vlezu, a budu také sedmkrát krásnější a pak si toho hochy zde

nechám. Řekla tedy Silomilovi: „Když jsi to všechno tak dobře vyvedl, tedy si toho koníka vezmi, ale dříve odtud neodcházej, až já se vykoupám.“ Když do lázně vlezla, počalo slunce tak náramně pálit, že se mléko v tu chvíli jedním klokotem vařilo, baba křičela a chtěla ven, ale nemohla pro slunce, které své paprsky tak mocně na ni opíralo, že se zdálo, jako by proudy plamenů ze všech stran přšely. I uvařila se dopola a dopola se upekla. Silomil nebyl ale tak hloupý, aby jí byl pomohl; jakmile do koupele vlezla, sedl na koně a úprkem z hradu uháněl.

Když přijel k nejbližšímu rybníku, slezl dolů a koně v něm vykoupal. A hle, jaká to změna - ten špinavý vyzáblý kůň byl bílý jako sníh a hladký jako aksamit; hříva a ocas byly ze

samých stříbrných nitek, které se jen leskly, nohy měl jako strunky a podkůvky z ryzího zlata, ušima stříhal a hlavou pyšně házel, že mu hřívá jako stříbrné třepení kolem krku poletovala. Tu teprv Silomil s radostí na něj skočil a dolinou uháněl, až jiskry za ním pršely.

Netrvalo to dlouho a Silomil octnul se v hradě ohnivého krále, kde svou nevěstu přikovanou viděl. Jak ho spatřila, prosila, aby rychle utekl, sice že ho král usmrtí; on ale vytáhna meč, řetěz přet'al, milenku vzal do náručí, a vsedna s ní na koně, ujížděl pryč. Král se díval právě z okna, když se mu stříbrohřívek přes cestu zakmitl; i poznal na něm prince s osvobozenou princeznou. Vztekem celý bez sebe letí na dvůr, vsedne na svého rychlého

koně a chce je dohonit. Ale tenkrát se zmýlil! Stříbrohřívek byl již tak daleko před ním, že ho jen jako bílou holubičku viděti bylo; dámo král svého rychlouna bodal, ten nemohl z místa, neboť ještě k tomu všemu slunce tak pálilo, že se pot z něho jen lil. Král mu ale přece oddechu přát nechtěl. Tu se najednou strhne takový vicher, že krále i s koněm do povětří vznese, ním zatočí a nazpátek k ohnivému zámku jej žene, kde ho utrmáceného bez dechu srazí. I zařekl se král, že do své smrti silné princezně škodit nechce.

Zatím donesl stříbrohřívek pána a paní až do jejich zámku. S radostí je čeled' přivítala. Silomil tam ale nezůstal; druhý den sedl zase s milenkou na stříbrohřívka a ten je

donesl k jeho rodičům. Ubozí mysleli, že je syn jejich dávno mrtev, neboť o něm ani sluchu nebylo. Jaké bylo potěšení jejich, když svého jedináčka mnohem krásnějšího a s tak sličnou nevěstou zase spatřili, to si každý snadno pomyslit může. Na svatbu, kterou hlučně a skvostně slavili, přišli také větrník, slunečník a měsíčník se svými ženami, kterým Silomil za jejich služby srdečně děkoval. Po svatbě jeli mladí manželé zase nazpátek do svého zámku, kde spokojeně živi byli. Stříbrohřívek se měl dobře, a ještě vnuci krále Silomila si jeho stříbrnou hřívou rádi zahrávali a na něm jezdili.

O Marišce

Lukeš byl zámožný sedlák, ale rád hejřil. Proto nebylo divu, když mu za několik let z celého jmění nezůstalo nic více než rozdrchaná chalupa. Tu teprv nabyl rozumu. Teď by byl hospodařil, kdyby byl měl s čím. Dokud byl v dobrém stavu, přál si často míti jen jedno dítě, a Bůh ho nevyslyšel; ale když si ho nepřál, když neměl sám pro sebe co jíst, porodila mu žena děvčátko. Škrábal se arci za ušima nad tím nemilým požehnáním, ale co bylo dělat. Šel tedy k jedné chudé známé a žádal ji, aby jeho ženě při křtu posloužila; ale ta se nechtěla zadarmo ani hnout. Mrzut nad nevděčností lidskou vrátil se k ženě a povídal jí to.

„Vidíš, Lukši,“ pravila tato, „jak to je, když člověk nehospodaří; dokud jsme byli bohati, sám rychtář nám všecko k vůli udělal, a teď mi ani ta nejmizernější nájemnice nechce posloužit. Ubohé dítě, jak se třese; vždyť nemám ani chatrné plenky, bych je zaobalila; na holé slámě musí ležet! O Bože, smiluj se nad námi!“

Tak hořekovala a bědovala ubohá žena a nahé nemluvně slzami kropila. Než najednou utřela slzy a na muže, který zamyšlen se založenýma rukama u ní stál, radostně se podívala, řkouc k němu: „Prosím tě, Lukši, jdi k bývalé sousedce, ona je zámožná a já jsem byla jejím dítětem za kmotru, jdi a popros ji, aby ona teď mému dítěti posloužila.“

„Nevím, milá ženo, nevím, jestli se

nemýlíš, mně se zdá, že zprázdna pořídím.“

S těžkým srdcem kráčel Lukeš okolo svého bývalého statku k staré sousedce.

„Pozdrav Pánbůh, milá kmotra!“ řekl vejda do světnice. „Má žena vzkazuje vám pozdravení, a poněvadž nás Bůh dceruškou obdařil, prosí vás, abyste jí při křtu svatém posloužila.“

„Milý Lukši,“ řekla sousedka uštěpačně, „já bych ráda šla, ale časy jsou zlé, člověk potřebuje každý krejcar, a takovým žebrákům, jako vy jste, musí mnoho založit; proč nejdete k jinému, proč právě ke mně?“

„Protože vám žena také posloužila.“

„Aha, tak to má být jako půjčka za oplátku, a já mám dát tolik vám, jako vy mně? Kdybych byla tak štedrá, jako

vy jste byli, přišla bych také tak daleko. Jděte, jděte, nepůjdu ani krok.“

Lukeš zatvrzelé ženě ani slova neodpovídaje odešel s pláčem domů. „Vidíš, milá stará,“ řekl, když domů přišel, „já to napřed věděl, jak pořídím; ale nedělej si z toho nic, však Bůh nikoho docela neopustí. Dej mi dítě, já je sám ke křtu donesu a za kmotru vezmu, koho nejdříve potkám.“

Žena zaobalila děvčátko do kouska staré sukně a muži je slzíc do loktů vložila. I musel Lukeš přes pole, neboť stála kaple hezký kousek za vesnicí; asi sto kroků zdáli, kde se cesty křižovaly, potkal Lukeš starou babičku; jak ji spatřil, hned si umínil, že ji poprosí, aby dítěti za kmotru stála.

„Milá babičko, já bych vás o malou

službu prosil. Jsem zde z té vesnice chudý chalupník; dnes mně žena porodila děvče, i šel jsem tedy k sousedkám prosit, by nám některá posloužila za kmotru, ale že jsme chudí, nechtěla žádná jít; vzal jsem tedy dítě sám a umínil si, kterou nejdříve potkám, tu že vezmu za kmotru. Vás jsem nejdříve potkal, tedy vás prosím, abyste dítěti byla kmotrovstvím.“

„I to vám mohu udělat; dejte sem to robátko a pojdte.“

Lukeš jí dal dítě a šli ke kapli. Právě chtěl pan páter odcházet, tu přijde kostelník a oznamuje mu, že jdou křtiny.

„Kdo je to?“ ptá se nevrle kostelníka.

„I je to ten darebák Lukeš; vždyť

nemá sám, co by do huby strčil.“

Vtom vešel Lukeš s kmotrou. Babička mrštila okem po kostelníkovi a pozorovala, jak se na ni mračí a že žádných skvostných příprav ke křtinám nedělá; to ji zamrzelo, sáhla do kapsy, vytáhla lesklý, velký dukát, a přistoupivši ku knězi, do ruky mu ho vtlačila. Pan páter se s podivením na tu ošumělou babičku ohlídl, pak se podíval na dukát, schoval ho a šeptal kostelníkovi do ucha, aby mu dal pluviál, a pokřtil dítě chudého Lukše tak slavně jako nejbohatšímu měšťanu. Děvče dostalo jméno Mariška. Po křtu vyprovodil pan páter kmotru až ke dveřům a kostelník až za dvěře, kde se mu také propitného dostalo.

Když přišla babička s Lukšem na rozcestí, kde se byli potkali, podala

mu dítě, sáhla do kapsy, vytáhla opět dukát, který za plenu strčila, a pravila: „Z toho dukátu, co dítěti zakládám, budeš mít tolik, abys je dal dobře vychovat; až bude holce dvanácte let, přived' ji sem na to místo, a já si ji pak vezmu k sobě na několik let, to jest, bude-li ona, ty a tvoje žena chtít. Abys ale poznal to místo, neboť ve dvanácti letech se mnoho změní a jen zde můžeš mne najít, tedy ti udělám znamení.“ Vytáhla ze záňadří zelený proutek a dotkla se ním země; tu vyrostl krásný růžový keř plný poupat, babička ale zmizela. Lukeš plný podivení ohlížel se po babičce, ale nadarmo. Nevěděl opravdu, co se s ním stalo, a byl by tam snad až dodnes stál, kdyby se Mariška nebyla dala do pláče a tak ho na domov nebyla

upamatovala.

Zatím čekala žena s nedočkavostí. Hlad, žízeň a tělesné bolesti ji trápily; v domě nebylo ani sousta chleba, ani krejcaru peněz. Tu vešel Lukeš do sednice.

„Ženo, neplač, nenaříkej; anděl Páně nám pomohl. Zde máš svou Marišku; dříve však, než dítě políbíš, vyndej závinek, abys viděla, jak vzácnou kmotru mělo.“

Žena plna podivení sáhla za plenu, a vytáhla ne jeden – ale hrst dukátů. „Panebože!“ vykřikla a leknutím dukáty z ruky pustila, že se po chatrné hůni a shnilé slámě rozkoulely. „Muži, kdo ti dal tolik peněz? Jen se podívej!“

„Já koukal dřív než ty a podivil se více než ty. Ale jen poslechni, povím ti, od koho je mám.“ Nato vypravoval

ženě, jak se s ním u křtu bylo dalo, a doložil konečně: „Když jsem babičku více nespátril, kráčel jsem domů; na cestě mi to ale nedalo, i vytáhnu závinek, a místo jednoho dukátu mám jich plnou hrst. Ovšem že jsem se ulekl jako ty, ale já je pustil místo na zem zpátky do plenky, mysle sobě: Počkej, neřekneš ženě nic, ať si vytáhne ty zlaté koníčky sama, ta bude koukat. A proto jsem ti také nic neřekl.“

„Teď ale, staroušku, nech divení, poděkuj za to, co nám Pánbůh nadělil, a pomoz mi ty zlatoušky sbírat. Mohl by sem přece někoho kozel přinést a na takové zboží se nesmí lakomý člověk dívat.“

Začali sbírat; ale nový div! Kde ležel jeden dukát, tam jich našli deset; když je všechny shrnuli, bylo jich hezká

hromada.

„Panebože!“ pravila žena, starostlivě na hromadu zlata hledíc, „jestlipak nám ty peníze budou požehnány? Kdopak ví, nebyla-li ta babička zlý duch, který těmi penězi naše duše chce zakoupit?“

„Ale řekni mi jen, ženo, jak můžeš být tak zpozdilá? Copak myslíš, že by zlý duch se mnou šel do kostela, nechal se kropit svěcenou vodou, ba že by i kříž dělal? Jenom si to rozvaž. Že by to obyčejná ženská byla, to nedím; ale byl to dobrý duch, kterého nám Bůh co osvoboditele seslal, a já myslím, že můžeme ty peníze s pokojným svědomím podržet. Nejvíce se o to jedná, kam bychom je schovali, aby nám někdo na ně nepřišel. Prozatím je dám do truhly, ale zítra v

noci je zakopám pod hrušku, a to ti povídám, ať žádnému ani slova neřekneš. Jeden dukát vezmu, půjdu k rychtářce a proměním ho; pak koupím mléka, vajec, chleba, mouky a přivedu sem ženu, která by dobrou večeři přistrojila. Zítra se vydám do města, nakoupím šatstva a peřin, a pak – hádej, stará, co ještě koupím?“

„Inu nejlépe, abys koupil bývalý náš statek, pole a dobytek a rozumněji s tím hospodařil než prve.“

„Ženo, to první jsi uhodla, a o to druhé se pranic nestarej; já budu jistě dobře hospodařit, neboť mám pro koho, a bída je dobrým kantorem.“

Když Lukeš peníze do truhly uložil a zanikl, vzal jeden z dukátů a šel nakoupit. Žena ošetřovala zatím dítě a kochala se v blahých snech, #Q jichž

uskutečnění nepochybovala. Za malou hodinku otevrou se dvěře a do nich vkročí rázná, buclatá děvečka, nesouc v obou rukou velikánský krajáč s celým dojením, za ní šel Lukeš, v jedné ruce košík plný vajec, na nichž dvě cihlové buchy ležely, a v druhé do uzlu svázané peřiny.

„Požehnej Pánbůh!“ řekla děvečka postavivši krajáč na lavici. „Hospodyně vás pozdravuje a posílá vám trochu mléka na kaši; a kdybyste něco potřebovala, máte jen vzkázat, že vám ve všem poslouží.“ Nato odešla, nečekajíc na poděkování udivené ženy.

„Vidíš, co neudělal jediný dukát; kdyby věděli, co jich máme, na rukou by nás nosili. Rychtářka nás vším zaopatřila, i peřiny nám dozejtrí půjčí

a starou přadlenu k posluze pošle. Já jí řekl, že naše dítě závinkem hrstku dukátů dostalo. Ať tedy víš, kdyby sem přišla, jak se chovat máš.“

Po té řeči rozdělal Lukeš oheň, a když přišla stará Veruna, byla za malou chvíli dobrá polívka uvařena. Zajisté že i to nejdražší jídlo z panské kuchyně vznešenému žaludku tak dobře nechutnalo, jako hladká ančka (tak nazývají v některých krajích mlékovou polívku) od staré Veruny přichystaná vyhladovělému Lukši a jeho ženě.

Druhý den po snídani vypravil se Lukeš do města. Rychtářka té chvíle použila a běžela Lukšovu ženu navštívit, zvláště proto, aby se dověděla, jak to asi s těmi penězi vypadá. „Milá sousedko,“ začala, když

se na její zdraví vyptala. „Do vašeho domu přišlo s děvčátkem boží požehnání!“

„Vždyť to není tak valné; hrstka dukátů se brzy rozkoulí. Bůh to zaplat' té dobrotivé ženě, naší kmotře! Teď si můžeme zase statek i s nářadím koupit a pořádný život vésti.“

„To uděláte nejlépe.“

Nato šla rychtářka pryč, ale dříve než došla domů, zastavila se u několika kmoter a tetiček, aby jim úplnou zprávu dala o Lukšově bohatství. Než bylo poledne, věděl každý kluk ve vesnici, že dostali u Lukšů věrtel dukátů. Večer se šťastný Lukeš z města vrátil a přivezl plný vůz domácího nábytku, šatstva, peřin a vařiva. Druhý den nato koupil svůj bývalý statek, pole a dobytek. Nyní

měla nouze konec; Lukeš začal hospodařit a stal se teprva pořádným člověkem.

Největší jejich radost ale byla malá Mariška, děvčátko tak milé a hezounké, že je musel každý rád mít. „O milá kmotra,“ říkávaly staré babičky, „ta holka vám nevyroste, ta je na své stáří příliš moudrá.“ Ale navzdor tomu proroctví rostla Mariška jako z vody. Když jí bylo deset let, řekl pan kantor, že ji rodiče nemusejí více do školy posílat, protože už tolik umí, co on sám. Dali Marišku tedy na dvě léta do města, kde se i ženské práci učila. Když docházel druhý rok, jel Lukeš zase pro Marišku, protože se blížila doba, kde ji babičce odevzdat chtěli. S radostí a chloubou objímala matka dceru, neboť se přihnalo

mnoho známých na násep a všickni obdivovali se kráse děvčete, což rodičům nemálo lichotilo. Matičky, kterým syni dorůstali, myslely, že by to nebylo špatné, do takového hospodářství se přiženit. Největší právo si ale bral k Marišce rychtářův Jirka a vypočítával již na prstech, za kolik let by se mohla asi vdávat. Ale pro Marišku kvetlo štěstí jinde!

Za několik dní bylo právě dvanáct let, co byla křtěna. S pláčem tedy, když i ty uplynuly, rozloučila se matka s Mariškou a otec ji vedl k růžovému keři, jsa té naděje, že tam také její štěstí zkvete. Stál tu čarodějný keř posud plný poupat, jako by ho teprv v tom okamžení babička ze země byla vykouzila. Nikdo se za celých dvanáct let neopovážil rukou na něj sáhnout,

neboť si vypravovaly staré sousedky, že je to nové rejdiště divých žen, a kdo by růži z keře toho utrhl, ten že padne v moc jejich. Jediný Lukeš mohl ty řeči vyvrátit, ale ten se s tím nikomu nesvěřil. Když došli místa, dotkl se Lukeš jednoho poupěte, a v tu chvíli stála místo keře paní kmotra před ním. V prvním okamžení ulekla se Mariška té nenadálé změny, ale když pohledla do tváře stařenky, opustila ji všecka bázeň.

„Chceš jíti se mnou, Mariško?“ ptala se děvčete kmotřinka.

„Děvče půjde rádo, paní kmotra,“ odpověděl za ni Lukeš.

„To mě těší; jděte tedy domů, kmotře, a nestarejte se více o svou dceru; jí se povede dobře a já vám ji brzy krásnější a šťastnější zase přivedu.

By se vám ale po děvčeti nezastesklo, vezměte tohle zrcadlo; kdykoliv do něho kouknete, uhlídáte v něm Marišku jako živou. Nyní jděte domů; ale neohlížejte se ani vlevo ani vpravo ani nazad, sice by se vám mohlo něco zlého přihodit.“

Lukeš rozloučiv se s dcerou, vzal od kmotřinky zrcadlo a ubíral se zrovna k vesnici. Babička ale vytáhla zelený proutek, a pojavši Marišku za ruku, řekla: „Pojď, má dceruško, půjdem také.“ Přitom se dotkla proutkem země, ta se rozevřela, a ony se octnuly uprostřed krásné zahrady nedaleko pěkného zámku. Velkou, prostrannou, do okrouhla založenou zahradu ohražoval neprůhledný samorostlý plot. Stezky zlatým pískem posypané proplítaly se kříž na kříž mechovým

trávníkem, na němž buď v záhonech rozsázené, buď v malebných keřích rostoucí květiny se skvěly. Vůně tisícerych kalichů, hájů a křovin, zpěv krásného ptactva, vše to opanovalo smysly Mariščiny tak, že se ani vzpamatovat nemohla. Po chvíli upřela zraky na ladný zámek, jenž uprostřed stál. Kolem dokola pnuly se sloupy z bílého mramoru, ovité růžemi, jerichem a břečtanem. Z malé předsíně šlo se do šesti dveří; pět jich bylo z bílé slonové kosti se zlatými zámky, šesté byly z černého ebenu; sloupy před černými dveřmi byly též černé a obtočené cyprisem a rozmarýnou.

„V tom zámku,“ řekla babička k Marišce, „budeš bydlet. Všude můžeš chodit, všude se podívat, jen do toho

šestého pokoje nechod', sice bude zle s tebou. Tuhle máš šest zlatých klíčů ode všech dveří, jdi a podívej se tam.“

K tomu se nenechala Mariška dlouho pobízet; vzala klíče a otevřela první dvéře. Byla to ložnice. Po podlaze ležely koberce z hermelínu; na slonové, stříbrem a zlatem draze vykládané posteli dýchaly měkké podušky.

Bílé, hedvábné, od stropu až na koberec visící nebesa byly stříbrnými hvězdami posety, takové byly též záclony u oken.

„A v tom krásném pokoji na těch měkkých poduškách mám já spát?“ ptala se Mariška babičky.

„Vždyt' jsem ti to již řekla, že je to všecko jen pro tebe, budeš-li poslušna toho, co ti přikážu.“

„Všecko vám, drahá babičko, udělám, a na ten šestý pokoj ani nepomyslím.“

V druhém pokoji bylo kupadlo. V leskné podlaze byla zasazená krystalová kád', do níž stříbrnou trubkou voda se pouštěla. Třetí byla oblekárna, kde stály červeným damaškem potažené a perlovinou uměle vykládané lenošky. Uprostřed stál stříbrný stolek a na něm klenoty, jakýchž svět neviděl.

„Z těch si můžeš každý den vzít, co se ti bude líbit,“ řekla babička, vedouc děvče blíže k stolku.

„O bože, to je lesk, to je krása; a já to nosit mám? o kýž to mohu matce a otci okázat.“

„Když budeš hodná, uhlídají tě také jednou v tom oděvu.“ Potom šla,

odhrnula záclonu a otevřela užasnuté Marišce šatnici, natlačenou skvostným prádlem a šatstvem. Kdyby sto let živa byla, nebyla by to všechno obnosila. Z toho pokoje šly do jídelny a odtud do pátého pokoje, který byl ku práci uchystán. Na pěkném stolku ležely začaté práce ženské a podál stála drahým kamením vykládaná harfa.

„Jakpak se ti to zde líbí?“ ptala se babička.

„Jedno více než druhé; ale povězte mi, kdo bude na tu krásnou harfu hráti?“

„Kdož jiný než ty, až se hrát naučíš?“

Potom, když se Mariška vykoupala, ustrojila ji babička do pěkných šatů a vedla k obědu. Neviditelné ruce nosily na stůl jídla, jichž na kolikero bylo. „A

proč vy se mnou nejíte?“ ptala se Mariška babičky, když viděla, že opodál stolu sedá.

„Jenom jez, dceruško, jez; já jídám sama a sama také spím.“

Po obědě, který Marišce jak náleží dobře chutnal, šla s babičkou do zahrady. U malého rybníka se zastavily a babička hodila hrst drobtů do vody. Tu se shluklo množství lesklých rybiček a hltalo a pralo se o hozené drobty, což Marišce nemalé potěšení činilo, jelikož jakživa takových ryb neviděla. Potom chodily dále po zahradě; babička ukazovala a jmenovala Marišce jména nejpěknějších květin, pak je z vyražení trochu zalívaly, a když byly umdleny, natrhaly si chutného ovoce, sedly do některé besídky aneb pod stinný strom

a jedly. Tak jim ušel dech; po večeři dovedla babička Marišku do ložnice, dala jí dobrou noc a odešla. Když se Mariška odstrojila a pomodlila, zahrabala se do hebounkých podušek, přikryla hedvábným přikryvadlem a spala, jako by ji do vody hodil.

Slunce bylo již hezky vysoko, když se probudila. Babička stála u ní a pravila: „Těší mě, že jsi se tak do červena vyspala.“

Mariška přivítala babičku, vyskočila z postele a šla se strojit. I zdálo se jí, jako by jí při všem, co dělala, kromě babiččiných rukou ještě jiné, které však neviděla, nápomocny byly. Nechtěla se ale ptát. Když byla přistrojena, otočila jí babička ještě dvě šnůry perel, velkých jako zrna hrachu, okolo krku a rukou a pak ji obrátila k

zrcadlu.

„Zlatá babičko, to mně to sluší!“
řekla Mariška s utěšenou tváří, když se
několikrát před zrcadlem otočila.
„Kdyby mě teď mamička viděla, anebo
moje kamarádky, ty by koukaly!“

„Jen se spokoj, také to jednou bude.“
V jídelně na stolku stála přichystána
snídaně. Na krystalové, zeleným listím
obložené misce ležely vonné jahody a
též v takovém koflíku dobré mléko,
vedle toho stříbrný talíř a lžička. Když
si Mariška na dobré snídani
pochutnala, vedla ji babička do
pracovního pokoje. Nejdříve ji učila
šít, potom číst a písmeny na
pergameně malovat. Zatím přišlo
poledne. Mariška usedla k obědu a
babička odešla. Po obědě přišla opět,
dovedla ji do zahrady a jmenovala

zase pěkné ptáky, stromy a rozličné byliny. Babička měla ptactvo tak krotké, že jak na malou písťalku zapískla, všickni hned k ní přiletěli. Když viděla, že se to Marišce líbí, dala jí tu písťalku. Po takovém vyrazení musela Mariška zase k práci. Odpoledne vyšívala všelijaké drahé věci a potom se učila na harfu hrát. Na to se nejvíce těšila, a proto jí to také ze všeho učení nejlépe do hlavy šlo. Po učení vzala babička sama harfu, sedla k oknu a poručila Marišce, by si k ní sedla, že jí zazpívá. Mariška myslila v duchu: To bude asi hezký zpěv; moje mamička není ještě tak stará, a nebylo to k ničemu, když se dala do zpěvu; jakpak ta stará babička! Brzy se však divila! Když několikrát scvrklými prsty stříbrné struny přejela, začala

zpívat. Nikdy neplynul dojemnější a plnější hlas z hrdla lidského, jako u té staré pěvkyně. Jak začala zpívat, umlklo ptactvo, přestal šumot v hájích a vše bylo ticho; jen větřík odhoupával zlehounka sladké tóny. Mariška majíc chrpové oko na babičku upřené, ruce sepjaté, ani dechnout se neopovážila; teprv když tato zpívat přestala, popadla ji za ruku, a z plného srdce si vzdychnouc, pravila: „Ach babičko, vy umíte krásně zpívat!“

„To je také moje jediné potěšení, dokud ty mně větší nezpůsobíš.“

„Čímpak vám mohu potěšení způsobit?“

„Jen poslušenstvím.“

„Já vám jistě splním, co jsem přislíbila, a nikdy vás nezarmoutím.“

„Tys dobré dítě,“ řekla stařena a

Marišku na bělounké čelo políbila.

Tak minul den za dnem, doba za dobou, a z Marišky stala se rozšafná, moudrá a velmi krásná panna. Již po páté jabloň před oknem odkvetla, co ji babička z domu odvedla. Posud se jí ale ještě nezastesklo, an jí čas v samé rozkoši a při zábavné práci ubíhal a babička krom jídla a noci nikdy ji neopustila. Ten pátý rok jednou časně zrána vstoupila babička do ložnice a pravila k Marišce: „Milá Mariško, musím tě na několik dní opustit; nerada odcházím, ale nemohu si jinak pomoci. Nezapomeň tedy na moje slova a nestýskej si; co nejdříve přijdu zase zpátky.“ Nato odešla.

Mariška byla teď sama; dopoledne jí ledajak uběhlo, leč odpoledne začala již tesknit. Nakrmila ryby i ptáky,

natrhala ovoce a šla vyšívát; bylo jí však brzy také u té práce ouzko a ona běžela zase do zahrady. Zamyšlená chodila po blysknavých stezkách a po měkkém trávníku, až i náhodou u černých dveří státi zůstala. Za celý čas svého pobytí u babičky nevzpomněla na šestý pokoj; až do té chvíle ji zvědavost netrápila. „Proč mně asi zapověděla babička do toho pokoje se podívat?“ myslila nyní Mariška sama u sebe. „Co tam může asi býti, že by tak zle pro ni i pro mne bylo, kdybych tam vešla?“ Jižjiž se chtěla pro klíček rozběhnout, tu jí napadlo přísné napomenutí, a ona ustanouc vrátila se zase do zámku, vzala harfu, hrála a zpívala, čemuž. se byla od stařenky velmi dokonale naučila. Potom šla spat; celou noc se jí však jen o šestém

pokoji zdálo, v němžto všelikeré divy spatřila; první myšlénka, když se probudila, byl noční sen, který ji až do samého poledne pronásledoval. Nic ji netěšilo, nic jí nechutnalo, nikde neměla stání, až konečně odpoledne, nemohouc odolati vábné moci, klíčky s hřebíku sundala a zmužile k šestému pokoji kráčela. Hrůzou zkamenělá zůstala však na prahu státi, když dvěře otevřela a v pokoji černým aksamitem potaženém spatřila černou umrlčí truhlu, v níž kostlivec seděl a neustále hlavou kýval. Bouchla dveřmi, zamkla a celá ustrašena pospíchala nazpátek. Litovala nyní velice, že se nechala všetečností zavést; aby ale babičce těžké srdce neudělala, zapřísáhla se, že jí pro živého Boha o svém přestupku

ani slova neřekne.

Třetí den se babička vrátila. Právě si Mariška zlatým hřebenem dlouhé kaštanové vlasy rozčesávala, když k ní vstoupila.

„Co ti schází, že jsi tak bledá?“ ptala se, když ji Mariška přivítala.

„Nic, babičko, nic, mně se jen po vás stýskalo,“ odpověděla Mariška, a krev jí tvář polila, protože po prvé ve svém živobytí lhala.

„Děvče, pověz mi, co ti schází?“

„Opravdu, babičko, nic mi neschází.“

„Mariško, tys byla v šestém pokoji, a teď se mne bojíš; přiznej se! Pováš-li, cos tam viděla, bude dobře pro tebe i pro mne; nepováš-li, bude zle pro mne i pro tebe.“

„Věru, babičko, já tam nebyla.“

„Nu dobře, já ti dám na rozmyšlenou, pamatuj ale dobře na moje slova.“

„Ne, ne,“ pravila Mariška sama k sobě, když babička odešla, „já se nepřiznám, ať se stane co stane; snad mě babička jen tak zkouší, a když se nepřiznám, uvěří konečně, že jsem tam nebyla, a opět se udobří.“

Stará se zase vrátila a zůstala u ní celý den, ale o šestém pokoji se ani nezmínila. Druhý den ráno přišla k Marišce, vzala ji za ruku a vedla do zahrady. „Nyní mně pověz,“ ptala se, když přišly až doprostřed, „co jsi viděla v šestém pokoji.“

„Já tam nebyla.“

„Přiznej se, bude dobře pro mne i pro tebe.“

„Já nebyla v šestém pokoji.“

Tu máchnula babička kol sebe černým proutkem, a krásná zahrada proměnila se v divokou poušť, po níž se ukrutné řvání divoké zvěře rozléhalo. Tu cenil zuby hladový vlk, tam se prodírala houštím hlava divokého kance, onde zase číhal ukrutný tygr, za každým stromem byla nějaká netvora a v trávě se plazily kotouče hadů. S hrůzou si zakryla Mariška tvář a k babičce se přitulila. „Pověz, Mariško, co jsi viděla v šestém pokoji? Nepovíš-li, nechám tě zde.“

„Ach babičko, to nečiňte, já nebyla v šestém pokoji.“

„Dobře tedy, rozmysli se do rána.“ Tu máchnula proutkem, a poušť se proměnila opět v zahradu.

Druhý den ráno přišla babička k Marišce a ptala se jí laskavě: „Jak jsi se

rozmyslila, má děvečko?“

„Já vám jinak odpovědět nemohu.“

„Vidíš, Mariško, jestli mi to nepovíš, musíme se rozloučit a s tebou bude tuze zle. Zavedu tě do tmavého lesa, odkudž si sama pomoci musíš; budeš němá a nikdy úplného štěstí nedojdeš, a koho nejradši mítí budeš, ten tě usmrtí. Přiznáš-li se, zůstaneš ještě déle u mne, pak se vrátíš k rodičům a budeš do své smrti šťastna. Nyní vyvol.“

„Dělejte se mnou co chcete, já nebyla v šestém pokoji.“

„Tedy se octni v černém lese a buď němá!“ zvolala stará a dotkla se proutkem ubledlé Marišky, která tím okouzlená k zemi klesla. Zatím ji nechme ležet a podívejme se jinam.

Černý les náležel jednomu

mocnému králi, který měl jedinkého syna, jménem Milboj. Když se chlapec narodil, povolal král ke dvoru věštce a ptal se ho na budoucnost dítěte. A tu se dověděl: že vyroste Milboj co krásný princ, že bude v uměních cvičený a velký milovník boje a lovu. Nechce-li se však otec na něm velkého trápení dočkati, aby ho až do zletilosti na lov nepouštěl. Což divu tedy, že princ, od rodičů nade všecko milován, se všech stran byl střežen. Když přicházel do let, bylo jeho nejmilejší vyražení, když mohl šermovat a ve zbrani se cvičit; ničím mu nikdo většího potěšení nezpůsobil, než když mu vypravoval o boji a lovu; tu hned celý hořel. Avšak jak snažně rodiče prosil, ti ho přece na lov pustit nechtěli. Bylo mu již bezmála dvacet roků, a ještě nic jiného

nezastřelil kromě několik ptáků v zahradě, a s nikým se nepotýkal leč s domácími psy.

Jednoho dne zrána vstoupí kvapně k matce do pokoje a s sepjatýma rukama ji prosí o přímluvu u otce, aby směl jít na lov. „Milá matičko, mně se dnes v noci zdálo, že jsem zastřelil krásnou laň, já si nemohu pomoci, ať kouknu kam kouknu, ať dělám co dělám, všude mám tu laňku před sebou.“

„Takové myšlenky, synáčku, zapuď; šálí tě zlý duch. Kdybys dnes na lov šel, věř, že by se ti nějaké neštěstí přihodilo.“

Milboj uposlechl matčiny rady, ale celý den chodil smuten a zamyšlen, aniž ho kdo potěšit mohl. Druhý den byl ještě časněji u matky, řka, že měl ten samý sen jako předešlou noc a že z

hradu uteče, jestli ho otec na lov nepustí.

„Měj rozum, Milboji,“ pravila matka; „já s otcem promluvím, tuším ale, že to bude nadarmo.“

„Učiň to, matičko, vždyt' ti otec všecko k vůli udělá. S tím proroctvím je to pravá hloupost. Já umím loveckou zbraní dobře zacházet, na koni sedím jak by mě přibil. Jaké strachy tedy?“

„Ty pospícháš jistě k neštěstí,“ řekla královna, a prstem miláčkovi zahrozíc, ubírala se ku králi.

Za chvíli zas přišla a král s ní. Hrozil synu hněvem, jestli od svého úmyslu neupustí. Milboj byl poslušný a nikdy otcí na vzdor nejednal, co živ byl, nepřišlo mu to ale tak za těžko jako tenkrát. Ještě smutnější než předešlý

den chodil po hradě a žádný s ním vydržet nemohl.

Třetí den, královna ležela ještě v posteli, přišel Milboj k ní a na kolenou ji opět o přímluvu prosil. „Já musím, matinko, na lov, musím tu překrásnou laňku dostat, sice sám touhou zajdu.“

„Prosím tě, synu, pust' mimo sebe bludný šal ten; kdyby se ti něco přihodilo, svezl by se otcův nářek na mou hlavu.“

„Bojíš-li se toho, matko, půjdu sám k otci.“ To dořekl a kvapně ku králi pospíchal. Dlouho mu to otec po dobrém i po zlém vymlouval, ale nic platno nebylo, Milboj neupustil. Konečně, když i královna k miláckově straně se přidala, nechal se prosbami obměkčit a pustil syna na lov. Dvacet rozumných a zkušených myslivců

muselo s princem, kterýmžto král pod ztrátou života přikázal, aby nad synem bděli.

Jako bujný kůň, když mu uzdu pustí, hnál se Milboj z hradu se svým komonstvem. Již se schylovalo k večeru, mnoho zvěře bylo postříleno, ale Milboj nespatrił posud bílou laňku, o které se mu po tři noci zdálo. Jezdil kříž na kříž a v zápalu ani nepozoroval, že se od své družiny uchýlil. Tu vjede do malého výseku, kde uprostřed několik keřů stálo. Zdá se mu, že se tam něco bělá, honem bere kuši a myslí: „Počkej, tot’ jistě ta laňka, tu musím zastřelit.“ Již míří, tu vyskočí z keře panna překrásná, padne před Milbojem na kolena a sepjaté ruce k němu zdvihá. Byla to Mariška. Když se z mdloby, do které ji

čarodějný proutek babiččin uvrhl, probudila, spatřila se v lese na trávě ležeti. Tu chvíli slyšela troubení a dusot koňů, ukryla se tedy za keřem, odkudž ji však brzy strach před napnutou kuší vyhnal.

„Jak jsi sem zabloudila, panno krásná?“ ptal se Milboj a zdvihal Marišku se země. Místo odpovědi položila ona prst na ústa a smutně hlavou zakroutila, na důkaz, že mluvit nemůže.

„Tys nemá? Ach škoda, přeškoda!“ zvolal Milboj a outrpně jí do krásných očí hleděl, až mu u levého boku jaksi divně býti počalo. Vzal roh a zatroubil myslivcům na znamení; ti se po chvíli teprv se všech stran sjížděli, neboť ho již někteří pohřešili a po lese hledali. „Mně se zdá, že náš princ místo laňky

lesní ženku ulovil," šeptal jeden starý myslivec druhému. Milboj vida, že všickni zvědavě na Marišku hledí, řekl jim: „Tato panna jest královská princezna, od jednoho čarodějníka unešená. Divnou náhodou mu ale vyklouzla a přišla až sem, kde moci k ní více nemá. Jistě mě tedy vyšší moc k lovu poháněla, neboť by ubohá zde hladem byla umřela.“ Vědělť Milboj dobře, jaký účinek vymyšlená pohádka u služebníků míti bude; sotva domluvil, slezli všickni s koňů a úctu panně vzdávali. Přívětivým usmáním a pokynutím hlavy děkovala ona a tím srdce jejich k sobě naklonila. Na cestě k domovu prikazoval Milboj přísně všem, aby o dívce mlčeli, dokudž by jim to nedovolil.

Se strachem očekávali král a

královna princův návrat. Již bylo hezky pozdě na noc, když sloužící zprávu přinesli, že princ domů jede. V hluku a běhu nezpozoroval nikdo, že Milboj Marišku do svého pokoje odvedl a tam ji zamkl. Zdravého přijal král od myslivců syna svého; že má v srdci hlubokou ránu, o tom nikdo nevěděl.

„Nu, jestlipak jsi tu laňku, po níž jsi tak toužil, opravdu ulovil?“ ptal se král Milboje.

„Ovšem, otče, po večeři vám ji okážu.“ Když jedli, vzal Milboj od nejchutnějších jídel na zlatý talíř a nesl Marišce. Když se ho matka ptala, kam to nese, odpověděl, že laňce.

„To musí být divná laňka,“ řekla královna. „Tu bych ráda viděla.“

„Hnedle ji přivedu,“ odpověděl

princ a pospíchal do svého pokoje, kde měl tak vzácnou kořist schovanou. Když do dveří vkročil, viděl, že drží Mariška knihu v ruce, i ptal se jí, jestli umí číst? Mariška posvědčila.

„A snad také psát?“

Ona zase posvědčila.

„Tot' je vyhráno; tedy mně můžeš napsat, kdo jsi, jak se jmenuješ a co se s tebou stalo?“

Tu napsala Mariška, jak se jmenuje a že je z té a té vesnice sedlákova dcera, pět let již od rodičů vzdálena; kde po ten celý čas byla, to že do smrti žádnému povědět nesmí. Chce-li jí tedy princ dobrodiní prokázat, aby ji k jejím rodičům dovedl.

„Ne, ne,“ řekl Milboj a vzal děvče za ruku, „ty nesmíš více odtud; já si tě zamiloval a chci tě za ženu pojmout.“

Mariška smutně hlavou točíc vzala list a namalovala: „Budeš nešťastný!“

„Jakž bych mohl být s tebou nešťastný? Řekni jen, že mě máš ráda, a půjdem k rodičům, aby nás požehnali, o to ostatní se nestarej.“

Když jinak nechtěl, podala tedy Milbojovi ruku a oba šli k rodičům. S úžasem hleděli tito na syna, když místo laňky tak krásnou pannu do síně přivedl, avšak ještě více podivili se, když jim řekl, že ta panna jeho ženou býti má. Zprvu nechtěl král o sňatku ani slyšet; když se ale královna za syna přimlouvala a ten sám s milenkou před otcem klekl, nechal se prosbami a více ještě krásou Mariščinou poněkud uchlácholit. Úplné svolení ale dal teprv třetí den, neboť mu to bylo přece proti mysli, že si jediný syn a dědic

velkého království bere děvče němé, o kterém vlastně žádný nevěděl, kdo je a odkud pochází. Svatba slavila se nádherně a skvostně, jak se na královského syna sluší a patří. Ale co tu hostů bylo, nade všemi skvěla se jako slunce mladá královna.

V lásce a rozkoši žili mladí manželé a posud nevzpomněla Mariška na babiččinu kletbu. Již se čekala brzy do kouta, tu přijdou jednoho dne poslové, že táhne velké nepřátelské vojsko proti králi. Nastal nářek veliký. Milboj rozžehnav se s rodiči, poceloval ještě naposled uslzenou tvář své manželky, a pak vsedna na bujného vrance, ujížděl v čele vojínů z hradu.

Nyní nastali Marišce teskní dnové. Ač se král i královna všemožně snažili, aby ji vyrazili, ona přece na nic

nedbala a nejraději o samotě čas trávila. Konečně dostala zprávu, že Milboji štěstí přeje. Když čas vypršel, porodila Mariška krásného syna. Bylo velké potěšení u celého dvora, největší však měl král a královna. Hned druhý den měl býti posel k princovi odeslán, by mu radostnou zprávu donesl. Tu samu noc přišlo na ženy, co u šestinedělky hlídaly, takové spaní, že se mu žádná ubránit nemohla. Tu se najednou rozhrnou záclony u postele, a před Mariškou stojí přívětivá tvář babiččina.

„O má zlatá babičko,“ zvolala potěšená Mariška, která tu chvíli opět řeči nabyla. „Jak se vám mohu odsloužit, že jste mi takové štěstí připravila! Podívejte se na to novorozeňátko!“

„Chceš-li zůstat šťastna, pověz, co jsi viděla v šestém pokoji?“

„Babičko, já tam nebyla.“

„Pověz, bude zle s tebou.“

„Já tam nebyla.“

Tu popadla babička dítě, a dříve než jí matka zabránit mohla, roztrhla je vejpůlky, až krev sněhobílé podušky a tvář matčinu postříkla. Ubohá matka vykřikla, pak ale polomrtva nazpět klesla. Hlídačky ze spaní se probravše nahlídly, co as paní dělá, a tu viděly kolébku prázdnou, postel a všecko kolem plno krve a matku polomrtvou. I pustily se všechny do náramného křiku a běžely ku královně. Ta si vlasy z hlavy škubala, když to hrozné divadlo spatřila. Marišky se ptát nemohla, za jedno byla němá, za druhé ze mdlob ani nevycházela.

„Ó že jsem tomu připustil,“ naříkal ubohý král, „aby si ji Milboj vzal; já si to vždy myslel, že z toho nevzejde požehnání. Nyní je patrné, že to lesní ženka; ty prý své děti snědí. O nešťastný osud!“ Tak bědoval neustále starý král.

Druhý den poslali k princovi, aby zvěděl o nešťastné události, řkouce, že by nejlépe bylo zlopověstnou matku dát upálit. Oni nevěděli, jak tuze ji Milboj miluje. Jeho odpověď zněla, aby všechno nechali jako prve a s Mariškou tak nakládali jako až posud. Stalo se dle jeho rozkazu. Za několik neděl vrátil se co vítěz z boje. Ubledlá, utrápená Mariška šla mu naproti a s pláčem mu okolo krku padla. On přivinul k srdci milenou choť a laskavými slovy ji těšil, by hoře její

poněkud ukojil. Jak mu za to v srdci Mariška děkovala, každý lehce uvěří; neboť nemyslela jinaké, než že ji manžel dá usmrtit. Když byli o samotě, hněval se král na Milboje, že se ženou přísněji nenakládal. Milboj byl ale rozumný a odpověděl: „Nermuť mne, otče, já vím, že to Mariška neučinila; ona je však pod zlou mocí a ta se nad ní mstí. Kdyby měla být po druhé matkou, budu sám hlídat a jistě se to nestane.“

Ale bohužel! Mariška byla po druhé matkou, a krátce předtím musel Milboj zase do boje. S těžkým srdcem se s ní rozloučil. Před odchodem ještě prosil rodiče a nařídil všem, necht' se stane jakkoli, aby žádný Marišce neubližoval. Opět porodila roztomilého chlapce. Jak se setmělo,

přišlo na hlídačky spaní, takže v okamžení všechny usnuly. Tu se rozhrne záclona a u postele stojí babička. „Jak se máš, Mariško?“ ptá se uleknuté matky.

„Zle a dobře; proč jste mně udělala tak těžké srdce, babičko?“

„Pověz, co jsi viděla v šestém pokoji, a bude všechno zase dobře.“

„Já tam nebyla.“

„Pověz, bude zle s tebou.“

„Já tam nebyla.“

Již sahala matka se strachem pro svůj drahý klenot, tu jí ho však babička vytrhne, a rychleji než vykřiknout mohla, byla postel krví zbarvena. Když se hlídačky probudily, udělaly povyk, všechno se sběhlo, a spatřivše to hrozné divadlo, odvrátily se s ošklivostí od ukrutné matky. Jen

přísný rozkaz princův ochránil Marišku, že ji na hranici nehodili. Avšak ubohá trpěla nejvíce; ale navzdor tomu přece si umínila, kdyby se to ještě jednou státi mělo, že slib svůj nezruší.

Milboj přijel domů, a ač ho ztráta dítěte velice trápila, přece bolest svou Marišce znáti nedal a vždycky jen ji těšil a proti rozzlobeným rodičům zastával. Po třetí byla Mariška matkou. Tenkrát zůstal Milboj doma, aby šestinedělku sám hlídat mohl. Měla zase chlapce; jak se narodil, nehnul se Milboj více od kolébky. Přišla noc; nepřemožitelná tíže počala mu víčka svírat, on se bránil, ale konečně přece podlehl a usnul. To okamžení okázala se babička. „Jak se máš, Mariško?“ ptala se matky, která ouzkostně dítě

do náručí sevřela.

„Dost zle jsem se měla, nyní je opět lépe; ale smilujte se, babičko, neberte mně moje dítě!“

„Pověz, co jsi viděla v šestém pokoji?“

„Já tam nebyla; ach smilujte se, bude to má smrt.“

„Bude, bude, i tvého dítěte, nepovíš-li, co jsi viděla v šestém pokoji.“

„Já tam nebyla.“

Tu jí vytrhla babička dítě z náručí a proud horké krve postříkl studenou tvář matčinu. Milboj se probudil, a když viděl, že dítě zmizelo, Mariška že má tvář plnou krve a on sám že je krví zbrocen, tu naříkal a zoufale vlasy z hlavy si trhal. Přiběhli rodiče, sběhl se lid a jednohlasně všickni volali: „Upal, králi, upal tu čarodějnici, nechceš-li

ještě neštěstí na celou zem uvalit.“ Otec i matka doráželi na ubohého syna, aby Marišku upáliti kázal, sice že se lid vzbouří. Dlouho nemohl Milboj takové ukrutnosti přivolit, když ale viděl, že se lid opravdu bouří, vydal ji na smrt.

Ubohá Mariška když zaslechla, že má být druhý den upálena, byla by se ráda s manželem rozloučila, ale on k ní nešel. S oddaností smrt očekávala, neboť ji na světě nic více netěšilo, co manžel na ni zanevřel. Nesmírné množství lidstva stálo druhý den časně ráno na popravišti a čekalo, až Marišku vyvedou. K poledni přijel černý vůz se čtyřmi koňmi a na něm seděla Mariška černě přistrojena. Celý dvůr, král i královna přijeli na popravu se podívat. U hranice ji ssadili s vozu a

chtěli ji na hranici položit, vtom jí zaklepe někdo na rameno, a když se ohlídne, vidí babičku před sebou stát. „Jak se ti vede, Mariško?“ ptá se jí svým příjemným hlasem.

„A jak se mne můžete ještě ptáti?“

„Pověz, co jsi viděla v šestém pokoji?“

„Já tam nebyla.“

„Pověz, bude všechno dobře, pomůžeš sobě i mně.“ „já tam nebyla.“

Babička zmizela, aniž ji kdo viděl. Katané přiskočili, vzali Marišku a vlekli ji na hranici. Mnozí reptali, ale největší díl litoval mladou a krásnou paní. Již chtěli hranici zapálit, tu se strhne radostný křik: „Nepalte, nepalte, ona je nevinna!“ Lid se rozstoupil, a tu spatřil král čtvero bílých koní, zlatým náčiním

ozdobených, zdáli přijíždět. Nad nimi vlál bílý praporec.

S podivením hleděl každý, kdo to přichází. Koně se zastavili, prapor sklesl a se zlatého, drahým kamením vykládaného vozu sestupuje překrásná vysokorostlá paní, v rukou nesouc děťátko, zaobalené v hedvábné pleně. Za ní skočí dvě malých pacholátek, též skvostně oblečených. „Mariško, Mariško, sejdi dolů!“ zvolala paní, když přišla až k samé hranici. Sotva zaslechla odsouzená Mariška babiččin hlas, vyskočila vzhůru a žádnou bolest, žádnou slabost více necítila. Když sešla s hranice a na místě babičky krásnou paní s třemi dětmi spatřila, točila se jí radostí hlava kolem a nohy pod ní klesaly.

„Mariško,“ řekla paní, „zde máš

svoje děti! Já jsem ta stará babička, já jsem ten kostlivec, kterého jsi v šestém pokoji viděla. Kdybys byla se přiznala, nebyla bys mě nikdy vysvobodila a na věky nešťastnou zůstala. Že jsi dostála slovu, vysvobodila jsi mne, a sebe i své děti do smrti šťastnými jsi učinila. Já jsem jednoho mocného krále jediná dcera. Ohyzdný čarodějník si mě zamiloval a přestrojen za bohatého prince o mou ruku žádal. Já ho však brzy prohlídla a ruku jemu odepřela. Za to mě zaklel v škaredou babici a každou dvanáctou hodinu v kostlivce proměnil. Co mě vysvobodit mohlo, tys to všecko přestála. Ještě jednou ti děkuji; buď šťastna a nezapomeň nikdy na starou babičku.“ To dořekla, políbila Marišku a děti na čelo, a již tu nebylo po ní ani památky. Od hradu

však letěl na říčním koni Milboj, kterému babička znamení dala. Skočil s koně, a před Mariškou klekna, o odpuštění žádal.

„Mileráda všem odpouštím,“ řekla Mariška Milboji ruku podavši, „vy jste nemohli vědět, že jsem nevinna.“

I zlíbal Milboj matku a roztomilé děti, které se k rodičům tulily. Král a královna také Marišku o odpuštění žádali, a ona všem odpustila. S radostí, od jásavého lidu provázena, navrátila se do hradu. Tam bylo nové překvapení. Všecky Mariščiny pokoje byly tak ozdobeny jako v letohrádku, v němž Mariška s babičkou bydlela. Ten šestý byl ale celý zlatem vyložen a na místě truhly s kostlivcem stála truhla plná drahých kamenů, za které si Mariška patero království koupit

mohla. Druhý den poslal Milboj pro starého Lukše a jeho ženu. I rozdali blažení rodiče kde co měli chudým a odebrali se k šťastné dceři, kde spokojeně pohromadě žili a často na starou babičku vzpomínali.

Šternberk

Byl jeden rybář, ten měl mnoho dětí a byl tuze chudý. Jednou zrána vyšel si na lov. Dlouho již seděl s udicí v ruce, a ještě ani rybičky neulovil. Tu vidí najednou z blízkého rákosí velikánského ptáka letět a v povětří se vznášet. Honem zatočí loďkou k rákosí, myslí, že tam hnízdo najde. Když tak sem tam hledá, slyší nad sebou volat: „Najdeš, ale nekaz!“ S podivením obrátí se po hlasu a vidí ptáka, který křídlyma třepá a dále letí. Hledá tedy dále, až najde hnízdo plné velikých vajec. Bez průťahu vezme jedno po druhém a položí do loďky. Bylo jich devět. Rád by byl také ještě několik ryb ulovil, ale vejce zaujímaly skoro celou loďku, takže v ní sotva

státi mohl; obrátil se tedy domů. Děti jeho stály na břehu; když loďku zahlídly, křičely na mámu, že veze tatíček večeri. Jak se však děti i s mámou podivily, když tatík ku břehu přirazil a místo ryb vejce z loďky vyndával. „I pro pánaboha, kdepak jsi ty vejce ulovil, tatíku?“ ptala se rybářka muže. Tu jí rybář povídal o příhodě s velikánským ptákem. Z večere nebylo nic a vejce se uložily za kamna na pec.

Druhý den si rybář přivstal a vyjel na lov, by vynahradil, co den předtím zameškal. Když přijde na místo, vidí toho samého ptáka z rákosí vylítnout a volat: „Najdeš, ale nekaz!“ I zajede do rákosí a najde v témž hnízdě opět devět vajec. Naloží je na loďku a jede domů. Rybářku to již mrzelo, že muž

místo lovení ptačí hnízda vybírá; ze zlosti vzala vejce a každým za kamna notně práskla, ačkoliv jí rybář nařídil, aby s nimi zvolna zacházela. Ale ku podivu; vejcím se ani dost málo nestalo.

Třetí den jel rybář zase na lov, a nevěda ani jak, octnul se opět u rákosí. Tu vylítne týž pták a volá: „Najdeš, ale nekaz, a budeš šťastný.“ I jde k známému již místu a najde zase devět vajec. Vezme i ty a jede domů. Po cestě si myslí, co se z nich asi vylíhne. Tu ho ale žena divně přivítala; kdyby je nebyl sám na pec zanesl, byla by ze zlosti o zem roztloukla. Co měl dělat, aby ji opět udobřil? Den nato vyjel si ještě jednou, a vrátiv se za několik hodin, přivezl plnou loďku ryb. Tu se na domácím nebi vyjasnilo, jako když

slunce vzejde.

První čas chodili se přes tu chvíli na vejce dívat, brzo ale na ně zapomněli, jako by jich v sednici ani nebylo.

Jednoho dne seděl rybář a opravoval sítě, rybářka chodila po domácí práci a děti si venku hrály. Tu něco za kamny praskne, jak by vystřelil, a než rybář vyskočil, aby se podíval, co se kde stalo, shoupnul se s pece roztomilý klučina. S úžasem hledí rybář na hosta, který, jak se mu aspoň zdálo, vůčihledě před ním rosl; tu to praskne po druhé, po třetí, po čtvrté, a tak sedmadvacetkrát po sobě; po každém bouchnutí skočí s pece kluk jako buk. Rybář spínal ruce nad hlavou, když tu chasu okolo sebe obskakovat a jako hříby růsti viděl. „To je to zpropadené štěstí, co mi ten pták přislíbil?“

zabědoval ubohý tatík. „Měl jsem to vědět, co v těch vejcích vězí, oč že bych je byl všecky do vody vházel.“

„To bys nebyl moudře udělal, tatíčku!“ ozval se jeden z nejčipernějších, „my ti přece štěstí přinesem. Jdi do města, dej se u krále ohlásit a řekni mu, že přijdeme k němu, aby nám jen poslal šat a jídla dost a potom nějakou práci uchystal.“

„A když to pěkně vyřídím, dá mne král ze dveří vyhodit?“

„O to se nestarej; jdi jenom a vyříd' to, co jsem řekl.“

Rybář se oblekl a šel. Venku stála rybářka s dětmi celá ustrašená; bouchání a praskání ve světnici nedalo jí tam vejíti. Když jí muž vypravoval o božím nadělení, začala sice trochu hubovat, ale šla přece na ty nezvané

syny se podívat. Rybář se bral k městu.

Když přišel do zámku, dal se u krále ohlásit a byl hned předpuštěn. „Co žádáš?“ ptal se král.

„Milostivý králi! Mám sedmadvacet synů, ti mě k vám posílají, abyste jim dal šaty a stravu a práci pro ně uchystal, že přijdou k vám do díla.“

„A proč ty se o ně nestaráš?“

„Já mám svých vlastních pět a nemám jim dát co jíst, těch sedmadvacet jsem teprv dnes dostal.“ Tu začal králi celou příhodu vypravovat, kterýžto se tomu náramně podivil a hned poručil, aby sedmadvacetero šatů a hojnost jídla na vůz se naložilo a do rybářovy chalupy dovezlo. Rybáři však přikázal, by k němu syny hned poslal, což onen milerád přislíbil.

Když se hoši oblekli a jídla s královské tabule na stole viděli, zavolali rodinu rybářovu, by s nimi pojedla. U stolu ptal se rybář: „Kterýpak z vás je nejmladší?“

„Já,“ ozval se ten nejhezčí a největší ze všech.

„Tys tedy mě poslal ku králi?“

„Ano, to jsem učinil.“

„Za to budete všickni nejmladšího poslouchat,“ doložil rybář, „a vždy dle slov jeho se řídit, neboť vidím, že on z vás všech má nejbystřejší rozum.“

Ten příkaz se bratrům tuze nelíbil, než přece z poslušnosti synovské tatíkově přislíbili, že vždy nejmladšího poslouchat budou. Nato se rozloučili a do královského zámku odešli. Druhý den vykázal jim král velkou louku, by ji pokosili, seno usušili a do kup

urovnali. Hoši vzali kosy a šli. Když sedmadvacet tak hbitých sekáčů seče, jde to rychle od ruky; a protože byla také do večera louka posečena. By jim však nějaký škůdce na seno nepřišel, zůstali na louce přes noc a nejmladší poručil, aby jeden z nich hlídal.

Ten ale místo hlídání spal, a do rána bylo seno po celé louce rozházeno a rozdupáno, že měli celý den co dělat, než je opět do kup urovnali. Večer poručil nejmladší, aby čtyři hlídali, ale aby se spaním přemoci nedali, nýbrž dobrý pozor na to měli, kdo jim seno rozhazuje. Než když se blížilo k půlnoci, přišla na ně dřímota, a v malém okamžení chrápali jako druzí. Do rána bylo seno opět po celé louce rozcucháno a rozdupáno. Tu se všickni mrzeli na škůdce, který jim tak

zbytečnou práci činí, nejmladší ale ještě více mrzel se na hlídače, a protože když přišel večer, poslal je všechny spat, řka, že bude sám hlídat, a také šťastně až do půlnoci od spaní se zdržel. Tu se přihnalo celé stádo vraných koňů a začalo po seně dupat a na kopytách po louce je roznášet. Než ale k bratrům doběhl, by je vzbudil, přitočil se k němu hubený malý běloušek a lidským hlasem k němu promluvil: „Vítám tě, Šternberku, dlouho jsem již na tebe čekal.“

„Jaké jméno mně to dáváš? Jak mě znáš a kdo jsi?“

„Já tvoje jméno dobře znám, a kdo já jsem, to ti povědět nesmím. Chceš-li však mé rady uposlechnout, budu tvým ochráncem.“

„Budeš-li mi dobře radit, proč bych

neposlechl.“

„Hleď, tam běhá šestadvacet bujných vraných koňů; já sedmadvacátý mezi nimi jsem bělouš, malý a vyzáblý. Vzbud' bratry své a řekni, ať si každý jednoho koně vezme, ty si ale podrž mne a neboj se, že budeš ošizen.“ Když to běloušek domluvil, veběhl mezi stádo.

Šternberk (tak ho budeme nyní jmenovat) šel k bratrům, vzbudil je a poručil, aby si každý jednoho koně vybral. Vyzáblého bělouše nechtěl žádný, a on zůstal tedy Šternberkovi. Ráno srovnali seno, a protože usušeno bylo, vrátili se ku králi, koně však před městem uschovali. Král jim dal hojně peněz a prozatím je domů poslal, čemuž oni tuze rádi nebyli.

Za městem sedli zase na koně a jeli k

rybáři. Ten se jich z počátku lekl, když mu ale každý hrst zlatých peněz do klína vsypal, byl spokojen. V noci když viděli bratři, že Šternberk tvrdě spí, vykradli se všickni ven a tam se umluvili, že mu ujedou, neboť se jim nelíbilo rozkazy nejmladšího bratra déle poslouchati. Jak řekli, tak udělali; sedli na koně, a než slunce vyšlo, byli daleko od chalupy vzdáleni. Když se Šternberk probudil, myslil, že jsou bratři již vzhůru a koně si chystají, i vyběhl ven, ale běloušek tam stál sám a sám a bratrů tu nebylo. „Kde jsou moji bratři?“ ptal se bělouše.

„Ujeli ti, milý pane, a budou už hezky daleko.“

„O ti falešníci!“ zvolal Šternberk hněvivě.

„Nic si z toho nedělej, najež se a pak

sedni na mne, však my je dohoníme.“

Po snídani rozloučil se Šternberk navždy s dobrým rybářem, a sedna na koně, pustil se s ním do světa.

V jednom velkém lese seděli bratři na trávě a obědvali, povídajíce s plným smíchem, co asi bratr řekl, když vstal a herku samotnou tu státi viděl. Najednou zařehtají pasoucí se koně a běží všickni na jedno místo. A koho viděli bratří od té strany přijíždět? Vyzáblého bělouška a na něm bratra Šternberka. Plni strachu vyšli proti němu a za odpuštění ho prosili, čehož když dosáhli, jeli svorně dále. Již urazili hodný kus cesty, tu spatřili u stromu přivázaného a hladem zmořeného chrta. „Jdi někdo z vás a odvaž toho psa,“ řekl Šternberk bratrům.

„I kdopak by psa odvazoval, nech ho být, kdož ví, proč je uvázán?“

Skočil tedy Šternberk sám s koně a chrta z vazby vysvobodil. „Až ti bude nejhůř, vzpomeň si na mne,“ řekl chrt a v houšti zmizel. V duchu podivil se Šternberk neobyčejnému zvířeti, bratrům ale o tom ani necekl.

Zase ujeli hodný kus cesty, tu spatřili za nohu přivázaného orla s hlavou svislou a s křídlyma schlípenýma. „Jdi někdo z vás a odvaž toho orla, aby hladem nepošel.“

„I copak je nám do toho dravce, jsi-li tak dobrý blázen, odvaž ho sám.“

A Šternberk skočil dolů a orla odvázal. „Až ti bude nejhůře, vzpomeň si na mne,“ řekl orel a zmizel v houšti. Podivil se Šternberk nadobyčejnému ptáku, bratrům ale nic neřekl. Když se

z lesa dostali, přijeli k rybníku; tu viděli velikánského kapra, an sebou v blátě sem tam hází. I skočil Šternberk s koně, vzal kapra a pustil ho do vody. „Až ti bude nejhůře, vzpomeň si na mne,“ zašeptal kapr a hbitě odplul.

„To jsou divné zvířátka,“ pomyslnil u sebe Šternberk. Zase jeli dále, až přijeli k velikému městu, kdežto slyšeli, že král: proti nepříteli potáhne. „Tomu bude sedmadvacet tak statných vojáků vítaná pomoc,“ řekl Šternberk k bratrům, „a protož bych myslil, abychom se dali u něho ohlásit.“ Bratrům se rada líbila, a uposlechnouce, jeli za bratrem do zámku a u krále se ohlásit dali. Jakmile král tu řadu mladých, jako jedle urostlých hochů přehlídl, s radostí je do služby přijal. Šternberk se

mu ale nejvíce zalíbil, a protož ho ihned důstojníkem jmenoval. Bratry to tuze mrzelo, ale co měli Šternberkovi říci, když viděli, že on se k té důstojnosti nijak nenabízel; i umluvili se tedy, že se na králi pomstí.

Druhý den táhli do pole; když přišlo k bitvě, vyhrávala nejvíce strana, kde Šternberk na svém běloušku bojoval; kde bratří stáli, tam se prohrávalo. Král zpozorovav jich nedbalost, přihnal se k Šternberkovi a vedl stížnost. Předobře znal tento bratry své, by si příčinu nebyl vysvětlil, a protož králi odpověděl: „Milostivý pane, kdyby oni byli důstojníky jako já, jistě by s lepší chutí bojovali.“

„Myslíš opravdu, jak pravíš?“

„Jen to učiňte a seznáte, že jsem pravdu mluvil.“

Král odejel k bratrům Šternberkovým a řekl jim, že je udělá všecky důstojníky, jestli budou udatně bojovat. Ta slova jim dodala chuti a oni vyhrávali tak, že se jich přičiněním válka šťastně skončila. I děkoval král Šternberkovi, a chtěje ho u dvora zadržeti, udělal ho nejvyšším dvořenínem a také bratry na prosbu Šternberkovu k důstojnostem povýšil. Než to přece mnoho platno nebylo, oni mu štěstí jeho záviděli a jenom na příležitost čekali, jak by se ho zprostit mohli. Ta se jim záhy vyskytla. Král měl překrásnou obrazárnu, kterou bratři posud neviděli; poprosil tedy Šternberk krále, by jim ji okázal, což ten milerád učinil. Mezi obrazy byl také jeden, představující pannu co anděl krásnou. I ptal se Šternberk

krále, či to obraz jest? „To je dcera jednoho mocného krále; já si ji chtěl vzít za manželku, avšak před svatbou se ztratila a žádný neví, kam se poděla, ačkoliv jsem hory doly sliboval tomu, kdo by ji vynášel, ale každý s nepořízenou se navrátil.“

„Kdyby se o to Šternberk pokusil, jistě by ji vynášel,“ řekl jeden z bratrů a druzí mu přisvědčili.

„Půl živobyť dal bych za to, kdybych se o nevěstě dověděl, ale proto bych Šternberka přece nerad ztratil.“

„Milostivý králi, ať je tvá nevěsta třeba kraj světa, zde máš mou ruku, že ti ji přivedu nazpět, a byt' by to můj život stálo.“ Tak řekl Šternberk králi, nechtě se nechat před bratry zahanbit, ač věděl, jak při tom návrhu srdce

jejich cítilo. Král vzdoroval, ale naděje, že krásnou pannu opět spatří, přemohla náklonnost i přátelství a on svolil k odjezdu Šternberkovu.

Dříve však, než se Šternberk na cestu přichystal, šel se poradit se svým nejlepším přítelem a rádcem, s vyzáblým bělouškem, který ač stál v krásné stáji a jídla od stolu pána svého dostával, přece nebyl o nic tlustší než dříve.

„Milý pane,“ řekl bělouš, když mu Šternberk důvěrně se svěřil, „mnoho jsi naložil na svá ramena, než neboj se ničeho, pomocí mou všechno vykonáš a ti bezbožní bratři trestu neujdou. Dříve však dej udělat zlatý pantoflíček a ten vezmi s sebou. Na cestě ti povím, kde princezna bydlí.“ Když si Šternberk zlatý pantoflíček zaopatřil, dostal od

krále peníze a vydal se s běloušem na cestu. Věda, že terno nejlépe uhodne, kam se obrátit má, nechal ho jít podle libosti. Kolik dní jezdili kříž na kříž přes hory a doly, až přijeli k jednomu velkému neprohlednému jezeru. Tam se běloušek zastavil. „Nyní slez,“ řekl k Šternberkovi, „a čekej, princezna se bude po jezeru projíždět, a když tu člověka uvidí, připluje až sem. Bude-li se tě ptát, co zde hledáš, řekni, že jsi kupec z cizích zemí a že vezeš všelijaké drahé klenoty, mezi jiným že máš také zlatý pantoflíček. Ona ho bude chtít vidět, ty jí ho ukaž, a když si ho bude oblibovat, uchop ji v náruč, sedni na mne a já vás unesu.“

Šternberk posadil se na břeh, a bělouš se pozdálčí pásł. Za malou chvíli viděl loďku po jezeru plouti. V

několika minutách přirazila k samému břehu, a krásná panna vyskočila na pokraj, v níž Šternberk v prvním okamžení tu krásnou andělskou tvář poznal, jižto byl v královské obrazárně spatřil. Vstal hned a přistoupil k ní.

„Co tu v té pustině hledáš, člověče?“ ptala se ho libým hlasem.

„Jsem kupec z cizích zemí a cestuji už dlouhý čas po světě. Dnes jsem s mým bělouškem zbloudil z cesty a přijeda až sem chtěl jsem trochu odpočinout.“

„A co máš v tom uzlíku?“

„Drahé klenoty, krásná panno, mezi jiným ale nade všecko krásně pracovaný zlatý pantoflíček.“

„Nemohl bys mi ho ukázat?“

„Milerád; nemám však jen jeden.“

„Já nepotřebuji než jeden, protože

jsem jeden ztratila, jen jestli ho obuji.“

„Můžeš si ho přiměřit, krásná paní,“ řekl Šternberk, a vyndav skříni s pantoflíčkem, podal ji princezně. Co si ho obouvala, přišoural se běloušek blíže, a Šternberk vezma náhle princeznu kolem těla, posadil ji na něj; bez pohodnutí ujížděl s nimi běloušek jak by prášil. Princezna se nezlobila, že ji hezký kupec unáší; ale čarodějnice, u které zavřena byla a která to viděla, ta zuřila a všechny hrůzy za nimi posílala. Uleknutá princezna obejmula pevně Šternberka a tvář na jeho prsou schovala, když najednou před nimi modré blesky křížem šlehati začaly, hromem roztráštěné stromy padaly a ukrutné potvory ze všech stran hlavy vystrkovaly a je pronásledovaly. Ale Šternberk se nebál; těsně přivinul k

srdci drahou svou kořist a důvěřoval ve svého přítele. A běloušek ho neošidil! Skrze všecky hrůzy je šťastně přenesl a teprv daleko za čarodějným lesem si odpočinul.

Na cestě k domovu povídal Šternberk princezně Velence, od koho byl pro ni poslán a kam ji veze. Velenka neřekla nic; v srdci ji to ale hnětlo, an bývalého ženicha v přílišné lásce neměla, tím více ale Šternberka si zamilovala. Když přijeli do královského města, byli od krále s velkou slávou a radostí přijati. Od té chvíle byl Šternberk jeho nejlepší přítel a spoluvládce. To bylo bratrům tuze proti mysli; ti ve dne v noci vymýšleli, jak by se na něm pomstili, avšak to nijak nešlo. Jednou vejde král se Šternberkem do Velenčiných

pokojů, v kterých co nastávající královna bydlela. Smutně seděla tato u okna a zpívala. Král usedna k ní, ptal se po chvílce, kdy se bude jich svatba slavit? Šternberka u levého boku bodlo, s ouzkostí čekal na odpověď.

„Já nemohu dříve svatbu slavit, dokud zde truhlu se svatebním šatem míti nebudu, a ta je tři sta mil dále, než já jsem byla, u jedné čarodějnice schována!“

Bolestně hleděl král na Šternberka, jako by jej o pomoc prosil, a ten pohledu rozuměl!

„Já půjdu pro truhlu, paní moje!“ řekl k Velence přistoupiv.

„Ne, ne, králi, neposílej Šternberka, on zahyne!“ prosila princezna.

Ale co záleželo králi na tom, že příteli nebezpečenství života hrozí,

vždyť mu to všechno zlatem a slávou
chtěl odměnit!

Vesel, že Velence něčím posloužiti
může, běžel Šternberk ku bělouškovi a
ptal se o radu.

„Budeš-li moudrý a opatrný,“ řekl
bělouš, „šťastně všechno vykonáš. Jen se
brzo chystej na cestu a pojedem.“
Šternberk si nabral peněz, a rozloučiv
se s králem a s krásnou Velenkou,
opustil město ještě toho dne. Dlouho
jeli, než tři sta mil ujeli; konečně zůstal
bělouš nedaleko jednoho černého
zámku státi a řekl Šternberkovi: „Zde
je ten zámek, kde ta čarodějnice
zůstává, která truhlu princeznu
chová. Jdi tam a požádej ji, ať ti ji
vydá. Ona to nebude chtít učinit,
dokud na třech koních nepojezdíš. Ti
tři koně budou její dcery. Nic se neboj

a buď opatrný. Až toho třetího k ní přivedeš, uvidíš, že má v ruce proutek, kterým tě bude chtít švihnout, tomu ale nedopust'. Hbitě se uхни, proutek jí odejmi a rychle ji švihni, pak uchop truhlu a pospěš ke mně.“

Potěšen slovy zkušeného rádce, šel Šternberk do zámku. Když na vrata zaklepal, otevřela stará baba vrata a ptala se, co tam chce? – „Princezna Velenka, nevěsta mého krále, má zde truhlu se svatebním rouchem a posílá mě pro ni,“ odpověděl Šternberk.

„To je pravda, že tu má truhlu, já ti ji však dříve nevydám, dokud na třech koních nepojezdíš.“

„Jen přines dříve truhlu a pak přiveď ty koně.“ Za malou chvíli přinesla čarodějnice na dvůr ozdobnou truhlici a pak se štrachala do stáje. První kůň

byl ryzák. Když na něj Šternberk sedl, začal až hrůza vyhazovat a kopat. Šternberk ho ale dobře sebral a nedal se shodit, ani když s ním ze zámku vyletěl a po poli jak zběsilý se vztekal. Náhle však pod ním ryzák zmizí a v podobě zajíce přes hony utíká. „Kýž tu mám chrta!“ zavzdychne uleknutý jezdec, a sotva to slovo z úst vypustí, žene se za běhounem chrt rychlý jako vítr, lapne ho za hřbet,

zpátky s ním utíkáje, položí ho Šternberkovi k nohoun řka: „To máš za to, že jsi mne v lese odvázal.“ Nato zmizí. Šternberk popadl potměšilého ryzáka za sluchy a donesl ho škaredé babě nazpět. Ta celá rozzlobená šla do stáje a vyvedla hnědého. Dělal-li první zle, dělal druhý ještě hůř. Šternberk byl ale již chytřejší; když se kůň s ním po

poli prohnal a najednou pod ním zmizel a v podobě krkavce do povětří se vznesl, pomyslně rychle na orla. V tom okamžiku žene se hejno orlů jako mračno za krkavcem; největší z nich popadne ho do drápu a donese ho k Šternberkovi, řka: „To máš za to, že jsi mne v lese odvázal.“ Nato zmizel. Baba mohla vztekem puknout, když jí Šternberk krkavce pod nohy hodil; i běží a přivede vraného. To byl ten nejhorší; jako zlá saň vyletěl s Šternberkem ze zámku, soptil a zuřil, hrabal a kopal, až hroudy na tři sáhy litaly, a konečně u blízkého rybníka do vody skočil. Šternberk vzpomněl si na rybu, a v malé chvíli vyploul kapr a vyhodil v rybu proměněného vraníka, řka: „To máš za to, že jsi mě nenechal zahynout.“ Šternberk vzal rybu a

vrátil se k babě.

S jiskřícíma očima vyběhla mu tato vstříc a pravila: „Pust' rybu a vezmi si truhlu!“

Šternberk zahlídl ale proutek, který čarodějnice zastrkovala. Jak se shýbá, by truhlici zdvihl, chce baba přiskočit a proutkem ho šlehnout. On se ale rychle uhne a proutek jí vytrhna notně ji šlehne. Baba zkameněla; Šternberk ale proutek schoval a popadna truhlu běžel k bělouškovi, který již u vrat čekal a pána radostně přivítal. Oba se šťastně beze vší nehody domů dostali.

„Milý Šternberku!“ řekla Velenka, když jí truhlici dával, „co mi je truhlice platna, když k ní nemám klíče?“

„A kde je ten klíč?“ ptal se král, novoupřekážkou celý rozmrzen.

„Ten klíč je ještě tři sta mil dále v jednom zámku.“ –Král se bál Šternberkovi co říci, ten se ale sám nabídl, že pro klíček pojede, z čeho se král a ještě více bratři nemálo radovali. Zase šel Šternberk k bělouši na poradu.

„Milý pane, jen se uchystej, já tě tam donesu, proutek ale doma nezapomeň.“

Druhý den když si Šternberk trochu odpočinul, sedl na milého bělouše a jel pro klíč. Zase přišli, když tři sta mil ujeli, k jednomu hradu. „U vrat spatříš čtyry spící lvy, postav se hezky šikovně, bys je všechny čtyry jedním rázem přes oči proutkem šlehnul, oni zkamení, a ty můžeš směle dovnitř vejíti. Vprostřed dvore spatříš jen jediného lva, ale ten je silnější než ti

první čtyři vespolek, ten má klíč od té truhlice v tlamě. On bude také spáti, přitoč se zvolna a proutkem přes oči ho šlehni; když zkamení, vezmi klíč z tlamy a přijď ke mně. Dej ale pozor, ať se žádný neprobudí, sice je po tobě veta.“

Šternberk vzal proutek a šel. Přijda k vratům, spatřil tam čtyry ukrutné spící lvy, kteří jednou ranou zkameněli. Potom šel Šternberk do dvora. Vprostředku ležel veliký lev, jemuž z tlamy zlatý klíček čouhal. On si ho zlehouchka obešel a náhle přes oči ho mrštil. Lev zkameněl a klíč mu z tlamy vypadl. Šternberk ho zdvihl a Pospíšil k běloušovi. Měl ale také čas, neboť se strhla ukrutná bouře a blesky mu okolo očí šlehaly jako ohnivé šípky. Bělouš uháněl a brzo byli za

čarodějnou hranicí, kde se ničeho více obávati nemuseli. Za několik dní přijeli domů. Když Šternberk Velence klíč odevzdával, vzala ho a poručila mu, aby s králem za ní kráčel. Vejdouc do pokoje, kde truhlice stála, otevřela ji zlatým klíčkem, ale na místě šatu vytáhla z ní široký meč. „Nyní klekněte,“ pravila k užasnutým mužům, „já vám oběma hlavy netnu; který je krve šlechetné, ten zas obživne a toho si vezmu.“

Šternberk neměl co ztratit a proto také bez rozmyslu před Velenkou klekl; král ale s velkou nechutí na kolena klesal a jen smělá důvěra v šlechetnou krev jeho byla s to, aby ho k tomu pohnula. Avšak nastojte, co se stalo! Šternberk obživl a král zůstal mrtev.

Za chvíli vedla Velenka Šternberka z pokoje ven a tam ho lidu co svého manžela a nastávajícího krále prohlásila. V celé zemi bylo jen šestadvacet srdcí, které se neradovaly, a to byli bratři Šternberkovi. Nesmírná zášť proti šťastnému bratru se v nich uhnízдила; i přísahali mezi sebou, že pokoje nedají, dokud bratra nezkazí. Aby ho zabili, k tomu neměli dost srdce. Brzy se ale našlo, čeho si žádali; slyšeli totiž, že několik hodin cesty čarodějná baba zůstává. K té došli a o pomoc ji žádali, mnoho peněz jí připovídajíce. Ta se nenechala dlouho prosit a pomoc svou jim přislíbila.

Nedlouho nato vylákali bratři Šternberka na lov. Škoda že tenkrát bělouška doma nechal, neboť jej nerad zbytečně sužoval, ano pro samé

spěchání ani se s ním nerozloučil, což vždy jindy dělával. Chybili velice!

Večer přišli lovci, jak se zdálo, těžce zarmoucení nazpátek. Šternberka mezi nimi nebylo. „Ztratil prý se,“ tak bohaprázdní bratři královně vypravovali, a ač ho skoro celičský den hledali, přece prý po něm stopy nalézt nemohli. Tu bylo nářku a pláče ode všech dvořenínů. Největší ale hoře měla Velenka. Ta rozeslala posly na všechny strany, by se po miláčkovi poptávali a jej hledali, ale všickni se vrátili s nepořízenou. Bratři mysleli, když Šternberka odstraní, že budou moci dělat, co se jim uráčí, ale v tom se zmejlili. Velenka nenávidíc je, pražádné moci jim nenechala.

Jednoho dne vyjde na dvůr celá zarmoucená a tu vidí bělouška a

jednoho z bratrů, který poroučí, aby tu herku ze zámku vyhnali, že plodí v stáji jenom ostudu. Ač Velenka nevěděla, jak mnoho dobrého bělouš Šternberkovi prokázal, měla ho již proto ráda, že miláčka z tolika nebezpečností šťastně odnesl. Rozhněvaná pokárala bratra za ten nevlídný rozkaz a sluhovi poručila, by bělouše zpátky do stáje odvedl. Potom se vrátivši do zámku, nabrala sladkých pamlsků, šla do konírny a položila je bělouši do čistého žlabu. Ale koník nežral; smutně se na Velenku ohlídl a pravil: „Děkuji ti, paní moje, že jsi mne nedala ze zámku vyhnat. Dlouho jsem na tebe čekal, ale tys nepřišla a v zármutku na mne jsi zapomněla. Mám ti mnoho co říci.“

Velenka se trochu podivila, když k

ní bělouš promluvil, v okamžení se ale vzpamatovala a řekla: „Ovšem, milý běloušku, že jsem dlouho již u tebe nebyla, ale vždyť víš, že od té nešťastné chvíle, co se Šternberk ztratil, zármutkem ani nevím, co dělám.“

„Věřím ti, milá paní, věřím, mně se také stýská, a proto jsem po tobě toužil, abychom pro něho jeti mohli.“

„Co pravíš? – Pro něho jeti! – Ty víš, kde je? O pojd' rychle a dones mne k němu!“

„Upokoj se a sečkej až do noci. Ve dne by nás bratři jeho viděli a stíhající nás mohli by všecko pokaziti. Až se setmí, přikaž služkám, aby žádnému nezjevily, že doma nejsi, pak přijď sem a pojedem.“ Potěšena vyšla Velenka ze stáje, aby se k večerní jízdě přichystala.

Jakmile noc černé roucho rozestřela, poručila věrným služkám, by ji každému zapřely, a pospíšila k bělouškovi. Tiše ho vyvedla ze zámku, sedla na něj a již v jednom letu tmavou nocí uháněli. Když svítalo, byli u jednoho lesa, kde se bělouš zastavil a Velence pravil: „Co tě v tom lese nejdříve potěší, to si vezmi. Do noci tě donesu k jedné studánce, tam slezeš, půjdeš k ní a to, co si z lesa vezmeš, třikráte vodou postříkneš. Necht' vidíš cokoliv, na nic se neohlížej a předtím i potom ani jediného slova z úst nevypouštěj. Potom přijď ke mně a ujedem.“

Když Velenka do lesa vešla a pod stromem odpočívala, zaslechla nad sebou smutný, ale velmi lahodný zpěv. Hluboko do srdce loudily se

touhyplné zvuky, a bylot' jí, jako by slyšela sladký hlas Šternberkův. Potěšena ohlíží se po pěvci a spatří nad sebou slavíka, který byl tak krotký, že se dal lehce chytit, a oulisně ruku Velenčinu zobaje, takořka za to děkoval. Pamětna slov běloušových, vzala ho Velenka s sebou. Jeli až do pozdní noci, než k studánce přijeli.

Najednou zůstal bělouš stát, Velenka slezla, šla asi sto kroků a přišla k malé studánce. Bylo jasně jako ve dne; jak ale do vody sáhne a slavíka po prvé postříkne, začne blýskat a hřmít a vicher divoce burácet; ona si však nic z toho nedělá a směle po druhé do vody sáhne; tu se na ni ze studánky šklebí ukrutná dračí tlama a oheň plivá. Bez bázně Velenka ale vody po třetí nabere a slavíka ní postříkne. Náhle se

vyjasní, slavík zmizí a před ní stojí Šternberk. Málem byla by radostí vykřikla, ale vzpomenuc na slova bělouškova, položí prst na ústa, vezme Šternberka za ruku a mlčky bez ohlédnutí pospíchá s ním k něžnému koníku. Vpravo vlevo pronásledovaly je ošklivé potvory, ale blažení manželé toho nedbajíce, sedli na bělouše, který se s nimi druhého dne šťastně do království vrátil.

Bezbožní bratři se zatím o všem dověděli; že však snadno souditi mohli, jak se jim povede, měli za to, že bude nejlépe, když se s Vaňkem poradí. Dříve ještě než se král Šternberk do svého zámku vrátil, byli všickni za horami. I tázal se bělouše, zdali by je dohonil, a když ten přisvědčil, vzal svůj čarodějný proutek,

sedl opět na koně a za uprchlými se pustil. Zastihl je na jedné louce, kde umdleni kolem velkého ohně seděli. Když je třikrát objel, vzal proutek a každého ním švihnul, a v okamžení sedělo tu šestadvacet kamenných soch. Čarodějný proutek hodil pak do praskajícího ohně, a tu chvíli vyrostla z něho vysoká skála a přikryla nevděčné bratry.

Když se nazpátek vracel a ku královské residenci přibližoval, pravil k němu bělouš: „Nyní slez, milý Šternberku, a učiň, oč tě žádat budu.“

„Tys můj dobrodinec, a protože milerád žádost tvou vyplním.“

„Od té chvíle nebudeš mne více potřebovat, vezmi tedy meč svůj a za všecka dobrodiní, co jsem ti prokázal, utni mi hlavu.“

„Jak můžeš něco tak ukrutného ode mne žádat?“ „Jestli mi to neuděláš, musím se opět sto let trápit, nežli nového vysvoboditele najdu.“

I vzal tedy Šternberk svůj meč a s pláčem bělouškovi hlavu sťal. Z mrtvého těla vyletěla bílá holubička, třikráte nad hlavou Šternberkovou křídloma zatřepetala a do modré oblohy se vznesla.

Smuten kráčet domů. Radostné jásání lidu a laskavé objetí drahé milenky vyjasnilo ale brzy smutnou jeho tvář. On panoval dlouhá léta moudře a spravedlivě, ode všech jsa milován. A když co starý dědeček vnoučátka na kolenou houpal, tu jim nejraději povídávalo upřímném bělouškovi.

Spravedlivý Bohumil

Nádeník, který si pracně každý kousek chleba vydělati musí, mívá někdy více dětí než boháč, který v hedvábí chodí a zlato na čtvrtce měří. Tak se stalo i v jednom velkém městě, kde měl slouha šest, král ale ani jediné dítě. Tisíce rozházel jenom za samé rady jak učených lékařů, tak starých bab, ale to všecko nic platno nebylo. Také královna se nad tím trápila a denně do všech kostelů na modlení dávala, ale žádný jí dědice nevymodlil.

Rozhořčení pravil jedenkrát král: „Když nemám mít dítě z vůle Boha, ať je mám z vůle čerta!“ Nato mu za krátký čas královna zjevila, že se jich nejvroucnější tužby vyplnily, při čemž on na svá rouhavá slova ani

nepomyslíl.

Když ušlo několik měsíců, porodila královna dceru. Z daleka široka čekalo hostů plný zámek, ježto byl blažený král na křtiny pozval. Celých osm dní nebylo po městě nic jiného slyšet než hudbu a zpěv, nic jiného vidět než tanec a veselé hry.

Při křtu dostala princezna jméno Lidumila. Od rodičů co nejdražší klenot chována, vzrůstala dceruška v samé rozkoši. Když jí bylo sedmnácte let, povídalo se, že je nejkrásnější panna v celém království. Mnohý by se byl rád do hlubiny mořské odvážil, kdyby byl věděl, že drahou tu perlu uloví. Ale krásná Lidumila posud na žádného nepomyslíla, a jenom rodiče zticha o tom rokovali: který by z těch vznešených princů nejlépe pro ni se

hodil.

Jednoho dne sedí Lidunka celá smutná s rodiči u stolu, tu se jí matka ptá, co jí schází?

„Ach, drahá matičko,“ odpoví princezna, „já nevím, proč mi je celý den tak teskno, jako bych se s vámi rozloučiti musela.“

Matka chtěla dceru pokárat, že si tak truchlivé myšlenky připouští, ta však náhle jako uhel zčerná a bez sebe s lenošky na zem padne. Královna omdlela, král si vlasy s hlavy trhal, dvořenínové hned plný pokoj lékařů svolali, ale žádná moc nebyla s to, aby nebohou princeznu vzkřísila. Ustrojili ji do skvostných šatů, položili do zlaté truhly a v rodinné hrobce královské pochovali; král poručil, by ve dne v noci vojenská stráž u ní stála. Celá zem

truchlila pro dobrou princeznu, nejvíce ale naříkali ubozí rodiče, kterým tak záhy všechna radost zmizela.

V noci když přišla stráž vojáka od jedenácté do dvanácté u rakve stojícího střídati, našla ho na kolik kusů roztrhaného. S hrůzou se jeden na druhého díval, žádný si ale vysvětlit nemohl, jak se to stalo. Sebrali zohavené tělo a ráno to králi ohlásili. Král se ulekl a hned důstojníkům poručil, aby nejsrdnatějšího muže na stráž poslali, by se vypátralo, kdo vojáka roztrhal. Ale druhý den bylo to samé; a tak po všechny následující dny: stráž od jedenácté do dvanácté byla po každé mrtva a na kusy roztrhána. Vojáci reptali, že je král z pouhé libůstky na

smrt posílá, a mezi lidem trousila se pověst, že nebožka princezna straší. Tak to trvalo dlouhý čas, a ve vojště králově nebylo již srdnatého vojáka; brali tedy napořád, ať byl jakýkoliv. Každý třásl se jako osika, když na něho řada přišla, ale subordinace je přísná metla, chtěj neb nechtěj musíš jít a život nasadit.

Za nějaký čas přišlo také na Bohumila, jednoho ze šesti synů slouhových. Byl to švarný veselý jonák, jehož každý, kdo ho znal, od srdce miloval. Kdyby ho byl král proti nepříteli poslal, nebyl by se strachoval, ale stráž vedla k hanebné smrti; žádal tedy, aby směl jíti k rodičům, že se s nimi rozloučí. Na cestě se mu to v hlavě rozešlo a on si pomyslí: Pročpak bych já se pro nic a za nic bůhvíjaké

potvoře roztrhat nechal? Lépe bude, když prchnu. Po pomysliv uhnul se hned z cesty a zaměřil do širého pole. Již uběhl hezký kus, tu vidí pod stromem sedět shrbeného starečka, který měl hlavu šedivou a dlouhé vousy, jako mléko bílé.

„Prosím vás, vojáčku, pomozte mi na nohy,“ promluvil k okolojdoucímu Bohumilu.

„I s radostí,“ odpověděl on, „a chcete-li, také vás doprovodím, totiž nejdete-li do města.“

„Do města byste tedy se mnou nešel?“

„Pánbůh chraň, tam se nechci tak brzy vrátit.“

„Neřekl byste mi proč?“

„I co bych neřekl, vždyť mě snad neprozradíte.“ Tu začal Bohumil

starečkovi celou historii o nešťastných vojácích vypravovat, dokládaje, že se dal na útěk, aby tak ohavné smrti ušel.

„Poslechni trochu, já ti něco poradím,“ řekl starec, když Bohumil dokončil. „To strašidlo, co vojáky trhá, je zemřelá princezna Lidumila, která za vinu otcovu trpí. Král se protivil božímu řízení a žádal dítě z vůle čerta, ubohá je nyní zlým duchem posedlá a čeká na vysvobození. Jestli rady mé uposlechneš, vysvobodíš princeznu a budeš šťastný.“

„Poslechnu, dědečku, poslechnu; beztoho mě to mrzí, že jsem jako nějaký špatný člověk od vojska utekl.“

„Vrat' se tedy zpátky, a když bude čas, jdi jen s chutí na stráž. Až přijdeš do hrobky, pokrop se svěcenou vodou, udělej ručnicí kolo a zůstaň v něm

státi. Ať se děje co chce, na nic nedbej a z kola nevykročuj; bát se však nesmíš, sice bude s tebou zle. Zejtra mně přijď povědět, jak jsi pořídil.“

Bohumil poděkoval starci a vrátil se do města. Kamarádi mysleli, že bude smuten, ale on se smál a zpíval, a když se blížila jedenáctá hodina, vzal ručnici a vesele do kostela kráčel. „Pánbůh ti dej dobrou noc přečkat, kdybychom se více neviděli,“ pravili druhové, kteří ho vyprovázeli.

„I já doufám,“ skočil jim Bohumil do řeči, „že se shledáme, dám si lepší pozor nežli ti druzí, a uvidíte, že to vypátrám.“ Nato se s nimi rozloučil a kráčel tmavým kostelem do osvětlené hrobky královské. Tu vzal jeden ze čtyřadvaceti svícňů, na kterých svíčky kolem rakve hořely, a svítil si do všech

koutů, jestli kde co uhlídá; ale nikde nic. I postavil se tedy doprostřed hrobky, udělal ručnicí kolo, do něhož vstoupil, potom přitiskl zbraň k sobě a očekával, co se bude dít. Když mu začalo být ouzko, předříkal si slova starcova, a bylo po strachu. Jedenáctá dobila; tu se otevře zlaté víko u rakve princezniny a ona celá černá z ní vyskočí a jako zlá saň začne po hrobce lítat. Ráda by se byla do vojáka pustila, ale kolo překročit nesměla; v zuřivosti tedy začala víka z rakví odhazovat a zpráchnivělé umrlce v nich trhat, až všecko praštělo. Tak se vztekala až do dvanácté hodiny, potom skočila zase do své postele, víko se zavřelo a bylo ticho. Ač to všecko Bohumil dosti zmužile přestál, přece byl rád, když kroky přicházející stráže zaslechl.

Vojáci se nemálo podivili a zaradovali, vidouce kamaráda živého a zdravého; ptali se ihned, jak se mu vedlo a co viděl.

„Co jsem viděl, to jsem viděl, vám to nepovím,“ odpověděl Bohumil, neboť mu starec byl přikázal, aby o tom s nikým nemluvil.

Ráno se to ohlásilo, a král si dal Bohumila předvolat, ptaje se ho, co se mu v noci přihodilo?

„Milostivý králi,“ odpověděl Bohumil, „já vám to povědět nemohu, a také si toho ani nežádejte.“

Když viděl král, že je marné všechno dotírání, žádal Bohumila, aby šel ještě jednu noc do hrobky na stráž, že ho za to bohatě odmění. Bohumil to králi přislíbil. Odpoledne šel za město k starečkovi.

„Nu jak se ti vedlo? Dobře-lis pochodil?“ ptal se ho starec, který zase pod tím samým stromem seděl.

„I dobře; a mnohokráte vám za vaši radu děkuji,“ řekl Bohumil a vypravoval, jak se všechno bylo událo.

„Dobře tedy,“ řekl starec. „Jdi dnes zase na stráž a udělej ve všem tak jako včera; uhlídáš snad ještě horší věci, ale jen se neboj a zejtra mne opět navštív.“

Bohumil poděkoval starci a šel domů. Když se přiblížila jedenáctá hodina, vzal ručnici a chutě do hrobky pospíchal. Jako předešlou noc udělal kolo, postavil se do něho a očekával, co se bude horšího dít. Jakmile jedenáctá odbila, otevře se víko, černá princezna vyskočí a jakoby na znamení vyvalují se ze všech koutů

ukrutné potvory s ohnivýma očima, bezedné tlamy na Bohumila rozvírajíce. Hnusní netopýři a sovy lítají mu okolo hlavy a princezna burácí po hrobce, sem a tam skáče, mrtvoly trhá a na Bohumila se šklebí. Neohroženě o zbraň opřen stál tento na stráži a díval se na ty vyvrhele pekla; tu bila dvanáctá a všechno zmizelo.

Ráno se zase král vyptával, co Bohumil v hrobce viděl, ale on mlčel a ani slovem se neprozradil.

Odpoledne šel zase k starci a všechno mu vypravoval.

„Ještě jednu noc a princezna bude od zlého ducha vysvobozena,“ řekl mu starec; „ale chceš-li, bych ti i po třetí poradil, musíš mi dát polovici od všeho, co odměnou dostaneš.“

„Dám, starečku, jen mi ještě po třetí poraďte, co mám dělat.“

„Jdi tedy opět do hrobky na stráž, a až princezna z rakve vyskočí, pospěš a lehni do ní a nad hlavou udělej kolo. Až se bude půlnoc blížit, bude tě princezna vyhánět, prosit a připovídat, bys ji do rakve pustil, ale to nedělej, sice bude s tebou zle. Co se dále stane, uhlídáš.“

Bohumil přislíbil, že všechno tak udělá, jak mu stareček poradil, a rozžehnav se s ním, pospíšil do města.

Jak jedenáctá bila, stál již Bohumil na svém místě, a když princezna z rakve vyskočila, hbitě se přitočil a do prázdné rakve lehl, udělav nad hlavou ručnicí kolo. Opět se začalo divných potvor okolo rakve točit, ale přes kolo nesmělo nic překročit; princezna řádila

hůře než kdy jindy, potom ale začala Bohumila vyhánět; když však viděla, že se ani nehýbá, zuřila divoce a šat na sobě trhala. Potom zase klekla a tak úpěnlivě prosila pro všecko na světě, by ji do rakve pustil, dokud hodina neuprchne; ale on dělal jako by neslyšel. Vidouc, že i to nepomáhá, začala mu příslibovat, že mu dá zlata a stříbra tolik, že si bude moci třeba celé království koupit. Avšak i na to Bohumil neodpovídal. Tu se najednou začne hrobka třást, všech čtyryadvacet svíček zhasne a ze všech koutů vyšlehují modré plameny. Rakve se otvírají, kostlivci z nich vstávají a do kruhu kolem rakve se staví. Ruku v ruce začali nyní divoce tancovat a holé dásně na Bohu ceniti. Studený pot mu na čele vyvstal, když tu hroznou

společnost spatřil; ale pomysliv na svůj úkol, odevzdal se do vůle boží, zavřel oči a ležel, jak by sám mrtev byl. Najednou se zase všecko otřese, půlnoc bije, a když Bohumil oči otevře, vidí všecko ve svém pořádku, jen vedle rakve klečí, vroucně se modlíc, princezna Lidumila, tak krásná, ba ještě krásnější, než kdy dříve byla.

Dlouho se Bohumil se zalíbením na ni díval a ještě déle byl by v rakvi ležet zůstal a oči s modlící se princezny nespustil, kdyby kroky přicházející stráže nebyl zaslechl. Tiše tedy vstal, a Lidumila oči pozvednouc, přistoupila k němu a pravila svým lahodným hlasem: „Jak se ti odměním, zmužilý vysvoboditeli, žes mne pekelných pout zprostil?“

Bohumil pojal mlčky ruku její, vtiskl

vroucí políbení do růžových důlků. Vtom ale slyšeli zdaleka hluk, a uděšená princezna plna strachu přivinula se těsně k svému vysvoboditeli. Vojáci, co Bohumila vystřídat přicházeli, nakukovali dříve škulinou ve dveřích, zdali radno do hrobky vejíti; tu zahlídli Lidumilu světlem ozářenou. I myslii nejináče, nežli že to anděl, a protož se obrátili a jeden přes druhého z kostela utíkali; to byl ten hluk, jehož se princezna ulekla. Když přiběhli domů, hned důstojníkům oznámili, že Bohumil v hrobce s andělem mluví; odtud doneslo se to králi, který hned s nimi do kostela pospíšil, by se o pravdě přesvědčil. Jak kostel otevřeli, spatřil král Bohumila klečeti u oltáře se svou dcerou Lidumilou. Ještě si

nedůvěřoval, je-li to vskutku ona, anebo jen duch její; teprv když se Lidunka obrátila a s radostným vykřiknutím do náručí otcova se vrhla, přitiskl ji pevně k srdci a plakal. Královna právě vstávala, když se král s dcerou a Bohumilem do hradu vrátil.

Jak nevýslovná musela být radost matčina, když oplakávanou dceru na živě a v úplné kráse opět spatřila! Nyní teprv vypravovala Lidumila, co trpěla a jak ji Bohumil, vysvobodil. I děkovali mu rodiče, a král vyjda z pokoje, přinesl mu plný měšec dukátů.

„Ne, milostivý králi,“ odpověděl Bohumil a peníze stranou položil, „co jsem učinil, nestalo se kvůli odměně, a protož peníze přijmouti nemohu.“

Tu vzala Lidumila krále za ruku a řekla: „Milý otče, on mne vysvobodil;

já ho miluji tak jako on mne, a protož jej nejvíce odměníš, když ho za syna přijmeš.“ Král se chvilku zamyslí, ale když i královna prosebně k němu vzhlížela, dal se obměkčit a svolil k blahému sňatku. Bohumil byl jako ve snu a sám tomu ani uvěřit nemohl, že má být manželem krásné Lidumily.

Král chtěl, by se svatba hned slavila a pak aby Bohumil království přijal. Ale ženich se bál, že by tak těžkému umění nerozuměl, a proto krále prosil, aby ho dal dříve ve všem vyučit, co by mu jakožto panovníku třeba bylo věděti. Král svolil a od té chvíle bylo Bohumila všude plno. V krátkém čase poznal všechny potřeby lidu svého a vyzkoumal všechny prostředky, jak by se jim vyhovět dalo, takže brzy více věděl než sám král. Potom slavila se

svatba a po ní byl Bohumil za krále korunován. Při svatbě nezapomněl mladý král na své rodiče a bratry, ale usadil slouhu vedle krále. Ovšem že nemusel více stádo vyhánět, avšak krom pohodlného výminku v královském zámku nedostal žádného bohatství od syna ani titule a zůstal starým Vojtou jako dříve. Bratrům dal každému jeden statek; a byli z nich hodní sedláci, kteří nezáviděli bratru korunu zlatou sice, ale také obtížnou.

Již byl Bohumil nějaký čas se svou drahou Lidumilou a oba se vždy více a více milovali, proto ale nevěřte, že pro samou rozkoš na starce zapomněl, jemuž své štěstí děkoval. Častokráte myslel na něj a ledakde již po něm pátral, ale po starci nebylo nikde památky.

Jedenkrát se vyjede král Bohumil se svou chotí z města na procházku, tu se najednou u mostu koně zastaví a živou mocí dále klusat nechtějí. I křičí král na kočího, aby se podíval, co se stalo a jim překáží. Kočí ale odpoví, že sedí vedle brány starý dědeček a krom toho že jiného nic nevidí. Tu sleze král sám s vozu, a když zahlídne starce, pozná ihned svého rádce. S radostí jde k němu a praví: „Ale řekněte mi pak, kde jste tak dlouhý čas chodil, já se všude po vás poptával, ale nikdo mi zprávu dát nemohl?“

„Když jsi se poptával, tedy jsi na svůj slib nezapomněl?“

„A jakž bych mohl zapomenouti? Ode všeho, co jsem dostal, náleží polovice tobě, pojd' jen honem se mnou, abych tě choti své ukázat

mohl!“

„Právě o ni se jedná; víš-li pak, brachu, že je právem jen polovic tvá!“

Zaražen zůstal Bohumil státi, jako by mu krev byla v těle vystydla. Na to si nebyl vzpomněl.

„Abych viděl, že ve všem a vždy slovu dostojíš a spravedlivě jednati budeš, tedy mi dej první důkaz. Vezmi svůj meč, přetni ženu v půli a se mnou se rozděl.“

Bohumilem to trhlo a třesoucím hlasem pravil: „Nežádej ode mne takového ukrutenství, raději ti dám celé království.“

„Já nechci celé,“ odpověděl tvrdšíjý starc; „já chci jen půl království a půl ženy; a to smím spravedlivě žádati. Chceš-li i ty spravedlivě jednat, tedy se nezdráhej a

obětuj, co ti je nejdražší, abys uznal, jakého hříchu se dopouští král, když dané slovo zruší.“

I zmužil se Bohumil, aby dokázal, že i otrhanému žebráku v slibu dostojí, a přikročiv ke kočáru, vyjevil drahé manželce těžký svůj závazek. Lidumila byla takového muže hodna; aby mu srdce neztížila, vyskočila bez dalších slov z kočáru a k s(arci přistoupila. I myslil král, že mu samému tak krásného stvoření líto bude, ale ten stál jako ze skály. Posledně se manželé obejmuli, král vytáhl meč, rozpřáhl se a –

„Nesekej!“ zakřikl ho starec, „byla to jen zkouška, zdali spravedlivě panovati budeš a věčně slovu dostojíš. Nyní vidím, že jsem se v tobě nezmýlil; zůstaň do své smrti tak a

nebe ti požehná.“ Než se král a královna vzpamatovali, zmizel jim starce s očí; nikdy ale s myslí.

Bohumil panoval až do smrti spravedlivě a vlídně, a lid měl zlaté časy.

Neohroženy Mikeš

Mikeš byl syn kovářův. Když mu bylo osmnáct let, teprv ho matka odstavila a otec ho začal učit řemeslo. Jak dostal za vyučenou, tu déle doma zůstatí nechtěl a řekl otci: „Táto, dejte mi železa, já si udělám na cestu hůl.“

Táta mu dal pětadvacet liber železa na hůl.

„Ale táto,“ řekl Mikeš, „copak bych dělal s takovou třtinou, dejte mi alespoň sedm centů železa.“

„I pro pána krále, vždyť takový sochor ani neunesesh?“

„Uvidíte, jak se budu ohánět,“ odpověděl silný Mikeš, a když si hůl ukoval, dokázal tátovi, že pravdu mluvil.

Táta dal peníze, máma mu upekla

výražkových koláčů a Mikeš se s tím vydal na cestu.

Jednoho dne přijde ke mlýnu a vidí, jak mládek okřesaný mlýnský kámen na rameně do mlejnice nese, i myslí si, to je silný chlapík, kdyby chtěl jít se mnou, měl bych radost; i počkal, až mládek opět ven vyšel. Začal ho hned přemlouvát, aby s ním šel do světa; ten, nenechav se dlouho pobízet, vypověděl službu a šel. V lese dohonili vandrovního. „Kam jdeš?“ ptal se ho Mikeš.

„Do světa na zkušenou.“

„Jakého řemesla?“

„Truhlář.“

„Máš-li pak sílu?“

„To věřím,“ pravil truhlář, a uchopiv jedli, i s kořenem ji vytrhl.

„Tys chlapík,“ řekl Mikeš. „Jakpak se

jmenuješ?“ „Bobeš.“

„Nechtěl bys jít s námi, Bobši? Co utratíme, zaplatím já, dokud peníze stačí, až vylítají, postaráme se o jiné!“

„A co jste vy zač?“ ptal se Bobeš.

„Já jsem kovář a jmenuji se Mikeš, a tuhle můj kamarád je mlynářský a jmenuje se Kuba, oba jsme silni jako ty, ne-li silnější.“

„Půjdu tedy s vámi,“ řekl Bobeš a podal novým kamarádům ruku.

Chodili světem, dobře jedli, pili a na pány si hráli. Což divu tedy, že přišel Mikeš kapse na dno?

„Hoši!“ řekl jednoho dne, když přicházeli blíže velkého města, „mám už jenom tři rýnské, ale verv to nešť, když prasklo oko, ať praskne zub, půjdem do města a dáme si za ně dobrou večeri ustrojit, snad se potom

Pánbůh o nás dále postará.“

Hoši mu přisvědčili a vesele k městu kráčeli. „Pane hospodský, žbán vína každému a dobrou večeři, ale hezky zhurta, máme hlad.“ Tak si poroučeli, přijdouce do hospody, jako by měli plné kapsy peněz. Hospodský snášel, kde co bylo, a hoši pili a jedli, co hrdlo ráčilo.

„A co tu máte nového, pane hospodský?“ ptal se Mikeš, který se rád o všem dověděl.

„Dobrého nemnoho, vzácní pánové. Neslyšeli jste nikde o našem králi a jeho nešťastných dcerách?“

„Ani slova! My přicházíme z dalekých krajin.“

„Tedy vám musím o tom povědět. – Náš král měl tři krásné dcery, vždy o rok starší jednu nežli druhou. Když

bylo nejstarší osmnáct let, ztratila se ze zámku, a nikdo nevěděl kam. Tu bylo nářku a bědování a rodiče hořem div se neutrápili; ale považte, co se dále stalo. Za rok nato bylo mladší princezně osmnáct let a ten samý den se také ona ztratila, a nikdo ji více nespatriil. Od té chvíle stály stráže na všech koncích zámku a nejmladší princezna se ani z pokoje hnouti nesměla. Však nastojte! Tuty dni, když se i ta osmnáctého roku dočkala, byla večer hostina, a do rána byla třetí princezna ta tam. Král přislíbil, kdo by vypátral, kam se dcery jeho poděly, a živé mu je přivedl, že jednu z nich za ženu dostane a k tomu půl království.“

„Hoši,“ pravil Mikeš, když hospodský dokončil, „neřekl jsem na cestě, že se o nás Pánbůh postará, tu to

máte.“ „Jakpak se postaral?“ ptal se Kuba.

„Tobě aby všecko na opálku vyložil; já myslím, dá-li nám král na cestu dost peněz, že půjdem princezny hledat.“

„Totě jen o slovo, ale kam?“ prohodil Bobeš.

„Inu půjdem, kam nás oči povedou,“ zasmál se Mikeš, „když obejdem celý svět, přece je někde najdem, a kdybychom se pro ně do pekla odvážit měli. Jen jděte, pane hospodský, dejte nás u krále ohlásit a řekněte, že chceme princezny hledat, dá-li nám na cestu dost peněz.“ Tak poručil Mikeš a hospodský s radostí ku králi pospíchal. Za malou chvíli přiběhl sloužící clo hospody s poselstvím, aby ti tři vandrovníci do zámku přišli. Sebrali se tedy a šli. Král se jich na

všecko vyptal a pak poručil, by se jim dalo peněz, mnoho-li žádat budou. Hoši králi poděkovali a bez meškání na cestu se vydali.

Mnoho neděl už chodili, když přišli jednoho dne do lesa, z něhož nevěděli kudy kam. „To nejde, hoši!“ pravil Mikeš, jakožto hlava silné trojice, „což budeme pořád do kolečka chodit, a konce zpropadeného lesa přece nedojdem. Zde zastrčím hůl a každý z nás půjde na jednu stranu, až se bud na konec lesa, aneb k nějakému stavení dostane. Kdo nejdříve něco najde, ten ať se vrátí zpátky k té holi a na píš'alu, co zde visí, ať zapíská; tak se opět shledáme.“

Hoši s tím byli spokojeni a každý odešel na jednu stranu. Netrvalo to dlouho a Bobeš zapískl.

„Nu, cos našel?“ ptal se Mikeš, když se sešli.

„Jen pojdte za mnou, našel jsem večeri přichystanou, jako pro knížata.“

„Mně se všechno zdá, Kubo, že nás má Bobeš za blázny,“ řekl Mikeš a oba jaksi nedůvěřivě za milým Bobšem kráčeli. Ale Bobeš je neměl za blázny. Když kus cesty ušli, spatřili jeskyni. Vsedše do ní viděli na stolku dobrou večeri, tři žbány vína a pro tři ustlané lože. To se hochům líbilo, sedli za stůl, jedli a pili. Když se našupali, začali se po jeskyni ohlížet; ale že se již stmívalo a oni světla neměli, neviděli, zdali ještě nějaké dveře ze sluje vedou aneb ne. Umdleni jsouce, nechali tedy všeho hledání a chtěli si každý na jedno lože ulehnout; tu řekl Mikeš: „Poslechněte, hoši, mně se všechno zdá, že to zde

loupežnická díra; přijde-li rota domů a večeri nenajde, bude s námi zle. Já se sice ani třiceti chlapů nebojím, ale opatrnosti nikdy nezbývá; proto bych myslel, abychom si neulehli jako doma na pec, ale jeden aby se postavil na stráž. Dnes ať hlídá Bobeš.“

„Tys po čertu chytrý, pročpak sám hlídat nechceš?“

„Mlč jen a hlídej, vždyt' na mne také dojde!“

Bobeš svolil, a druzí dva šli spat. Ale brzy se mu začaly oči svírat a těžká hlava na prsa sklesla. Tu mu dal někdo takovou facku, až se mu v očích zajiskřilo, a když vyskočil, spatřil před sebou mužíka, který mu ledva po kolena dosahoval. Černé vousy mu visely až na prsa a na těle měl červený pláštíček. Bobeš se chtěl do mužíka

pustit, ale jak se s černým palčivým okem jeho setkal, nemohl ani slova ze sebe vyrazit a studený pot mu ouzkostí na čele vyvstával. Chvilku hleděl mužík na Bobše, potom se obrátil, šel k spícím, hůně s nich odhodil a odešel pryč. Ráno, když se kamarádi probudili, začali se s Bobšem hádat, proč je odkryl; ale ten zapíral, říka, že o ničem neví, a nepřiznal se, kdo u něho v noci byl, aby se mu Mikeš vysmát nemohl.

„Jestlipak nám zase někdo snídání přinese?“ prohodil Kuba.

„To je pravda,“ řekl Mikeš, „Kubíčkoví se vždy jen o zaslíbené zemi zdá, kde pečení holubi do huby lítají; ale kdo se nepříčiní, ten nemá, říkával můj táta, proto bych myslel, abychom nezůstali lenivě sedět, ale

dále po sluji se podívali.“

Hledali tedy a našli v jednom koutě dvěře; které násilím otevřeli. Byla to druhá jeskyně, ale menší. Uprostřed byl krb a na něm stály kotlíky, mísy a jiné kuchyňské nářadí; o potravě nebylo však ani památky.

„Vidíte, hoši,“ dí Mikeš, „povídal jsem vám, že se tady loupežnická spřež zdržuje anebo zdržovala. Snad ji někdo od dobré večere, kterou jsme včera našli, náhle zaplašil. Ať je tomu jak chce, teď jsme my zde páni a hospodáři. Nejdříve půjdeme na lov; jeden musí ale zůstat doma, aby udělal oheň a všecko přichystal. Bobši, tys dnes v noci málo spal, zůstaň tedy zde, a když to všecko připravíš, můžeš si dřímnout.“

„I mně se nechce ani trochu spát, ať

tady Kuba zůstane.“

„Snad se nebojíš, Bobši? Kdybych to věděl, do smrti bych se tě odřekl.“

Bobeš se zastyděl, mlčel a zůstal doma. Mikeš a Kuba šli na lov. Když vycházeli ze sluje, spatřil Mikeš před sebou na zemi list popsaného pergamenu. Stálo na něm, že kdo ty slova nad umrlcem přečte, v okamžení ho vzkřísí. Mikeš strčil ten list do kapsy a oba šli dále.

Zatím si přinesl Bobeš vody, umyl všecko nádobí a rozdělal oheň. Tu vidí před sebou mužíka v červeném pláštíčku.

“Copak budeš dobrého vařit?” ptal se mužík Bobše. „Já sám nevím, až co kamarádi přinesou.“

„Nečekej na ně, koukni do komína, co tam uzeného masa visí; vylez jen

nahoru, vezmi si kus plece a uvař ji.“

„Ale jakpak vylezu tak vysoko?“ ptal se Bobeš, který trochu okřál, co mužíka tak přívětivě mluvit slyšel.

„Tuhle máš žebřík, přistav si ho ke komínu a já ho zadržím.“

Bobeš si dal říci, přistavil žebřík a lezl nahoru. Když byl na posledních příčkách a již po mase sáhal, tuť mužík náhle žebřík podtrhl, a Bobeš spadl dolů a zabil se.

„Proklatý nedbalec!“ rozkřikl se Mikeš, když vejda do sluje, oheň vyhaslý a Bobše za krbem ležeti viděl. „Tu si pochrapuje a večeri nechá vystydnout. – Bobši, vstávej!“ Ale Bobeš nevstával, ač ním třásli jako řešetem.

„Snad není mrtev?“ prohodil Kuba, když ho již dlouho nadarmo budili.

„Je-li mrtev, brzy mu pomohu,“ řekl Mikeš, a vytáhna z kapsy pergamen, dal se do čtení. V polovici začal se Bobeš pamatovat, a než byl Mikeš s listem u konce, stál již na nohou.

„Co se ti stalo?“ ptali se ho kamarádi.

„I přišly na mne mdloby,“ odpověděl Bobeš, který se za to styděl, že se mužíkovi svésti dal. Druzí tomu uvěřili a bez další rozprávky uchystali večeři, najedli se a šli spat.

Když ráno vstali, měli přikryvadla daleko odhozená, i nevěděli, co se stalo, a s podivením hleděl jeden na druhého. Bobeš jim to mohl vysvětlit, ale on si myslel: Když já zkusil, zkuste také, a mlčel. Druhý den hlídal Kuba. Když rozdělal oheň a vodu přistavil, spatřil před sebou nepovědomého

mužíka v červeném plášťíku.

„Kde jsi se tu vzal? Co tu hledáš?“
ptal se Kuba poněkud zaraženě.

„Jdu se podívat, co vaříš dobrého k obědu,“ a upřel dvě černé oči na Kubu.

„Nevím! – Až co kamarádi přinesou.“

„Aj, což budeš na ně čekat; tamhle visí maso, vylez nahoru, vezmi a uvař.“

„To je na mne vysoko!“

„Tu máš žebřík, já ti ho dole zadržím.“

Kuba šel také na lep! Když byl nahoře, mužík náhle podrazil žebřík, Kuba slítl a zabil se.

„Tot' jste jako vrtohlavé ovce,“ řekl Mikeš, když se z lovu vrátil a Kubu mrtvého spatřil. Křísili ho, ale Kuba dříve nevstal, až nad ním Mikeš četl.

Boje se posměchu Mikšova, vymluvil se též na mdlobu.

Třetí ráno došlo na Mikše. Když odcházeli, chtěl Kuba, aby mu dal Mikeš pergamen, jímž by mu v čas nebezpečenství pomoci mohl.

„Nebojte se, já nejsem tak slabého ducha jako vy,“ odpověděl Mikeš a chutě se práce chápal.

Když rozdělával oheň, přišel opět mužík v červeném plášti, ale Mikeš se ho pranic nelekl, a hned si pomyslí, proč asi kamarádi omdleli.

„Co tu chceš, malý krtku?“ obořil se zostra na pídimužíka.

„I já se jdu jen podívat, co vaříš dobrého k obědu!“ „A co ti do toho?“

„Protože čekáš na kamarády, co ti přinesou, a nevidíš, že v komíně uzené maso visí.“

„Aha, však já ti rozumím, ty malé škyrňátko; jestli se v tu chvíli odtud neodklidíš, pověsím tě za vousy a nechám tě v komíně udit, abys lidí více nepodváděl.“ Mužíček se ale k tomu neměl a na Mikše se obořil.

„I hleďme krňasa, snad by se nechtěl do mne pustit. Počkej, krtku, uhlídáš, zač toho loket!“

A vyskočiv ze zákrbí, popadl mužíka za vousy, tak nerázně jím o zeď smýkl, že mu celá brada v ruce zůstala. V tom okamžení proměnil se mužík v ošklivou babu a Mikšovi zahroziv ze sluje zmizel.

„Pro mne se můžeš proměnit třeba v Antichrista, já se tě přece nebojím,“ řekl Mikeš a strčil vousy do kapsy.

Když přišli kamarádi domů, velmi se divili, že je Mikeš naživě. Ale ten se

do nich pustil. „Vy falešníci, vy baby! Proč jste neotevřeli huby? – Máte proto silné hnáty, abyste si je nechali od takového cvrčka rozdrtit? – Věru, s chutí bych vás zde nechal a sám do světa odešel.“

„To nedělej, bratře, a nezlob se. My za to nemůžeme. Jak se na nás ten zpropadený kluk podíval, nebylo jinak, než jako by nám byl udělal. My ho museli bezděky poslouchat. Ale pročpak jsi ho nezabil?“

„A nač bych ho byl zabil? Já mu dal jen na pamětnou, aby budoucně se mnou žerty netropil. – Znáte je?“ tázal se kamarádů, ukazuje na vousy, které jednou rukou držel a druhou srovnával a hladil. Vtom se před ním zjeví baba a snažně prosí, by vousy nehladil, že jí to nesmírné bolesti

působí. Chytrý Mikeš ale umínil si, že toho k svému prospěchu použije. „Něco za něco, nic za nic,“ řekl babě, „pamatuj si to, babice, nechceš-li, abych tě trápil, musíš mi udělat, co budu chtít.“

„Co v mé moci, všecko ti udělám.“

„Předně a nejprve musíš nám při večeři posloužit a potom ti povím, co dále od tebe žádám.“

Hoši zasedli ke stolu a baba jim posluhovala. Když se najedli, řekl Mikeš: „Takové čarodějnice, jako jsi ty, vědí beztoho, co se v celém světě děje. Ty budeš tedy nepochybně vědět, kam se poděly dcery krále, jenž nad sousední zemí panuje.“

„To nevím, zlatý panáčku!“

„Však ty povíš,“ řekl Mikeš a sáhal do kapsy pro vousy. „Ach netrap

mne,“ prosila baba, pozorujíc hnutí jeho.

„Dcery sousedního krále unesl jeden drak a ukryl je zde pod tou slují.“

„A jak se k nim možná dostat?“

„Pojďte, já vám cestu ukážu,“ řekla baba a kráčela dveřmi ven.

Kuba a Bobeš zůstali pozadu. – Za dveřmi byla ukrutná díra a tou vedla cesta dolů.

„Copak myslíš, ty babo jedu, že umím do děr lézt jako sysel? Zaopatř mi provaz, abych se po něm spustit mohl.“

Baba vlezla do díry a v okamžení byla zpátky s provazem.

„Pojďte, vy velbloudi,“ křikl nyní Mikeš na hochy, „když se k ničemu jinému nehodíte, tak mi aspoň podržte provaz, bych se po něm dolů svezl.“

Aby se ale lépe přesvědčil, jestli děrou, v které bylo tma jako v pytli, na pevnou půdu přijde, hodil svou hůl napřed, a teprv když ji slyšel dopadnout, pustil se dolů, přikázav prve kamarádům, až zatáhne provazem, aby ho nahoru vytáhli. Potom se chytil provazu a chutě se až na dno sesoukal; ale jak se podivil, když kolem dokola viděl všude světlo a spatřil krásnou zahradu, v níž skvostný zámek stál. I ptal se baby, kdo v tom zámku přebývá?

„Tam jsou ty dvě dcery královské,“ odpověděla baba; „jen škoda, že se k nim dříve nedostaneš, dokud nezabiješ dva lvy a dvě saně, které u vrat hlídají.“

„O to nebude tak zle!“

„Nemysli si to, holečku, že je to

lehká práce, dokud je neoslepíš, také jim ani holí neuškodíš. Zde máš ale svíčku, jdi a dej pozor, ať ti nezhasne, až přijdeš k samým zvířatům, řekni: „Hoř, světýlko, hoř, zlé oči umoř!“ Oni oslepnou a pak je teprv budeš moci tvou holí zabít. Potom vyved princezny, ale hezky zticha, neboť nedaleko odtud spí drak; kdyby tě uslyšel, bylo by veta po nás.“

Mikuláš vzal „od baby svíčku a šel. Přijda až k samému zámku, kde dva lvi a dvě ukrutné saně ležely, jimž z očí oheň šlehal, řekl: „Hoř, světýlko, hoř, zlé oči umoř!“ a v okamžení zavřely se oči krvežíznivých hlídačů a on je sedmicentovou holí ubil. Bez překážky šel nyní dovnitř zámku. Všecky pokoje byly skvostné, ale v tom nejskvostnějším seděly na hedvábné

lenošce dvě dívky a držely se okolo krku, jako když se růže k růži sklání. Vidouce vcházeti do pokoje člověka tak hezkého, nemyslíly jináče, než že to dobrý duch, a padly na kolena.

„I nedělejte takových okolků se mnou,“ řekl tiše Mikeš, „a pojdte rychle, ale zticha za mnou, ať odtud vyvážnem.“ Ty slova zněly dívkám jako nejsladší hudba, a bez dalšího ptání kráčely za svým vysvoboditelem. Když přišly k provazu, řekl jim Mikeš: „Teď polezete jedna za druhou nahoru, já zůstanu naposled; nahoře jsou moji kamarádi, nebojte se jich, až k vám přijdu, utečeme všickni k vašim rodičům.“ Tu zaškubnul provazem, první panna se ho chytila a hoši ji vytáhli; tak to šlo i s druhou; ale když se chtěl Mikeš

provazu chytit, vezme ho baba za ruku a praví: „Půjdeš-li nahoru, bude to tvá smrt; tvoji kamarádi chtějí tě s výšky pustit, abys hlavu srazil; jestli mně nevěříš, uvaž na provaz hůl a přesvědčíš se hned, že jsem pravdu mluvila.“

Mikeš uposlechna rady té, přivázal hůl na provaz, která, když již skoro na kraj došla, najednou s ukrutným bouchnutím dolů na kamení padla. Mikeš viděl, že stará nelhala a že by si byl kosti rozdrtil, kdyby se byl dal od podvodných kamarádů nahoru vytáhnout. Více než ztráta svobody mrzelo ho zpronevěření druhů, kterýmž tolik dobrého udělal a ke všemu tomu ještě dvě tak hezké děvčátka k života rozkoši vysvobodil. „Jestli se k vám ještě jednou dostanu,

vy falešníci, odměním se vám mincí, za niž by se ani sám ďábel nepoděkoval.“ Tak křikl a hroze pěstí nahoru zlosti své ulehčoval; pak si ale vzpomněl na babu a zhurta se na ni obořil: „Pověz mi nyní, jak se odtud dostanu?“

„Odtud není vykoupení, jestli také mne vysvobodit nechceš. Já jsem nejmladší sestra dvou dívek, jimž jsi nedávno odtud pomohl.“

„A proč jsi dříve nic neřekla?“

„Protože jsem nesměla. Mne a moje sestry zaklel jeden čaroděj; pro velikou však nenávist udělal ze mne ošklivého mužíka, dokud by se někdo nenašel, kdo by mi vousy vytrhl. Tomu pak že mohu být nápomocna k vysvobození sester; já zde ale musím zůstat v podobě staré baby, dokud by onen

člověk draka, co tamhle spí, v moři neutopil. To by se bylo nikdy nevyplnilo, kdybys nyní náhodou zde zůstatí nemusel. Smiluj se tedy nade mnou a vysvobod' také mne!"

„Ale jakpak mohu takového draka v moři utopit?“

„Já ti povím; jdi do zámku, tam najdeš blíže dveří sud masa, ten si pověš na ramena, vezmi hůl a svíčku do ruky, pak se schovej a čekej. Až drak vyleze, přitoch se k němu a skoč mu na hřbet; on se s tebou vznese do povětří a bude řvát, ty mu dej ze sudu kus masa, aby se utišil, a to dělej tak dlouho, až uhlídáš zdáli moře. Když budete již nad ním, řekni, že ti upadlo žrádlo dolů, vytáhni svíčku a říkej známá slova; drak slítne dolů, ty ho udeř do hlavy, aby omráčen v moři se

utopil. Jak zahyne, nabudu já zas předešlé podoby a všechny poklady, co zdě v zámku schovány jsou, budou moje, neboť čaroděj již žádné moci ke mně míti nebude. Abys mne poznal, až se vrátíš, vezmi tento prsten, přelom ho ve dvě půlky, jednu nech u sebe a druhou dej mně. Jen kdo mi onu půlku přinese, tomu budu věřit. – Nyní jdi a dělej, jak jsem ti řekla.“

Mikeš vzal půl prstenu, rozžehnav se s babičkou, šel do zámku pro sud, který si na záda přivázal. Do jedné ruky vzal hůl, do druhé svíčku a tak očekával za sloupem příchod draka. – Netrvalo to dlouho a drak se připlazil s ukrutným chřestem a řvaním, a jak se přibližoval k sloupu, vyskočil Mikeš a sedl mu na hřbet. Tu se počal vzpouzet, a když se jezdec shodit

nedal, vznesl se s ním do povětří. Mikeš mu dal kus masa a tak ho neustále krmil, až byl sud již skoro prázdný. Vtom spatřil Mikeš pod sebou moře a prázdný sud do něho pustil. Odříkáváje slova: „Hoř, světýlko, hoř, zlé oči umoř!“ pobízel draka, aby se dolů spustil, že mu žrádlo tam spadlo. Hltavý, čarovným světlem oslepený drak letěl do vody a Mikeš ho těžkou holí tak nerázně do hlavy udeřil, až omráčen utonul. V tu chvíli stála tu loďka, Mikeš do ní skočil a ku břehu připloul. Jak stoupil na zem, zmizela loďka a on kráčel tou cestou, kudy s ním drak letěl. Šel městem, lesem, přes pole a hory, ale sluj a zámek více nenašel.

Nechme ho chodit a podívejme se, jak Kuba a Bobeš s princeznama

nakládali. Když vytáhli první, hned se jí na všecko vyptávali, a co zatím druhou vyťahovali, umluvili se, jak Mikše zabijou a princeznám že smrtí zahrozí, jestli neřeknou rodičům, že oni jsou jejich vysvoboditeli. Jak řekli, tak udělali; že to ale Mikeš tak chytře vyvedl, to nevěděli a za mrtvého jej drželi. Princezny by byly desetkrát radši Mikše viděly než nehezké, hrubé jeho tovaryše, ale když jim smrtí hrozili, jestli jen ceknou, mlčely jako pěny. Drahé kameny, jimiž princezny ozdobeny byly, na cestě prodali a beze vší nehody až k jich rodičům se dostali; co neutratili, to si nechali. Král měl nevýslovnou radost, když dcery spatřil, a hned jejich vysvoboditele za své syny prohlásil. Když se ptal na Mikše, řekli, že se na cestě od nich

odloučil a že snad třetí princeznu, o které žádný nevěděl, hledati šel. Král chtěl, aby se svatba brzy slavila, ale dcery nepřivolily dříve, až za rok a za den, a na jich vůli se to také ustanovilo.

Co rok míjel, ušel Mikeš hezký kus světa. Jednoho dne přijde do krajiny, která se mu povědoma býti zdála. Utrmácen vstoupil do hospody, a když se najedl a napil, ptal se dle obyčeje, co nového?

„To je tu nového,“ odpověděl hospodský, „že v našem zámku již nestraší.“

„A kde je ten zámek, co v něm strašilo?“

„Asi půl hodiny odtud. Co v něm strašilo, to nevíme, ale po dlouhá léta nesměl žádný do něho vejít, sice to

byla jeho smrt, a protože se každý zdaleka již vyhýbal, takže po čase kolem zámku všecko zpustlo. Před nedlouhou dobou vznesla se zpráva, že tam bydlí krásná paní, ku které každý přistoupit může; jak se to stalo, žádný neví. Od té chvíle schází se tam každý den lidu dosti, ale paní je vždy smutná a těžkomyslná a nikam nejde; kolik ženichů tam již bylo, ona je všechny odbyla.“

„Že mne neodbude,“ řekl Mikeš, který si hned pomyslel, kdo ta paní je, a vezma půl prstenu, jež od babičky dostal, hodil ho do koflíku, dolil vínem a hospodskému ho podal řka: „Dones to víno do zámku krásné paní a řekni, aby je vypila na zdraví svého vysvoboditele; když to všecko vyřídíš, dostaneš propitného.“

Hospodský nemeškal, vzal koflík a šel do zámku; než hodina minula, stál nádherný vůz před hospodou a z něho vyskočila velmi sličná paní. Byla to ona stará babička a sestra obou vysvobozených dívek; na dně koflíku, který jí hospodský přinesl, našla půl prstenu a plna radosti pospíšila, by se dověděla o svém miláčkovi, na něhož tak dlouho již čekala. Ale jak se zaradovala, když vejdouc do hospody, jeho samého poznala. Mikšovi se radostí hlava kolem točila; když ho krásná panna laskavě pozdravila, žehnal v duchu zlomyslnost svých spolucestovníků a samou veselostí byl by málem hospodskému okolo krku padl.

Druhý den byly veselé hody a třetí den svatba, ku které také hospodský

pozván byl; po svatbě jel Mikeš s drahou svou manželkou k jejím rodičům, neboť byli oba starostí sklíčení, co se s dívkami stalo. A měli čas! Když přijeli do hlavního města, kde otec panoval, slyšeli po ulicích radostné jásání, hudba hrála a celý zámek byl květinami ozdoben a červeným sukmem potažen. Ptali se lidu, co to znamená, a ti jim pověděli, že bude sňatek obou dcer královských s dvěma tovaryši, kteří je vysvobodili. I pospíšili novomanželé do zámku, by nemilému sňatku překazili. Jak rodičové a bledé nevěsty radostí, tak ženichové leknutím div neomdleli, když za služebníkem, který je králi opovídal, Mikeš s nejmladší princeznou do dveří vstoupil.

„To je můj vysvoboditel a manžel,“

pravila princezna, když se z náručí rodičů a sester vyvinula.

„On je i náš vysvoboditel, nikoliv tito podvodníci,“ křičely nyní druhé dvě princezny, přítomností Mikšovou smělosti si dodavše. Všickni se ohlídli, ale ženichové byli ti tam. V prvním okamžení nepochybovali, jak by to s nimi dopadnouti mohlo; protož sedli na rychlé koně a upláchli. Žádný jim nebránil, žádný je nehonil, ani nelitoval. Prozatím se slavily jen hody, ale za nějaký čas také sňatky obou princezen, které ženichy sobě rovné našly.

Potom si jel Mikeš pro své rodiče a vrátil se s nimi a s manželkou do svého zámku, kde spokojeně živ byl. Prvního syna musela kojná tak dlouho kojit, dokud nepozdvihl

sedmicentovou hůl, která v královské zbrojnici na památku chována byla.

Divotvorný meč

Vávrovi umřela žena. Pro potěšení nechal mu Pánbůh malého Vojtěcha, prostomilého chlapce. Když vyrostl, byl z něho řádný sedlák, jako táta, jenže byl cvičenější a ohrabanější. Jedenkrát zaseli hrách, a když kvetl, chodili jej hlídat, aby se jim na něm škoda nestala.

První den hlídal táta. O půlnoci zdá se mu, že vidí prostřed pole bílého koně se pást; zůstane celý u vidění, mysle sobě, jak se tam asi ten kůň dostal; i pustí se po něm, aby ho odehnal. Když se ale k němu přiblížil, utekl kůň na druhou stranu, a tak ubohého Vávru šálil až do hodiny s půlnoci; potom najednou zmizel. Vávra nevěděl, co si má o tom

pomyslit, a vypravoval to ráno synovi.

Vojtěch neřekl ani slova, ale myslel si, že se táta bezpochyby u kmotra rychtáře zhluboka do sklenky podíval a že se mu potom ledacos zdálo. Aby se tedy sám přesvědčil, šel na pole; tu však nebylo ani lístkem hnuto, neřkuli co pošlapáno. Co táta viděl, byl teda nepochybně jen pouhý sen.

Druhý den přišla řada na něj. Když se smrklo, vzal ručnici na rameno a šel hlídat. Dlouho již obcházel pole, ale posud ani nejmenšího nespatriil, co by podezření jeho vzbuditi mohlo; najednou vyjde měsíc ze mračen, a na protějším konci vykračuje přes hrách kůň, bílý jako padlý sníh. Zostra dívá se Vojtěch, zdali jej oko neklame; pak založí ručnici a chce střelit, tu naň koník volá: „Nestřílej, bylo by to k

tvému neštěstí!“ Po těch slovech přiblížil se lehkým krokem až k samému Vojtěchovi a pravil dále: „Já jsem tvoje matka a zde je můj očistec; chceš-li mě vysvobodit a sám sebe šťastným učinit, sedni na mne, já tě odtud odnesu.“

„Milerád bych to učinil, kdybych jen mohl otci dříve o tom říci, aby se pro mne netrápil.“

„To se právě nesmí státi.“

Tu byl Vojtěch chvilku na rozpacích, potom si ale pomyslíl: „Což je z toho! Trochu se táta arci bude trápit, ale až se opět vrátím a řeknu mu, že jsem ubohou matku z očístce vysvobodil, vím napřed, že mi odpustí.“ To právě vyšvihl se na bílého koně a ten se s ním do povětří vznesl. Letěli celou noc, celý den a opět noc a den a ještě

nebyli konec cesty; třetího dne teprva přišli do jedné země, kde bylo velmi krásně, a tam se spustil koník dolů.

„Touhle cestou,“ řekla matka k Vojtěchovi, „přijdeš k zámku, kde zůstává kněžna čarodějnice; dej se k ní do služby, ale chraň se, abys nečinil, jak ti přikáže. Až vysloužíš, přijď zase na tohle místo a já tě donesu dále.“

Vojtěch uposlechl a kráčel tou cestou, až přišel ku pěknému zámku. Právě vyjíždí z něho vůz, v němžto sedí paní svodné krásy; jak Vojtěcha zhlídne, hned na něho volá a ptá se, co v zámku pohledává?

„Milostivá kněžno, hledám nějakou službu, byť by sebemenší byla.“

„Nechceš-li sloužit u koní – musíš zprázdna odejít.“

„To neučiním, já beztoho rád s

koňmi zacházím.“

„Pojď tedy,“ řekla kněžna, skočila s vozu a šla přes celý dvůr až do jedné konírny, kde stáli tři koně. „Tuhle ty dva,“ řekla, ukazujíc na krásné vrance, „budeš dobře krmit a jich si hledět; ale tomu třetímu dáš jednou za den něco málo do žlabu, zato mu ale každý den třikrát železným sochořem vymlátíš. Kdybys toho neučinil, byl by příliš bujný, a já bych na něm nemohla jezdit. Buď poslušen příkazu mého, a nebudeš toho nikdy pykat.“ To dořekši z konírny odešla. „Ty chudáčku!“ řekl Vojtěch a přistoupil k třetímu koni, „mám tě hladem mořit, železným sochořem mlátit, a tys beztoho suchý jako louč; matka měla dobře, abych té čarodějnice neposlechl.“

Když přišel čas ke krmení, vložil

vychudlému koni za jesle tolik co druhým a ani se ho prstem nedotknul. Smutně sice, ale s výrazem vděčnosti hleděl na něho koník a oulisně se k němu třel, jako by mu děkoval. Večer přinesl Vojtěch od své vlastní večeře kus bílého chleba a koníkovi ho přistrčil, ten se ale k němu obrátil a promluvil hlasem lidským: „Děkuji ti, Vojtěchu, žes mne vysvobodil. Co jich u mě sloužilo, každý uposlechl čarodějnice, nevlastní mé matky, která mě ze zlosti v koně proměnila a na věčné časy zkaziti chtěla. Ty jediný měl jsi outrpnost nade mnou a za to se ti chci odměnit. Vyzdvihni tento žlab; pod ním leží divotvorný meč, o kterém mimo mne živá duše neví; ten vezmi a dobře ho schovej, zejtra pak popros čarodějnici, aby ti dovolila na

mne si sednout a trochu se projeti. Ona to učiní, bude se ale přitom z okna dívatí a ani oka s tebe nespustí. Ty však vytáhni meč a řekni: ‚Té bábě hlava dolů!‘ Hlava jí slítne, a co se pak stane, uvidíš.“

Vojtěch učinil, jak mu koník poradil. Když vyzdvihl žlab, viděl pod ním nevelký meč z čistého ocele, se zlatou rukojetí; vzal jej a schoval pod postel. Ráno když dal koňům žrát, šel kněžnu prosit o dovolení k jízdě. Teprva když řekl, že bude koně trýznit, svolila ona. Šel tedy Vojtěch do konírny, schoval meč pod šat, sedl na koně a začal ho po dvoře prohánět. Kněžna chtěla se přesvědčiti, zdali pacholek také opravdu koně bije a trýzní, vložila se v okno, ale v tom okamžení zableskne meč v ruce Vojtěchově, a hlava

kněžnina letí dolů. Koník přiskočí, proudící krev ho postříkne, a on se tu chvíli promění v krásného mládence. Vojtěch zůstal jako zmámený, když k němu mladý kníže přistoupil a za vysvobození vroucně děkoval. Zatím se sběhli sloužící a poznavše pána svého s velikou radostí ho vítali. Kníže prosil Vojtěcha, aby u něho zůstal, ale ten dokonce nechtěl; i dal mu teda princ ušít šaty zlatem a drahým kamením hojně vykládané, ježto on i s divotvorným mečem na věčnou památku chovati musel. Potom se oba rozžehnali a Vojtěch šel ke svému milovanému bělouškovi.

Zdaleka již kýval mu koník naproti. „Tak synáčku, tak!“ pravila matka, vidouc ho v nádherném obleku; „v takových šatech a s tímto mečem

chtěla jsem tě spatřit, neboť jen takto štěstí dojítí můžeš. Sedni na mne a já tě donesu do jiné krajiny.“

Zase letěli kolik dní a nocí, až přiletěli blíže velkého města; tam se spustila matka dolů a vedla Vojtěcha k jedné skále. Třikrát dupla na zem, a skála se otevřela, i bylo viděti zahradu, krásnou jako ráj. Vonných květin, zpěvného ptactva a sladkého ovoce bylo tam hojnost a uprostřed vyhrkoval do studánky pramen vody jako krystal čisté.

Když se Vojtěch trochu ohlídl a chutného ovoce pojedl, řekla matka: „Nyní pojd' a smoč hlavu svou v této studánce.“ Vojtěch šel, hlavu smočil, a když ji vytáhl, byly bývalé kaštanové vlasy jeho celé zlaté. V úžasu stál tu jinoch a nevěděl, co se to s ním stalo.

Ale matka ho brzo z myšlének vytrhla, pravíc: „Nyní poslechni, můj zlatohlávku, co ti povím: V tom velkém městě, od něhož daleko nejsme, bydlí král, který má jedinou překrásnou dceru. Proto, že již stár jest, nutí dceru neustále, aby si z mnoha princů, kteří se o její ruku ucházejí, manžela i budoucího krále zvolila. Ale rozmarná dívka nechce to obyčejným způsobem učiniti. Z té příčiny ustanovila na dnešní den veliký sjezd. Doprostřed ohraženého velkého kruhu dala postaviti hráz a na ní vyvěsit svůj bílý závoj; kdo by sedě na koni v prudkém jezdu závoj v polo přet'al, ten že bude jejím ženichem. Vezmi tedy meč svůj, sedni na mne a pokus se o nevěstu; dej si ale dobrý pozor, ať závoj přetneš. Potom se však

rychle obrat', abys odejel, neboť tam zůstatí nesmíš."

Vojtěch si přičesal zlaté kadeře, urovnal na sobě skvostný šat, sedl na koně a odejel.

Blíže města, v ohraženém kole, sedělo množství diváků a čekalo zvědavě, kdo asi ze všech tu shromážděných princů a knížat závoj přetne. Na nejskvostnějším lešení zjevila se princezna Milada; šat její zlatem tížil a ve tmavých kadeřích třpytily se diamanty jako hvězdy na nebi. Sotvaže jízda počala, pohlíželo v ouzkosti temné její oko dolů k zápasníkům a jen v tu chvíli vyjasnila se milostná tvář, když jezdec přeletěl a závoj nepřet'atý v povětří vesele vlál. Trápilo ji to velice, že není mezi všemi ani jednoho, jež by srdce její bylo rádo

zvolilo. Již se všickni vypořádali, závoj byl posud celý, a Milada v srdci jásala, že je svobodna. Tu letí mladík na bílém koni, hlava jeho skví se jako slunce, letí skokem, závoj mečem přetne, a pokloniv se princezně, zmizí jako větru vání.

Tu se hned všecko vzbouří a jezdce hledá, ale po tom jako by se zem byla slehla. Velice mrzelo to Miladu, že hrdý panic ruku její opovrhne; aby se ale přesvědčila, jestli ještě jednou přijede, oznámila hned, že bude druhý den opět veliký sjezd držán. Kdo na šňůře zavěšený prsten přetne, toho že za manžela vezme.

Vojtěch seděl ve skalní zahrádce celý zamyšlen. Temné oko Miladino mu učarovalo; tu přistoupí k němu matka a vypravuje, co princezna opět

oznámila, a doložila konečně: „Sedni na mne, synu můj, vezmi meč a pojedem tam také!“ To byla voda na Vojtěchův mlýn; ani okamžení nemeškal a za několik minut letěli již k městu.

Opět seděla Milada vedle otce, ale oči její toulaly se po cestě, kudy včerejší den zlatovlasý mladík přijel. Nespatriily však toužebně očekávaného dříve, než se všickni námluvníci vypořádali. – Poslední teprva letí zlatohlávek, vytáhne meč, prsten přetne, pokloní se princezně a zmizí.

Všickni se hněvali, že mladík pannu opovrhne, již co bohyni ctili; ale nejvíce to ovšem mrzelo Miladu. I pomyslna si: do třetice všeho dobrého; pročž ihned prohlásila, aby se opět druhý den všickni shromáždili, a kdo

zelený věnec v polo přetne, že se stane jejím manželem.

„Matičko,“ prosil Vojtěch druhý den ráno, když se k jízdě do města chystal, „popřej jen, abych u té překrásné panny malou chvilku prodlel a jenom několik slov s ní promluvil, aby nemyslela, že ji mám v nenávisti; bez odporu s tebou pak půjdu, kamkoli mne povedeš.“

„Milý Vojtěchu! Nežádej toho ode mne. Kdyby jsi s princeznou mluvil, musel bys mne prozradit, a to nesmíš učinit; – poslechni, nežel a nenaříkej; štěstí tě nemine.“

Mlčky a s truchlivým srdcem sedl Vojtěch na koně a jel do města, by se po třetí o své štěstí pokusil.

Aby Milada nevěděla, postavil král na tu stranu, kudy Vojtěch po

dvakráté ujel, silnou stráž a přísně vojákům poručil, jestli bude rytíř ujíždět, aby po koni stříleli.

Vojtěch přijel, zelený věnec ve dví přet'al, ale nemoha jináč, zastavil se na okamžení pod lešením, kde Milada seděla, a svévolně nakažlivý oheň z jejích očí do sebe sál. Již to všecko vstávalo, křičelo a Milada radostí brzo se červenala, brzo bledla; neboť myslela, že tenkráté zlatý jezdec u ní zůstane. Ale náhle sebou bílý koník trhne, obrátí se v tu stranu, kterou přijel, a již ho není vidět.

Lid se hněval, král hrozil trestem; jen Milada se smála, a teprva když o samotě byla, plakala. Vojtěchovi se zatím nevedlo lépe. Sedě v zahradě jako bez sebe, ani slova nepromluvil, nejedl a nespal. Druhý den přistoupí k

němu matka a praví: „Nyní, synu milý, musíme se na krátký čas rozloučiti. Nech zde skvostný šat a meč a oblékni na sebe selský oděv. Nedaleko odtud pasou se ovce, chyt' si jehně, to zabij, kůži stáhni a hlavu si do ní zaobal, aby žádný neviděl, že máš zlaté vlasy. Potom jdi a hledej v městě službu. Když mne potřebovat budeš, víš, kde jsem. Nikde se však neprozrazuj, dokud ti to nedovolím.“ Vojtěch všechno učinil, jak mu matka byla poručila, a rozloučiv se s ní odešel do města.

Právě seděla Milada v zahradě; tu slyší venku křik a vádu mezi sloužícími a cizincem: i nahlídne sama, co se děje, a tu spatří shrbeného, ošumělého člověka, který má na hlavě kůži a jedno oko zavázané.

„Co chce ten člověk?“ ptala se sloužícího.

„Hledá zde službu, milostivá princezno!“ odpověděl sloužící, „jako by zde pro takové žebráky služba byla.“

„Má dobře, že zde službu hledá; neboť my mu ji nejspíše zaopatřit můžeme. Copak jsi zač?“

„Ach, nejmilostivější princezno!“ odpověděl cizinec, líbaje roucho její, „já jsem ubohý chudý člověk, rád bych dělal, ale jsem mrzák, a lidé mne nechtějí do práce vzít pravice, že se mne štítí, že mám tak ošklivou tvář a hlavu ohyzdnou, jižto koží přikrytou míti musím. Slyšel jsem o tvé dobrotě, panno krásná, a protož jsem si umínil, že půjdu k tobě, abych milost tvou o sebemenší službičku poprosil.“

„Nechci důvěru tvou zklamati. Jak se jmenuješ?“ „Vojtěch.“

„Kdybys rozuměl zahradnictví, podržela bych tě ve své zahradě, abych dokázala lidem, že nemají člověkem nešťastným opovrhovat.“

„O, tomu já dobře rozumím, milostivá princezno!“ odpověděl Vojtěch.

„Dobře, tedy pojd' hned se mnou. Nejhlavnější práce tvá bude, abys každého rána do mého pokoje čerstvých květin nanesl.“

„Tot' bude moje nejmilejší povinnost,“ řekl nový zahradník a s hlavou sklopenou a týlem shrbeným kráčel za svou paní boje se, aby ho nepoznala. Ale Milada mu ukázala zahradu a ostatně si ho tuze neprohlížela.

Nyní nastali Vojtěchovi dnové plní zábavné práce a milých radostí. Všecko, co dělal, bylo pro tu, již každodenně více a více miloval; a proto mu to šlo od ruky, jak by hrál, a všecko se mu dařilo, jako by se tomu tři léta byl učil. Milada se nemohla nového zahradníka dosti nachválit a pro živý svět nebyla by na něho dala co zlého dopustit. Jak se ráno probudila, cítila vonný zápach ladných květín, které v překrásných nádobách na stolku stály. A tak to bylo ve všech pokojích, v každém dýchala jiná, vždy líbější vůně. Když vešla do zahrady, šla jako po hedvábí a den jako den něco nového našla: tu nové sedátko – tu keř – tu záhon atd. Nejkrásněji však byl okrášlen letohrádek, kde Milada největší část

dne sedávala. Pletence z nejvzácnějších květin vinuly se po stěnách a na stolku stálo na krystalových miskách přichystané chutné ovoce.

„Já ani nevím, čím to je,“ říkala Milada, „pod tvýma rukama to samo sebou roste.“

„Však by nerostlo, kdyby mou práci milostivý pohled váš nežehnal,“ odpověděl Vojtěch a políbil ruku jemu s úsměvem podanou.

Jednou ptala se také princezna upřímného zahradníka, zdali byl ve městě, když se všickni princové po tři dni sjížděli, a viděl-li toho zlatoskvoucího jezdce?

„Neviděl jsem ho sice, ale slyšel jsem o něm. Ale kdyby byl celý z diamantů, je přece jen nezdvořilý: že třikrát ujel.“

„Kdož ví proč,“ řekla princezna a ukryla líce své v keři, aby Vojtěch neviděl slzy, které jí co rosní krůpěje po tvářích tekly. Ale Vojtěch to přece viděl a radostí byl by jí k nohoun padl, kdyby si nebyl na matku vzpomněl. Honem sklopil ohnivý zrak k zemi, začal pracovat a dělal jakoby nic.

Častěji přicházel také král k dceři do zahrady a rozmlouval se zahradníkem; ale Vojtěch si dával dobrý pozor, by se v ničem nepodřekl. Dlouhý čas byl již v zámku a každý dobrosrdečnost jeho ctil a miloval.

Jedenkráte nese Vojtěch časně ráno jak obyčejně koš uvitých květin do pokojů princezniných, a když do prvního pokoje vstoupí, kde jindy komorná na něho čekávala, vidí na

místě ní princeznu černě oblečenou a celou uplakanou.

„Odnes, Vojtěchu, tyto květiny radosti a uvij mi kytku smutkovou,“ pravila k užaslému zahradníku.

„Ach, nejmilostivější princezno, co se vám tak truchlivého přihodilo? Vždyť jsem o žádné nehodě neslyšel!“

„Věřím ti; neboť pozdě večer přišel posel a přinesl otci zprávu, že se nesmírné množství nepřátel proti naší zemi žene! Kde máme nyní tolik vojska sebrati, abychom takové síle odolali? Z okolních sousedů sotva nám který pomůže, neboť je pojala zlost a nenávist, že jsem žádného z nich za manžela nezvolila.“

„Jen důvěřujte v Boha, on vám jistě vysvoboditele sešle,“ těšil shrbený Vojta a šoural se pomalu s květinami

zpátky.

Druhý den nato sehnalo se do zámku množství zbrojného lidu a ti pak táhli do pole, majíce v čele svého krále a jeho hrdinskou dceru. Nechtěla Milada jináče, než že potáhne se starým otcem. Když nemohla udatenstvím, chtěla mu aspoň péči syna aneb zetě vynahradit. Při odjezdu loučila se s Vojtěchem a prosila ho, by na všecko pilný pozor dával a obzvláště o její zamilovanou zahradu pečoval. Ten jí to přislíbil, ale v duchu myslil jinak. Již druhý den ztratil se Vojtěch ze zámku a nechal kromě zahrady všecko stát a ležet. Jen zahrada byla zamknuta a žádný se do ní dostat nemohl.

Zatím když přitáhl král blíže nepřítele, rozložili v poli stany a

chystali se k boji – k jisté smrti; neboť viděli před sebou daleko široko rozprostřené zástupy nepřátel, jichž desetkráté tolik býti mohlo. Již stojí vojska proti sobě a čekají znamení k bitvě. Milada hledí strachem se třesouc ze svého stanu, tu jede na bílém koni zlatovlasý mladík, šat se na něm třpytí a na modré, diamanty obsazené čapce houpá se bílé péro; v jedné ruce drží zlatou uzdu svého bělouška, ve druhé malý ocelový meč.

Když ho Milada spatřila, začalo jí srdce pod stříbrným premováním radostí klepat a tváře se jí rděly jako jarní růže; již necítila žádnou ouzkost, žádný strach. Mladík se postaví v čelo pluků otcových, vytáhne meč a křikne: „Všem nepřátelům hlavy dolů!“ A černá hejna nepřátel klesají bez hlav s

koňů. Ale v malém okamžení stojí jich tam zase jako kobylek. Po druhé vytáhne mladík meč, a hlavy klesají; a tak i po třetí, až nezůstal ani jeden na živě. Ale sotvaže poslední nepřátelská hlava padla, obrátil jezdec koně a uháněl, odkud přijel. Miladě bylo přitom, jako by ji postavil z ráje do holé pustiny, a hluboký smutek se jí po sličné tváři rozložil.

Obohaceno kořistí, jižto ve skvostných stanech nepřátelských vydrancovalo, vracelo se vojsko královské zpátky. Zatím se již také Vojtěch byl vrátil, a než Milada s otcem přijela, byl zámek jedna zahrada. Nejpečněji byly pokoje princezniny vystrojeny.

„Ale Vojtěchu!“ řekla Milada, když do zámku vkročila a to nesmírné

množství květin spatřila. „Kdepak jsi nabral těch krásných květin? – Tot’ jsi všecky zahrady oloupil!“

„Milostivá princezno, komu by přicházelo za těžko, vám radost udělat! Lidé by mne byli květinami zanesli, takže jsem nemusel z naší zahrady ani jediného kvítku utrhnouti.“ Ale nebylo to pravda; neboť si byl Vojtěch sám přinesl těch nejkrásnějších květin ze skalní zahrady, by milence potěšení způsobil. Tato však, co přijela, byla smutna; žádný nespatrił úsměvu na její jindy tak jasné tváři a často pozoroval Vojtěch, že před ním uplakané oči skrývá; – to ho bolelo; umínil si tedy, že půjde k matce a že ji poprosí, by mu již dovolila princezně se zjevití.

Milada zpozorovavši, že otec víc a více slábne a že by mu poslední

hodinku ulehčila, kdyby se vdala, nechtěla déle jeho prosbám odpírat, i přislíbila tedy, že si jednoho z těch statných knížat, jichž se mnoho o její ruku ucházelo, vyvolí.

Potěšen nad tím, sezval král mnoho hostů, mezi nimiž bylo dosti příslušných ženichů.

Kuchaři a kuchařky nevěděli celých osm dní napřed, kde jim hlava stojí; krejčí a švadleny ztratili všecek rozum samým přemejšlením: na jaké módy by to množství svatebních šatů princezně ušítí měli. Po celém městě bylo chystání a shánění, že se říká všecko na ruby obrátilo. – Jen Milada chodila jako bludná ovce a potají vzdychala a plakala. Kočáry se sjížděly, tabule byly přichystány, muzika hrála; jen nevěsta seděla posud

neoblečena ve svém pokoji a smutně do zahrady se dívala. Vojtěch právě chodil po zahradě a vybíral kvítí na kytku, kterou si princezna k tabuli objednala. Potom jde, sedne pod strom, položí květiny do klína a sundává s hlavy kůži. Miladou to trhne, když vidí, že starému Vojtěchu pod beránčí koží zlaté vlasy kolem tváře splývají. Vojtěch vytrhne si tři zlaté vlasy, kytku nimi sváže a hned zase hlavu přikryje. Ale Milada věděla již dost! S tváří usměvavou, s okem jasným zavolala komornou a dala se co nejskvostněji přistrojit. Když vešla do síně, kde všickni na ni čekali, ustrnuli nad její krásou; a mladí knížata byli by již rádi věděli, komu z nich se krásná kyтка dobyl.

„Nuže tedy, dcero milá,“ řekl otec,

když měli k tabuli sedat, „vezmi kytku a podej ji tomu, koho jsi za svého manžela zvolila.“

Tu vzala Milada osudnou kytici a pravila: „Toho, co kytku vázal, miluji; a jen toho za manžela pojmu.“

„Dcero milá, jen se vzpamatuj, co pravíš. – Vždyť ti ji vázal Vojtěch, tvůj ošklivý zahradník!“

„Já vím, milý otče! A právě onen ošklivý zahradník bude mým manželem,“ odpověděla Milada a poslala sloužícího, aby zahradníka nahoru přivedl. Ale sloužící to Vojtěchovi vybleptal, z jaké příčiny ho princezna volá; a proto poslal Vojtěch sloužícího napřed se vzkázáním, že v tu chvíli přijde; netrvá to vskutku ani deset minut, a Vojtěch vkročí do dveří v celé své kráse! – Blažená nevěsta mu

běží vstříc a co svého manžela jej všem představí. „Již se nehněváš, otče, že jsem ošklivého Vojtěcha zvolila?“ ptala se ustrnutého otce. Ale ten s radostnou tváří oběma ruce podal a se spokojeným srdcem je požehnal. Potom zasedli ke stolu a venku začala střelba, až se okna třásly. Ale o tom mladí zasnoubenci nevěděli a neslyšeli; neboť si měli mnoho a mnoho povídat.

Tu teprva se Vojtěch dověděl, proč ho tak najednou Milada za manžela zvolila. Ale až na něm tato dosti chytře vyzvídala, proč se jí tak dlouho stranil, on jí to přece nepověděl. Druhý den nato byla svatba a korunování Vojtěcha a Milady.

Když bylo všecko v největším veselí, ztratil se od nikoho nepozorován

mladý král, sedl na koně a v nejrychlejším letu pospíchal ku skále, kde ho matka očekávala.

„Ach jak ti děkuju, matičko moje,“ řekl, když do skály vstoupil a pohladil bělostné její hrdlo. „Jak dobře jsem udělal, že jsem tě ve všem poslechl. – Ty jsi mě učinila nejšťastnějším člověkem na světě.“

„Milý synu, za to, že jsem ti ukázala, kde divotvorný meč nalezneš, kterým jsi štěstí své vydobyl, a za to všecko, co jsem ti dobrého učinila, vezmi nyní onen meč a setni mi mou hlavu; – až budu vysvobozena, smíš všecko své manželce povědět.“

„Matko! Matko! Jak to můžeš na mně žádat?“

„Jestli mi to neuděláš, budeme oba dva nešťastni.“

Co měl nebohý Vojtěch říci! – Vzal meč a jednou ranou ut'al bělouškovi hlavu. Vtom vylítla z tohoto bílá holubička, zatřepala křídly a ze skály ulítla. Zarmoucen šel Vojtěch za ní, ve dveřích se však ještě vrátil a natrhal pro svou Miladu plné kapsy chutného ovoce. Když vyšel ven, skála se za ním navždy zavřela.

Celý upachtěný přijde již navečer domů, kde všickni nad jeho ztrátou v největším zmatku byli. Milada seděla ve svém pokoji a nemohla si to nijak vysvětlit, jak Vojtěch v svatební den odjetí mohl.

Tu se otevrou zpolehounka dveře a s prosebným okem vkročí do nich manžel.

„Ach Vojtěchu, tys mě polekal! Kde jsi byl celého půl dne?“

„Odpust', Milado má! Já se loučil s matkou.“ Nato vypravoval teprva manželce všecky své příběhy.

Když dokončil, sáhl do kapsy, by jí dokázal, že i v smutném okamžení na ni vzpomněl. Ale na místě měkkého, šťavnatého jablka vytáhne tvrdé, celé zlaté jablko; vytáhne hrušku též takovou, všecko bylo z ryzého zlata, jen hrozen měl místo vinných diamantová zrna.

Vojtěch se trochu podivil, ale vzpomínajíc se dělal, jako by o tom věděl, a kladl to skvostné drahé ovoce Miladě do klína, kterouž laskavé to upamatování velice těšilo.

Hody a slavnosti trvaly ještě mnoho dní, potom ale poslal mladý král pro svého otce. – Vávra oplakával posud ztraceného syna, a když o něm tak

radostnou zprávu dostal, div se nezbláznil. Rozdal všecko a táhl k synovi, kde skvostný výměnek přichystaný měl.

Krásná Milada porodila manželů svému mnoho synů; ale ač byli krásní, nebyl přece žádný zlatovlasý jako otec.

Noční stráž

Do jedné vesnice přišel zbrusu nový kantor. Než se pomocníku toho štěstí dostane, by se školy dočkal, bývá sice na léta bohatý, ale na groše pravý chudás. Tak se dělo našemu novému kantoru. I pomyslí si jednoho dne: „Nač bych já se déle nuzoval, vyhledám si bohatou ženu a nechám toho kantorování.“ Ale bohaté nevěsty nerostou jako houby v lese, aby mohl ledakdos jen jít a jich si nasbírat! Náš milý kantor chodil dost dlouho, ale nic nevychodil. Konečně ho to přece omrzelo. Když viděl, že si z něho bohatá blázny strojí, vzal si raději děvče chudé a zůstal kantorem.

Paní kantorová byla ženka hospodárná. Ačkoli ani trojníčku

zbytečně nepromarnila, nebyla přece s to, aby čeho uspořila, protože měl muž příliš skrovné příjmy. Narodilo se jim dítě, a tu bylo nouze teprva plné kouty. I přemýšlel pan kantor, koho by za kmotra udělal, aby ho přece trochu z nouze vytrhl; a tu mu přišlo na mysl, že je mlynář za nejbohatšího muže v celém okolí vyhlášen. K němu tedy šel a za kmotra ho požádal. Pan mlynář se nezdráhal a založil dítěti tvrdý tolar. Ale to bylo jako nic. Pan kantor si však myslil: „To neškodí, co nedal teď, dá později, – několik věrtýlků mouky jistě pošle.“ – Ale chyba lávky! Pan kantor nevěděl posud, že je pan kmotr, mlynář nesmírný lakomec, který vrabci holou střechu nepřeje, a že ho lidé tak hlasitě proklínají, až by to na své vlastní uši slyšeti mohl.

Čekal dva, tři dni; čekal celý týden. Když ale pan kmotr ještě nic do kouta neposílal a paní kantorová kromě několika vajec a trochu mléka, co jí selky poslaly, ani co by do oka padlo v domě neměla, osmělil se milý pan kantor a zašel sám do mlýna.

„Dobré jitro, pane kmotře! Copak nám přinášíte?“ uvítal ho mlynář.

„Nepřináším nic, milý pane kmotříčku; ale rád bych něco od vás odnesl!“

„Co to má být? Mohu-li, s radostí vám posloužím.“ „Přál bych si, kdybyste mi přepustil a semlel korec žita a korec pšenice.“

„I když nechcete nic jiného, to se může stát. Stárku, nasype korec žita a korec pšenice; až bude semleto, ať to doveze Honza panu kantorovi.“

Pan kmotr se uctivě poděkoval a šel s veselou domů. Večer přijel mlynářův pacholek a přivezl mouku. Na čas byl tedy pokoj. Říkávají, že některým lidem zlost tráví, a to se dělo snad u pana kantora také. Když přišel ze školy, kde se s dětmi notně pozlobil, byl by vždy po mírce bucheta snědl. Tím ho sice přibývalo, ale paní kantorce vůčihledě mouky ze špižírny ubývalo. Konečně dojedl se i chléb, a pan kmotr šel zase ke mlýnu. Tenkrát nevolal pan mlynář tak ochotně na stárka, aby nasypal korec žita a korec pšenice, ale přece to učinil. U kantorů tenkrát trochu lépe hospodařili. Ale co to všecko platno, dva korce mouky, to věčně netrvá!

Když bylo v truhle prázdko, nevěděl pan kantor, má-li jít zase k panu

kmotrovi, nebo ne.

„Já bych myslila, abys nechodil,“ řekla žena, „raději se někde jinde vydlužíme; takoví boháči nevědí, co je nouze, a řeknou, když je člověk častěji o něco žádá, že je nestydatý – dotěravý; a jak se doslýchám, není pan kmotr z těch štědrých.“

„I já přece půjdu, dá-li dá, nedá-li nedá.“

Když do mlýna vešel a opět o dva korce obilí žádal, přivítal ho mlynář jaksí nevrle a pravil: „Vidíte, pane kmotře, já nedávám nikomu na dluh, tím méně dvakrát po sobě; ale kvůli kmotrovství byla u vás výminka. Abych vám však opět obilí semlel, musíte prve starý dluh zaplatit. U mne je velké vydání a nouze o peníze.“

Pan kantor slyše o splácení, zůstal

jako by do něho uhodil!

„Mějte ještě strpení, pane kmotře,“ prosil a mačkal v ruce čepičku, div z ní neteklo. Pan kmotr mlynář něco zabručel a šel do mlejnice. Za malou chvíli se vrátil a pravil: Já vám tedy obilí dám, a nejenom dva korce, ale plný vůz, také je dám semlít a domů dovézt, a to všechno zadarmo, ba ani ten dluh nechci, jestli se uvolíte, že u mne tři noci po smrti hlídati budete.“

„Tři noci po smrti?“ opakoval kantor a hleděl s podivením na mlynáře, mysle, že žertuje. Ale když viděl, že je to skutečná pravda, nemeškal a dal slovo. Nebyl bojácný, na strašidla pranic nevěřil, a tak si myslel, tolik obilí stojí za třínoční hlídání, proč bych to neudělal! – Ještě se panu kmotrovi uctivě poděkoval, podal

ruku na jisté splnění svého slova a šel spokojen domů. Paní kantorová se tuze hněvala, když jí manžel řekl, v jakou smlouvu s panem kmotrem vešel.

„Bezpochyby má pan kmotr strach, aby ho čert nevzal, že chce, abys ho hlídal! – Jen si s takovými věcmi trop žerty, však uhlídáš, co ti z toho vykvete,“ tak doložila ku konci dlouhého kázání; ale pan manžel se jí vysmál, pravé: „I mlč a buď ráda, že máš na celý rok co jíst, beztoho bys nemohla za ten perný groš, co já v potu tváře ve škole vymlátím, ani pro sebe na sukni koupit; o mne se pranic nestarej, však já si to spravím, až bude potřeba.“

Pan kmotr mlynář držel slovo; večer přivezl pacholek plničký vůz mouky

jako květ. Druhý den se nepřestalo u kantorů z komína kouřit; koláčů a chleba byla plná prkna.

Když kantorka třetí bochník na stůl přinesla, poznamenala ho napřed křížem, potom ho načala a skrojek kůrkou dolů na stůl položila. Tu se začne skrojek kolíbat, jako by ním někdo hýbal.

„Proboha, prosím tě, muži, podívej se jen na ten boží dárek, co na tom stole dělá; to je zlé znamení,“ zvolala kantorka, ouzkostlivě na skrojek hledíc.

„Tlesky plesky, boží blesky! Tobě se hned něco zdá; polož ho na druhou stranu a nebude se kolíbat.“

Paní manželka to učinila, a skrojek zůstal pokojně ležet; ale v tu chvíli tloukl někdo na okno a zvenčí se ozval

hlas: „Posílá mne paní mlynářka, aby nezapomněl pan kantor na přípověď; – pan otec umřel!“

„I kýho šlaka, tak brzo? Jděte jen napřed, já přijdu hned,“ odpověděl pan kantor a již hledal hůl, plášť i pikslu a chystal se na hlídku.

„Ty jdeš, a já tady strachy uschnu,“ naříkala kantorka.

„A co za strachy, blázne! Lehni a spi, však ono se mi nic nestane.“ Tak potěšil svou ženušku a šel do mlýna.

Paní mlynářka, celá ztrápená, uvedla ho hned do komory, kde nebožtík v bílé plachtě zaobalen na prkně ležel; u nohou a u hlavy hořely svíce. Pan kantor vzal bibli, kterou mu paní kmotra přichystala, sedl ke stolu a četl. Pro posilněnou stál také na stolku žbánek piva, z něhož si chvílemi

připíjel.

Jako vina za vinou plynula hodina za hodinou, až přišla dvanáctá, jižto ponocný na návsi vytruboval. Tu se začne bílá plachta hýbat: klesne jedna noha, – druhá; a tak i jedna i druhá ruka, až najednou nebožtík na prkně sedne a ptá se: „Jste tu, pane kmotře?“

„Jsem, jsem,“ odpoví kantor a hledí zaražen na umrlce. Ten se ale tiše zase položil.

„Oč,“ myslil kantor sám u sebe, „že není mlynář ani mrtev a jen mě snad zkoušeti chce: musím si na něho posvítit.“

Vzal svíčku, svítil a sahal po tváři nebožtíkově, ale ta byla zsinalá a studená jako led. „Mrtev je, ale snad nemá duše v očištění pokoje a přišla se jen přesvědčit, nedostal-li jsem obilí

zadarmo,“ řekl kantor, postavil svíčku na stůl a pustil se do čtení. Seděl do samého rána, a v komoře zůstalo ticho. Po dobré snídani šel domů, kde ho žena již v ouzkostech očekávala.

Druhou noc se mu to samé přihodilo. Jak bila dvanáctá, posadil se nebožtík, pozdvihl hlavu a ptal se: „Jste tu, pane kmotře?“, a když pan kmotr odpověděl: „Jsem,“ opět ulehl.

Třetí den ale mlynáře pochovali a pan kmotr měl hlídat na hřbitově; to se mu nelíbilo. „Ve mlýně hlídat je hej! Teplá komora, dobré pivo, pohodlná lenoška; ale v chladně celou noc na hřbitově kalousovat, to se mi pranic nelíbí,“ rozmýšlel pan kantor sám u sebe. Již byl na tom, že nepůjde nikam; ale přece ho to rozešlo. Šel na faru a ptal se pana faráře o radu, vypověděv

mu dříve celou příhodu.

„Když jste dal slovo,“ řekl pan farář, „musíte jít, ale chcete-li poslechnouti rady mé, nechodte tam jen tak zhola. Dám vám s sebou svěcenou vodu a kropáč. Až přijdete na hřbitov, udělejte blíže hrobu vodou nad sebou kříž, kolem sebe kolo a do toho se postavte, – s duchy nejsou žádné žerty.“

Pan kantor nechtěl být proti vůli farářově, vzal tedy kropáč a vodu, poděkoval za dobrou radu a šel na hlídání.

Jak na hřbitov přišel, postavil se u mlynářova hrobu, udělal nad sebou kříž, kolem sebe kolo, zaobalil se do pláště a sedl na zem. Měsíc svítil jako rybí oko a clo jedenácti hodin bylo ticho. Jak ale hodiny odbily, otevřely

se u hřbitova dvěře a přes hroby hnali se přímo k panu kantorovi dva psi jako uhel černí.

Pan kantor se trochu zarazil, ale zůstal pokojně sedět, dívaje se, co budou dělat. Ti se pustili do mlynářova hrobu a drápy jej celý rozryli; potom odtrhli s rakve víko, vyvlékli tělo nahoru a stáhli s něho kůži a tak odřené hodili opět do rakve a začali hrob zasejpat. Nevěda ani proč, vzal kantor kropáč a stranou pohozenou kůži nebožtíka kmotra k sobě do svěceného kola přitáhl. Když byli psi s prací hotovi, ohlíželi se po kůži, a když ji v kole spatřili, začali tak ukrutně výt, že kantorovi uši zaléhaly. „Jdi k rasu, pekelná roto,“ křičel na ně kantor, – ale psi vyli, očima svítili a kolo obskakovali až hrůza. „Kdybyste

mně přinesli pytel tolarů, dal bych vám tu kůži, ale jinak ne,“ řekl po chvíli pan kantor a pustil se do smíchu. Sotva to však dořekl, odběhli psi pryč, a co by sto napočítal, přivlékli pytel tolarů. „I hledme, jak může člověk lehko k penězům přijít; já to prohodil jen žertem, a páni čerti mně hned posloužili. Počkejte jen, však já nejsem hloupý. Já vám kůži dříve nedám, dokud mi nepřinesete pytel dukátů.“

Čerti by byli rádi pana kantora roztrhali, ale do kola nemohli, protož se raději obrátili a běželi pro dukáty. Za malou chvíli hodili vedle tolarů ještě plný pytel dukátů a čekali na kůži. Ale pan kmotr pravil: „Ještě mi přineste takový kus zlata, jako jste sami, a potom vám teprva kůži

vydám.“ Psi se chvíli šklebili, ale co měli dělat, dvanáctá se blížila, kůži mít museli, a tak se raději sebrali a pro zlato běželi.

Trvalo to ale hodnou chvíli, než se zlatem přišli, jehož bylo takový kus, že ho sotva unést mohli; ale již začala bít dvanáctá. Čerti vztekající se chtěli živou mocí na kantora, ten vzal ale kropáč a počal je kropit. Při prvním kříži zmizela pekelná spřež, zanechajíc po sobě nesmírný puch. Teprva když se rozednívalo, vyšel pan kantor z kola a přemýšlel, jak dostane peníze domů, aby ho žádný neviděl. Tu slyší za sebou kroky, a ohlídna se, vidí pana faráře.

„Jak se vám vedlo, milý pane učiteli?“

„Což to! Mně se vedlo dost dobře;

ale mohlo se mi vésti zle, kdybych byl kropáč neměl. – Podívejte se, velebníčku, co jsem dostal.“

„I pro pána Jana! Kdo vám dal tolik peněz?“

Tu začal pan kantor všecko od slova k slovu panu faráři vypravovat.

„Ten mlynář musel být velký hříšník,“ řekl pan farář, když kantora vyslechl, „vy jste ho vysvobodil. Než jednu věc musíte ještě učinit. Ráno udělejte na tomto místě hranici, položte kůži na ni a spalte ji; ten prach vezměte a nasypejte tam, kudy od jedenácté do dvanácté hodiny nejvíce hodných lidí chodí. Ale copak budete s tolika penězi dělat? Kdybych nebyl měl vnuknutí od Boha k té dobré radě, nebyl byste tak lehce zbohatnul. Proto bych myslel, abychom se přátelsky

rozdělili. Ten pytel tolarů dejte mně, to zlato k záduší a ty dukáty si nechte.“

„Je pravda, velebníčku, že jste dal dobrou radu, ale mně se všechno zdá, že byste přece nebyl místo mne hlídal, protože by to nebylo přátelsky rozděleno, ježto jsem já nejvíce při tom vystál. Ten pytel si vezměte, ale k záduší bude jednoho kusu zlata dost.“ Tak to rozdělil pan kantor a pan farář byl spokojen. Nato si peníze odnesli. Paní kantorová se div nezbláznila, když tolik peněz spatřila.

Pan. kantor chtěje uposlechnouti zkušeného v takových věcech rádce, vzal ráno dříví, šel na hřbitov, udělal tam hranici a kůži spálil, prach vzal a dával pozor, kam budou od jedenácti do dvanácti hodin lidé nejvíce chodit. Protože to bylo v neděli, chodili lidé

do kostela; šel tedy a položil prach před kostel na stupně, dáváje pozor, co se s ním stane. Při pozdvihování proměnil se prach v bílou holubičku, která třikrát kantorovu hlavu oblítla a v oblacích zmizela. I pomodlil se kantor za ni pětkrát otčenáš a pětkrát zdrávas a šel do mlýna; tam vypravoval paní kmotře věrně celou příhodu, jenže o penězích ani necekl, spolu ji pobízeje, aby mu mlýn prodala, ať je zač chce. Mlynářka myslela, že je to pouhý žert, požádala tedy hezky mnoho; ale druhý den přišel pan kantor a posázel stůl hotovými. Paní kmotra je s potěšením shrábla, ač nevěděla, jak si to má vyložit, že má pan kmotr tolik peněz.

Pan kantor nechal učení a mlel sedlákům místo dětí obilí, když se v

krátkém čase dosti dobře do nového řemesla vpravil. Často, jsa již starý dědeček, vypravoval dětem, jak čerty ošidil a sobě i panu faráři k bohatství dopomohl.

O chytré princezně

Dva řemeslníci šli světem. Jedenkráté přijdou ku pěknému zámku a plotem se dívají oba do zahrady, kde se krásná kněžna procházela. „Bořku, víš-li, co bych si přál?“ ptal se jeden z nich, mladý hezký chasník.

„Snad abys byl pánem toho zámku, ne?“ odpověděl Bořek.

„Chyba lávky, neuhodl jsi! Tu princeznu bych chtěl.“

„Jiříku, ty nejsi hloupý; já myslil jen na jedno, ale ty myslíš na princeznu i na zámek. Ale nedělej si daremné laskominy a pojd', máme ještě hezký kus cesty před sebou.“

„Bořku, čertu bych duši dal, kdybych dostal tu princeznu.“

„To bych přece nedal,“ odpověděl Bořek a táhl Jiříka od plotu. Šli až do chladného boru, blíže města, a tam si v stínu lehli, by utrmáceným oudům trochu pohovili. Bořek usnul, sotva dolehl, ale Jiřík nemohl živou mocí usnout, neustále mysle na krásnou princeznu. Tu jde kolem mládenec zeleně oblečený a vida, že Jiřík nespí, zastavil se u něho.

„Dobrého zdraví, mladý, kampak jdete?“ ptal se Jiříka.

„I chodíme tak světem, ale já jsem toho již syt, člověk při tom vystojí jako pes.“

„To rád věřím, nejlepší jest být pánem.“

„I toť se ví že je, jen kdyby ním mohl každý být.“

„Inu, někdy to záleží jenom na vůli.“

„Což je o vůli, oni by si lidé všelicos žádali, kdyby se jim to vyplnilo. – Já ku příkladu bych chtěl mít tu princeznu z blízkého zániku a povídal jsem již prve, že bych čertu duši dal, kdybych ji dostal.“

„Myslíš to opravdu?“

„Opravdu, opravdu.“

„Tvoje žádost má se ti vyplnit. Já jsem čert, a když se mi zapíšeš, ve čtvrt hodině budeš bohatým princem a můžeš jeti k princezně, která si tě oblíbí a za manžela vezme. Zde je lístek a péro, natrhni si malíček a krví se podepiš.“

Bez rozmýšlení vzal Jiřík osten, natrhl si malíček a krví se čertu na lístek podepsal.

„Tak; nyní jsi můj. A za kolik let si mám pro tebe přijít?“

„Inu já myslím za dvacet let; když užiju tak dlouho lásky krásné princezny a světských rozkoší, půjdu rád s tebou.“

„Dobře tedy, zde máš váček plný dukátů; ať z nich ubíráš, jak dlouho chceš, bude vždy plný. Rozvaž svůj vak, máš tam své šaty proměněné v knížecí. Ustroj se a za lesíkem na tě čeká několik služebníků s koněm pro tebe přistrojeným. Sedni na něj a jed k zámku, daje si jméno nějakého prince nebo knížete.“

„Ale vždyt' já neumím tak mluvit, jak se to na knížete patří, a v prvním okamžení se prozradím?“

„O to se nestarej, budeš všechno umět, nač si pomyslíš, a všechno se ti bude věřit. Jen jdi, dokud se tvůj kamarád nevzbudí.“

Nato čert zmizel, a Jiřík rozvázavak, našel opravdu skvostné šaty a začal se strojit. Potom šel za lesík, kde mu již vyšnoření služebníci v oustřety přijížděli, vedouce koně bujného. Jiřík se naň vyšvihl tak šikovně, jako by byl u nejznameníťjšího podkoního ve cviku býval. Nato se obrátili ke knížecímu zámku.

Bořek se zatím probudil, a když Jiříka vedle sebe neviděl, myslil, že šel napřed; sebral tedy své věci a pospíchal dále. Nechme ho jít, kam chce, a nahlídněme, co se zatím v zámku dalo.

Mladá princezna byla ještě v zahradě, když Jiřík do zámku přijel. I dal se u krále ohlásit, že je ten a ten princ z té a té země, by mu kníže krátkého pohostinství ve svém zámku

popřál.

Král ho s velikou uctivostí přijal a hned se pokoje chystaly a služebníci museli vaky a věci princovy, kterými ho čert zásobil, do nich nosit. Skvostná tabule byla přichystána a Jiřík se oblékl do samého zlata, by se jen princezně zalíbil. A to se mu skutečně také podařilo. Jak jej princezna spatřila, hned se jí zalíbil a jediné její přání bylo, aby hezký princ u nich navždy zůstal. Ale Jiřík se také okolo ní točil jako na vřeténku a od huby se mu jen prášilo; měl radost sám ze sebe, že mu rozprávka plyne jako voda. Když byl nějaký den v zámku, dělal, jako by chtěl již pryč, zatím měl ale strachu dost, jestli ho pustí.

Ale princezna se otci svěřila a prosila ho, by prince déle zdržoval; to

otec také učinil; a Jiřík zůstal rád, neboť pozoroval, že je náviděn. Jednoho dne byl s princeznou o samotě, i použiv té chvíle zjevil jí svou lásku, a když slyšel, že i ona jej miluje, šel k otci a žádal o její ruku. Řekl, že nemá žádné knížetství, proto prý, že je nejmladší syn otcův, ale že si může tu chvíli i to největší koupit. Beze všech překážek je starý kníže požehnal a Jiříka za svého spoluvládce ustanovil. Brzo se slavila svatba a Jiřík byl jako v nebi!

Lidé ho měli rádi, neboť byl dobrý a žádnému bez příčiny neublížil. Za několik let nato umřel starý král a Jiřík byl sám panujícím knížetem.

Již měl dva syny a dceru a žil se svou manželkou velmi šťastně. Někdy ovšem vzpomněl na čerta, ale vždy si

myslí: „I do té doby ještě dlouho, kdoví co se nestane.“

Ale doba ta uběhla jako nic, a již scházel do dvaceti jen rok. Když se Jiřík vzpamatoval, zalekla ho krátká ta lhůta tak, že pro strach dnem i nocí spáti nemohl. Bledý co stín chodil po zámku a s bolestí se díval na své děti a na svoji drahou manželku. Což by ušlo oku milující choti! Často se ptala Jiříka, co mu schází, ale on všelijak se vymlouvaje nikdá příčinu pověděti nechtěl. Tak to trvalo celičký rok, a již mu zbýval jen den. Celý den nic nejedl a do svého pokoje se zamkl, aby neviděl slze manželčiny a otázkám jejím se vyhnul. Večer se ale dvěře samy otevrou a do nich vkročí zeleně oblečený mládenec.

„No Jiříku,“ pravil k bledému

knížeti. „Jestlipak jsi vzpomněl, že je dnes dvacet roků a že máš jít se mnou?“

„Bodejt' bych zapomněl; ale vidíš, mám ještě všelicos na řízení, ještě jsem se nerozloučil s mojí manželkou, popřej mi ještě tři dni.“

„To ti udělám, a mnohem více. Vyvol si po tři dni každý den jednu věc, ať to je co je, a jestli bych nebyl s to tobě to udělat, dám ti cedulku zpátky a více žádného práva k tobě míti nebudu.“

Jiřík poděkoval čertu a byl tomu velice povděčen; neboť se domníval, že snad nějak čerta ošidí. Mnohem veselejší vyšel z pokoje a šel ku kněžně, by se s ní potěšil. Kněžna vidouc úsměv na tváři svého miláčka byla též veselejší; šli spolu na

procházku.

„Pověz mi, drahá, co by tě tak těšilo, kdybys to ještě měla?“ ptal se Jiřík, doufaje, že se od manželky něčeho doví, neboť si nemohl na žádnou práci pro čerta vzpomenout.

„I já mám všecko, a jen bych si přála, abys byl veselejší.“

„Vždyť jsem již zase veselý dost. Ale-pověz přece, vždyť je to jen o řeč. Jakkak bys ještě chtěla mít zámek okrášlený?“

„Náš zámek je zpředu dost pěkný, ale zezadu není žádná vyhlídka. Kdyby ta ukrutná skála nebyla, bylo by to lepší.“

„Máš pravdu,“ odpověděl Jiřík a hned si umínil tu práci čertu uložit. Navečer stál čert před knížetem a ptal se ho, co žádá, aby udělal.

„Já chci, abys mně do rána skálu, která nám vzadu celý zámek zaclání, odrovnal.“

„Má se ti to stát, jak žádáš,“ odpověděl čert a odešel.

Kníže myslil, že to čert neudělá a že mu zbude více času, ale velmi se ulekl, když ráno vstal, a přistoupiv k oknu, širou pláň spatřil, na kteréž po skále ani památky nebylo. Jde pro manželku a ukazuje jí to.

„Probůh, muži, ty máš spolek s čertem, aneb jsi kouzelník?“ zvolala kněžna a s podivením se dívala ven.

„Tot' bych ti byl dávno již tu radost udělal, ale já sám nevím, co se to stalo, snad nějaký šotek naši rozmluvu včera poslouchal. Přej .si tedy schválně ještě nějakou věc, zdali se i to vyplní!“

Kněžna ale byla chytrá žena, ona

věděla, že to není s dobrým a že jí manžel něco strašlivého tají. Naoko tedy řekla, že si přeje celou tu širou pláň v nejkrásnější zahradu proměněnou, v níž by květin a bylin a stromů ze všech krajů světa bylo, a to všecko v plném květu. Ale v duchu si myslela: Počkej, jestli to zejtra bude, neupustím a Jiřík se mi musí přiznat. Večer dostal čert úlohu na planině zahradu udělat, v nížto všecky květiny a stromy ze všech dílů světa býti mají. Čert to slíbil a odešel; když se ráno kníže probudil, zarazila ho vůně tisícerych květin, které se v nejkrásnějším květu po rozsáhlé rovině skvěly. Byl to daleký, krásný ráj! Přišla i kněžna, které to pokoje nedalo, a s hrůzou i zalíbením utkvělo oko její na rozkošné květnici. Najednou se ale

odvrátila, vzala Jiříka za ruku a pravila:

„Nyní, můj drahý muži, mi nesmíš déle tajit, že máš spolek s čertem. Já to jistě vím, a raděj mi pověz, na jak dlouho jsi zavázán, bych tě mohla potěšit aneb dobrou radou ti přispět?“

„Již je pozdě, moje srdce, dnes je poslední den, večer přijde ještě pro jednu věc a pak jsem jeho.“ Nato Jiřík od začátku až do konce pověděl, co byl a co se s ním stalo. Kněžna mu ráda všecko odpustila, protože ho velice milovala a věděla, že pouze z lásky k ní chybil.

„Nebud' smuten a neběduj, ať si toho žádný nevšimne. Budeme veselí, a až večer přijde čert, pošli ho jen ke mně. Já si do té doby něco vymyslím.“

Jiřík byl jako znova narozen a všecka

tíže s něho spadla. Hned šel se svou
chotí a celý den byl s dětmi vesel, jako
by jakživo nic nebylo. Večer se v
určitou dobu čert dostavil. „Copak jsi
dnes vymyslel?“ ptal se knížete.

„Jdi jen k mé paní, ona ti řekne, co
chce, já již nic nevím.“

Čert vešel do pokoje kněžnina,
kteráž ho již očekávala. „Ty jsi ten čert,
co máš mého manžela odnést?“
„Ano.“

„Mohu si tedy místo něho jednu věc
vyvolit, ať to je cokoliv?“

„Ano.“

„A jestli mi to neuděláš, nemáš k
němu více moci?“ „Nemám.“

„Dobře tedy; pojd' sem a vytrhni mi
tři vlasy z hlavy, ale nesmí jich být
více ani méně, a ať mne to ani dost
málo nebolí.“

Čert se zamračil, přistoupil blíže k paní a čerstva vzal tři vlásky a vytrhl. Ale paní přece vykřikla. „Vidíš, to máš již jeden vroubek, já ti řekla, ať mne to ani dost málo nebolí, ale nechť, to ti prominu, nyní vezmi ty tři vlasy a změř je.“

Čert je změřil a paní opět pravila: „Nyní mi uděláš ty vlasy každý o dva lokte delší, ale ne abys myslil nastavit je, ty samé natáhni, aby byly každý o dva lokte delší.“

Čert se chvíli na ně díval, ale nevěděl si rady, prosil tedy kněžnu, aby mu dovolila do pekla je s sebou vzít a s tovaryši se poradit. Kněžna mu to dovolila a čert s vlasy zmizel.

Když přišel do pekla, svolal všechny tovaryše své, položil vlasy před Lucifera na stůl a povídal, co se s nimi

státí musí.

„Tenkrát jsi prohrál, chytroušku,“ řekl pán, „dostal se na tě jinší kos. Co s nimi? Natáhnem-li je, přetrhnou se, bouchnem-li do nich, roztlučou se, dáme-li je do ohně, spálí se. Nezbývá ti nic jiného než se vrátit a místo vlasů cedulku odvésti.“

„O já k ní nepůjdu, mohlo by se mi zle vést.“

„Proč si nedáš lepší pozor? Nyní jdi a odved', co ti více nepatří.“

Čert musel cedulku vzít a komu patřila odvést. Slítl tedy do zámku, ale boje se tam vstoupit, číhal u okna, až je kníže otevře. Když se toho dočkal, hodil ceduli do pokoje a zmizel. S nevýslovnou radostí zdvihl Jiřík cedulku a běžel k své manželce, která již napřed věděla, jak to dopadne.

Děkovali Bohu, že je z nebezpečení
vyvedl, a žili spokojeně až do smrti.

Čert a Káča

V jedné vesnici byla stará děvečka, jménem Káča. Měla chaloupku, zahradu a k tomu ještě pár zlatých peněz, ale kdyby byla celá v zlatě seděla, nebyl by si jí ani ten nejchudší chasník vzal, protože byla jako čert zlá a hubatá. Měla starou matku a leckdy posluhu potřebovala, ale kdyby byl mohl někoho krejcar spasit a ona dukáty platila, nebyl by jí toho nejmenšího udělal, protože se hned pro každé slovo soudila a vadila, až to bylo na deset honů slyšet. K tomu všemu nebyla hezká, a tak zůstávala na ocet, až jí bylo již pomalu čtyrycet let. Jak to z většího dílu ve vesnicích bývá, že je každou neděli odpoledne muzika, bylo to i tu; jak se ozvaly u

rychtářů aneb v hospodě dudy, hned byla plná sednice hochů, v síni a po náspi stály děvčata a u oken děti. Ale nejprvnější mezi všemi byla Káča; hoši na děvčata kývali, a ty se ubíraly clo kola, ale Kačence se toho štěstí co živa byla ani jednou nedostalo, ač by dudákovi třeba sama byla zaplatila, než navzdor tomu nevynechala přece ani jednu neděli. Jedenkráte jde také a myslí si po cestě: „Tak stará jsem již, a ještě jsem s hochem netancovala, není-li to k zlosti? Věru dnes bych tancovala třeba s čertem.“

Se zlostí přijde do hospody, sedne ke kamnům a dívá se, který kterou k tanci bere. Najednou vejde do dveří pán v mysliveckém oděvu. Sedne nedaleko Kačenky za stůl a dá si nalít. Děvečka přinese pivo, pán je vezme a nese

Kačence připít. Kačenka se chvíli v duchu divila, že má ten pán pro ni takovou čest, chvilku se upejpala, ale konečně se ještě ráda napila. Pán žbánek postaví, vytáhne z kapsy dukát, hodí ho dudákovi a křičí: „Sólo, hoši!“ Hoši se rozstoupí a pán si bere Káču k tanci.

„I kýho šlaka, kdopak asi je?“ ptají se staří a sestrkují hlavy; hoši se ušklebují a děvčata schovávají hlavu jedna za druhou a přikrývají hubu zástěrou, aby Káča nezahlídla, že se jí smějou. Ale Káča neviděla žádného, ona byla ráda, že tancuje, byť by se jí byl celý svět smál, nebyla by si z toho pranic dělala. Celé odpoledne, celý večer tancoval pán jen s Káčou, kupoval marcipán i sladkou vodu, a když přišel čas jít domů, vyprovázel ji

po vsi.

„Kýž bych mohla s vámi tak clo smrti tancovat jako dnes,“ pravila Káča, když se měli rozcházet.

„I to se ti může stát, pojd' se mnou.“

„A kde zůstáváte?“

„Chyt' se mne kolem krku, já ti povím.“

Káča ho chňapla, ale v tom okamžení se proměnil pán v čerta a letěl s ní zrovna k peklu. U vrat se zastavil a tloukl, kamarádi přišli, otevřeli, a když viděli tovaryše, že je celý upachtěn, chtěli mu ulehčit a Káču s něho sundat. Ale ta se držela jako klíště a živou mocí se odtrhnout nedala; chtěj nechtěj musel se čert s Káčou na krku k panu Antichristovi odebrat.

„Koho si to neseš?“ ptal se ho pán.

A tu povídal čert, jak chodil po zemi, že zaslechl Káčin nářek o tanečníka, a mysle ji trochu zastrašit, že se s ní pustil do tance a pak že jí na chvíli také peklo chtěl okázat. „Já nevěděl,“ dokončil, „že se mne nebude chtít spustit.“

„Protože jsi hlupák a naučení moje si nepamatuješ,“ vyjel na něj starý pán. „Dříve než s kým co začneš, máš jeho smejšlení znát; kdybys byl na to vzpomněl, když tě

Káča vyprovázela, nebyl bys ji bral s sebou. Nyní se mi klid' s očí a hled', jak se jí zbavíš.“

Pln mrzutosti štrachal se čert s pannou Kačenkou na zem. Sliboval jí hory doly, jestli se ho spustí, proklínal ji, ale všechno nic platno. Utrmácen, rozzloben přijde se svým břemenem

na jednu louku, kde mladý ovčák v hrozitánském kožichu zaobalen ovce pásł. Čert byl proměněn v obyčejného člověka, a tudy ho ovčák nepoznal. „Kohopak to nesete, přáteli?“ ptá se důvěrně čerta.

„Ach, milý člověče, ledva dýchám. Považte jen, já šel svou cestou, na nic ani nepomysle, tu mi skočí ta ženská na krk a nechce se mne živou mocí spustit. Chtěl jsem ji nést až do nejbližší vesnice a tam ji nějak odbýt, ale nejsem v stavu, nohy pode mnou klesají.“

„No počkejte chvílku, já vám od té neodbyty pomohu, ale ne nadlouho, protože musím zase pást; asi na půl cesty ji odnesu.“

„I to budu rád.“

„Slyšíš, ty, chyt' se mne,“ křičel

ovčák na Káču.

Sotva to Káča uslyšela, pustila se čerta a chytla se huňatého kožichu. Nyní měl štíhlý ovčák co nést, Káču a hrozný velký kožich, který si byl ráno od nádvorníka vypůjčil. Avšak ho to také dost brzo omrzelo; i myslil, jak by se Káči zbavil. Přijde k rybníku a tu mu napadne, aby ji tam hodil. Ale jak? Kdyby byl mohl kožich i s ní svléknout. Byl mu sice dost volný, a protož se o to pomalounku pokoušel, jestli by to šlo. A hle, vyndá jednu ruku, Káča neví nic, vyndá druhou, Káča neví ještě nic, odundá první petličku s knoflíku, oddělá druhou, třetí a žblunk – Káča leží v rybníce i s kožichem.

Čert nešel za ovčákem, on seděl na mezi a pásł ovce, dívaje se, brzo-li se

ovčák s Káčou navrátí. Nemusel dlouho čekat. Mokrý kožich na rameně, pospíchal ovčák k louce, mysle, že bude cizinec již snad u vesnice a ovce že jsou samotny. Když se spatřili, koukal jeden na druhého. Čert, že jde ovčák bez Káči, a ovčák, že tam pán posud sedí. Když se domluvili, řekl čert k ovčákovi: „Já ti děkuju, tys mi velkou službu prokázal, neboť bych se byl snad musel do soudného dne s Káčou nosit. Nikdy na tebe nezapomenu a jednou se ti bohatě odměním. Abys ale věděl, komu jsi z nouze pomohl, povím ti, že jsem čert.“ To dořekl a zmizel. Ovčák zůstal chvíli jako omámený stát, pak pravil sám k sobě: „Jsou-li všickni tak hloupí jako on, tedy je dobře.“

Nad tou zemí, kde náš ovčák živ byl,

panoval mladý kníže. Bohatství měl dost; jsa svobodným pánem nade vším, požíval všeho v plné míře. Den ode dne kochal se v rozkoších, jakýchž jen svět podati může, a když nastala noc, ozýval se z knížecích síní zpěv rozpustilých hejřivých mladíků. Zem spravovali dva správcové, kteří nebyli o nic lepší než sám pán. Co neprohejřil kníže, nechali si oni dva a ubohý lid nevěděl, kde má již peněz nabrat. Kdo měl krásnou dceru anebo peníze, ten neměl utěšené chvíle, neboť mohl s jistotou rozkaz očekávat, že to kníže vším právem pro sebe požádá, a milost boží tomu, kdo by se vůli jeho protivil! Kdož by mohl takového panovníka milovat? Po celé zemi proklínal lid knížete i správčí země. Jedenkrát, když nevěděl již, co si má vymyslit,

povolal kníže hvězdáře a poručil, aby jemu i dvěma jeho správcům planety četl. Hvězdář uposlechl a zkoumal v hvězdách, jaký konec vezme život třech marnotratníků.

„Odpust', knížecí milosti,“ řekl, jsa hotov se svým zkoumáním, „tvému životu i tvým správcům hrozí takové nebezpečenství, že se to vyřknouti obávám.“

„Jen mluv, ať to je cokoliv! Ty ale zde zůstat musíš, a nevyplní-li se tvá slova, přijdeš o hlavu.“

„Já se milerád spravedlivému rozkazu podvoluji. Poslyš tedy: než bude druhá čtvrt měsíce, přijde pro oba správce čert, v tu a tu hodinu, ten a ten den, a v ouplňku přijde pak i pro tebe, knížecí milosti, a všechny tři vás za živa do pekla odnese.“

„Do vězení odveďte toho lživého šejdíře!“ poručil kníže, a služebníci učinili podle rozkazu. V srdci nebylo knížeti, jak se stavěl; slova hvězdářova otřásla ním jako hlas soudný. Po prvé se v něm ozvalo svědomí! Správce odvezli napolo mrtvé domů, žádný z nich do huby nevzal. Sebravše všechno jmění své, sedli do vozů, ujeli na své statky a dali hrady se všech stran zatarasit, aby pro ně čerti přijíti nemohli. Kníže se obrátil na pravou cestu, žil tiše a pokojně a zponenáhla se pouštěl do spravování země, doufaje, že se snad přece krutý osud nevyplní.

O těch věcech neměl chudý ovčák ani zdání; den jak den pásal své stádo a nestaral se pranic, co se ve světě děje. Jednoho dne znenadání stojí před ním

čert a praví k němu: „Přišel jsem, ovčáčku, bych se ti za tvou službu odměnil. Až bude čtvrt měsíce, mám odnést do pekla bývalé správce země, protože okrádali chudý lid a knížeti zle radili. Ale víš-li co, poněvadž vidím, že se polepší, nechám je tu a přitom se ti hned odměním. Až přijde ten a ten den, vejdi do prvního hradu, kde bude množství lidu. Až se strhne v hradu křik, služebníci vrata otevrou a já pána pryč povedu, tu ke mně přistup a řekni: „Odejdi v tu chvíli, sice bude zle! Já tě poslechnu a půjdu. Potom si ale dej od pána dva pytle zlata dát, a nebude-li chtít, řekni jen, že mne zavoláš. Od toho jdi k druhému hradu a též tak udělej a stejný plat požádej. S penězi ale dobře hospodař a užívej jich k dobrému. Až

bude měsíc v ouplňku, musím odnést samého knížete, než to bych ti neradil, abys ho chtěl vysvobodit, sice bys musel vlastní svou kůži nastavit.“ To dořekl a odešel.

Ovčák si pamatoval každé slovo. Když bylo čtvrt měsíce, vypověděl službu a šel ke hradu, kde jeden z těch dvou správců zůstával. Přišel tam právě včas. Zástupy lidstva stály tu a dívaly se, až čert pána ponese. Tu se strhne v zámku zoufanlivý křik, vrata se otevrou a černý táhne pána ven, zsinalého a napolo mrtvého. Tu vystoupí z lidu ovčák, vezme pána za ruku a čerta odstrčiv volá: „Odejdi, sice bude s tebou zle!“ Tu chvíli čert zmizí a potěšený pán líbá ruku ovčákovu, ptaje se ho, co žádá za odměnu. Když řekl ovčák, že dva pytle

zlata, poručil pán, aby se mu ho tolik bez meškání vydalo.

Spokojen šel ovčák k druhému hradu a též tak dobře jak u prvního pořídil. Rozumí se samo sebou, že se kníže dost brzo o ovčákovi dověděl; neboť se beztoho pořád poptával, jak to s pány dopadlo. Když to všecko uslyšel, poslal vůz se čtyrmi koňmi pro milého ovčáčka, a když ho přivezli, snažně jej žádal, by se i nad ním smiloval a z drápů pekelných ho vysvobodil.

„Pane můj,“ odpověděl ovčák, „vám to slíbit nemohu; jedná se tu o mne. Vy jste velký hříšník, ale kdybyste se chtěl docela polepšit, spravedlivě, dobrotivě a moudře svůj lid spravovat, jak se na knížete sluší a patří, pokusil bych se o to, a kdybych měl sám za vás

jít do horoucího pekla.“

Kníže s opravdovou myslí všechno slíbil a ovčák odešel přislíbiv jemu, že se v určitý den vynajde.

Se strachem a hrůzou očekávali všude ouplněk měsíce. Jak to zprvu knížeti přáli, tak ho nyní litovali, neboť od té chvíle, co se polepšil, nemohl si žádný hodnějšího knížete přát. Dnové ubíhají, ať je člověk s radostí aneb s žalostí počítá! Než se kníže nadál, byl den za dveřmi, o kterém se vším, co ho těšilo, rozloučiti se musel. Černě přistrojen, celý smrtelný, seděl kníže a očekával buďto ovčáka anebo čerta. Najednou se otevrou dvěře, a černý stojí před ním.

„Stroj se, pane kníže, hodina vypršela, já jsem tu pro tebe.“

Ani slova neodpovídaje vstal kníže a

kráčel za čertem na dvůr, kde nesmírné množství lidstva stálo. Tu se prodírá houfem ovčák, celý upachtěný, a běží zrovna k čertu, volaje zdaleka: „Uteč, uteč, sice bude s tebou zle.“

„Jak se můžeš opovážit mne zdržovat? Nevíš-li, co jsem ti řekl?“ pošeptal čert ovčákovi.

„Blázne, mně tu nejde o krále, ale jde mi o tebe. Káča je živa a ptá se po tobě.“

Jakmile uslyšel čert o Káči, byl hned ten tam a nechal knížete v pokoji. Ovčák se mu v duchu vysmál a byl rád, že tou lstí knížete vysvobodil. Za to ho udělal kníže svým nejprvnějším dvořenínem a co vlastního bratra jej miloval. Avšak se také s dobrou potázel, neboť byl chudý pasák

upřímný rádce a správný dvořenín. Ze dvou pytlů zlata nenechal si ani krejcaru; pomohl s ním těm, od kterých je správcové vydřeli.

Silný Ctibor

Rýznburský dvůr, k náchodskému panství patřící, byl za starých časů velký a ohromný hrad, kolem a kolem lesem ohražen. Od západní strany se vjíždí do brány, k půlnoční straně vede však jen ouzká stezka po příkré skále k řece Úpavě, která se pod skaliskami plíží. Dříve bylo to teď tak malebné údolí na břehu řeky celé jedlemi zarostlé, a jen na místě, kde až podnes Na mlejništi říkají (protože prý tam as před dvěma sty lety mlýn stál), byla malá chaloupka, v které jeden ovčák zůstával.

Jednoho dne jede pán Rýznburský z procházky a tu vidí, an milý ovčák velikánskou jedli na rameně nese; byl dobrý pán, ale velmi přísný, a

obzvláštně na toho, který se opovážil z lesa dříví krásti aneb nějakou škodu dělati. Myslíl tedy, že vítr jedli porazil a ovčák že ji v lese našel a ukradl, hněvivě se tedy na něho obořil: „Jak ty se můžeš opovážit z mého lesa dříví krást?“

„Odpusťte mně to, pane rytíři; mám tuze špatný barák, a již dlouho jsem přemejšlel, jak bych si ho spravil. Včera jak tudy jdu, padla mi ta jedle do oka, a myslím si: Počkej, ta by se ti hodila. I nedalo mi to, až jsem pro. ni došel a vytrhl.“

„Ty že jsi tak silný?“ ptal se rytíř a s podivením hleděl na ovčáka, který pořád ještě jedli na rameně držel. Nebyl příliš velký, ale svalovité a složité postavy.

„I což je o sílu,“ odpověděl ovčák,

„jen kdybych měl něco lepšího na zub.“ „A co bys tak potřeboval, abys byl ještě silnější?“

„Inu já myslím, kdybych snědl dva pytle hrachu, několik uzených kyt a k tomu vědro dobrého vína vypil, že bych v stavu byl s každým obrem se prát.“

„Dobře tedy, máš to míti, a zejtra si pro to přijel do hradu. A stranu té jedle ti to pro tenkrátě odpustím, ale podruhé cti můj bor.“

S radostí ovčák rytíři poděkoval a vesele domů s jedlí kráčel. Od té chvíle mu dali jméno Ctibor. Když přijel rytíř domů, nařídil hradnímu, až přijde Ctibor do hradu, aby mu dal dva pytle hrachu, šest uzených kyt a vědro nejlepšího vína.

Druhý den stáhl Ctibor ženě cíchu s

postele a šel si do hradu pro přípověd. „A kam si to dáte, kdo vám to pomůže nést?“ ptal se hradní, když viděl, že Ctibor sám a sám přichází.

„Naložím si to na ramena a ponesu to sám.“ „Jsem váš blázen? Jakpak byste mohl tolik unést?“ „O unešení je hej, jen mi to dejte.“

Naschvál mu hradní plnou cíchu hrachu naměřil, jestli to opravdu unese. Bylo ho v ní čtyry korce a k tomu ještě šest kyt. Ale Ctibor si zavázal cíchu a vědro vína dohromady, přehodil to přes rameno, a poděkovav hradnímu, krácel pohodlně domů.

Několik dní nato byl vypsán z Prahy velký turnaj, ku kterémuž se všickni rytíři sjeti měli. Byl to prý tenkrát způsob, že si rytíři silné panoše (čili

obry) drželi, kteří se na místě jich při turnaji potýkali. Rytíř Rýznburský neměl žádného tak silného panoše, na kterého by spolehnouti mohl; byl tedy u velké nesnázi. Na štěstí vzpomněl si na Ctibora a tu chvíli pro něho poslal.

„Poslechni, Ctibore,“ řekl, když ovčák vešel. „Jestlipak bys chtěl u mne panošem být?“

„To věřím, že chtěl, a jak rád.“

„Musel bysi se naučit se zbraní zacházet a dobře jezdit.“

„Tomu já se všemu rád učit budu; a síly mám teď až nazbyt.“

„Dobře tedy; jdi k hradnímu, on ti dá jiný šat, za týden musíš ale všecko umět, potom pojedem do Prahy.“

Ctibor radostí do stropu skákal, když slyšel, že pojedou do Prahy, a ve dne v noci se učil; než uplynulo osm dní,

uměl vše, co panoši potřeba, a rytíř docela uspokojen odebral se se svým komonstvem do Prahy. Z celých Čech byli již rytíři pohromadě i mnoho cizinců; obzvláštně se povídalo mnoho o jednom, který prý velmi silného obra s sebou měl. Když nastal den k turnaji určený, sjeli se všickni na ustanoveném místě, kde pro pány a paní lešení skvostnými koberci obvěšené připraveno bylo, před nímž se panoši potýkali. Když se panstvo shromáždilo, vjeli v ohražené místo dva panoši na pěkných koních, jeden byl onen vyhlášený obr, druhý českého rytíře panoš. Po malé chvíli byl cizinec vítězem; tak se stalo několik, z čehož cizinci nesmírnou radost měli, čeští páni ale pohoršení. Tu přišla řada i na Ctibora. Když

předejel a cizinec toho jak se zdálo nepatrného chlapíka přeměřil, řekl pohrdlivě: „Jakpak se ty, malý mužíčku, můžeš opovážit se mnou se potýkat? Tebe rozmáčknu jako ten kámen!“ a vezma kámen oblátkový do ruky, zmáčknul jej jako homolku.

„Inu,“ řekl Ctibor a popojel až k němu, „když myslíte, že jsem proti vám slabý, tedy se nepotýkejme a podejme si na rozchod po přátelsku ruku.“ S oušklebkem mu obr ruku podal, ale Ctibor ji popadl, vyhodil obra do povětří a zase ním tak nerázně o zem smýknul, že více ani nedechl. „Myslíš, že jen u vás umějí kameny mačkat, u nás umíme ještě něco víc.“

Tu se ozval pán Rýznburský: „Ctibore, Ctibore, obrův pán ti ujíždí, pust' se za ním.“ Ctibor nechaje obra

ležet pustil se za pánem. Právě jel cizinec s kopce, když ho Ctibor dohonil; i skočil s koně a popadl vůz tak silně za kolo, že mu kus loukotě s třemi špicemi v ruce zůstal. „Tak se, pane, od nás neujíždí,“ křičel na omámeného rytíře, „dříve musíte zaplatit“ (byl to snad způsob, že který prohrál, vítězi dobré spropitné dáti musil). Chtěj neb nechtěj, musil se cizinec vrátit a ku posměchu českým pánům Ctiboru zaplatit. Ctibor však za svůj hrdinský kus stal se rytířem a do znaku dostal kus loukotě s třemi špicemi. Žil dlouho a vždy v dobrém přátelství s pánem Rýznburským; konečně byl v kostele na Hoříčkách pochován.

Rozkoš

Před dávnými časy byl v Novém Městě purkrabím Straka z Nedablic; byl prý ale velmi přísný a zlý a lid ho nemiloval. Jednou jel na procházku, a když přijel nedaleko Rousína, k lesíku a rybníku náchodskému, viděl na mezi pasáka ovce pásti; i zajel k němu, aby ho snad trochu postrašil. Pasák ale ku podivu ani ho nezpozoroval a jen před sebe se díval. „Kampak se tak neustále díváš?“ ptal se pan Straka. Touto otázkou ze svého přemejšlení vytrhnut, vzchopil se pasák, a když přísného úředníka pozdravil, odpověděl jemu:

„Hleďte tamto, milostivý pane, jaká to prostrannost, jaké krásné místo k založení rybníka; co ty pole jsou, tam

rybník založit, ten potůček, co tam teče, moh by se tam vést a nebylo by velké hráze potřeba. Byl by to rozkošný rybník a nestál by mnoho.“

Když si to pan Straka přehlídl, jak mu to pasák ukazoval, podivil se rozumu a ostrovtipnosti chlapcově a umínil si rady jeho použít. Jsa ale příliš hrdý, aby ho za to pochválil, hodil jen po panskou hlavou a odejel. Když přijel domů, poslal na to místo lidi, kteří práci započít museli. Pole chudým lidem patřící bez milosrdenství se rozkopaly, aniž ubozí krejcaru za ně dostali. Stal se tam tedy rybník, který hodinu kolem měl, bez velké práce a nákladu. Byl rozkošný, jak chlapec řekl, a proto jej také Rozkoš pojmenovali. Pana Straku z Nedablic chválili za jeho moudrost, a chudého

pasáka si žádný nevšiml.

Lidé však, jimž tak nespravedlivě pole odejmul, pana Straku příčinou toho zakleli: aby ním čert po smrti oral dotud, až by se rybník zase v pole obrátil. Tenkrátě prý slova mnoho platila a s čertem žádná hračka nebyla; proto také, jak pan Straka umřel, viděli lidé vždy v měsíci lednu, jak čert panem Strakou dvě brázdy od jednoho ke druhému konci rybníka orá.

Mnozí tvrdili, že jej na své oči viděli. Nyní je ale rybník zničen a jsou tam zase pole, a ubohý pan Straka snad také pokojně spí.

Tři zlaté péra

Jistý kupec byl nesmírně bohatý; ani královský zámek nemohl býti krásněji ozdoben než kupcův, jak zvenku, tak uvnitř. Avšak nade všecko bohatství milejší byla kupci krásná jeho manželka a malá dceruška, jménem Svatava. Bylo to děvčátko stvořené k pomilování. Kdyby člověk k smrti zarmoucen býval, když se na něj ty modré očka, tak jasné jak čistá obloha nebeská, usmály, musel se potěšit. To cítil nejlépe Čestmír, syn chudého pastýře nedaleko kupcova zámku. Matku neměl, jen starého otce, jež sporým krejcarem, který za pásání dostal, skrovně Rozdrchaná chaloupka, rezná halena, to byla jejich mohovitost. A přece byl Čestmír vždy

vesel, aniž cos lepšího sobě žádal.

Den jak den chodila chůva s malou Svatavou do zahrady, blíže níž Čestmír pásal a zpíval. Sotva zaslechlo děvčátko pastýřův hlas, již ji chůva neudržela a musela s ní k vršku. Čestmír jí pletl krásné věnečky, vodil k ní jehňátka, aneb ji veselil písněmi, jichž uměl veliké množství. Tu byla Svatava ticha a poslouchala, chvílemi zase kolem něho obkakovala, hladila smědé líce, aneb otáčela černé kroužky vlasů jeho okolo růžového prstu. Čestmír by byl pro to dítě do ohně skočil, ale nikdy se neosmělil na ně sáhnout; neboť bylo vždy v drahém kmentu a v krajkách zaobaleno; on ale jen v hrubé haleně! Než navzdor tomu měly se děti přece vždy rády a každodenně spolu hrávaly.

Již bylo Čestmíru dvanáct a Svatavě osm let, tu přijde jednoho dne Svatava na vršek, a Čestmíra nenajde; jde dál a dále, až dojde k malé chaloupce, i neví, má-li do ní vejít čili ne; ale slyšíc zevnitř usedavý pláč, pozná Čestmíra a vběhne tam. Ubohý hoch sedí u mrtvoly svého otce.

„Proč pláčeš, můj Čestmíre? Co se ti stalo?“

„Jakž bych neplakal, vždyť mně otec umřel, a já ubohý sirotek teď nikoho více na světě nemám.“

Dlouho jej Svatava sama slzíc těšila, ale Čestmír nebyl k ukojení. Tu odešlo děvče domů, šlo k matce a všecko jí vypravovalo; dobrá paní poslala hned pro chlapce a tělo poručila slušně dát pohřbíti. Čestmír myslel, že je v nebi, když ho služebník do zámku přivedl a

Svatava skrze skvostné pokoje k matce jej vedla.

A Paní se hezký hoch zalíbil; majíc outrpnost s osiřelým, ptala se ho, zdali by chtěl v zámku zůstat? S radostí Čestmír přisvědčil, neboť se neměl kam obrátit. Nato ho vzala paní za ruku, vedla k svému manželu a prosila za něho. Kupci se hoch také zalíbil, pročez se ho tázal, zdali by s ním chtěl do světa jíti?

Čestmír byl ke všemu volný, a když mu pán sliboval, že může býti časem svým také kupcem, měl tím větší radost. Než Svata va se na to zle mračila, že má ztratit druha svých dětských her, a když byli o samotě, domlouvala mu, proč chce jít s otcem.

„A jakž bych nešel, milá Svata vo, když mne tvůj dobrý otec s sebou

vezme? Vždyť nemám již žádného na světě.“

Svatava pomalu nahlížela, proč chce Čestmír do světa, ale přece ji to mrzelo. Kupec dal ušít Čestmíru nové šaty a za několik dní měli odejít. Navečer před odjezdem prošly děti všecka místa, kde rády hrávaly, konečně šly do zahrádky ke hrobu otce Čestmírova a ověnčily ho kvítím, jakž to denně dělávaly.

„Jen neplač, milý Čestmíre, každý den ozdobím hrob otce tvého kvítím, jaks ty to dělával. Otec brzy opět se vrátí, ty s ním, a přivezeš mi krásný věnec z cizozemských květin. Pak budeme znovů spolu běhat, budeme hrát a ty mi budeš písň zpívat.“

Tak se těšily ubohé děti! Druhý den

odejel kupec do cizích zemí pro drahé zboží a klenoty, které po jiných zemích zase rozvážel. Dlouho pohlížela Svatava po Čestmíru a Čestmír se ohlížel zpátky po milém děvčeti.

Nyní žila Svatava s matkou o samotě; netěšily ji více dětské hry, jenom večer běžela do zahrady a věnčila hrob starého pastýře. Matka ji učila všelikým pracem a na harfu. Již se radovala, až se Čestmír vrátí, že bude hrát a on že bude s ní zpívat. Rok brzy uběhl, a kupec se měl navrátit. Jaké tu bylo radosti, když poslal otec zprávu, že druhý den přijede. Nebohá Svatava nevěděla posud, že bývá často naděje klamná! Otec přijel, ale Čestmíra s sebou nepřivezl. I počal rozkládat skvostné hračky, které

dcerušce přivezl, měřil na ni šaty a konečně vyndal také zvadlý věneček. „Ten ti posílá Čestmír, protože máš ráda květiny; jsou to drahé kvítka, ale na cestě mi zvadly.“

Svatava vzala věneček a pokropila ho slzami většími než perle.

„Proč jsi jej, milý otče, nepřivezl s sebou? Já se na něj těšila.“

„Dal jsem ho do učení u jednoho bohatého kupce, až bude ve všem vycvičen, pak se k nám opět vrátí.“

„Ale kdy to bude?“

„To ti, milé dítě, nemohu říci; snad za několik let.“

Ach, toho se ani nedočkám, myslila Svatava, zašla do zahrady a bolestně plakala. Než léta ubíhají jako voda, a člověk by se ani nenadál, čeho se dočká! – Svatava rostla a kvetla co růže

v mechovém listu. Každý rok se vracel otec z cizích zemí, ale Svatava už nikdy neplakala, když Čestmíra nepřivezl. Rok po roce bledl jeho obraz víc a více v srdci jejím, ač se nikdy docela nesetřel!

Zatím byl Čestmír u bohatého kupce v učení a skoro celý rok se s ním po moři plavil a mezi všelikými národy se potuloval. Kupec neměl žádných dětí a Čestmíra velice miloval. Čestmír byl za to vděčen. On by byl ochránci pomyšlení udělal a do ohně pro něho skočil; hlavu měl vtipnou, ve všem byl obratný, a tedy to v krátkém čase tak daleko přivedl, že svou spravedlností a šikovností pánu svému ne sta, ale tisíce zachoval. Když měl prázdnou chvíli, chodil buďto po poli, po zahradě, aneb po palubě a díval se přes

širé krajiny a moře k svému domovu, kde byl hrob rodičů a dvě modrých očí, které mu po cestě života co hvězdy svítily. Když mu bylo nejsmutněji, začal zpívat zamilované písně, které Svatava tak ráda poslouchávala; a tu nechali začasť plavci veslování, páni opustili své komůrky a poslouchali prostý, ale velmi dojemný zpěv bývalého pastýře. Desátý rok již nastával, co se z domova odebral; tu ho jednoho dne pán k sobě zavolá a praví k němu:

„Můj přítel, tvůj bývalý pán, chce zaslat velký náklad zboží napřed domů, poněvadž ale nemá člověka, na kterého by mohl spolehnout, žádal mne, bych tebe vypravil. Já mu to neodepřel, neboť vím, že se také rád zase jednou domů podíváš, není-li

pravda?“

S veselou tváří přisvědčil Čestmír dobrotivému pánu, přijal na cestu peníze a chvátal na koráb k otci drahé Svatavy. Ten mu odevzdal zboží, vzkázal pozdravení paní a dceři a doložil, že se za několik dob za ním navrátí. Jak dlouhá přicházela Čestmíru cesta k domovu!

„A nač chvátám?“ ptal se chvílemi sám sebe, když si všecko předložil. „Koho tam najdu? Hrob rodičů a krásnou dceru bohatého pána, která si chudého sirotka nevšimne.“

Bylo navečer, v tu dobu, v kterou k němu Svatava chodívala, když Čestmír skoro po desíletém rozloučení chaloupku, v níž zrozen byl, opět spatřil. I pospíchal kvapným krokem do panské zahrady ke hrobu otcovu.

Na pavlánu skvostného zámku sedí Svatava, drží harfu v ruce a zpívá; rudá zář zacházejícího slunce padá na její milostnou tvář, jako by jí chtělo na dobrou noc líce zlíbat. Myslí na Čestmíra, na smědého chlapce, a zpívá píseň, kterou ji před rozchodem naučil. Tu to zašumí listím a měkký libý hlas splývá s hlasem jejím. „Tot’ Čestmírův duch,“ zašeptá a s trnoucím srdcem naslouchá tónům, které plněji a toužebněji nahoru zaznívají. Harfa klesne z mramorové ruky, hedvábný šat zašustí po pokoji a již se kmitá Svatava letným krokem po zahradě. Tu stojí před ní mladý vysokorostlý muž! Jakž by jej nebyla poznala? Tot’ byly ty smědé líce, které co děcko hladívala, ty černé prsténce, v kterých se ráda přebírala, to byl Čestmír,

společník dětských jejích let, ovšem mnohem krásnější, než si jej představovala.

„Odpusťte, panno,“ pravil a hlas jeho se chvěl a duše okem k panně zalétala. „Odpusťte, že jsem šel dříve políbit popel mrtvých, než do zámku s vyřízením od vašeho otce.“

„Jak mluvíš tak ke mně, Čestmíre?“ řekla Svatava a slza se jí leskla na tváři jako rosní krůpěj na růžovém listu. „Nejsem více tvoje milá Svatava? Což deset roků tolik změnilo?“

„Ba změnilo; růže, již jsem co poupě opustil, vzrostla a vykvetla v krásný keř, ale ruka chudého sirotka nesmí se té vzácné květiny dotknout.“

„A jakž, když růže sama k tobě se kloní a ruku na pozdravení podává,“ odpověděla Svatava a s laskavým

úsměvem podala ruku druhu milému, který ji k tlukoucímu srdci přitiskl. Po chvíli ho vedla k matce, která ho s radostí přivítala a co svého syna poctila. Svatava a Čestmír byli zase hravé děti, jako před lety procházeli se zahradou, a večer hrála Svatava na harfu a Čestmír s ní zpíval. Dnové utíkali jako hodiny, a doba se blížila, kde měl otec přijít a Čestmír odejít.

Seděli v zahradě, rozprávěli o blízkém rozchodu a hoře jim srdce svíralo; tu ovine Čestmír rámě kolem štíhlého těla Svatavy a – otec její stojí před nimi.

„Zrádný podvodníku!“ křičel hlasem hněvem soptícím. „Tak se mi chceš odměnit za to, že jsem tě z prachu vyzdvihl? Myslíš, žebráku, že můžeš své oči k mé dceři vznést?“

Temný ruměnec polil tvář Čestmírovu, zuby se zaťaly do plných retů, zlost a bolest mu bouřila v prsou!

„Otče, odpusť, já jej miluji!“ prosila Svatava, sepjaté ruce k otci vztahujíc.

„Tys dcera nezdárná, která chce činit proti vůli otcově. Slyš tedy slib, který mne váže: jen ten dostane tě za manželku, kdo mi tři zlaté péra z obrovského ptáka přinese.“

„A dostojíš v slovu i chudému sirotku?“ ptal se Čestmír s okem plamenným.

„Ano, i sirotku!“ odpověděl kupec.

„Bůh tě opatruj, Svatavo drahá! Dříve než se zelené stromy v žluté roucho oblekou, přinesu tři zlaté péra, anebo mne více nespatriš.“ To řka políbil na smrt bledou dívku, odkvapil ze zahrady a v malé chvíli letěl ze

zámku do širého pole. Necháme hořekující Svatavu samotnu a půjdeme za ním.

Jedním cvalem šlo to až do města, kde jeho pán bydlel, kterému s trdným srdcem svou nehodu vypravoval. „A kde jest takový pták?“

„To nevím, ale budu chodit tak dlouho, až ho najdu.“

„Milý hochu, těžkou sice úlohu vzal jsi na sebe; ale jdi jen a pokus se o své štěstí, snad ti bude Perun milostiv.“

Druhý den obdržel Čestmír u pána schované peníze, k nimžto mu tento několik hrstek přidal, sedl na kůň a ubíral se do světa. Dlouho již jezdil, když se jednoho dne zastavil u města, které bylo celé černým sukem potaženo. I ptá se v hospodě, co to znamená, načež mu hospodský

odpověděl: „Měli jsme zde ve městě studni, v které byla uzdravující voda. At' byla jakákoli nemoc, kdo se té vody napil, byl uzdraven. Nyní ale dlouhý čas voda v studni se zkalila, a kdo se jí napije, musí umřít. Lékařů žádných nemáme, protože jsme jich nepotřebovali; lid umírá, a my si nevíme rady.“

„A což to nemůže žádný vyšetřit, co v studni vězí?“

„Žádný se nechce na to odvážit, protože smrtný zápach z ní vane. Jediný pták obrovský mohl by míti vědomost, co v tom vězí.“

„Právě toho také hledám,“ řekl Čestmír.

„I tot' byste nám mohl, milý pane, to dobrodiní prokázat a také o nehodě naší studně se poptat.“

„Jestli se k němu dostanu, milerád to udělám.“

Než Čestmír z hospody odejel, vehnalo se množství lidu, kterým to hospodský napověděl, a všickni ho žádali, aby se u ptáka zlatohlavce poptal.

Zase přijel do jednoho města, a tam byl královský palác celý černým sukнем potažen. Zajede do hospody a ptá se, co to má znamenat? Tu mu povídají, že byl v královské zahradě strom, který zlaté jablka nesl. Po všecky časy, dokud byl strom zelený, byla také královská rodina šťastna i zdráva; nyní prý ale najednou strom uschnul, zlaté jablka opadaly, a od té chvíle jediná dcera králova bledne a chřadne a nikdo jí pomoci nemůže.

„A neví se, jakým prostředkem by se

strom opět zazelenal a princezna uzdravila?“

„Neví ; jenom obrovský pták zlatohlavec má toho vědomost.“

„Toho já také hledám, ale nemohu se doptat, kde bych ho našel.“

„On se zdržuje na vysoké skále nad černým mořem, kam ještě noha lidská nevstoupila. Ale kdybyste byl, pane milý, tak šťastný a k němu se dostal, poptejte se, jak by se našemu králi pomoci mohlo?“

„To vám rád udělám, jestli se k němu dostanu.“

Od toho města jel Čestmír přes hory a doly, že někdy za celý den ani človíčka neviděl. Konečně dostal se z lesů a pustin a viděl před sebou širé černé moře a na moři jedinou loďku, která se na vinách kolébala. „Snad to

přívozník,“ pomyslnil si Čestmír a čekal, až se loď ku břehu přiblíží. Ta se pomalu přihoupala a konečně ku břehu přirazila. Seděl v ní čert.

„A co ty, červíčku zemský, v této pustině pohledáváš?“ ptal se Čestmíra.

„Já jdu za ptákem zlatohlavcem, který prý na druhé straně za mořem bydlí. Jsi ty přívozník?“

„Jsem; ale koho nechci, toho nepřevezu.“

„Když ti dobře zaplatím, snad mně to neodepřeš?“ ptal se Čestmír pln strachu, co mu asi čert odpoví.

„Za peníze nepřevážím nikoho; jestli se ale zeptáš ptáka zlatohlavce, jak dlouho zde ještě zůstatí musím, převezu tě.“

„A proč bych se nezeptal? Cožpak jsi zde z pokuty? Vždyť jsi čert, pomoz si

tedy sám!“

„Kdybych věděl jak, nebyl bych na tebe čekal. Již dvě stě let se po tom moři plavím za trest, že jsem se jedenkrátě svému pánu protivil, a nevím, jak bych se vykoupil.“

Čestmír nechal svého koně se pásti, sedl na loď, a čert ho vezl na druhou stranu. Zdaleka viděl už Čestmír skálu, na níž pták bydlel. „Buďto tam najdu moje blaho, anebo smrt,“ pravil sám k sobě, když z loďky vystupoval.

„Ať se nezapomeneš zeptat, sice tě po druhé nepřevezu,“ přikazoval čert.

Nebezpečnou cestou bral se Čestmír nahoru, až na vrch skály, kde byla jeskyně, kterou po dlouhém hledání a namáhání konečně našel. U vchodu stála stará babička.

„Jak jsi až sem zabloudil, zemský

červíčku?“ ptala se babička, když k ní Čestmír došel.

„Má zlatá babičko, zabloudil jsem v těch ukrutných lesích a pustinách, noc je na krku a nevím kudy kam. Popřejte mi noclehu, sice mne dravá zvěř roztrhá.“

„Milý hochu, bojíš-li se roztrhání, tedy se raději vrat' nazpět; zde přebývá obrovský pták zlatohlavec, můj pán, jestli tě ucítí, nespatříš světla více.“

„Prosím vás, milá dobrá babičko, nechte mne jen tady a někde v koutku mne ukrejte, já nemohu již ani krok dále.“

I slitovala se babička nad Čestmírem, vzala ho do jeskyně, udělala oheň a uvařila něco k požití. Čestmír, který by byl tuze rád babičku na svou stranu přivedl, počal ledacos o

světě vypravovat, což se babičce líbilo. Konečně vyjel s barvou ven. Když babička porozuměla, co host žádá, velice se opovážlivosti té podivila, a chvíli se rozmýšlejíc, řekla: „Já byla také jednou na tom světě, ale již tomu tak dlouho, že to nepamatuji; než proto nejsem přece tak divoká jako můj pán a mám outtrpnost s ubohým člověkem. Co bude mého možného, to pro tě udělám. Ale čas se blíží, kde pán přicházívá, pojd' tedy raději se mnou, ať se neopozdíš.“ Nato ho babička odvedla do jedné díry, přikryla mechem a navrch naházela roští a chvoje. „Ani se nehýbej, až tě zavolám,“ přikázala posléz a odešla, aby pánu svému dobrou večeri přichystala.

Najednou to na protější straně od

moře nad lesem vychází jako velká záplava, vždy blíže a blíže, až se to v šumném letu k jeskyni přizene. Je to pták zlatohlavec; když zatřepe křídly, slyšet to na míli cesty, a šlápne-li, praskají mu pod nohou kořeny stromů, peří jeho ale jedno slunce a hlava nad všechny mudrce.

„Čichám, čichám člověčinu, koho tady máš?“ křičí na babu, vejda do jeskyně.

„Hvězdo mořská! Koho bych tu mohla mít?“ odpoví baba a jde po své práci. Pták se upokojí, sedne a jí, co mu baba předkládá. Po chvilce ale začne zas: „Čichám, čichám člověčinu, pověz, babo, koho tu máš?“

„Jen si pomysli, pane, kdo by se k nám dostatí mohl?“ Pán to rozvážil a jedl zase dále; ale když vstal a

obcházel okolo krbu, začal ještě hřmotněji: „Čichám, čichám člověčinu, pověz, babo, koho tu máš, sice bude zle.“

„Panáčku, panáčku, jak si jen můžeš pomyslit, že bych tu někoho přechovala, vždyť tvé oko každého na dvě míle třeba v nejtmavější noci vyslídí. Ale měl jsi asi dnes chutnou pečínku a ta ti posud nosem čpí.“

Chvíli ještě pták čmuchal, hledal, ale potom šel přece na hnízdo. Baba ulehla vedle něho, ale nespala. Jakmile začal pták chrápat, přišoupla se blíže a mžikem mu jedno péro z křídla vytrhla.

„Co ti napadá, babo zlořečená, že mne ze sna budíš?“ rozkřikl se pták a vyvalil na ženu oči jak ohnivé koule.

„Ach odpust', milý pane! Já měla

děsný sen a chytila se tvého křídla. Zdálo se mi, že jsem přišla do jednoho města, kde byl velký pláč a nářek. Ptám se, proč naříkají, a tu slyším, že měli uzdravující vodu v studni, a ta že je nyní otrávena, a kdo té vody se napije, že umřít musí. Pověz mi pak, pane, jestli byla opravdu taková studně na světě?“

„Ovšem že byla; ale najednou počali býti lidé v tom městě rozpustilí prostopášníci a zapomínali bohům oběti přinášet. Bohové se na ně rozhněvali a za trest dali do studně jedovatého pavouka, který vodu otravuje a smrtný zápach kolem studně rozesílá. Kdyby se lid polepšil, bohům u studně obětoval, mohli by vodu vybrat, pavouka zabít, a pramen uzdravující by se opět vyprýštil. Teď

ale spi a dej mi pokoj.“ Nato se pták obrátil a za minutu chrápal jako prve.

Baba na to čekala a v malé chvílce mu opět druhé péro vyškubla.

„Což se ti v hlavě popudilo, ty babo jedu?“ křičel pták a zlostí se mu oči jiskřily.

„Nezlob se, pane milý, nevím, co se to dnes se mnou děje. Zase jsem byla v takovém městě a tam byl královský zámek celý černým sukнем potažen. I ptám se, co to znamená, a tu mi vypravují, že měli strom zlaté jablka nesoucí, a ten že nyní uschl. Od té doby ale že královská princezna stůně a chřadne. Prosím tě, pověz mi také, jak by se těm lidem pomohlo?“

„Ta královská dcera měla jednoho panoše ráda a on ji. To se ale král dověděl, dceři na něj mysliti přísně

zapověděl a panoše dal vsadit do vězení. Princezna se ale trápila a před časem zakopala mrtvý plod své lásky pod svatý strom; od té chvíle strom usychal, zlaté jablka opadaly a princezna teď chřadne. Kdyby král panoše propustil, dceru s ním zasnoubil a kůstky dítěte pod stromem vykopal, nesl by strom zlaté ovoce a královská rodina by znova štěstí a spokojenosti došla. Ale jestli mne, babo, ještě jednou vzbudíš, bude s tebou zle!“

Baba se zaříkala, že nevzbudí, ale sotva pták usnul, vytrhla mu třetí péro.

„I ty zlopověstná babo, což tě čert pokouší?“ zahřměl pták a popadl babu za krk.

„Zlatý panáčku, já za to nemohu;

opravdu se mi zdálo o čertu, a já se v
ouzlosti tvého křídla zachytila. Bylo
mi, jak bych chodila na břehu moře, co
pod skalou hučí. Tu připluje černá loď,
v ní sedí čert a smutně naříká. Ptám se
ho, co mu je, a on mi povídá, že ho
pán tam zaklel a že neví, kterak si
pomoci.“

„I kdyby nebyl chtěl v pekle
poroučeti, nebyl by se octnul na moři.
Ale mohl by si pomoci, kdyby se mu
trefilo, že by člověka převážel. Tu by
musel blíže břehu na zem vyskočit a
člověka nechat v lodi říka: Ty zůstaň na
moři, já zůstanu na zemi. Jestli mne
ale, babo, nenecháš spát, tedy vstanu a
hodím tě se skály dolů.“

Baba již věděla, co vědět chtěla, a
nechala pána spát až do rána. Ráno
když vstal, bylo dobré snídání již

přichystáno; zlatohlavec se najedl a šel do lesa na lov. Jakmile ho stará necítila, pospíšila k díře, odrovnala roští a chvoj, by mohl host ven vylézt. Honem mu všecko vypravovala, kterak jí to pták v noci pověděl, dala mu snídání, tři zlaté péra a vyprovázela ho z jeskyně, prikazujíc, by se jen vpravo držel, tudy že cesta k moři vede. Tisíckrát poděkoval Čestmír dobré stařeně a radostně se bral hustým lesem po vrchu dolů. Pod skalou čekal veslař, a sotva k němu Čestmír došel, již na něho křičel, ví-li, co mu pomůže?

„Ovšem že vím, ale nepovím, dokud mne na druhou stranu nepřevezeš.“

„Já tě dříve nepřevezu, až mi to povíš.“

„To bychom se tu hádali do

soudného dne; jestli mne nepřevezeš, najdu si cestu jinady, a ty nebudeš přece nic vědět.“

Čert mu dal v duchu za pravdu a bez dalšího rozkládání na druhou stranu ho převezl. U břehu skočil Čestmír hbitě na břeh a tu teprva řekl čertovi, co ho může vysvobodit.

„Počkej, ty ferino! Kdybych to byl dříve věděl, zajisté bys tam nestál.“

„Blázen bych býval! Každý sám sobě nejbližší. Za převezení ti děkuji, a až se ti vyskytne příležitost, víš teď, jak vysvobození dojíti.“ Zahvízdna na koně, který hned přiběhl, sedl na něho, a maje srdce plné sladkých nadějí, ujížděl jako vítr.

Když přišel do toho města, kde byl zámek černým sukem potažen, dal se hned u krále ohlásit. Jak se král

dověděl, že se cizinec od ptáka zlatohlavce navrátil, poslal pro něho zlatý vůz s čtyrmi koňmi. Když Čestmír, jsa s králem o samotě, všecko povídal, jak to byl pták řekl, ulekl se král velice; ale bez rozmýšlení podal Čestmírovi ruku a na svatbu dceřinu jej pozval. Čestmír byl by rád věděl, zdali se to všecko uskuteční, a proto slíbil, že zůstane. Král se hned odebral k dceři a všecko jí povídal. Princezna tu chvíli již žádné bolesti necítla, ke všemu se přiznala a tisíckráte otci za jeho lásku děkovala. Panoš byl ihned z vězení vyveden a král sám kosti dítěte pod svatým stromem vyhrabal a spálil. Když žehnal nejvyšší kněz mladé manžele, začal se uschlý strom zelenat a kvésti, a než byly obřady skončeny, visel plný zlatých jablek. Bylo radostí

plné město a král nevěděl ani, kterak se Čestmíru odsloužiti. Dal mu koně, na kterého klenotů a zlata hojnost naložil, k tomu služebníka, což on vše bezděky přijmout musel. Třetí den se rozloučil s králem a mladí manželé ho vyprovázeli.

Šťastně přijel se svým novým služebníkem do druhého města. Sotva jej hospodský spatřil, tu hned se tázal, jestli na svou přípověď nezapomněl, a když slyšel, že jim dobrou zprávu nese, běžel bez meškání do královského paláce. Sám král si pro Čestmíra přišel a vedl ho do zámku, kde musel všechno vypravovati. Když dopověděl, svolal král nejvyšší kněze a kázal chystat oběti. S největší slávou a pobožností odebral se veškeren lid k divotvorné studni a tam bohům

obětoval. Po oběti pak bez uškození zdraví pavouka zabili a studni vyčistili. Pramen jak stříbro čistý se vyprýštil, a když vody nabrali a jednomu nemocnému jí se napít dali, byl v okamžení zdrav. Nejdřív děkovali bohům a potom Čestmíru, kterého by byli všemi dary zahrabali. Byl ale už svrchovaný čas, aby se zpět navrátil, neboť začínaly stromy žloutnout.

Chýlilo se opět k večeru. Bledá cokolilie, seděla Svatava na pavlánu, myslíc na svého miláčka, a jedna slza za druhou se jí do klínu kutálela. Tu slyší kvapný dusot koňský; pozdvihne zakalené oko, a jako když se slunce z temných mračen probere, rozjasní se tvář její a milostný úsměv pohrává kolem sladkých úst. Miláček se

navrátil, již bylo konec žalosti! – Kupcová i kupec viděli Čestmíra také přijíždět a oba mu vyšli vstříc. Nebyl ale Čestmír sám, byl s ním jeho dobrý starý pán, bohatý kupec, který jej za vlastního syna přijal a celé jmění mu daroval. Tři zlaté péra odevzdal Čestmír kupci a obdržel za ně krásnou Svatavu. Druhý den byla svatba a nevěstu krášlily klenoty, jež Čestmír od králů darem přinesl. Stal se z něho správný bohatý obchodník i byl daleko široko pro svou rozšafnost a dobrotu rozhlášen. Když přijížděl z cest domů, vodíval své děti na vršek, kde před lety ovce pásával, a vypravoval jim o chudém sirotku, jak přišel k štěstí skrze tři zlaté péra.

O zlatých zámkách

Slavomil a Soběslav byli bratři a synové královští. Když došel Slavomil dvacátého roku, pravil k otci: „Otče, dej mi vystavět zámek se zlatou střechou, abych mohl v něm zůstávat a hezkou princeznu do něho si přivést.“

Otec měl své děti rád, vyprázdnil tedy pokladnici a dal synovi vystavět zámek se zlatou střechou. Slavomil měl velké potěšení, děkoval otci a hned se do svého zámku stěhoval. Netrvala však radost dlouho. Když ráno vstal, byla střecha ta tam a zámek stál holý. Člověk ji odnést nemohl, to byla věc patrná, proto jí Slavomil také nehledal, ale s myslí ji pustit nemoha, neustále pro ni truchlil.

Když bylo Soběslavu dvacet let, šel k

otci a pravil: „Otče, dej mi na místě mého podílu vystavět zámek se zlatou střechou, jako jsi mému bratru učinil.“

„Ale milý synu, kde vezmu tolik zlata?“

„Čeho se ti nedostane, vezmu v chrámě, aneb kaž slíti domácí bůžky, zámek se zlatou střechou musím mít.“

Sebral tedy král zlato, kde mohl, a dal vystavět Soběslavu zámek se zlatou střechou. „Ať si ji lépe hlídáš než Slavomil,“ řekl synovi, když bylo všecko hotovo.

To si byl Soběslav již dávno umínil. První noc ani do postele nelehl; vzal zbraň, dal si natrhat bodláků a šel hlídat. Nedaleko zámku se skryl, zbraň uchystal a bodláky si otočil kolem krku, kdyby se mu chtělo podrímnout,

aby ho píchly. Noc byla tmavá, naslouchal tedy pilně, na které straně se co šustne; až do půlnoci bylo ticho. Najednou se strhne u zámku náramný šramot, Soběslav honem vyskočí a v tu stranu střelí; hluk ovšem utichl, ale že bylo trna, neviděl, co se dělo, a je-li střecha odnešena čili nic. Běžel do otcovského zámku a udělal povyk, lidé přiběhli se svícemi, a tu viděli u zámku potok krve a v ní ukrutánský palec z obra; střecha byla pryč. „I to nic nedělá,“ řekl Soběslav k svému bratru, „však my toho zloděje dostanem, až se rozední, půjdem po krvavé stopě za ním a jistě pelech jeho najdeme.“

Jakmile se rozbřesklo, šli bratři se služebnictvem po krvavé stopě, až přišli k veliké díře. „Přineste sem hodně dlouhé lano a jeden z nás se

spustí dolů,” řekl Soběslav. Služebníci běželi pro lano; když je přinesli, vzal Slavomil do kapsy zvonek, kterým chtěl dát znamení, až bude dole, a pustil se do temné hlubiny. Za malou chvíli ale zazvonil a oni ho vytáhli. „Cos viděl?” ptal se s dychtivostí Soběslav.

„I byl jsem až bůhvíjak daleko dole, ale o světle ani památky. Já tam více nepůjdu.“

„Tedy polezu já,” řekl Soběslav, vzal zvonek a pustil se dolů. Sto sáhů dlouhé lano bylo skoro roztočeno, když se dostal na dno. Tu viděl kolem sebe překrásnou krajinu; tráva byla zelenější, barvitější kvítí, malebnější ovoce, modřejší nebe, slovem, byl to zcela jiný svět. Nejdivnější mu ale byly dvě slunce, které se blíže něho

neustále točily a daleko své paprsky házely. Udiven podepře se o strom a hledí do skvoucí záře; tu přiletí dvě holubičky a usednou na strom. „Pověz mi, sestřičko milá,“ ptá se jedna z nich, „co to za plamennou záři?“

„I cožpak nevíš, že jsou to zlaté zámky?“

„Nevím, milá; vzpomeň si jen, že tomu dlouho, co jsem zde nebyla.“

„Král této podzemní říše poručil svému obru, aby vystavěl dva zlaté zámky pro jeho dcery. Obr je vystavěl, ale neměl střechy; tu se dověděl, že dal jeden král nad námi synovi zámek se zlatou střechou pokrýt, i nemeškal tedy, ale v noci ji odnesl a dal na jeden z těchto zámků. Druhý zůstal nepříkrytý až do dnešní noci, kde při kradení obr k úrazu přišel, takže si

nyní střelnou ránu u moře hojit musí. Knížecí princ, kterému jedna střecha patří, stojí zde pod stromem a neví, co to je; kdyby šel před zámek a řekl: Stůj, zámku, jako tvému pánu!, zůstal by zámek stát a on by se k princeznám dostal." Tak pravila holubička a Soběslav v duchu jí poděkovav, spěchal k točícím se zámům.

Přišla k prvnímu, řekl: „Stůj, zámku, jako tvému pánu!“ Zámek se v okamžiku zastavil a Soběslav užasl nad jeho nádherou. Všecko bylo z ryzího zlata a okolo dveří a oken byly rámce vysázené drahým kamením všech barev; pokryt byl ale střechou bratřovou. I vešel Soběslav přes skvostné koberce do vnitra, kde se všecko jen lesklo. V nejzadnějším pokoji stála panna a krmila ptáka

zlatohlávka. Černé vlasy se jí v plných kotoučích po stříbrném rouše kroužily; hedvábná dlouhá řasa přikrývala oči temné jako noc.

„Jak jsi sem přišel, mládenče krásný?“ ptala se vábným hlasem Soběslava, který byl jako u vidění, že jí teprv za hodnou chvíli svou příhodu pověděti mohl.

„Tedy nemeškej a pojď hned k mé sestře,“ pravila černooká panna, vzala Soběslava za ruku a vedla ho k druhému zámku, který se na povědomá nám slova též zastavil. Byli první krásný, byl druhý ještě krásnější, neboť jsa celý diamanty a perlami vykládán, jako slunce se třpytil. Ale to všechno nebylo nic proti kráse panny, kterou spatřil Soběslav v nejzadnějším pokoji. Po modrém rouše

plynuly viny zlatých vlasů, které stříbrným hřebenem právě rozčesávala. Spatříc příchozí pohledla okem modrým jak rozvitá charpa na Soběslava a žhoucí ty střely roznítily srdce jeho jedním plamenem.

„Koho mi to přivádíš, Judito milá?“ ptala se a hlas její zazníval po zlatém pokoji jak stříbrný zvon. Tu sestra Judita všechno povídala, co jí byl Soběslav svěřil.

„Tys mládenec smělý a snadno jsi to smrtí zaplatit mohl,“ pravila princezna Helena. „Ale já ti dám dobrou radu. Náš zlý otec odebral se do jiných zemí a dal nás tím ukrutným obrem střežit, který tobě a bratru tvému zlaté střechy odnesl. Poněvadž přišel dnes o palec, musí se hojit; on leží na břehu červeného moře a drží

nohu ve vodě tak dlouho, dokud by se mu rána nezahojila. V levé kapse má vodu oslabující, v pravé posilňující; ty se musíš tedy pokusit, abys mu láhvičky proměnil a sám se pak z té posilňující hodně napil. Až se probudí, napije se hned dle zvyku z pravé láhvičky, tím ale oslabne a ty ho budeš moci lehko zabít. Až to vykonáš, hod ho do moře a rychle se k nám opět navrať.“

„Jak ale, bude-li obr vyhojen, než já k moři dojdu?“

„Tu máš zlatou píšťalku,“ řekla Helena a podala ji Soběslavovi, „asi hodinu cesty odtud pase se na zelené louce stádo koňů; až k nim dojdeš, zapískni na píšťalku, a který z koňů k tobě přiběhne, na toho sedni a budeš rychleji u moře.“

Soběslav poděkoval krásným sestrám a ubíral se k červenému moři. As hodinu cesty od zlatých zámků spatřil na louce stádo koňů. Zapísl na zlatou píšťalku, a nejkrásnější z celého stáda přiběhl k němu; i vyskočil Soběslav na něho a v jednom klusu uháněl k moři. Již zdálí spatřil ukrutánské tělo obra na pobřeží roztažené, skočil tedy s koně a šel pěšky až k břehu. Obr spal tvrdě, neboť bylo daleko jeho chrapot slyšet, jako když zhluboka hřímá. Tiše přišoupal se Soběslav k pravé straně a zpolehoučka vytáhl z kapsy vykukující láhvičku. Tu sebou obr pohnul a Soběslav se honem napil, aby měl síly k boji, kdyby snad obr vstal. Ale ten zůstal ležet a spal jako prve, takže se Soběslavu změna láhvíček šťastně

podařila. Nato poodešel a čekal na břehu, až se velikán probudí; to netrvalo příliš dlouho. Obr si promnul oči, sáhl do pravé kapsy a napil se notně z láhvičky; v tom okamžení mu ale mohutné rámě skleslo. I začal všecko všudy proklínat, a když přicházejícího Soběslava spatřil, vytáhl nohu z moře a zlostně se naň obořil. Ale tenkrát se nedobře potázel; jak ním Soběslav strčil, převálil se co shnilý pařez. Snadno ho tedy vítěz probodl a do moře hodil. Když to Soběslav vykonal, vrátil se na čerstvém koni k zlatým zámkům.

S toužebností jej sestry očekávaly. Sotva ho spatřily, již mu běžely obě vstříc a srdečně mu děkovaly, že je vězení zprostil. Hned vedly hosta do pokoje, snášejíce dobré jídla a chutné

ovoce, by ho aspoň něčím uctily; avšak Soběslav byl nasycen pohledem na jich andělskou krásu.

„Nyní nás odtud vyveď,“ řekla Helena, když pohovořili a se občerstvili, „a za odměnu vezmi ty zlaté zámky s sebou. Zde máš dvě jablka, jedno zlaté, jedno diamantové; s prvním se postav před první zámek a řekni: „Hop zámku do jablka!“ a zámek se do něho sevře. Druhý zámek sevři do diamantového jablka. Až je budeš chtít mít venku, řekneš: „Hop zámku z jablka!“ a zámek se postaví, kde budeš poroučet.“

S poděkováním přijal princ skvostný dar, a vzav sestry za ruce, šel s nimi k díře, kudy se k nim dostal.

Nejdříve šli ale k prvnímu zámku. Soběslav vytáhl zlaté jablko a řekl:

„Hop zámku do jablka!“ a zámek byl to okamžení v jablku. Tak též učinil s druhým; potom je strčil do kapsy a všickni kráčeli k lanu.

„Nejdříve půjdeš ty, sestro,“ pravila Helena, „potom já a naposled Soběslav. Dříve se ale, Soběslave, ještě o něco pokusit musíš. Až budu nahoře, poběhnou kolem tebe dva beránci, jeden bílý, druhý černý. Dej pozor, abys toho bílého chytil; jestli se ale omýlíš a chytíš černého, zanese tě do pekla a snad nás nikdy více nespatříš.“

„Tot' bych raději tu chvíli zemřel, než se toho dočkal,“ řekl Soběslav a pohlédl na zlatovlasou Helenu. Mezitím uslyšeli služebníci zvonek a táhli lano nahoru.

Dychtiv, co as bratr vypátral, stál Slavomil u otvoru a čekal, až ho spatří.

Najednou zašustí stříbrné roucho a černokadeřavá hlava, ozdobená perlami, se okáže. Služebníci leknutím odskočili, a kdyby byl Slavomil Juditu nezachytil, byla by dolů spadla. Krev mu smědou tvář polila, když Judita temné oko k němu pozvedla a příhodu bratrovu jemu vypravovala. Bez meškání poručil, aby spustili lano pro druhou princeznu; několik služebníků muselo běžet do zámku pro vozy a tam pro vzácné hosti všecko co nejskvostněji připravovat. Co zatím Helenu nahoru potáhnou, podívejme se, jak to asi s těmi beránky vypadlo. Rozčilen, potěšen stál tu Soběslav a málem byl by na beránky zapomněl, kdyby nebyl za sebou lehký skok uslyšel. Honem se ohlídne a dává pozor, tu se již ale bílý kolem něho

zakmitne a v patách za ním černý. Soběslav sebou trhne a chce lapnout bílého, ale tu si je splete a k neštěstí chytne černého. Jak ho za rohy popadne, vezme ho beran na hřbet, zvedne se do povětří a letí s ním k peklu. U černé brány jezdce složí, promění se v čerta a tluče na vrata. Služebníci otevrou a černý komorník vede Soběslava k svému knížeti. Na skvostném trůnu ve velké síni sedí kníže ďábel a vedle něho kněžna Luciferová. V pekle to nebylo tak zlé, Soběslav si to mnohem hůře představoval, přece mu však bylo ouzko, když Lucifer pekelný pohled na něho obrátil a na rohaté komonstvo křikl: „Otevřete komoru a ukažte hostu jeho lože.“

Tu se otevrou dvěře vedoucí do

komory, a po Soběslavu zašupěl mráz, když to hrozné divadlo spatřil. Na jedné straně házeli čerti duše peklu propadlé do vařícího oleje, na druhé je zase pekli na rožni, tu je trhali, tam jiné ukrutnosti s nimi prováděli. Vprostřed komoře stála rozpálená postel pro Soběslava. Studený pot na něm vyvstával, když pomyslí, že by na ni měl položen býti. Co mu byla síla platna vedle takové roty? I řekl knížeti: „Čím jsem peklu propadl, pane Lucifere, že mi takovou postel chystáš?“

„Neukradl jsi podzemnímu králi jeho dcery? Za to se budeš na posteli smažit!“

Vtom se otevrou na druhé straně dveře a do nich vstoupí černá panna. Jak Soběslava spatřila, hned se ptala

knížete, kdo to je? Když jí to kníže pověděl, začala ho prosit, aby toto provinění tak přísně netrestal. Také paní Luciferová, matka černé panny, prosila za ubohého Soběslava. Vstal tedy kníže s trůnu, vzal dceru za ruku, přistoupil k Soběslavu a řekl: „Chceš-li, abych ti život daroval, musíš si mou dceru za manželku vzíti.“

To byla rána pro zamilovaného Soběslava! Nedávno sliboval lásku krásné zlatovlasé Heleně, a nyní si měl vzít dceru pana ďábla, ošklivou, s jedovatýma očima a s rozcuchanými vlasy. Ale pomyslnil si, co škodí, slíbím to, a proto zůstanu své milence přece věren; kdož ví, nepoštěstí-li se mi z pekla vyklouznout. I řekl tedy, že si ji chce vzíti. Lucifer mu dceru podal a byla jeho. – V pekle se oddavky

zkrátka odbývají. Komora se zavřela, přinesly se stoly, jídla a pití a všecko bylo veselo. Jen nebohý ženich seděl jako zařezaný a měl ukrutný strach, jak to dále vypadne. Po veselce dovedl kníže mladé manžele do zahrady, kde stál uprostřed pěkný zámek, a řekl: “Zde budete oba bydlet, a ty, Soběslave, můžeš všude poroučet jako já, jen tohoto stromu se nedotýkej, sice se ti špatně povede.”

Všecko bylo hezké, a bylo by se i Soběslavu líbilo, jen ta pekelná žena mu nechtěla býti vděk. Ale říkávají, že člověk všemu přivykne! Soběslav po čase také zvykl, ač nepřestal toužit po své Helence a nepřestal vymýšlet, jak by se odtud dostal. Často mu na mysl připadlo, proč mu as Lucifer přikázal, aby k tomu stromu nechodil. I umínil

si, že to na své ženě vypátrá.

Mladá Luciferka měla svého manžela velmi ráda, ale tajemství mu svěřit nechtěla, vymlouvajíc se, že je neví; když ji ale Soběslav tuze prosil, říkala, aby si toho nežádal, že by to bylo k jeho zlému. Konečně to ale přece vyloudil.

„Na vršku stromu,“ pravila žena, „je zlaté jablko, kdo by je utrhl a hodil za sebe, ten se octne, kde by si přál.“

Soběslav se při těch slovech tvářil, jako by mu na tom ani za mák nezáleželo, ale zatím by si rád byl zavejskl; tak ho zpráva ta potěšila. Hleděl nyní všemožně, jak by té příležitosti použil. Jednoho dne přinesl čert do pekla velkého pána, všecko se to běželo na něj dívat, kníže pán měl s výslechem co dělat a Soběslav zůstal v

zahradě sám. To mu byla věc vítaná. Jako veverka vyleze na strom, s jedné větve na druhou, a než by sto napočítal, byl na vršku a držel zlaté jablko v hrsti. Nyní je hodil za sebe řka: „Chci být ve svém otcovském zámku!“ Než slovo dořekl, zafučelo to kolem něho jako zlá vichřice, všecko zmizelo, a on stál na dvoře svého otcovského zámku.

Princezna Helena stála u okna celá smutná a vedle ní ruku v ruce Slavomil a Judita. Najednou sebou trhne, běží ze dveří, v letu se octne na dvoře a padne Soběslavovi do náručí. Hned se všecko okolo nich obsypalo a s radostí ho vítalo. Kromě Heleny měl největší radost Slavomil, neboť dávno chtěl již svatbu s krásnou Juditou slavit, ale ona nechtěla svolit, dokud

by také sestra šťastna býti nemohla. Nyní bylo všecko vyrovnáno.

Druhý den slavila se svatba obou bratrů a sester. Tenkráte neseseděl Soběslav smuten; nevýslovnou blahostí mu srdce poskakovalo, kdykoli na svou ženušku pohleděl. Navečer se vytratil ze síně, šel na vršek proti otcovskému zámku, vytáhl z kapsy zlaté jablko řka: „Hop zámku z jablka,“ a zámek stál na vršku. Potom šel na druhý vršek, vytáhl diamantové jablko, řekl ta samá slova, a diamanty vykládaný zámek se skvěl v záři zacházejícího slunce, takže se lidé sbíhali a křičeli „hoří!“, ale jako přimrazení zůstali státi, spatříce ten div divoucí. Soběslav se vrátil a vedl hosti na podívanou; potom dal bratrovi zlatý zámek, do

diamantového šel ale sám se svou Helenou.

Zatím byl v pekle zlý rámus! Jak pohřešila mladá Luciferka svého manžela, běžela ke knížeti a zaklínala ho, aby jí muže navrátil. Ale to nestálo více v ďáblově moci. Všecka láska v jejím srdci se obrátila ve zlost a jediná myšlénka její byla na nevěrníku se pomstít. To jí otec slíbil a hned vyslal jednoho chytrého čerta na zem.

Právě byli mladí manželé v otcovském zámku shromážděni, tu přijde sluha a oznamuje Soběslavu, že přišel do diamantového zámku jeden pán, který se za velikého umělce vydává. „Uctěte ho zatím, já přijdu hned,“ rozkázal kníže a zůstal sedět. Co se služebník vrátil, zavedli druzí sloužící hosta do pokojů a nechali ho

tam; ten se ale proměnil v brouka, prolezl klíční dírkou do zavřených pokojů a přišel až do pokoje, kde byly všechny poklady. Mezi těmi našel brzy diamantové jablko. Vzal je, pustil se oknem, a jako by vycházel z pokoje, postavil se ke dveřím. Tu přistoupí k němu služebník ze zámku a prosí pána, aby chvíli sečkal.

„S radostí,“ odpověděl čert, „aby mi ale čas ušel, udělám vám před zámkem nějaké vyražení, kterému se podívíte. Řekněte všem, ať se jdou podívat.“

Služebník tomu byl povděčen, i běžel honem a svolal, kde kdo byl. Všecko se to postavilo před zámek a koukalo, co bude cizinec dělat. Ten vzal diamantové jablko do ruky a řekl: „Hop zámku do jablka,“ zámek skočil

do jablka a čert se s ním zvedl do povětří. Všickni stáli ještě s otevřenou hubou, když přišel Soběslav, a nevida zámek, pln leknutí ptá se, co se to stalo? Tu mu to teprv vypravují. Zarmoucen nad tou nesmírnou ztrátou vracel se k své ženě a hořekující komonstvo za ním.

„Ach, já si to vždy myslila, že se ta pekelnice pomstí a nám štěstí naše zkazí,“ naříkala kněžna.

„Proto můžete býti přece šťastni,“ řekl Slavomil, „jděte jen do mého zámku.“

„To neprospěje, milý švagře; my máme zámky od našich rodičů a v nich jenom úplného štěstí dojdeme,“ řekla Helena.

„Máš pravdu; já musím můj krásný zámek nalézti, a kdybych měl celý svět

obejít. Jen kde ho hledat?“ pravil odhodlaně Soběslav.

„Jdi, milý Soběslave, k matce slunci,“ řekla Judita, „ona ví o všem.“

„Máš dobře, sestřičko; k ní ať jen jde, ona mu to poví.“

S těžkým srdcem rozloučil se Soběslav s milenou ženou, s bratrem, Juditou a se starými rodiči a putoval k slunci. Dlouho a dlouho chodil a mnoha lidu se ptal, kudy cesta k slunci, ale žádný mu nemohl zprávu dáti. Jedenkrátě přišel daleko mezi hory, do pěkného údolí, tu potká pastýře. „Pověz mi, příteli,“ praví k němu, „zdali nevíš, kudy vede cesta k slunci?“

„A což bych nevěděl, každý den vidím, jak se prochází. Večer odpočívá tam na tom vrchu. Vylez na něj, až

přijde, můžeš s ním promluvit.“

Soběslav poděkoval dobrému pastýři a lezl pomalu na vrch. Na vršku si sedl a čekal. Najednou to zašumělo listím a růžová zář se rozlila po celém údolí. Soběslav pohlédl nahoru a viděl matku slunce. Od jasné tváře splývaly zlaté paprsky přes zarůžovělé oblakové roucho až k zlatému lemování.

„Matko krásná, tobě všecko známo, pověz mi, kde najdu svůj diamantový zámek?“

„Tvůj diamantový zámek visí nad červeným mořem a je zlatým řetězem k obloze přikován,“ zazněl hlas slunce.

„O běda! Jak k němu?“

„Dám ti radu, synu můj. Nyní bydlí v zámku čert, co ti ho ukradl. Jdi tedy pořád, až přijdeš k červenému moři, spatříš blíže něho jednu chaloupku, v

níž stará babička zůstává. Vejdi k ní a řekni, kam jdeš, ona ti ostatní poví.“

Soběslav poděkoval matce slunci a sešel s vrchu. Chvíli za ním hleděla poutnice skvělá, potom zašla za horu.

Soběslav přešel krajinu a byl nedaleko červeného moře. Spatřil chaloupku, v kteréž bydlela stará babička. K ní vešel Soběslav; babička ho přivítala a hned se ptala, co žádá? Když jí všecko od začátku až ku konci pověděl, pravila k němu: „Pravda, že zámek nad červeným mořem visí zlatým řetězem k obloze přikován. Tvoje pekelná žena dala ho tam pověsit a čert v něm přebývá. Člověk se do něho dostat nemůže; jen jednou za den spouští se po provaze vědro pro vodu. Ale matka slunce chce, abych ti pomohla, musím ti tedy

poradit. Zde máš kočku, jdi na břeh a dávej pozor, až se spustí vědro dolů; jak je uhlídáš, pust' kočku a čekej tak dlouho, až ti jablko přinese.“

Soběslav vzal od babičky kočku, srdečně poděkoval aubíral se s ní ku břehu. K večeru teprv viděl zlaté vědro s výše se spouštět; zámek nebylo vidět. Honem kočku pustil, ale místo ní letěl černý ptáček přes moře a zrovna k vědru. Jak otvírali nahoře okno a táhli vědro vzhůru, vlítl ptáček do pokoje, od čerta nejsa pozorován, popadl diamantové jablko se stolku, vylítl ven a zrovna zpátky k Soběslavu se vrátil. Již mu chtěl. Soběslav jablko vzít, ale ptáček se proměnil v kočku a ta pořád okolo něho obskakovala, ale jablko mu dát nechtěla. Věda, že to obyčejná kočka není, myslel Soběslav,

že snad něco chce, a proto volal: „Pojď, kočička, pojď, dám ti, co budeš chtít, jen když mi jablko navrátíš.“ Kočka očima svítila, hřbet ježila, ale jablko přece nedala. Když to již knížeti dlouho trvalo, rozzlobil se, vytáhl meč, po milé kočce se rozběhl, a zasáhna ji přetřal v půli. Tu se kolem něho rozsvětlilo, ptactvo začalo zpívat, a na místě kočičky stál před ním krásný mládenec a podával mu diamantové jablko. Soběslav se toho všeho tak ulekl, že si ani nemohl hned vzpomenout, co má říci, když ho mládenec pobízel, aby zámek schoval. Po chvilce vzal jablko, a drže je vzhůru, pravil: „Hop zámku do jablka!“ Právě vykukoval čert z okna, a jak se rychle zámek sevřel, vpadla mu hlava do moře a tělo se smačklo. Nato

ho vzal mládenec za ruku a vedl k chaloupce; ale nebyla to již chaloupka, byl to krásný zámek ze slonové kosti. Na prahu klečela stará babička a smutně na příchozí hleděla. Tu se mládenec rozběhne, padne babičce okolo krku, vroucně ji políbí, a v tom okamžení se babička promění v sličnou paní a chatrné její roucho ve skvostné knížecí. Oba vzali nyní Soběslava za ruce a slzíce za jich vysvobození děkovali jemu.

„Jak dlouho se již trápíme a žádný, žádný sem nepřišel,“ pravil mladý muž, „byli jsme od zlého čaroděje zakleni, já v kocourka, moje mladá žena v starou babu, protože jsem nechtěl jeho dceru. Měli jsme tak dlouho na vysvobození čekat, dokud bychom někomu k štěstí nepomohli,

který skrze lásku k neštěstí přišel. Nikdy by se to nebylo stalo, kdyby tě dobrotivé slunce k nám nebylo poslalo, neboť daleko široko není človíčka k spatření. Co žádáš, abychom ti milého nyní učinili?“

„Čeho jsem si žádal, k tomu jste mi dopomohli; nyní je moje jediná touha, bych se co nejdříve k mé drahé manželce dostal.“

Než knížecí párek mu pokoje nedal a on musel v zámku s nimi hodovat. Po tabuli poručil kníže sloužícím - neboť s pány obživlo všecko, aby přistrojili nejrychlejšího koně a před zámek ho přivedli. Když se Soběslav s laskavými manžely loučil, vyprovázeli ho ven a on musel koně od nich přijmout.

Byl tomu rád, neboť se na něm

mnohem dříve doma octnul. Se zdí zlatého zámku rozléhala se střelba a zevnitř zněl ples a hudba, a když se Soběslav poptával, co to má znamenat, slyšel k nemalé své radosti, že porodily princezny krásné syny. V okamžiku byl doma a líbal krásnou matku i dítě. Křtiny obou princů se slavily v diamantovém zámku.

Kníže ďábel ani mladá Luciferka k nim více moci neměli; všickni žili svorně a spokojeně až do smrti.

O třech sestrách

V jednom městě bydleli rodičové a měli tři dcery. Nejstarší říkali Baruška, druhé Dorotka a třetí Anuška. Starší dvě byly fifleny; celý den se fintily a hrály, a Anuška musela za ně dělat. Žádná práce ji nemrzela, ona nejraději po domě a v hospodářství šukala. Neměla sice tak bílé líčka, tak hebounké ručinky jako sestry její, ale proto byla přece mnohem hezčí a příjemnější než ony. Matka, co by byla měla mít Anušku radši, pochlebovala starším, a kdyby se byl ubohé Anušky otec nezastal, byla by vystála hůře než pes. Kde jaká móda nastala, již ji musela matička dceruškám zaopatřit, aby se blýskat mohly; a nespravedlivá máti měla největší radost, když

hejskové okolo dcer obskakovali a druhé děvčata závistně na ně hleděly. O Anušce nevěděl nikdo, kromě domácí chasy a několika starých žebráků, kterým hojnou almužnu udělovala. Jedenkrát byl v blízkém hlavním městě výroční trh. Otec tam také šel. Před odchodem ptal se dcer, co jim má koupit? Baruška i Dorotka si toho naporoučely, až hrůza; jedna brokát, druhá páj, ta tu fábory, ona perle.

„A co mám tobě přinést?“ ptal se otec Anušky, která snídání na stůl nesla.

„Já mnoho nežádám, tatíčku; co vám na cestě o klobouk zavadí, to mi přineste.“

„To nebude asi mnoho.“

„Ona nepotřebuje docela nic, ta

smolnožka,“ ozvaly se sestry, „pro ni je režná sukně dobrá dost.“

„Vždyť je holka jako vy a strojí se tak ráda jako vy,“ odpověděl otec s káravým pohledem.

„I kdožpak si jí všimne,“ řekla matka a vystrčila Anušku ze dveří. Otec šel na milý jarmark, nakoupil všelijakých drahých věcí a vracel se domů. Jda okolo lesíku, zavadí kloboukem o ořechovou snět; i vzpomene si na Anušku, utrhne tři oříšky a schová je do kapsy. Když přišel domů, dal dcerám drahých věcí, potom vzal oříšky a šel k Anušce.

„Tu máš, děvečko moje, co jsi žádala, to jsem ti přinesl.“

S radostí poděkovala Anuška otci za malý dárek a schovala si ho za ěadra. Navečer ale, když nabírala ze studně

vody do věder, tuze se nahnula, a oříšky žblunkly do vody.

„Ach já nešťastná, co jsem učinila; nyní jsou krásné oříšky ty tam!“ zabědovala Anuška a nad studní se nahýbajíc, snažila se oříšky na dně spatřiti. Ale studně byla hluboká a oříšky byly daleko. Tu vyskočí na zídku zelená žabka a ptá se: „Co se ti stalo, Anuško, že tak pláčeš a naříkáš?“

„Jak nemám plakat a naříkat, když mi spadly do studně oříšky, které jsem dnes od tatíčka dostala?“

„Přestaň plakat, já ti je přinesu.“ I skočila žabička do studně, a v okamžení byla zase nahoře a vyplila na zídku tři oříšky.

„Nastokrát ti děkuju, dobrá žabičko,“ pravila Anuška a honem oříšky popadla.

„Víš-li pak ale, co v těch oříškách je?“ ptala se žabka. „A co jiného by v nich bylo než jádro.“

„O nikoli; v každém jsou drahé šaty na tebe ušité, až budeš chtít, rozloupni jeden z nich a přistroj se do nich.“ Tak řekla žabka a skočila dolů.

„Ale ta žabka myslí, že jsem tak bláhová, abych tomu věřila. Kterak by se vtěsnaly celé šaty do takého oříšku? Nechám si je a nerozloupnu ani jeden.“ Strčila oříšky opět za řadra, vzala vědra a brala se po své práci. Když šla spat, zaobalila si oříšky do plátna a schovala do truhly. Přišla neděle, sestry se oblékly do nových šatů a hnaly se do kostela jako dvě pávice. Matka i otec i všechna chasa odešli do kostela, a jen Anuška musela zůstat doma, oběd chystat a dům

hlídat. Když všecko uklidila a oběd přistavila, sedla na truhlu a plakala. „Ach bože, kdybych mohla také jednou do toho božího kostela jít, je prý tam jako v nebi. Ale co, kdybych i mohla, kterak bych tam vešla v těch starých kanafasových sukních? Vždyť by se mně lidé vysmáli. Kdyby to tak pravda bylo, co ta žabička povídala? Nu, ať to je tak nebo tak, rozloupnu alespoň jeden, zůstanou mi ještě dva.“ Napřed si utřela režnou zástěrou slze s oček, potom vyndala z truhly ořech, vytáhla z kapsy kudličku a rozlouplo ho, jen to luplo.

„Tatíčku nebeský! Snad je to přece pravda!“ vykřikla, když oříšek rozlouskla a něco se v něm zablýsklo. Sedla na truhlu a zpovolna to rozdělala. Nejdříve vytáhla růžové šaty

celé stříbrem vyšité, stříbrný pás, bílý závoj jako pavučinu, perlový skvost a stříbrem vyšité bílé střevíčky.

„Bože, božíčku! To že je pro mne? Jakpak to jen na sebe obléknu! Ale však ono to nějak půjde; oběd se vaří, naši neprijdou ani za dvě hodiny domů, ustrojím se a podívám se do kostela.“ I šla honem, čistě se umyla a začala` se strojit. Všecko bylo, jako by to na ni ulil. Konečně si vpletla do vlasů řadu perlí, přehodila závoj a šla, jen to na ní šumělo. U dveří se pokropila svěcenou vodou, řkouc: „Mžitka za mnou, mžitka přede mnou, Pánbůh sám nade mnou! Andělíčku, můj strážníčku, dům za mne opatruj!“

V kostele se lidé rozstupovali a šli stranou, aby mohla Anuška kupředu, neboť myslel každý, že je to nějaká

vznešená kněžna. Posadila se zrovna naproti sestrám. Co vešla, již sestry na otčenáš ani nepomyslyly, hledíce jen na perle a na krásné šaty té neznámé kněžny. Že to je Anuška, to by si do své smrti nebyly pomyslyly. Než byli v kostele ještě někdo, komu Anuška do oka padla. Mladý kníže, jemuž zem náležela, jel skrz město, a zašed do kostela, spatřil Anušku. Ačkoliv nemohl tvář skrze závoj dobře rozeznat, přece se domýšlel podle vzrůstu a celé postavy její, že musí býti hezká. Ptal se toho, ptal se onoho, ale žádný o ní nevěděl. Čekal, až půjde z kostela; ale Anuška se pomodlila otčenášek, trochu se v kostele poohlédla a běžela domů. Než se kníže za ní protlačil, nebylo jí už ani vidět.

Doma se honem svlékla, srovnala

šaty do oříšku, zavřela truhlu a pospíchala do kuchyně v domnění, že bude na krbu tma a v hrncích prázdno. Ale oheň praskal a oběd se vařil.

„I zaplat’ Pánbůh, že se to tak podařilo.“ Nyní si popílila a za chvíli bylo všechno hotovo. Rodiče a sestry přišly domů a Anuška jim vyběhla s učenou tváří vstříc.

„Dnes jsi měla být v kostele, to tam byla krásná paní,“ pravily sestry, aby Anušku jenom poškádlily.

„Hm, já ji také viděla.“

„Kdes ji viděla?“

„Seděla jsem na naší hrušce, když šla okolo.“

Tu chvíli poručily zlostné sestry, aby pacholek hrušku podsekl. Celý týden nemluvily o ničem jiném než o krásné

paní a o mladém knížeti, jak za ní pospíchal a všude ji hledal.

Druhou neděli odešlo zase všecko do kostela. Tu si také Anuška všecko přichystala, umyla se a šla se ustrojit.

Rozloupila druhý oříšek a vyndala šaty oblakové, perlami a diamanty vykládané diamantový skvost, bílý závoj a bílé střevíčky.

„Kdyby mne sestry poznaly v těch šatech, ony by mne ukřižovaly. Ale musím se na toho knížete také podívat, však jsem jakživa takového pána neviděla.“ U dveří pokropila se opět svěcenou vodou, řkouc: „Mžitka za mnou, mžitka přede mnou, Pánbůh sám nade mnou. Andělíčku, můj strážníčku, dům za mne opatruj!“ Potom pospíchala ke kostelu. Lidé se již chvíli dívali, jestli opět přijde, a

sotva ji zahlídli, tu se každý uctivě poklonil a kupředu ji pustil. Když udělala Anuška kříž, mrkla na pravou stranu, kde stál mladý kníže, ale rychle se odvrátila a tvář se jí zapálila, neboť se potkalo její oko s ohnivým zrakem knížete. Srdce jí začalo klepat a ouzkost ji jala taková, že by se byla raději v kuchyni viděla.

Jak bylo po pozdvihování, náhle se zdvihla, proklouzla skrze zástup jako mník a pospíchala domů. Kníže se tlačil v patách za ní, ale již jí nezastihl.

„Nu, viděla jsi dnes také kněžnu?“ ptaly se sestry, když přišly z kostela.

„Ovšem že viděla, seděla jsem na brance,“ odpověděla Anuška.

Hned poručily sestry branku shodit. Celý týden byla zase řeč jen o knížeti a o cizí kněžně. Anuška se těšila na

neděli a chvílemi si také na krásného knížete vzpomněla. Časněji než kdy jindy vybrali se třetí neděli všickni do kostela. Jakmile byli za vraty, Anuška všecko přichystala a běžela se strojit. V tom třetím oříšku byly šaty perlové barvy, zlatem draze krumplované, zlatem lemovaný závoj, rubínový skvost a zlatem vyšívané střevíce. Tenkrát si nemohla vlasy dost pěkně a hladce uplést a dlouho to trvalo, než si vrkoč urovnala a drahými kameny ozdobila. Konečně se zahalila skvostným závojem, namočila podlouhlý prst do kropeničky pravíc „Mžitka za mnou, mžitka přede mnou, Pánbůh sám nade mnou; andělíčku, můj strážníčku, dům za mne opatruj!“ Nato pospíchala jako srnka ke chrámu Páně. Dávno již hleděl kníže na dvěře,

brzo-li do nich kněžna vkročí. „Tenkrát mi neuteče; já ji musím vidět, musím vědět kdo je.“ Měl to chytře nastrojeno. Dva vozy chvoje stály blíže kostela a pacholci měli poručíno, jak vejde paní do kostela, aby chvojem cestu zatarasili. Myslí kníže, dříve než by chvoj přelezla, že jí dostihne.

Anuška vešla do kostela, poklonila se na obě strany, klekla a nábožně se začala modlit. Modlila se za všechny, za dobrého otce i za zlou matku a za zlé sestry, potom také za mladého knížete, který tak toužebně na ni hleděl. Po modlení udělala kříž, jedním očkem koukla na knížete a chvátala domů. Tu vidí před kostelem hromadu chvoje. Ale což si z toho Anuška dělala, ona byla zvyklá přes

chvoj skákat! Podkasá si perlové šaty, a jak by letěl, octne se na druhé straně. Než jeden střevíc zůstal ve chvoji.

Kníže se protlačil z kostela, a když spatřil zlatem vyšitý malinký střevíček, smutně ho zdvihl a schoval.

Tu se přikrade k němu stará žebračka a šeptá: „Milostivý kníže, ta paní je dcera z onoho domu, já ji znám.“ Přitom ukázala prstem na domek Anuščina otce.

Než se kníže ohlídl, byla žebračka pryč. „Ta stará mne má asi za blázna? Než může dost být, že se tam ta paní schovala a že ji tam znají.“ To řka, dal se na cestu k domku.

Zatím skládala Anuška šaty do oříšku a jedna slza za druhou se jí po lícech kotálela. „Dobře tatíček říkává, ať každý nosí, co se pro něho sluší! O

že jsem ty oříšky rozloupila a těm šperkům se zavést dala; co z toho mám? Že mne již na světě nic těšiti nebude. Ta nešťastná žabička, co mi to poradila! K tomu jsem ještě střevíc ztratila. Copak s ním asi ten hezký pán počne? Ach bože, bože, darmo na něho myslit!“ S takovým vzdycháním a naříkáním odstrojilo se nebohé děvče a šlo do kuchyně. Přišly sestry domů, ale ona se ani neptala, ani neodpovídala.

Právě se chystali k jídlu, tu přijede na dvorek krásný vůz s čtyrmi koňmi a v něm sám kníže pán. Otec vyběhne ven, ale tu vchází už kníže do světnice.

„Je pravda, že máte dceru?“ ptal se, když byl pozdravil.

„Máme, milostivý kníže!“ odpověděla žena a mrkla na muže, aby mlčel.

„Když jsem šel dnes z kostela, našel jsem střevíc a umínil sobě, že ta, která ten střevíc obuje, bude mou chotí. Kde je vaše dcera?“

„Odpusťte, milostivý pane! Ona je tuze stydlivá a sotva by před vámi střevíc oblékla; dejte mi ho do ruky, já půjdu k ní do komůrky.“

Kníže jí ho dal a myslel, že má již vyhráno.

Chytrá matka vzala střevíc a vešla do komory, kde dcery s všetečností čekaly, až je zavolá. „Holky!“ pravila matka, „seberte rozum dohromady! Jedna z vás bude kněžnou.“ Tu jim všecko povídala a držela střevíc vzhůru. Baruška ho popadla, aby ho první obula; ale noha byla skoro o půl paty větší.

„Nic platno, chceš-li být kněžnou,

dej si kus paty uříznout!“ radila matka.

„To dám,“ odpověděla odhodlaně Baruška. Matka jí kus paty uřízla a ona střevíc obula. Potom se přistrojila a šla ke knížeti. Když se kníže přesvědčil, že střevíc obula, nemohl nic říci, ač se mu zdálo, že je trochu menší a ne tak hezká, jako si cizí paní představoval. S radostí ji rodiče požehnali a kníže sedl s nevěstou a s matkou do svého vozu. Měl ale malého psíka, který s ním všude chodil. Když ujeli kus cesty, začal pejsek štěkat: „Haf, haf, haf, náš pán si veze bezpatou ženu!“

„Co to povídáš, pejsku?“ ptal se kníže a zavolal ho k sobě.

„Haf, haf, haf, náš pán si veze bezpatou ženu!“ zaštěkal psík po druhé.

Tu se obrátil kníže k Barušce a poručil, aby vyzula střevíc. Celá bledá učinila nevěsta, jak kníže velel, a ukázala zavázanou patu.

„Ty podvodnice, tak jsi mne chtěla ošálit? Tu chvíli jdi mi s očí. A ty,“ obrátil se k matce, „pověz, kde je ta paní, jížto střevíc náleží. Ona prý je skryta v tvém domě?“

„Ach odpusťte, milostivý kníže! Já za to nemohu, ona nechtěla jíti, a poslala sestru; je-li ta stydlivá, je tam ta ještě stydlivější. Než když poroučíte, musí vám býti po vůli.“

Vzala střevíc a šla k Dorotce, myslíc, že se jí to snad po druhé lépe podaří. Dorotka nemohla ale pro palec do střevíce.

„I co je o palec, uříznem ho,“ pravila matka.

„Ráda si to dám udělat, jen když budu kněžnou,“ řekla Dorotka, dala si palec uříznout a matka ji vedla ku knížeti. Ačkoli se zdála býti stejné velikosti s neznámou a tváří krásnějších než Baruška, přece se knížeti ještě nelíbila. Než při tom všem vzal ji s sebou.

Tu začne zase nešťastný pejsek: „Haf, haf, haf, náš pán si veze bezprstou ženu!“

„Co ten psík zase štěká?“ pravil pán a volal ho k sobě. „Haf, haf, haf, náš pán si veze bezprstou ženu,“ opakoval pes.

Tu se opět kníže na nevěstu obořil, a střevíc musel s nohy. I viděl opravdu, že jí palec schází.

„Vy ošemetnice, tak tedy mne šidíte? Nyní je míra dovršena a vy

trestu neujdete. Koho máte zde skrytého?”

„O milostivý kníže! Krom několika služebných děveček není tu nikoho.“

„A kde jsou, přiveďte je sem.“

Muž běžel, na celém těle se třesa, pro chasu, rád by byl také Anušku přivedl, ale bál se ženy.

Když kníže buclaté, zavalené děvečky spatřil, kroutil hned hlavou, že to žádná není. „A jinou ženskou již v domě nemáte?” ptal se konečně, celý mrzutý, že ho žebračka podvedla.

„Máme ještě jednu dceru, milostivý kníže!“ ozval se tatík bázlivým hlasem, „ale ona je vždy tak usmolená a tak hloupá, že ani mezi lid nejde.“

„Kde je? Přiveďte ji ke mně.“

„Snad se někam schovala, já pro ni dojdu.“

Sestry zlostí zčervenaly jako pivoňky a stará pravila sípavým hlasem: „Ten náš táta nemá kusa rozumu a dělá nám jen hanbu, jako ta usmolená husa; ani se k ní nechci hlásit co matka.“

Anuška nebyla ani v kuchyni ani ve dvoře, seděla na půdě na truhle a plakala, až jí srdce usedalo. Proč, to sama nevěděla! – Když kníže přijel a Barušku do vozu sázel, bodlo jí to k srdci, a nemohouc dole vydržet, utekla na půdu a plakala. Ráda by byla ze světa prchla, kdyby byla věděla kudy. Tu slyší někoho přicházet. Byl to tatíček. „Anuško, máš jít dolů, kníže tě chce také vidět.“

„Kníže, povídáte, že mne chce vidět? Což neodjel s Baruškou?“

„Ba ovšem že ne; kdož ví, kdo mu to napískal, že je v našem domě ta paní,

kterou v kostele viděl. Máma byla takový blázen a vydávala holky jednu po druhé za ni, ale on to poznal; teď se zlobí a chce všechny ženské vidět. Pojď jen a nestyď se.“

„No, tak počkejte v dole, tatíčku, já se trochu ustrojím.“

Tatík šel a Anuška se začala strojit do šatů perlových, zlatem vyšívaných. Srdce jí tlouklo, strach a naděje se na její andělské tváři zrcadlily. „Co mi řekne? Zdali mne nepotrestá, že já chudá děvečka clo takových šatů jsem se ustrojila a jej oklamala?“ S takovým rozjímáním kráčela dolů.

„Pro všechny svaté!“ vykřikl tatík, když ji spatřil. „Kde jsi vzala ty šaty, Anuško?“

„Jen pojdte, já vám to povím.“ Zakryla se závojem a šla s otcem na

dvůr, kde kníže jako na trní čekal.

„Kde se tu vzala ta krásná paní?“ ptaly se sestry a jako u vidění hleděly jedna na druhou. Ale kníže byl jedním skokem u Anušky.

„Proč skrýváš, panno, tvář svou spanilou a utíkáš přede mnou? Nechciť tobě ublížit, neboť toužím po tvém pohledu, jako ve tmě bloudící poutník po záři sluneční.“

„Ach, milostivý kníže, nemluvte tak ke mně; vy se mejlíte. To je můj otec a já jsem jen chudé děvče.“ Přitom odhalila Anuška závoj a z té nevinné milostné tváře zasvitlo knížeti tmavohnědé oko, jehož blesk duši jeho co střela projel.

„Nevěřím tomu, co povídáš, chudé děvče nemůže nosit tak drahý oděv.“

„Že je naše dcera, to je boží pravda,“

vskočila knížeti do řeči matka, neboť zlostí všecko v ní vřelo, že se má nenáviděná dcera snad kněžnou státi. „Ale kde ty šaty vzala, to nevím. Nyní mluv, ty nezdárné stvoření, kdo ti dal ty šaty?“

„Odpust'te, pane! Otec můj přinesl mi z jarmarku tři oříšky a v těch byly ty šaty. Já je vzala do kostela, myslíc, že mne žádný nepozná. Nemyslila jsem, že z toho takové pohoršení pojde.“

„Neboj se, drahá, neboj, ono se ti nic nestane. Zde máš moji ruku, jestli se ti líbím, pojď se mnou!“

Anuška zůstala při těch slovech, jako by ji šarlatem pokryl, a slze skropily těžké roucho; ale když jí kníže ruku podal, vložila svou ráda do ní.

Sestry vidouce, že se opovržená

Anuška kněžnou stala, začaly plakat a vrhly se jí kolem krku, jako by ji bůhvíjak nerady ztratily, zatím ale plakaly samou zlostí. Jen otec ji s radostí požehnal a z upřímného srdce jí štěstí přál. Když sedala Anuška do vozu, přiběhl pejsek, začal se lísat a štěkat: „Haf, haf, haf, náš pán nám veze krásnou paní domů!“

„To zvíře bylo moudřejší než já,“ řekl kníže a lichotil chytrému psíku. Nato sedl k své krásné Anušce, kočí práskl do koní a oni ujížděli jedním cvalem k domovu.

Když zmizela Anuška domácím s očí, obrátil se hněv sester a matky na ubohého otce a jako zhoubný příval hrnul se proud jedovatých slov z jejich úst.

„To je hezky,“ obořila se stará a

podepřela boky, „na mne jsi huboval, že těm dvěma pochlebuji, a což jsi ty lepšího? Takové drahé šaty koupí té špinavé nemotorné smolnožce, která nám jen hanbu plodila, a zapomene na ty, ku kterým každý hledí, o kterých každý povídá. To jsi otec?“

„Jen se upokoj, když nevíš, jak se to stalo,“ chlácholil muž. „Což jsem věděl, že jsou v oříškách šaty? Bůh jí to nadělil za její hodnost a za její dobrotu. Vy jste se jí dost natýraly a ona všechno trpělivě snášela. Nyní je šťastna!“

„O jen ji zastávej, však se toho dost brzy dočkáš, že ji kníže nazpět přivede. To by byla šikovná kněžna. Nyní ale musíš Barušce a Dorotce právě takové šaty zaopatřit, když víš o keři, kde tak drahé oříšky rostou.“

„Ale bože, což na mně žádáte?
Vždyť jsem vám řekl, že –“

„Nevymlouvej se,“ přetrhla mu řeč stará, „my nejsme tak hloupé, abys nám mohl ukazovat straky na vrbě.“

Jestli nám šaty nepřineseš, tak si jdi k tvému miláčkovu a k nám se více nehlas.“

By to štěkání déle poslouchati nemusel, šel nebohý tatík raději z domu a umínil si, že jim ořechy přinese, ať jsou jakékoliv. Šel tedy opět k tomu keři, o nějž byl prve zavadil, a utrhl tři ořechy. Přitom si ale hned umínil, že odejde k Anušce, jakmile dcerám ořechy odevzdá. Když viděly otce přicházet, běžely mu naproti, neboť myslily, že jim jistě šaty nese. Honem mu oříšky z ruky vytrhly a každá jeden rozloupala. Ale nastojte! Z

každého oříšku vyskočil na tři lokte dlouhý had, otočil se každé kolem krku a zadusil je. Zmodralé padly na zem, ta se spod nimi slehla, i nezůstalo po nich ani památky. Nikdo pro ně slzy neumořil!

Kníže miloval Anušku více a více, a do smrti nelitoval, že si ji za manželku vyvolil.

O mluvícím ptáku, živé vodě a třech zlatých jabloních

V jednom městě byl mladý, svobodný král. Jedenkráte večer chodí po zahradě a přijde až k zahradníkovu domku. Již zdaleka slyší nesmírný chechtot a hovor z otevřeného okna.

Tiše se přikrade pod okno a poslouchá.

„Když jsme již v takovém bláznovském hovoru,“ ozval se hlásek ženský, „tak si ještě povězme, co by si každá z nás přála. Nejdřív ty, Markétko, jakožto nejstarší, pověz, co bys chtěla?“

„Já?“ odpověděla Markétka, „já bych si přála, aby si mne vzal královský kuchař. Ráda dobré jím, a to bych měla

každý den něco s královského stolu.“

„I jaks chytrá. A co bys ty sobě přála, Terezko?“

„Já bych si přála, aby si mne vzal královský cukrář, protože ráda sladké věci mlsám.“

„O vy labužné jazýčky,“ zvolal první hlásek, a nato se daly všechny tři do smíchu.

„Ale když jsme my tobě řekly, Johanko, co bychom si přály, pověz i ty nám, co ráčíš,“ ozvala se Markétka.

„Hned se to dovíte. Já bych si přála samého krále. Měla bych pěkné šaty, dobré jídla i sladké cukrovinky.“

„Teď my se tobě vysmějeme za tvou chytrost; nám se může spíše cukrář i kuchař dostat než tobě král.“

Nato bylo smíchu dost a dost. Král se pod oknem také zasmál a po chvílce

odešel. Přijda domů ptal se komorníka, co za ženské v zahradníkově domku bydlí, a komorník řekl, že jsou to zahradníkovy tři dcery: Markétka, Tereзка a Johanka. I poručil král, aby komorník druhý den ráno pro ně šel a ke králi je přivedl.

Holky leknutím celé zbledly, když přišel druhý den ráno komorník s vyřízenou, aby šly ku králi.

„Co jste vyvedly, - vy nešťastnice?“ ptal se jich otec. „Jestli přijdu skrze vás do nějaké hanby, půjdete mi všechny tři s očí, to vám povídám.“

„Nedělejte si, tatínku, žádných vrtochů,“ odpověděla Johanka, nejhezčí, nejlepší a také nejsmělejší ze všech. „My nic neudělaly. Král si nejspíše zamenul, abychom my teď věnce a kytky do jeho pokojů vázaly a

ne vy. To to bude, nic jiného.“

Nato se děvčata slušně přistrojily a šly s komorníkem ku králi. Král se procházel po pokoji. „No vedeš ty tři nevěsty?“ pravil, když komorník s nimi vešel. „Která tedy z vás třech jmenuje se Markétka?“ ptal se, když děvčata poklonu složily, a jeho oko poletovalo s jedné na druhou.

„Já,“ ozvala se Markétka a sklopila oči.

„Tys tedy sobě včera večír mého kuchaře přála?“

Tu zůstaly holky, jak by je šarlatem pokryl, neboť věděly hned, kam král bije. Nejvíce však ze všech zapýřila se Johanka.

„Nemusíš se červenat, což je z toho? Když bys kuchaře ráda, máš ho mít.“ Při těch slovech otevřel dveře u

vedlejšího pokoje a kuchař vešel.

„Ach odpusťte, milostivý králi!“ prosila Markétka a klekla na zem, „to byla jen tak bláznová řeč.“

„Nu, teď se ti to vyjevilo. Což nechceš tvého ženicha?“ „Inu, když to musí být, proč bych nechtěla,“ odpověděla Markétka, když viděla, že král nežertuje. „Jednu jsem odbyl; kterápak z vás dvou chtěla být cukrářkou?“ ptal se král zase druhých.

„Já,“ šeptala Tereзка vidouc, že zapírání nic platno není.

Zase otevřel král dveře, vyvedl druhého ženicha a dal ho Terezce, která se nehněvala.

„A tys chtěla mne?“ ptal se Johanky a pozdvihl jí kulatou bradičku. „Tak se na mne podívej, zdali se ti budu líbit?“

„Netrestejte mne za to,

nejmilostivější králi!“ prosila Johanka a kleknouc pozdvihla uslzené oči ku králi. „Byla to řeč do větru. Kdož se nadál, že posloucháte.“

„Jsem rád, že jsem poslouchal; neboť jsem po půl světě nevěstu hledal, nemysle, že bych ji tak blízko najíti mohl. Náhoda mne k tomu přivedla. Nuže, milá Johanko, chceš být mou královnou?“

Ještě jednou se Johanka králi do očí podívala a znamenajíc, že to opravdu myslí, usmála se a řekla: „Ano!“

Nyní měla každá, co si přála. Ale od té chvíle, co král Johanku svou nevěstou nazval, uhnízdila se v srdcích sester zášť proti ní; neboť jí štěstí záviděly. Za několik dní byla králova svatba a Johanka zahradníkovíc stala se královnou.

Zůstala však tak dobrá a vlídná ke každému jako dříve, a tím více ji král i lid miloval. Jen dvě duše byly, které neustále na to myslely, jak by ji se světa shladit mohly, a to byly její vlastní sestry. O tom neměla ale mladá královna žádného zdání, a chovala se k sestrám jako doma.

Časem roznesla se po zemi zpráva, že se cítí mladá královna býti matkou. Každý se z toho radoval, ale nejvíce ovšem král, který se té chvíle již ani dočkati nemohl. I sestry očekávaly ten den s nedočkavostí, ale z jiných příčin. Pod záminkou, jako by se bály, aby se královně nic zlého nepříhodilo, hlídaly ji neustále, ani chvíli ji neopouštějíce. Konečně královně Pánbůh pomohl a ona porodila roztomilého synáčka. Žádný jiný u ní nebyl než sestry; ale ty

měly již všechno přistrojeno; jak se dítě narodilo, daly je do vysmoleného koše a pustily po řece. Královně ale podstrčily štěně.

Jaké bylo leknutí královo, když mu to uděšené ženy vypravovaly! Než on miloval ženu svou nade všecko, miloval ji náruživě a proto ukryl smutek do hlubin srdce svého a pospíšil k ní, aby ji potěšil. A Johanka měla potěchy zapotřebí. Co se o svém nešťastném porodu dověděla, nemohli ji ani k sobě přivést, strachem a bolestí padala z jedné mdloby do druhé. Teprv když k ní manžel přišel a ji těšil, poněkud se upokojila. To však sestry nechtěly. Ony myslily, že ji dá král hned zabít.

Královna byla zase zdráva, ale od té doby neviděl ji nikdo veselou.

Musíme se podívat, co se s tím nemluvnětem na řece stalo. V sousedství krále byl bohatý kníže; neměl ženy ani dětí, ale měl všeho dost. Nejmilejší byl mu lov a zahrada. Nebyl-li v lese, byl v zahradě, kterouž měl zřízenou jako jediný ráj. Jednoho dne se prochází po té zahradě a přijde až ke břehu řeky. Tu vidí zdálí něco po vodě se houpat, čeká, až se to přihoupá, a potom to vytáhne. Byl to koš a v něm novorozené dítě. S outřpností vzal je kníže a vlastní rukou do svého zámku donesl. I svolal hned ženy a dal rozkaz, aby o děťátko všecku péči měly. Kníže byl pán velmi šlechetný a dobrý, se žádným nic neměl a vždy jen o samotě léta trávil. Jeho služebníci měli zlaté časy, ale oni by byli duši za pána dali, jak ho

milovali. Když jim dítě odevzdal, sběhly se ženy dohromady, ta je vzala k prsu, ta vzala plátno, stříhala pleny, ta šila, ona chystala lůžko; než minulo několik hodin, bylo děťátko přistrojeno jako jezulátko. Kníže měl z něho radost, jako by jeho vlastní byro, a dal mu říkat Jaromír. Dověděl se za nějaký čas, co se v královském městě přihodilo, ale po dlouhém rozmýšlení umínil si, že nevrátí dítě nazpátek, nýbrž že je vychová, jak se na prince sluší a patří, a teprv až bude v letech, že mu poví čím je a rodičům ho navrátí.

„Beztoho,“ myslil u sebe, „že to je spiknutí nepřátelské proti králi, a kdybych mu dítě vrátil, oni by se o ně tak dlouho pokoušeli, až by je se světa shladili. Nechám si je zde a udělám z něho řádného muže.“ A tak to také

udělal. Zapověděl všem služebníkům pod ztrátou služby, aby se žádný o dítěti nezmiňoval. Služebníci byli pánu poslušni, a kdyby je byl krájel, nebyl by ze žádného slova dostal.

Po nějakém čase cítila se královna opět matkou! S nesmírným strachem očekávala tenkrát osudnou hodinu. Sestry měly zase koš uchystaný! Ani minutu ji neopustily, a jakmile syna porodila, položily ho do koše, pustily po vodě a místo něho podhodily štěně. Když to králi povídaly, byl jako blázen a srdce mu bolestí div nepuklo. Ale i tenkrát ženu těšil a hoře před ní skrýval. Opět se to sestrám nepodařilo, jak chtěly!

Každý člověk má více nepřátel než přátel, a obzvláště ten, komu štěstí přeje. Měli sice lidé Johanku rádi, ale

přece jich byl větší počet, kteří jí štěstí záviděli anebo ji docela ani neznali; a z většího dílu to bylo její vlastní pohlaví. Když se roznesla zpráva o jejím neštěstí, mnohý tomu nevěřil a řekl, že v tom něco jinšího vězí, někteří zase říkali, že je to trest boží, a tak si to každý jináče vykládal.

Malý synáček ve vysmoleném koši plaval zase po vodě až ku břehu zahrady, když tam, řízením božím veden, kníže právě přišel. Sotva koš spatřil, s větší ochotností než po prvé jej vytáhl, neboť se domníval, co v něm asi skryto jest. Honem vzal zkřehlé dítě a odnesl je domů. Ženám, které měly na opatrování Jaromírka, odevzdal nyní i Jaroslávka.

Po třetí byla královna matkou! Sestry se od ní ani nehnuly a královna

tomu byla povděčna, protože se k ní
oulisně chovaly a ji těšily. „Lépe, když
ony u mne budou, než cizí,“ myslila si
královna. Nevědělat' ubohá, jak trpký
kalich jí ty vlastní sestry připravily.
Došel čas a královna porodila dceru.
Ale v okamžení byla pryč, a místo ní
leželo štěně v plenkách. Sestry rychle ji
opustily a s ošklivostí to králi
vypravovaly, pobízejíce ho a
přemlouvajíce, aby dal tu čarodějnici
od sebe, by mu déle královské lože
nehanobila. Přišli i druzí dvořenínové
a domlouvali králi, aby nezarmucoval
celou zem a dal ženu od sebe.

Nevyhasla posud v králově srdci
láska k Johance, ale slyše na své uši,
jak královnu proklínají, musel k
rozvedení svolit. Poručil tedy, aby
vystavěli u lesa žalář a tam královnu

zavřeli, jižto více ani vidět nechtěl. Sestry dělaly, jako by jim to bylo bůhvíjak líto, a prosily krále, aby jim dovolil Johanku do žaláře dovést a tam ji obsluhovat, což král milerád učinil, v domnění, že bude v nejlepších rukou. Když byl žalář hotov, odvezly ji tam a daly ji zazdít. Darma prosila, darma naříkala, sestry zůstaly jako z kamene a nešly dříve od žaláře, dokavad neumlkнул hlas Johančin. O tom však král nic nevěděl, neboť zakázal přísně, aby se nikdo neopovážil o Johance slova promluviti. Sestry vládly v domě jako dříve, a chránily se švagra na nebožku upamatovati. Otec umřel lítostí hned po prvním nešťastném porodu dceřině, a tak si nevzpomněl žádný na nevinnou Johanku, leč nešťastný její manžel, který na ni

zapomenouti nemohl. Necháme je teď a půjdeme k nebohým sirotkům. Jako prve chlapce, ulovil kníže i děvčátko a dal mu říkat Růženka. Byly to rozmilé děti a kníže s nimi užil tisícerych radostí. Nebyl by je za celý svět od sebe dal, obzvláště když se dověděl, co se v královském městě událo. Děti se nemohly lépe míti než u něho. Dokavad byly malé, měly obsluhy se všech stran, a když byly větší, obíral se s nimi kníže sám, bral je do zahrady, do lesů a všemu je učil, čeho jim, co budoucím králům, potřebí bylo. Jako každé zrno v úrodnou zem vsazené ujme se a užitek přináší, tak padaly blahodějná slova do kypré půdy dětinského srdce, by se v něm ujaly a později svou úrodou národ blažily.

Když byla Růženka starší, stala se též

účastnou jich vyučování; potom také s nimi v zahradě kopala, sázela květiny a štěpovala stromy. Než když se učili bratři střílet, jezdit, šermovat, aneb šli s otcem na lov, sedávala Růženka u své chovačky, učila se příst aneb jiným ženským pracem. Umínil si kníže, až budou bratři ještě starší, že je pošle do světa na zkušenou, a teprv až se vrátí, že jim poví, kdo jich otec, a že je k němu dovede.

Staré přísloví: Člověk míní, Pánbůh mění! Co si kníže umínil, toho se synové nedočkali. Jedenkrát přišel s nimi z lovu domů, a sotva dosedl, ranila ho mrtvice. Tu bylo nářku, tu bylo pláče bez přestání. Ubozí mysleli, že jsou nyní docela opuštěni, a nemohli ztrátu tak dobrého otce oželeť. V domě nebylo již mnoho

starých služebníků a z těch nebyl by žádný pro všecko na světě dětem řekl, že to nebyl jich otec, jelikož žádný z nich nevěděl, čí vlastně jsou, a každý jim za jich dobrotu, laskavost a přívětivost knížecí dědictví přál.

Tak se těšily nyní děti mezi sebou! Ale nebyly to již děti. Jaromír byl osmnáct, Jaroslav sedmnáct a Růženka šestnácte let. To byli mládenci jako jaré doubce, a to byla panna jako rozkvétající poupě. Oni ji svými větvemi chránili, ona je svou vůní blažila. Jaromír a Jaroslav Růženku na rukou nosili a Růženka bratrům pomyšlení udělala. Běda tomu, kdo by byl Růžence slovem ublížil. Lásce a svornosti je otec naučil. „Srovnávejte se, milujte se, pomáhejte jeden druhému, a nikdy nepadnete!“ Tak

jim říkával a dával všelijaké příklady, jak mnoho zlého nesvornost v národu i v rodinách působí. A jeho naučení bylo plamenným písmem v srdce jejich vryto.

Za nějaký čas po otcově smrti vyšli si oba bratři do lesa na lov a přikázali služebníkům, aby žádného do zámku nepouštěli, dokud by se nevrátili. Sotva bratři paty vytáhli, přišla k vratům stará babička a prosila o almužnu. Služebníci jí něco dali a poslali ji pryč; ale ona prosila, aby ji pustili k slečně, že si vyprosí něco starého na sebe. Sloužící mysleli, že ta baba slečně neuškodí, a pustili ji do zámku. Růženka se toulala po zahradě a žebračka stála u zahradních dveří a čekala, až slečna vyjde. Po chvilce přiběhla Růženka, a když žebračku

viděla, hned ji vzala za ruku a s
outrpností ji vedla do zahrady,
posadila ji na sedátko a dala chutného
ovoce, jež byla dříve natrhala. „Tak,
tak, matko, pohovte si a najezte se,
budete umdlena; až si odpočinete,
vyhledám vám nějaký šat.“

„Ach, milostivá kněžno, jak jste vy
předobrá, že mne chudou žebračku tak
opatrujete. Bůh vám to stokrát
zaplat’!“

„Mám dost radosti, že vám to tak
chutná. Proč bychom neposkytli
potřebnému, vždyť nám Bůh nadělil.
Hleďte, jak se stromové tíží ovoce
prohýbají, jak to všude květe a se
zelená, až je mílo na to se podívat.“

„Ba právě, milostslečno, že je. Ale
ještě pěknější by ta zahrada byla,
kdyby v ní tři věci byly.“

„A co by to bylo za věci? Povězte mi o nich!“

„O milostslečno, ty nejsou k dostání. Je to mluvící pták, živá voda a tři zlaté jabloně.“

„Něco takového snad ani na světě není, babičko?“

„I je, ale žádný to nemůže dostat, protože je to na

vrchu lidskému tvorů nepřístupném. Ale kdybyste to měla ve své zahradě, byla by desetkrát krásnější a z daleka široka by se chodili lidé na ni dívat.“

Růženka neříkala nic, ale pořád jí to leželo v hlavě a dlouho byla již babička zámek opustila, když Růženka ještě po zahradě chodila a neustále na ptáka, na vodu a na jabloně myslila. Tu přišli bratři z lovu domů; sestra jim běžela

vstříc a hned jim to vypravovala. „Milí, zlatí bratříčkové! Kdybych ty tři věci dostala, zbláznila bych se radostí.“

„Jestli v tom celá tvoje blaženost záleží, tedy ti to zaopatříme. Beztoho nás chtěl nebožtík otec poslat na zkušenou,“ pravil rychle čilý Jaroslav.

„A kdo bude sestru chránit?“ ptal se povážlivý Jaromír. „Na to jsi nepomyslel, hled! Pročež zůstaň doma u sestry, a já sám na cestu se vydám.“

Tu teprv Růženka nechtěla bratry pustit a svých přenáhlených slov želela; ale bratři již od svého upustit nechtěli a konečně, rozhodnuvše mezi sebou, zůstali na tom, že Jaromír do světa půjde a Jaroslav že u sestry zůstane.

Za několik dní byl Jaromír na cestu

přichystán. Když se loučili, dal Růžence perlový růženec a pravil: „Každý den se ten růženec pomodli; dokud půjdou zrna perlí jedno od druhého, budu zdrav, jak zůstanou při sobě, budu mrtev.“

S pláčem si pověsila Růženka drahou památku nad lože a s bratrem se rozloučila. Nyní byli s Jaroslavem sami. Za celý běh mladého věku ani půl dne jeden bez druhého nežil, což divu tedy, že se jim oběma po Jaromíru stýskalo a že jim scházel ve všech koutech. Den jak den se modlila sestra na perlovém růženci za bratra a vždy jí padalo zrnko za zrnkem. Dvacátý den ale, když ho vzala do ruky, tu zrna vázly a nechtěly živou mocí od sebe. I začala Růženka hořce plakat a naříkat: „Ach můj milý

bratříčku! Ty jsi mrtev, a já nešťastná jsem toho příčinou!“

Tak bědovala, až k ní bratr přiběhl; dověděl se o příčině žalosti její, všemožně jí to vymlouval, že tomu nemusí tak být, třebaš to byl bratr řekl. Ale ona si to nijak vyvrátit nedala, a slze jí po lícech jednou stokou tekly.

„Jsi-li spokojena, sestřičko, půjdu Jaromíra hledat,“ navrhl Jaroslav, neboť mu Růženčin žal srdce svíral.

„Jdi, můj zlatý bratře, jdi, já se budu za tebe modlit. Ze zámku se ani nehnu, a zůstanu zde mezi svými.“

Přistrožil se tedy Jaroslav na cestu. Když se s Růženkou loučil, dal jí nůž a řekl: „Tím nožem si krájej každý den chléb; dokud zůstane čistý, budu zdrav, až chytne rez, bude se mnou zle. Myslím však, že se i s bratrem

zdráv navrátím.“

Růženka plakala a schovala milou památku do skříně.

Jaroslav odejel a Růžence se nesmírně stýskalo. Den jak den krájela nožem chléb, ale nůž byl čistý, až do dvacátého dne. Tu jak spatřila Růženka rezivé skvrny, plakala ještě více než dříve: „O já nešťastná, co jsem to učinila, že jsem oba bratry zabila.“ Konečně když se utišila, umínila sobě, že půjde sama bratry hledat. Dost ji staří služebníci zrazovali, ale ona si nedala říci, ustrojila se do špatného šatu, vzala peníze a šla.

Dlouho chodila po světě, mnoho nesnází přetrpěla, ale na stopu svých bratrů nepřišla. Jedenkrát zabloudila v tmavém lese a nijakým způsobem cestu nalézt nemohla. Již jí počínalo

být ouzko, kterak to asi bude, až přijde noc; tu spatří chaloupku a před ní starečka v poustevnickém oděvu. Potěšena spěchá k němu.

„Bůh tě žehnej, dcero sličná! Posad se vedle mne, povím ti, kde bratry najdeš a jak je vysvobodíš.“ Těmi slovy vítal starce Růženku.

„A jak můžete, starečku, vědět, že své bratry hledám?“ ptala se Růženka podivného starce.

„Neptej se, panno, a poslechni mé rady. Tvoji bratři byli také u mne, ale oni se nezachovali, jak jsem jim přikázal, a proto také ptáka, vodu a jabloně nedostali, ale sami zkameněli, což se i tobě stane, jestli neuděláš, co ti řeknu.“

„Tedy oni zkameněli!“ vykřikla Růženka a zakryla si uslzenou tvář.

„Ano; ale budeš-li zmužilá, můžeš je vysvobodit. Zde máš zlatou kouli, hod' ji před sebe, a kam se bude kotálet, tam jdi za ní. Přijdete k jednomu vrchu, velmi vysokému, tam ti koule zmizí. Ty jdi zmužile nahoru, ale na žádnou stranu se neohlížej, ať se děje co děje, ať slyšíš co slyšíš. Jestli se ohlídneš, zkameníš a skolíš se dolů k tvým bratrům, kteří u paty vrchu leží.“

„O já chci být poslušna vaší rady a nezhrozím se ničeho, ať mne potká cokoliv, jen abych své bratry vysvobodila.“

Vzala zlatou kouli, rozžehнала se s dobrým starcem, a hodivši ji na zem, šla za ní, kam se ona kotálela. Netrvalo to dlouho i vyšly z lesa; potom ji vedla kulička zelenými lukami až k jednomu vysokému vrchu

a tam zmizela. Růženka, vidouc u paty vrchu dva kameny, pomyslila si hned, zdali to nejsou její bratři; i pustila se lítostí do takového pláče, až jí srdce usedalo, pak se ale vzchopila a kráčela k vrchu. Sotva udělala deset kroků, tu se strhl tak přenáramný křik, že Růžence uši zaléhaly. Ale ona vzpomněla na slova starcova a kráčela neohroženě dále. Čím však více k vrchu přicházela, tím větší bylo vytí, řvaní, štěkot, pískot, hřímání, ba všechny zvuky, které na světě jsou, se všech stran se ozývaly a shůry jakoby desaterým hlasem někdo křičel: „Nechod' sem, nechod', já tě roztrhám!“ Růžence se vlasy hrůzou a strachem ježily, ale přece se neohlídla a šťastně až k vršku došla. Jak byla nahoře, všechno přestalo a ona vešla do

krásné zahrady; uprostřed prýštla se živá voda, v zlaté kleci visel mluvící pták a nedaleko stály zlaté jabloně.

Pták v zlaté kleci dal se do křiku: „Když jsi mne vydobyla, vezmi si mne, naber živé vody, utrhni si tři větve ze zlatých jabloní a pospěš odtud pryč, dokavad se zlá čarodějnice nevrátí. Až přijdeš pod vrch, postříkni zkamenělé bratry živou vodou a oni zase obživnou.“

S radostí vzala Růženka ptáka, nabrala vody, utrhla tři zlaté větve a pospíchala s vrchu dolů. Jak přišla dolů, postříkla zkamenělé bratry a ti v tom okamžení obživli. Tu bylo radosti, objímání a vypravování! Nato vzal každý jednu věc a všickni ubírali se nazpět. Přišedše do lesa, hledali chaloupku a poustevníka, ale toho tam

nebylo. Žehnajíce jeho památku, šli z lesa a dostali se šťastně až domů, kde od svých služebníků s jásáním přijati byli.

Růženka si pověsila ptáka do pokoje a na jeho poručení vodu schovala, větve však vsadili každý jednu do zahrady. Za tři dni vzrostly krásné jabloně, i měli z nich nesmírné potěšení. Když se vrátili bratři z pole a Růženka si clům spořádala, vzala vřeténko a šla s bratry pod zlaté jabloně přísti. Tu listí nad nimi šumělo, zlaté vršky se k sobě skláněly a šeptaly si tichým váním tajemné báje. Ubohým sirotkům bylo teskno, toužili a nevěděli po čem!

Jedenkrát vyšli si bratři zase na lov; za stopou zvěře přišli tenkrát až na samé hranice a našli tam královské

lovce, čekající na krále. Bratři chtěli zase odejít, ale tu přijel král s ostatní družinou a tázal se, odkud jsou ti statní mládenci?

Tito slušně před krále vstoupivše, pověděli kdo jsou, spolu ho zovouce, aby jich panství svou přítomností poctil.

Od smrti Johančiny nebylo vidět úsměvu na tváři králově. Buďto seděl ve svém pokoji, anebo byl na lovu; on nešel nikam a nikoho k sobě nepozval. Divili se tedy dvořenínové, když pozvání bratrů s laskavou tváří přijal a druhý den k návštěvě ustanovil. Nato se vespolek rozloučivše, každý svou cestou odešel.

„Sestřičko Růženko!“ křičeli bratři, vracejíce se z lovu domů, zdaleka na sestru. „Co ti povíme? Zítra bude u

nás král; kde co nejlepšího máš, to uchystej, abychom ho jak se sluší a patří uctili!“

„Že pak to je tak najednou,“ pravila Růženka starostlivým hlasem. „Ale to nic nedělá, nastavím noc, a půjde to; zahanbit se nedáme.“

Hned se radili jak a co, Růženka běhala z kuchyně do špižírny, ze špižírny do komory, zase na dvůr, vydávala a poroučela, řídila tu i tam. Od největšího až do nejmenšího měl každý práce plné ruce. Konečně si vzpomněla Růženka, že se zeptá svého milého ptáčka, co by tak zvláštního králi udělala, aby z toho měl hodnou radost.

„Já ti povím,“ odpověděl ptáček, „až přijede, přiveďte ho do zahrady ke zlatým jabloním, a dříve mne s klecí

na ně zavěste, já mu zazpívám tak krásnou písničku, že se radostí div nezblázní.“

Růženka zajásala a radostí po pokoji skákala, neboť věřila, co jí ptáček řekl; byl to rádce na slovo vzatý.

Celou noc žádný v zámku oka nezamhouřil, a jak Pánbůh den dal, trhaly se květiny, zdobily nimi pokoje a chystaly se tabule. K polednímu se bratři i Růženka skvostně přistrojili a očekávali krále. Netrvalo to dlouho. Se čtyrmi koňmi, s četnou družinou v celé slávě přijel do dvora. Bratři ho přivítali hned dole, a Růženka čekala nahoře. Když ji král spatřil, bodlo ho k srdci, aniž věděl proč. Bylo mu, jako by tu tvář již někde byl viděl, ten hlas slyšel, a přece věděl patrně, že tomu tak není. Vedli ho do skvostně přistrojené síně, z

níž se šlo do zahrady. Po všelijakém rozmlouvání přistoupila Růženka ku králi a pravila:

„Milostivý pane, máme v naší zahradě tak vzácné věci, jakýchž snad v celé zemi nenajdete. Je-li libo se na ně podívat, dovedu vás tam.“

S potěšením král vstana vzal Růženku pod ruku a kráčel s ní do pěkné zahrady. Když přišli ke zlatým stromům, zůstal král pln podivení stát a teprv po dlouhé chvíli ptal se, kdo ty skvostné stromy do země vsadil.

„Tvé děti je sázely, podvedený králi!“ ozval se hlas na stromu, „tvé děti, které ti Johanka porodila a které jí zlé sestry vzaly, po vodě pustily a psy místo nich podstrčily.“

Radost a žalost se střídala v prsou králových. Umdlen podepřel se o rámě

Jaromírovo a třesoucí rety chtěly se ptát dítek, je-li to pravda, ale nemohly slova ze sebe vypustit.

„Ty bezbožný ptáčku!“ křičela Růženka na ptáka a strachem div neplakala. „Co jsi to zpíval, teď nám král snad leknutím umře.“

„Jen ho pokrop, ty královské poupátko! On je váš otec, nikoli nebožtík kníže, ten vás jen na vodě chytil a vychoval.“

Nyní se vrhly děti otci kolem krku a on je s pláčem k srdci přivinul.

„A kde je naše matka, otče?“ ptali se krále. Při té otázce bylo nebohému, jako by mu srdce ohnivými kleštěmi sevřel. Vypravoval dětem všecko od začátku až do konce.

„Nemějte žádnou starost!“ vzkřikla náhle Růženka, „jen sedněme honem

na koně a jedme k žaláři, já matku
vzkřísím.“ Král hleděl na dceru jako u
vyjevení, ale bratři již běželi, neboť
vzpomněli hned na živou vodu.
Jedním klusem jeli přes vrchy, luka a
lesy až k žaláři, rozházeli zdi, a když
matčinu mrtvolu našli, pomazala ji
Růženka živou vodou, a Johanka stála
před králem tak pěkná jako před
dvacíti lety. Jaká to nevýslovná radost
pro krále, a zase pro Johanku, když jí
král všecko vypravoval, to si může
každý pomyslit.

Potom se vrátili zpátky do knížecího
zámku a drželi slavné hody, plesání a
radování nebylo konce. Když se
donesla pověst do královského zámku,
zůstaly sestry Johančiny jako
omráčeny a rády by byly utekly, jenže
nemohly, neboť poručil král, aby je

čtyrmi voly roztrhali, dříve než se zpátky navrátí. To se také skutečně na nich vyplnilo.

Nyní žila královská rodina v samé rozkoši. Růženka chovala ptáka co drahý poklad, jenže do smrti více slova nepromluvil.

Čertův švagr

Petr byl chlapec na ženění, když mu máma umřela. Říkává se, když si chce Pánbůh hodného blázna udělat, že vezme starému muži ženu. To přísloví se dokázalo na Petrovu otci; zbláznil se a vzal si místo růžence mladou ženu. Ta mu život sladila, takže za rok samou dobrotou umřel. Co byla macecha v domě, neměl Petr utěšené chvíle; ale do služby nechtěl, protože si myslel, aby mu tatík přece něco odkázal, když mu až do smrti věrně sloužiti bude.

Ale ubohý chlapec se zmejlil! Macecha si tatíka dobře obcházet znala, a když starý oči zavřel, shledalo se, že nedostal Petr kromě několika hadrů ani co by za nehet vlezlo. I ten

podíl po nebožce matce mu macecha upřela. Když se to Petr dověděl, zmocnila se ho zlost a lítost a s chutí byl by macechu zabil. Ale po chvíli si to rozmyslil, vylezl na podnebí, sebral své šaty a složil je do truhly.

Když byl s tím hotov, sepjal ruce přes kříž, postavil se před tátovu truhlu a pravil sám k sobě: „Mám si vzít ten svůj podíl, anebo nemám? – Ne, nevezmu ho; když mne ta zlá žena o všechno ošidila, ať si i ty hadry schová. Ale jedno jí přece nenechám.“

Přitom otevřel truhlu a vyndal stříbrný prsten s granátem. „Ten mi dala máma a povídala přitom, abych ho dal svému děvčeti. O má zlatá mamičko, kdybyste mohla vstát, vy byste koukala na ten pořádek.“

Strčil prsten do kapsy a slzami ho

polil, potom uchoпил truhlu, Snesl ji dolů, tam ji položil na široká ramena, jda zahradou do třetího statku. Selka byla nebožky mámy sestra a ráda ho přijala.

Tu chvíli, když Petr ze statku otcova ušel, vyprovázela macecha dobrého známého. Když přišla a děvečky jí řekly, že byl Petr doma a že si truhlu odnesl, vylítla na podnebí jako drak a všecko všudy přehlížela. Našla všecko, i tátovy šaty nechal, jen prsten byl z truhly pryč, po kterém sama dychtila.

Chvilku stála plná zlosti, potom se ale ušklíbla, vše uzavřela, ustrojila se a běžela na zámek k panu vrchnímu. Petr jí byl dávno již sůl v očích, jenže se nemohla se žádné strany k němu dostat; nyní šla žalovat, že ji okradl. Nedlouho předtím, než se vdala,

sloužila u pana vrchního za děvečku, věděla tedy dobře, jak to chodí. Nejdříve šla k paní, několik slovíček s ní promluvila, paní zase promluvila s pánem, a když vešla k panu vrchnímu do kanceláře, poklepal jí na plné rameno, ptaje se: „No, Dorotko, co děláte, jak se máte?“

„Jak náleží dobře, milostpane, jen kdybych se nemusela s tím nezdárným klukem zlobit,“ odpověděla pětidenní vdova a začala panu vrchnímu své stížnosti přednášet.

Pan vrchní ji jak se sluší a patří vyslechl, vzal šňupec, poklepal jí zase na druhé rameno a odpověděl: „Nemějte žádnou starost, Dorotko, však my mu hlavu napravíme, a nedáli si ji napravit, máme ještě jiné

prostředky, aby zkrotnul.“

Dorotka poděkovala a s plnou důvěrou se do vsi vrátila. To bylo odpoledne, a večír přišel biřic pro Petra. Ubohý zůstal, jako by do něho uhodilo, a tetka spráskla rukama nad hlavou, když biřic poroučel, aby s ním tu chvíli na zámek šel, a to dobrovolně, sice že mu položí pouta na nohy, „Nešťastný chlapče!“ zvolala stará, „cos učinil? Jakou hanbu to na mne uvaluješ?“

„Mlčte, tetko! Jakou hanbu bych na vás uvaloval? Vždyť jsem před žádným ani vody nezkalil.“

„Nadarmo by páni s pouty pro tě neposlali.“

„Kdož ví, co jim napadlo.“

Přitom vtiskl svou tchořovku na hlavu, oblekl šarkový kabát a podal

tetce ruku, která tu s sepjatýma rukama stála a plakala.

Petr šel vedle biřice s hlavou sklopenou, a pro živý svět by se byl okolo sebe nepodíval. Stud, zlost, lítost, všecko to se střídalo v duši jeho, a kdyby se byl nestyděl, byl by plakal, až by se byly hory zelenaly. Když ho přivedl biřic na zámek, poručil pan vrchní, aby jej dali do šatlavy, protože dostal hosti a nemá kdy vyslýchat. To okamžení se rozkaz vyplnil. Sotva se dvěře za biřicem zavřely, hodil sebou Petr na slámu a hořce plakal – hořčeji než o pohřbu vlastní matky. Pozdě na noc usnul, ale celou noc ho děsily strašné sny, v nichž nejstrašlivější osobou zlá macecha byla.

Časně ráno byl předvolán k panu vrchnímu a tam se žaloba přednesla.

„V hrdlo lže, milostpane!“ vzkřikl Petr, doslechnuv křivé obžalování macešino. „Prsten je můj, já ho po mámě zdědil, o to druhé věno, co jsem měl dostat, o to o všecko mne připravila. A nyní se opovází říci, že jsem ji okradl! I, aby jí jazyk uschl!“

„Takovou notou zná každý zpívat,“ odpověděl hněvivě pan vrchní. „Pověz, kde máš prsten, a nedělej dlouhé caparty, sice ti dám deset vysázet.“

„Milostpane, neradil bych žádnému, aby se mne křivě dotknul. Zdravé oudy by jistě neodnesl.“

„Ty se opovažuješ mně vzdorovat? Chopte se ho!“ Biřic a ještě jeden chtěli Petra odvést, ale on je tak nerázně od sebe hodil, že daleko odletěli a bezmála by i pana vrchního byli na

zem porazili. Pan vrchní běhal po pokoji a biřicové stáli jako dva hafani. Petr měl pěstě zaťaté a brzy bledl, brzy červenal. Najednou dostával zmodralý nos pana vrchního svou přirozenou pivoňkovou barvu a nadutá huba se ušklíbla. Poručil, aby Petra odvedli, sám sedl ke stolku a psal. Ráno když se přišla macecha ptát, jak to dopadlo, povídal pan vrchní, že dal Petrovi – bílý kabát.

Zatím vezli Petra svázaného k městu. Ležel jako bez smyslů, a teprv když ho na místo přivezli a odevzdali, viděl, kde je a co se z něho státi má. Odjakživa měl zášť proti vojenskému stavu, a nyní měl být sám vojákem; tu si může každý pomyslit, s jakou chutí šarkový kabát svlékal a vojenský šat oblékal! – A což se mu teprva

vnitřnosti kroutily, když ho pan desátník cvičil. – Často skřípal Petr zubami, tiskl prsty do zbraně a panu desátníkovi by se bylo vedlo jako tupým roháčům, kdyby si nebyl vzpomněl na uličku, které se bál co smrti.

Jednoho dne dostal na několik hodin dovolenou, a šel ven do pole. Dávno se necítil tak blaženým jako tu chvíli, shodil se sebe těsný šat, pověsil ho přes rameno a vesele kráčel, jako by šel na posvícení. Na jedné straně šlo šest sekáčů volným krokem po poli jako morová rána a plné klasy skláněly zlaté hlavičky pod ostrými kosami. Druhá strana byla živější. Vprostřed poli stál žebřinový vůz s voly a pacholek, na jehož klobouku se hodná kytká červenala, nakládal na něj

mandele, chlapci a děvčata vázali, ta nosila, ona podávala. S každé tváře se pot jen lil, každá měla ruce krvavé a opuchlé od strniště a vedra slunečního, ale nikdo se na to neohlížel, všickni chvílemi vesele zpívali a po poli dováděli.

„Pomáhej Pánbůh!“ pozdravil Petr, když přišel blíže nich.

„Dejž to Pánbůh, pojdte nám na pomoc!“ křičely děvčata.

Petr hodil hbitě kabát na zem a pustil se do práce a přitom si zpíval a děvčata pokoušel. Ty se zprvu divily, ale za malou chvíli s ním zacházely, jako by odjakživa mezi nimi býval. Když byl vůz plný, položily navrch pavuz, jedna vylezla nahoru a pověsila na přední konec věnec z klasů, charpy, koukole a divokého máku, pacholek

práskl do volů, děvčata a chlapci vzali na ramena hrábě, podávadla a jiné nářadí, Petr svůj kabát, a zpívajíce brali se všickni za vozem. Doma povídala čeládka hospodyni, jak jim pan voják pomáhal, a selka mu přinesla hnedle hrnek dobré smetany s chlebem. Petr to milerád přijal, potom dal spánembohem a šel, ale ne k městu, nýbrž k lesu. Slunce bylo již dávno zapadlo, a Petr ještě kráčel, až přišel po půlnoci na vršek, odkud viděl vesnici, v které byl zrozen. Byl rád, že si bude moci oddechnout, neboť na celé cestě ani nezastavil a pořád strachem trnul, jako by ho desátník za krk držel. Ve vesnici ještě všecko spalo, jen štěkot psů a pění kohoutů rušilo ticho. U tetčina statku skočil Petr přes plot do zahrady, tiše se kradl přes dvůr až ke

dvěřím. Černý začal vrčet, ale Petr řekl: „Lež, Černý, lež!“ a pes se pokojně položil, neboť poznal hlas bývalého pána, který s ním začasť na poli oběd sdílel.

„Tetko, otevřete!“ šeptal tiše Petr a klepal na okénko. „Každý dobrý duch chválí Hospodina,“ zajektala tetka a udělala kříž.

„I nekřížujte se a pojdte mně raději otevřít; vždyť já to jsem, váš Petr.“

„Jdeš na dovolenou?“ ptala se stará, když závoru oddělala.

Ale Petr jí neodpověděl a vklouzl do sednice. Tetka šla za ním, vzala s pícky troudník, a když rozkřesala, rozžehla louč a posvítla Petrovi do očí, který po sednici přecházel. Viděla, že je celý uříčený, bez kabátu a bez čepice.

„Chlapče, ty divně vypadáš, copak

se to s tebou dělo?“

„Utekl jsem z vojny, protože mne tam trýznili. Věřte, kdybych tam byl déle zůstal, že by mne byli oběsili. Teď mně dejte Jen brzo moje šaty, já se převléknu a půjdu dále. Tuten oděv uklidte, aby jej žádný u vás nenašel, kdyby mne tu přece hledali, což se však nestane, protože jsem hodil čepici do řeky, aby mysleli, že jsem se utopil.“

„Svatý Jene Nepomucký, čeho se na tobě dočkám!“ Tak se tetka křížovala a šla napřed do srubu, kde měl Petr stát truhlu, potom udělala na krbu ohniček a uvařila chlebovou polívku. V malé chvíli přišel Petr přestrojen v selském šatě a při jídle vypravoval stařeně své nehody. Konečně si posadil široký klobouk na hlavu, do kapsy vzal kus chleba, a rozžehnav se s plačící tetkou,

která mu ještě na cestu dva krony přidala, zlehoučka jak přišel, zase odcházel. Pohládl Černého po hřbetě, skočil přes plot, ohlídl se truchlivě na statek zemřelých rodičů, v kterém jedovatá macecha spala, a pak se ubíral do světa službu hledat.

Dokud byl v bližších krajích, neptal se po žádné službě, až přišel dále. Tu se zastaví v jedné vesnici a zamíří do velkého statku. Sedlák stál na záspi, čtvrt bochníku chleba v ruce, kus pomazánky, a svačil.

„Pochválen buď Ježíš Kristus, hospodáři!“ pozdravil Petr.

„Až na věky; co bys rád?“ ptal se plnou hubou sedlák. „Jestli byste nepotřeboval pacholka. Já přišel z vojny a hledám si službu.“

„Vysloužilý voják? Tak mladý? Tys

byl asi dobré kvítí, když s tebou ani na vojně obstát nemohli! Ráno aby ležel na sudni chléb, ve stole karty a za stolem děvče, to mají ti páni nejradši. Já bych musel dělat pacholka, a ty bys dělal hospodáře. Jdi spánembohem.“

Petr začínal sedlákovi špatné domnění vymlouvat, ale ten ho poslal „k čertu“, obrátil se a šel dovnitř. Petrovi tváře jen hořely, jak se styděl, že ho sedlák tak zhaněl, ale co měl říci? V druhé vesnici umínil si, že půjde k správci o službu žádat a že o vojně ani necekne, aby se mu zase tak nevedlo. Přijde k vratům, vezme za kliku, těžké dvěře se otevrou a pronikavý hlas zvonku nad nimi ozve se po celém domě. Z kuchyně vyběhne hospodyně, za ní tři kočky. I ptá se Petra, co chce?

„Chtěl jsem se zeptat pana správce,

zdali by nepotřeboval pacholka. Táta mi umřel, na mne se málo dostalo, musím jít sloužit.“

„Zeptám se,“ odpověděla hospodyně a šla do pokoje, kde pan správce s dvěma hostmi v karty hrál.

„Venku je selský chasník a ptá se po službě; zdá se být pořádný hoch. Na druhý týden půjde náš pacholek pryč, myslila jsem, kdybyste s ním ráčil promluvit.“

„Teď mi dala pokoj, ať jde k čertu; alifer!“ odpověděl pan správce, vyhodil kartu a hospodyně se hnala ze dveří. Petr zaslechl správcovu odpověď až venku, i dal sbohem a nevrle dveřmi bouchl. „Již vidím, že nedostanu ve vesnici službu, půjdu raději do města,“ pravil sám k sobě a šel k městu. Ale i ve městě se mu lépe

nevedlo, neboť ho poslal i ten nejbohatší kupec k čertu, a ještě mu nadal selských hlupáků.

„Kdybych jen věděl, kudy do pekla, šel bych tam rovnou cestou, a možná že bych dostal u čerta lepší službu než u těch nemilosrdných lidí.“ Tak naříkal Petr v lese na trávníku, kamž si byl celý utrmácen lehl. Krony byly ty tam, co nyní počít? I bylo mu toho již líto, že utekl z vojny. Tu jde kolem pěkně oblečený pán. „Pochválen bud Ježíš Kristus!“ pozdravil Petr a pozdvihl klobouk, ale pán neodpověděl a šel dále, než zase se obrátil a ptal se Petra, co se mu stalo, že se zdá býti smutný a mrzutý.

„Kdož by se nezlobil,“ odpověděl Petr a zvolnička vstával, „vždyť je na světě čím dál tím hůř. Na třech místech

jsem prosil o službu, a všude mě poslali k čertu. Věru bych k němu šel, kdybych věděl, kudy tam.“

„A nebál bysi se ho?“ ptal se pán.

„Nebojím se ani celého pekla,“ odpověděl lhostejně Petr.

„Tedy se na mne podívej, já jsem, koho hledáš,“ řekl pán a proměnil se v čerta. Ale Petr sebou ani nehnul a pokojně si čerta prohlížel. Nato mu černý povídal, aby šel k němu do služby, že nebude míti mnoho co dělat a že se mu dobře povede, bude-li přitom poslušný, že ho za sedm let pustí a štědře obdaruje. Petr podal čertu ruku, ten ho vzal vpolo, zvedl se s ním do povětří, a než se Petr vzpamatoval, byli v pekle. Tam mu dal čert kožené šaty a vedl ho do jedné síně, kde stály tři kotle, pod nimiž

hořelo. I řekl čert Petrovi:

„Tvá práce po celých sedm let bude, pod ty kotle přikládat. Pod první kotel dáš za den čtyry polena, pod druhý kotel dáš osm, pod třetí dáš dvanáct. Jen se měj na pozoru, aby ti oheň nevyhasl, a nikdy se do kotlů nedívej, sice tě bez platu vyženu. Budeš-li ale poslušen mých slov, nebudeš pykat.“

Kdyby to nebylo v pekle, mohl Petr říci, že se má jako v nebi. Jíst a pít měl do sytosti, a práce málo; když chtěl, procházel se po zahradě, když nechtěl, sedl k černým kamarádům a ti povídali takové kousky, že mohl až smíchem puknout. Pod kotle přikládat nezapomněl a víka odkryti mu ani nenapadlo. Jedenkrát mu bylo, jako by v kotli něco zabručelo, i běžel k čertům s vyřízenou, ti mu ale

odpověděli, že to není jejich starost, a Petr šel zase ke kotli, řka: „Nu, pro mne, ať se to tam na škvarek spálí, já se tam nepodívám.”

Již se to zdálo být Petrovi hodně dlouho, co ho čert do služby přijal, i ptá se ho jedenkrát, jak dlouho má ještě sloužit?

„Zejtra dojde sedm let, co jsi u mne,” odpověděl čert.

Petr byl rád, neboť se mu poslední čas přece po světě stejskalo. Druhý den nato vejde čert k němu, právě když přikládal, a pravil: „Dnes, Petře, máš vyslouženo; abysi se nemusel s tolika penězi vláčet, vezmi tuten měšec, kdykoli ho rozevřeš a řekneš: Syp, pytlíčku, vysype ti tolik dukátů, co budeš chtít. Měj se dobře, Petře; myslím, že u nás ještě zůstaneš, neboť na

světě beztoho mnoho neužiješ, lidé se tě budou bát, protože jsi se už sedm let nemyl, sedm let vlasy ani nehty nestříhal.“

„Ba na mou věru, na to jsem ani nevzpomněl. Ale tot’ je pojednou, voda a nůžky všecko spraví. U vás přece nezůstanu.“

„Od té černoty si nepomůžeš, leč bych já ti dal dobrou radu. Prozatím zůstaň, jaký jsi, a jdi na svět, až budeš chtít, pomohu ti. Kdyby se tě lidé ptali, kdo jsi, řekni, žeš čertův švagr, a nebudeš lhát.“

„Ale poslechni, pane čerte, když jsem ti vše tak pořádně obstaral, mohl bys mně teď povědět, co v těch kotlích vězí.“

„Podívej se tedy,“ řekl čert a odkryl první víko. Petr viděl svou macechu.

„Máš štěstí, že jsem to dříve nevěděl, sice bych byl místo dvanácti čtyry a dvacet polínek vzkřikl Petr zuřivě. V druhém kotli byl pan vrchní, v třetím pan desátník.

„Vidíš,“ pravil čert a přiložil na oheň, „v těchto kotlích se vaří nemilosrdné srdce.“ Nato se Petr s čerty rozloučil, pán ho vzal na záda a donesl opět do lesíka, v kterém před sedmi lety seděl. Když na zem stoupil, otřásl se, strčil měšec do kapsy a šel do blízké vesnice. Ale jakmile přišel k první chalupě, začaly děti křičet, jako by je na nože bral, všecko se to rozutíkalo a volalo: „Táto, mámo, čert, čert!“ Lidé vybíhali z chalup, ale každý hned zase hlavu schoval, křižoval se a dvěře zavíral. Petr zamířil

do hospody; hospodský i jeho žena stáli na záspi, když Petr vcházel do vrat. „Spaste duši, to je čert!“ Tak vykřikli oba, chtěli utíkat, ale v strachu a spěchu vrazili jeden do druhého, a oba na zem padli; než se zase sebrali, stál Petr u nich a smál se: „Pít mi dejte!“ poručil a šel do sednice. Ale hospodský se bál jíti za ním; teprv a když se trochu vzpamatoval a Petr neustále pít žádal, šel na stáj, kde vázal pasák seno, a zavolal ho dolů. Dal mu do ruky žbánek a řekl: „Jiříčku, dones ten žbánek piva do sednice, sedí tam ošklivě zarostlý člověk, ty se ho ale nemusíš bát.“

Jiříček vzal žbánek a šel, ale když otevřel dvěře a Petra zhlídl, upustil pivo na zem a dveřmi práskl, až se okna otřásly. „Hloupý kluku!“ řekl

zlostně hospodář, „jdi hned, kam tě posílám, sice dostaneš výprask a žbánek ti srazím na mzdě.“ Jiříček byl ubohý sirotek a sloužil hospodskému za stravu a tři zlaté ročně. I natočil třesoucí rukou opět piva, v duchu si vzpomněl na svého patrona a otevřel dvěře.

„Pojď jen, hochu!“ volal ho Petr, „já ti nic neudělám, jsem člověk jako ty.“

Těmi slovy uchlácholen dodal si Jiříček srdce a přikročil až k samému Petru, ale do očí se mu nepodíval a nohy se pod ním třásly jako osika. Petr se ho začal vyptávat, odkud je, u koho slouží a jak se má. Zprvu mu vypravoval Jiříček zajímavým hlasem svůj příběh, ale dál a dál se osmělil, zapomněl, že je u čerta, a bez bázně se na něho díval a povídal. Petr ho

litoval, že tolik zkusí, a poručil mu, aby sundal čepičku. Jiříček poslechl a Petr mu ji nasypal plničkou dukátů.

„A co počnu s tolika penězi?“ ptal se Jiřík, neznaje jich velkou cenu.

„Dělej s nimi, co chceš,“ odpověděl Petr.

„Já vím, co udělám, Kudrnovic a Bartošovic skotákům dám trochu, oni nemají ani boty ani kamizolu na zimu a často se mnou plakávají, to ostatní donesu panu kantorovi. Když mně matka umřela, povídal, že by si mne nechal a naučil mne psát a číst, kdyby jen neměl sám tolik dětí. Teď mu dám všecky ty peníze, a on mě naučí číst a psát, a já u něho zůstanu. Bude to dost, pane čerte?“

„Nebude-li, přidám ti.“

Jiřík skákal po sednici, a vyběhna

ven, všem lidem to ukazoval. Hospodský a hospodyně a ještě mnoho jiných, když to spatřili a od Jiříka slyšeli, jak s ním čert mluvil a že nemá ohnivý jazyk ani rohy, ulakomili se, dodali si smělosti a šli k čertu o peníze prosit. Ale Petr se k tomu neměl. Zůstal v hospodě přes noc. Sotva usnul, popadl ho někdo za ruku, a když prokoukl, poznal čerta, bývalého pána. „Vstaň a jdi do srubu, hospodský chce zabít sirotka skrze ty peníze.“

Petr vyskočil, otevřel dveře a vletěl do srubu, právě když chtěl hospodský do hocha nůž vrazit. Jak se ale ulekl, když viděl Petra před sebou stát.

„Ty hříšníku!“ křičel tento, „připrav se, půjdeš se mnou do pekla, kde se ve žhavém oleji vařit budeš.“

Hospodský omdlel a Petr ho odvlékl

do sednice; když přišel k sobě, klekl před Petrem a pro všechno na světě ho prosil, aby mu to odpustil, že se polepší.

Petr ale řekl: „Od té chvíle musíš Jiříka jako vlastního syna chovat; dej ho učit a dobře s ním nakládej. Pakli tak neučiníš, tu chvíli tě do pekla odnesu, neboť znám tvoje myšlenky a v okamžení se octnu u tebe, kdybych byl jakkoliv daleko.“ Hospodský slíbil všechno a také to držel, od té doby byl hodným člověkem a Jiříkovi pravým otcem.

Brzy se dověděl také kníže o Petrovi, že rozdává samé dukáty. I vzkázal mu, aby k němu přišel, ale Petr ho pozval k sobě a ptal se hospodského, co je za člověka.

„I což, náš kníže by nebyl nejhorší,

ale má dvě dcery po nebožce první paní, ty rozhazují hrůzu peněz, a chceli jim vyhovět, musí lid utiskovat, protože je tuze zadlužen. Druhá paní také již umřela, a zanechala dceru Angelinu, to je holka, nic jináče než jako anděl, tak libná, tak hodná, že by člověk pro ni do ohně skočil. Té aby se do smrti dobře vedlo, ale ty dvě kdyby chtěl čert vzít.“ Tak řekl hospodský, ale honem se plácl přes hubu, neboť zapomněl, že u něho stojí.

„Nic si z toho nedělej, vždyť já sám čert nejsem, ale jeho švagr.“ Hospodský si ale myslil, že to je skoro jedno.

Když kníže přijel, lekl se, vida ošklivého Petra, přece s ním ale jednal jako s největším pánem, zval ho k sobě do zámku a konečně ho prosil o nějaké

peníze. Petr řekl knížeti, že mu dá peněz, co bude chtít, svolí-li, aby si jednu z jeho dcer vybral. Kníže se zamyslel, konečně ale se zeptal, kterou by chtěl?

„Kteroukoliv,“ odpověděl Petr a slíbil, že se přijde na nevěstu podívat.

Kníže byl chytrý, neřekl dcerám ani slova, že peníze dostal, a když se ptaly, jaká to obluda ten čertův švagr a dal-li mu peníze, odpověděl jim takto: „Chcete-li zem udržet a mne šťastného učinit, musí jedna z vás jeho ženou být, jinak peníze nedostanem. Není sice tak ošklivý, a kdyby si vlasy a nehty ostříhal a trochu se umyl, byl by i hezký. Nedobudem-li peněz, tak mne vojsko opustí a lid se vzbouří.“

Starší dvě kněžny se zakohoutily, ústa ohrnuly a pyšně prohodily: „Z

nás dvou, otče, si žádná takovou obludu nevezme. My jsme knížecí dcery a nezahodíme se, kdyby i celá zem pojit měla.“

„A co počnu?“

„Otče, když v tom tvoje blaho a blaho celé země záleží, já se obětuji, a Bůh mi síly popřeje.“ Tak řekla tichým hlasem s bledou tváří Angelina, nejmladší dcera.

„Mé dobré dítě!“ pravil kníže a s pláčem políbil dceru svou. Sestry se jí vysmály a uštěpačnými slovy srdce její rozrývaly. „Kdyby to byl přece Lucifer, aspoň bys mohla být kněžnou, ale jeho švagrovou, to nestojí za to.“

Angelina raději odešla, by neslyšela bohaprázdnou rozprávku svých sester. Byly to tak prostopášné dívky, že jim nebylo daleko široko roveň. Druhý

den ráno přišel Petr do zámku; když ho starší sestry viděly, byly rády, že k sňatku nepřivolaly, ale Angelina náhle omdlela, a když ji přivedli k sobě, byla bílá a studená jako z mramoru. Kníže ji vedl sám k ženichovi, který si lehce pomyslí, proč se nevěsta tak třese a bledne, i řekl přívětivým hlasem: „Mohu věřit, krásná kněžno, že se vám nelíbím, ale nebojte se mne, však já budu hezčí, a milovat vás budu jako oko v hlavě.“

Angelina poslouchala ráda jeho příjemný hlas, ale když se na něho podívat musela, bylo jí, jak by po ní smrt sahala. Petr to dobře pozoroval, a proto se také dlouho nezdržel, dal otci peníze, mnoho-li jich žádal, umluvil s ním, že bude za osm dní svatba, a pak odkvapil. Ze zámku pospíchal do

lesíka a volal co hrdla měl na čerta. Ten ho sotva zaslechl, již stál u něho. „Co žádáš, švagře?“ ptal se.

„Abysi mne udělal, jakým jsem byl dříve; co bych z toho měl, že jsi mi pomohl ke knížecí nevěstě, když by nemohla na mne pohledět?“

„Pojď se mnou, švagříčku, za chvíli budeš jako výlupek.“

Chutě se Petr čerta chopil a ten ho odnesl bůh sám v do které země a postavil ho u malé studánky. „V té studánce se umej a budeš hezčí, než jsi byl kdykoliv předtím.“ Petr skočil do ní celý, a vylezl krásný jako panna. „Švagříčku, za ty peníze ti tak neděkuji, jako že jsi mne tak hezkého udělal. Teď mne bude mít Línka ráda.“ Samou blažeností padl čertu okolo krku a oba letěli do velkého města, kde

si Petr nakoupil krásného šatstva, kočárů, koní, najal sloužících a jako nějaký princ k nevěstě se vrátil.

Bylo to den před svatbou; nevěsta chodila po pokoji jako stín a se strachem pokukovala, jestli ženich nejede. Sestry byly z okna vyloženy, mluvily bezbožné řeči a čekaly, až věno přiveze. Tu jede celá řada vozů, koňů a lidstva, v čele ale překrásný kočár, v němž sedí skvostně přistrojený mladík. Vyskočí z vozu, běží nahoru, a když vejde do pokoje, vezme Angelinu za ruku a prosí za odpuštění, že ji tak dlouho trápil a v té příliš ošklivé postavě se jí okazoval. „Ale tím radší tě budu mít, moje Angelinko, protože vím, jak jsi předobrá.“

Že se Angelince hezký ženich líbil a

že mu nyní políbení neodepřela, to nemusím ani psát, každý to sám uhodne.

Sestry stály u okna jako přimrazené.

Najednou je vzal zezadu někdo vpolo, ony sebou trhly, ohlídly se a viděly mezi sebou čerta. „Jen se nelekejte, nevěsty spanilé, vždyť nejsem žádný poběhlík, jsemť já kníže sám. Co jsem řekl, Petře, že budeš mým švagrem! Vidíš, teď mám za jednu dvě.“ Tak řekl kníže pekelný a zmizel s bezbožnými sestrami.

Petr byl hodným, bohatým knížetem a Angelina byla matkou svým poddaným.

Kdo je hloupější?

Jednomu chalupníku nezůstalo z celého jmění nic více než slepice. Poslal ženu na trh, aby ji prodala.

„A zač?“ ptala se žena.

„No zač, co trh platí.“

Žena vzala slepici a šla. U města potkala jednoho sedláka. „Strejčku, kupte slepici!“ křičela na něho. „A zač má být?“

„No, co trh platí.“

„Trh platí groš.“

„No, tak je za groš.“

Sedlák dal ženě groš a ona mu dala slepici. Šla do města, koupila za krejcar pytlíček, za krejcar provázek a jeden krejcar dala do měšce. Potom si ho pověsila na hůl, vzala na rameno a šla domů. Chalupník dělal ukrutný

rámus, když mu žena stržený peníz přinesla. Ale pomalu se mu to v hlavě rozleželo a on pravil k ní: „Teď nebudeš bita; půjdu do světa, a nenajdu-li většího blázna, než ty jsi, pak tě teprv zbiju.“

Šel tedy do světa. Jednoho dne přijde do města, postaví se před zámek, z jehož oken se paní dívala, začne skákat a ruce i hlavu k nebi zdvihat. Paní se chvilku na něho dívá, ale potom pošle sloužícího, aby se zeptal, co ten člověk dělá?

„No, co dělám, chci do nebe. Já jsem se tam s jedním kamarádem pral a on mne srazil dolů. Teď nemohu najít díru do nebe.“

Sloužící běžel zpátky a od slova k slovu paní vše vyřídil. Paní si hned pro chalupníka poslala.

„Tys byl v nebi?“ ptala se ho, když k ní přišel. „Ovšem že byl, a zase tam půjdu,“ odpověděl chalupník.

„Neznáš tam mého synáčka?“

„A což bych ho neznal, on tam sedí na peci.“

„I bože, na peci? Nebyl bys tak dobrý, abys mu vzal s sebou tu těch tři sta zlatých a na šest tenkých košil a řekl mu, že tam brzy přijdu, ať si nestýská a žádnou nouzi netrpí?“

„Milerád to všechno vyřídím, jen mi to dejte.“

Paní mu dala peníze i plátno, a on šel do nebe. Za městem si sedl u plotu a zastrčil peníze i plátno do nohavic. Sotva sedlák odešel, přijel domů pán zámku; paní mu hned vypravovala, co poslala synáčkovi.

„O ty nepředložená ženo! Kdo to

jakživ slyšel, aby spadl někdo s nebe, a kdyby spadl, aby se tam zase dostal? Chytrá šelma tě ošidila.“

Paní povídala, jak ten člověk vypadal, a pán sedna na kůň, uháněl za ním.

Chalupník seděl ještě na tom samém místě; když viděl pána přijíždět, přikryl suchou hroudu svým ukrutánským kloboukem.

„Prosím vás, tatíku, neviděl jste jíti kolem nějakého člověka s uzlíkem?“ tázal se pán.

„Ba viděl, utíkal tamhle k lesu co mohl. Byl to zahraničák; to jsou šelmy. Cožpak udělal, milostpane?“ Milostpán se mu se vším svěřil.

„I toť je proklatá šelma, takovou paní ošálit! Ale vy jste celý uhnáný. Hledte, já bych se sám za ním pustil,

jen kdyby mně někdo tady poseděl. Mám tu vzácného ptáka pod kloboukem, nesu ho jednomu pánu darem do města a bojím se, aby mi neulítl.“

„Inu, já tu zůstanu chvíli sedět. Když toho zloděje znáte, bude vám snáze jej chytit,“ řekl pán, slezl s koně a podal ho chalupníkovi.

„Ale za to vás prosím, milostpane, abyste pod klobouk nesahal, pták by mohl vylítnout a já bych se naplatil.“

Pán sedl ke klobouku a milý chalupník se vyšvihl na koníka a jel s dary domů. Chvíli seděl milostpán a čekal, ale když čas ucházel a člověk se ještě nevracel, tu se mu to znechutilo. Myslí si, že vezme ptáka s kloboukem domů a chalupník že si může potom pro to do zámku přijíti. I pozdvihne

zlehounka klobouk, strčí pod něj ruku a lap! vytáhne suchou hroudu. – Proklínaje šibala věčně věkův přijde domů a nabere notného posměchu. Chalupník ale, když se k vesnici přibližoval, zdaleka už na ženu křičel: „Nic se neboj, ženo! Již tě nezbiju. Našel jsem ještě hloupější lidi, než jsi ty.“

Chytrá horákyně

Byli dva bratři. Jeden z nich byl bohatý statkář, neměl žádných dětí a byl tuze lakomý. Druhý, chudý chalupník, měl jedinou dceru a byl příliš dobrý. Když šlo děvčeti na dvanáctý rok, dal ji k bratru za husopasku. Dvě leta sloužila za stravu, po dvou letech sesílila a nastoupila za děvku.

„Služ jen, Manko (Marie), spravedlivě,“ řekl jí strýc, „až vystoupíš, dám ti místo mzdy jalovici. Právě mám čtyrnedělní tele, to dochovám, a tobě to bude jistě milejší než peníze.“

„To víte,“ odpověděla Manka a od té chvíle byla do práce jako oheň a krejcaru strýci neumařila. Ale strýc byl

šelma. Manka sloužila tři leta spravedlivě a bez reptání, otec ale churavěl a stárnul, a ona musela domů. Žádala tedy jalovici, z které už byla hodná kráva. Tu obrátil milý strýc kolečka, řka kdesi cosi, že jí tolik nedá, že jí to neslíbil, a chtěl ubohou Mapku několika groši odbýti. Ta však nebyla tak hloupá, aby byla peníze přijala, ale doma s pláčem otci všechno povídala, usilujíc, aby šel k panu prokurátorovi žalovat. Otec jsa zlostí popuzen na nesvědomitého bratra, šel bez meškání clo města a žalobu přednesl. Pan prokurátor ho vyslechl a poslal pro sedláka. Sedlák ale dobře tušil, jestli to pan prokurátor nějak nespraví, že musí jalovici dát, protože hleděl, jak by ho na svou stranu dostal. Pan prokurátor byl v rozpacích. Bohatého

by si nerad byl rozhněval, a chudý měl přece právo na své straně. Rozsoudil tedy chytrým způsobem. Zavolal si každého zvlášť a dal jim hádačky: „Co je nejbystřejšího, co je nejsladšího a co nejbohatšího?“ s tím doložením, kdo to uhodne, že dostane jalovici.

Mrzuti odešli bratři domů, celou cestu rozvažující, co by to asi bylo, ale ani jeden ani druhý nemohl se pravdy domakat.

„No jak?“ ptala se žena bohatého sedláka, když přišel domů.

„Čert aby ty soudy vzal, teď jsem v bryndě,“ řekl sedlák a hodil tchořovkou o stůl.

„No a proč, co se ti stalo, prohrál jsi?“

„Co prohrál! Neprohrál, ale co nejspíše teprv prohraju. Prokurátor

mně dal hádačku: Co je nejbystřejšího, co nejsladšího a co nejbohatšího? Jestli to uhodnu, zachovám jalovici.“

„To jsou věci s hádačkou. Já ji sama uhodnu. Což by mohlo býti bystřejšího nad našeho černého špicla, co sladšího nad náš sud medu, co bohatšího nad naši truhlu tolarů?“

„Dobře máš, ženo, tys to uhodla, jalovice je naše.“ Tak se uspokojil milý sedlák a nechal si chutnat, co mu žena přistrojila.

Chalupník přišel domů celý smutný, pověsil klobúk na hřeb a sedl za stůl.

„No jak jste pořídil, táto?“ ptala se Manka.

„Ba pořídil. Jsou to páni, ti by člověka div nezbláznili.“

„Nu a co, povídejte pak.“

Táta povídal, co mu pan prokurátor

uložil.

„Nu a co víc? To já sama uhodnu, jen nebude smuten, ráno vám to povím.“

Chalupník ale proto přece celičkou noc oka nezamhouřil. Ráno přijde Manka do sednice a povídá: „Až se vás bude prokurátor ptát, řekněte, nejsladší že je spaní, nejbystřejší že je oko a nejbohatší že je zem, z níž všecko pochází. Ale to vám pravím, ať neříkáte, od koho jste se to dověděl.“ Chalupník šel k panu prokurátorovi, žádostiv, zdali ta odpověď bude dobrá.

Nejdříve zavolal prokurátor sedláka a ptal se ho na rozluštění hádaček.

„Inu, já myslím,“ odpověděl sedlák, „že nemůže býti nic bystřejšího nad mého špicla, který všecko vyčmuchá a vyslídí, nic sladšího nad můj sud

među, který již čtyry leta leží, nic bohatšího než moje truhla tolarů.“

„Milý sedláku,“ řekl pan prokurátor a pokrčil rameny, „to se mi nezdá, ale vyslechnu, s jakou bratr přišel.“

„Milostivý pane, já myslím, nejbystřejší že je oko, které mžikem všecko přehlídne, nejsladší že je spaní, neboť ať je člověk jak chce zarmoucen a utrmácen, když spí, neví o ničem a někdy se i ve snu potěší, a nejbohatší že je zem, z níž všecko naše bohatství pochází.“

„Tys uhodl, a dostaneš jalovici. Ale pověz mi, kdo ti to řekl, neboť vím, že se to z tvé hlavy neurodilo.“

Dlouho nechtěl chalupník povědět, ale když pán na něho usiloval, spletl se a vyjel s barvou ven.

„Dobře tedy, když je tvá dcera tak

chytrá, ať přijde zejtra ke mně, ale ať to není ani ve dne ani v noci, ani ustrojená ani nahá, ani pěšky ani na voze.“

To byl chalupníkovi zase kámen na srdce.

„Milá Manko!“ řekl, přijda domů, „tys to pěkně spravila, prokurátor nechtěl věřit, že to mám ze své hlavy, já musel povědět, co jsem věděl, a nyní máš k němu přijít, ale nemá to být ani ve dne ani v noci, nemáš být ani nahá ani ustrojená a nemáš přijít ani pěšky ani na voze.“

„Nu, to je toho, jen nechte, však já to vyvedu.“

O dvou hodinách s půlnoci Manka vstala, vzala režný, velmi řídký žok, oblékla ho na sebe, na jednu nohu vzala punčochu, na druhou na boso

střevíc, a když bylo ke třetí hodině, mezi dnem a nocí, sedla na kozu a napolo pěšky, napolo po jezdecku do města se dostala. Pan prokurátor se koukal z okna a chytrou horákyni již očekával. Vida, že tak dobře svou úlohu provedla, vešel jí naproti a pravil: „Nyní vidím, že jsi vtipné děvče, chceš-li, vezmu si tě za ženu.“

„Proč ne, chci,“ odpověděla Manka, přeměříc pana prokurátora od hlavy k patě. Ženich si vzal hezkou nevěstu pod paždí a vedl ji do pokoje. Nato poslal pro tátu, pro krejčíře a dal ušít šaty pro nastávající paní prokurátorovou.

Den před svatbou přikázal ženich nevěstě, aby se nikdy do jeho věcí nepletla, do žádného soudu ani do čeho jiného, sice že se musí tu chvíli k

otci navrátit.

„Učiním po tvé vůli,“ odpověděla nevěsta.

Druhý den byla svatba, a z Manky se stala velká paní. Než ona se dobře do všeho hodila, ke každému byla vlídná a manžela svého milovala, za to ji také každý měl u veliké vážnosti. Jedenkrátě přišli k panu prokurátorovi dva sedláci, jeden měl hřebce, druhý kobylu. Oba koně ale měli dohromady. Když kobyla dostala hříbě, nastala otázka, komu náleží. Sedlák, co měl hřebce, tvrdil, že vším právem jemu hříbě patří, sedlák, jemuž kobyla patřila, dokazoval, že má k hříběti ještě větší právo. Tak se hádali, až se dostali k panu prokurátorovi. Sedlák, jehož byl hřebec, měl velké bohatství, i dal panu prokurátorovi dobré slovo po

stráně, a hřebec dostal hříbě.

Zatím ale paní prokurátorová všecko ve vedlejším pokoji přeslechla; i nelíbil se jí nespravedlivý rozsudek pana manžela. Když vyšel chudší sedlák ven, zakývala na něho a pravila mu stranou: „Vy hloupý, pročpak jste se nechal tak opálit? Kdopak to jakživ slyšel, aby měl hřebec hříbě?“

„Inu, jáť ovšem myslím, že se mi velká křivda stala, ale když to milostpán tak spravil, co mám dělat?“

„Věřím vám, ale poslechněte, co vám řeknu, pod tou výminkou, jestli se žádný nedoví, kdo vám tu radu dal. Zjutra okolo poledne vezměte síti, vylezte na Skarman (vrch blíže Domažlic) a dělejte, jako byste chytal ryby. Můj muž půjde s několika pány v tu dobu okolo. Až vás uhlídají, budou

se vás ptát, co tam děláte, vy jim odpovězte: když mohou míti hřebci hříbata, že mohou také na vrchu ryby růsti.“

Sedlák se paní poděkoval a slíbil, že se dle rady zachová. Druhý den si vyšel pan prokurátor s několika pány na lov. Tu vidí již zdaleka na Skarmanu sedláka sítě roztahovat. Pustili se všickni do smíchu, a přišedše až k samému vrchu, ptali se sedláka, co na vrchu dělá?

„Chytám ryby,“ odpověděl sedlák.

„Ty bláznový!“ křičel pan prokurátor, „kdo to jakživ slyšel, aby na vrchu ryby rostly?“

„Když mohou míti hřebci hříbata, mohou také na vrchu ryby růst,“ odpověděl sedlák.

Pan prokurátor zůstal jako pivoňka;

hned si ale zavolaal sedláka dolů, vzal ho na stranu a řekl: „To hříbě je tvoje, ale dříve mi povíš, kdo ti tu radu dal.“

Sedlák zapíral co mohl, ale konečně přece paní prokurátorovou vyzradil.

Navečer přijde pan prokurátor domů, ale paní si ani nevšímáje chodí po pokoji, nemluví ani slova a na žádnou otázku neodpovídá. Paní si hned pomyslila, jaký škvor mu v mozku vrtá, nicméně trpělivě očekávala, k jakému konci se to schýlí.

Po hodné chvíli zůstal pan manžel se zamračenou tváří před ní stát a pravil: „Víš-li pak, co jsem ti před svatbou přikazoval?“

„Vím to, vím.“

„Pročpak jsi tedy sedlákovi radila?“

„Protože nespravedlnost snést nemohu. Ubohý sedlák byl ošizen.“

„Aťsi byl ošizen, nebo ne, tobě do toho nic nebylo. Nyní se navrať, odkud jsi přišla; abys však neřekla, že jsem i s tebou nespravedlivě naložil, dovolím ti odtud vzíti; co tobě nejmilejšího.“

„Děkuji, milý muži, za tvou dobrotu, a když jinak býti nemůže, poslechnu. Dovol, abych ještě naposled s tebou povečeřela, a to tak vesele, jako by se nebylo pranic mezi námi událo.“

Manka běžela hned do kuchyně, dala dobrou večeři přistrojit a to nejlepší víno uchystat.

Když byly jídla na stole, sedli oba za stůl, jedli, pili a hovořili jako o hodách. Paní připíjela panu manželu dost a dost, a když viděla, že je trochu zpitý, poručila služebníkovi, aby jí ještě tu nalitou sklenici vína podal.

„Milý muži! Tu sklenici vína vypí na moje zdraví a na rozloučenou. Jak to učiníš, půjdu domů.“

Pan manžel vzal víno a jedním lokem je vypil na zdraví manželčino; ale již ledva jazykem vládnul. Po chvílce mu hlava sklesla a on tvrdě usnul. Paní všecko zamkla, služebníci pána uložili, potom ho vzali i s postelí na ramena a šli za paní. Otec spínal ruce, vida pozdě v noci podivný průvod k chalupě přicházet. Teprv když mu dcera všecko vysvětlila, byl spokojen.

Slunce stálo hezky vysoko, když se pan prokurátor probudil. Kouká, mne si oči, a nemůže se zpatmatovat, co se to s ním stalo. Tu vejde do dveří jeho paní ve sprosté, ale čisté selské sukni, s černým čepcem na hlavě. „Ty jsi tu

ještě?“ ptá se jí.

„Nu, proč bych nebyla? Vždyť jsem doma.“ „A co já tu dělám?“

„Což jsi mně nedovolil, abych si vzala s sebou, co mi je nejmilejšího, tys mi nejmilejší, tedy jsem si vzala tebe.“

Pan prokurátor se dal do smíchu, řka: „Budiž ti odpuštěno! Vidím však patrně, že jsi nade mne chytřejší, protože budeš také od dnešního dne ty soudit, a ne já.“

Paní prokurátorová byla tomu ráda, a od toho dne soudila ona, a bylo všude dobře.

Strejček Příhoda

Jeden chalupník byl tuze chudý a nevěděl, jak si má k penězům pomoci. I nedal mu čert dobře dělat, šel a ukradl na zámku pokladnici se všemi penězi. V noci si je přinesl domů, a aby mu žádný na ně nepřišel, vyndal práh a pod něj je položil. Žena se na něho dívala a ptala se ho, kdo mu tolik peněz dal? Ale on věděl, že má hloupou ženu, a tak jí neřekl nic, že je ukradl, nýbrž jen že nejsou jeho. „Nu, a proč je zakopáváš?“

„Pro strýce Příhodu,“ odpověděl chalupník. Ráno si něco peněz vzal, řekl ženě, aby o tom nikomu nepovídala, a šel do města. Na zámku byl ráno křik, všickni šli zloději na stopu, ale nemohli se ničeho domakat.

Bylo to k poledni, selka seděla venku a předla. Tu jede kolem pán na koni; jak ho viděla, myslila si, že to bude nejspíše ten strýc Příhoda, i volá na něho: „Pane, pane, neříkají vám Příhoda?“

„Proč se ptáte?“ pravil s podivením jezdec.

„Já myslila, že jste ten strýc Příhoda a že si jedete pro ty peníze, co můj Honza pod práh zakopal.“

Jezdec slyšel již o krádeži, ihned mu to napadlo, a on řekl selce, že se jmenuje Příhoda.

„Nu, tak pojďte a vezměte si je, máte je schované.“

Jezdec slezl, selka mu odundala práh, on peníze vzal a jel s nimi přímo k zámku. Tam když je poznali, hned šli s pouty pro chalupníka. Ale žena

řekla, že se ještě nevrátil, ale až přijde, že ho tam pošle.

V noci přišel muž domů, a když mu žena s potěšením vypravovala, že peníze strýci Příhodovi odevzdala, dostal takovou zlost, že by ji byl hnedle zabil. Chvíli chodil po sednici a přemýšlel, jak by se trestu zbavil. Najednou mu něco napadlo, i řekl ženě:

„Teď poslouchej, ty motyko hloupá! Slyšel jsem ve městě, že bude dnes v noci potopa světa, kdo se neschová, ten se utopí. Já vylezu na střechu.“

„A kam mám já vylézt?“ ptala se s plačky selka.

„Jdi do kuchyňky, já zadělám každou díрку, a nepříjde-li voda až na střechu, tak ti nebude nic.“

Selka tam vlezla, a muž zandal

každou skulinu, aby tam voda nemohla. Potom si přistavil ke střeše žebřík a komínem lil dolů do kuchyně vodu. Zprvu se žena modlila, ale čím dál jí voda šla, tím více jí bylo ouzko, a konečně zaslechl muž temný křik: „Utopím se, pomoz, Honzo, mám vody po krk.“ Honza přestal lít, šel ke kuchyňce a tiše udělal malý průchod, aby voda ubíhala. Skoro do božího rána stála selka v kuchyni, potom jí muž otevřel, všecko se uklidilo, a on řekl: „Až sem ti páni přijdou, můžeš říci, že byla potopa světa.“ Když ouředníci přišli, nechtěl se Honza k ničemu přiznat, řka, že nebyl doma, že je žena blázen, kdo ví, kterak tam peníze přišly. Zavolali ženu a ptali se, kdy muž peníze zakopával.

„Před potopou světa,“ odpověděla

žena a pevně na tom stála.

Když s ní nemohli páni ničeho svést a muž zapíral, nechali to být, a tak ušel Honza trestu.

Devět křížů

Mezi vesnicí Hertinou a Valešnicí v králohradeckém kraji, na náchodském panství stojí v lese devět křížů, o nichž jsem následující pověst z úst jedné prastaré babičky slyšela.

Před dávnými časy byl v Litoboři hrad, jemuž na Túrině říkali. Tam byl panošem mladík, Heřman jménem, jehož matka též v hradě bydlela. Měl v Svatoňovicích milenku, bohaté a krásné děvče, o niž se však ještě jeden ucházel. Děvče ale mělo Heřmana rádo, a že hodný a správný hoch byl, neměl otec její nic proti tomu, by si ji vzal.

Jak dostal slovo, určil se ihned svatební den (tenkrát to mohlo být třeba tu samou chvíli, an žádného

dlouhého vyjednávání ani ohlášek potřeba nebylo). Od té doby ale byl Heřman truchlivý, a ani matka ani milá se příčinu dovědět nemohly.

Den před svatbou vyšel Heřman podvečer na zelenou louku a sedl pod dub. Tu přišla za ním jeho matka a přinesla mu tři růžové jablka. „Tu máš, Heřmánku, pochutnej si a pak mi pověz, proč jsi tak smutný?“

„Má zlatá mamičko, jakpak nemám býti smutný, když mě zítra, až na svatbu pojedu, v lese zabijou.“

„Probůh, synu, co to mluvíš, kdo ti to řekl?“

„Žádný mně to neřekl, ale já to vím.“

Všemožně se matka přičinila, by mu tu myšlenku vymluvila, ale on zůstal při svém. Ráno když na koně sedala ze dvora vyjeti chtěl, nemohl koně ven

připravit, vzpínal se, kousal a živou mocí ven nechtěl. „Ach, to je zlé znamení,“ zavzdechla matka a s sepjatýma rukama syna prosila, by nikam nejezdil a svatbu odložil.

„To nemůže být, má milá matičko; já musím jeti, buďte tady s Pánembohem!“ a pobodnuv ostře koně, vyjel ze vrat. Matka ale ouzkosti plná, poslala za ním. Bylo však již pozdě, mrtvého přinesli již mladého ženicha nazpátek; devíti noži probodaného našli jej v lese. (Slyšela jsem také, že jich osm s ním jelo a že všickni padli.) Kdo jej zabil, nevěděl žádný, každý však myslil, že to jeho sok. Tu bědovala matka a vlasy z hlavy sobě trhala, ubohého Heřmana ale více nevzkřísila. I chystala se nevěstu osiřelou uctít, kterou s ouzkostí

očekávala.

Zatím syna umyli, do bílých šatů zaobalili a do komory na prkno Jakmile nevěsta přijela, ptala se hned matky, proč ženich pro ni nepřišel a kde je? Matka jej vymluvila, že ho pán někam nakvap odeslal, že si však popílí, by jen za stůl sedli. Když za stůl sedli, začali ženichovi první hrana zvonit; nevěsta sebou trhla a ptala se družičky: „Pověz mně, má milá družičko, komu to v hrana zvoní?“

„Umřel pasák ze vsi,“ odpověděla družička.

Když byli v polou oběda, zvonili po druhé v hrana, a nevěsta ouzkostně mládka se ptala: „Povězte mi, můj milý mládku, komu to tak smutně v hrana zvoní?“

„Stará žena ve vsi umřela,“

odpověděl mládek.

Když dojídali, zvonili po třetí v hrana. Tu nevěsta vyskočila a běžela k Heřmanově matce. „Povězte mi, má zlatá matičko, komu to tak smutně v hrana zvoní? Tak smutně, že mi srdce div nepukne.“

„Pukne ti, pukne, ty ubohá nevěsto, až ti ukážu, komu to tak smutně v hrana zvoní.“ Tak řekla matka a plačíc vedla ubohou nevěstu do komory, kde v bílé plachtě zaobalen ženich ležel. Když nevěsta ženicha mrtvého spatřila, běžela zpátky, popadla nůž a do sebe ho vrazila. Vložili je do jednoho hrobu. V lese na tom místě, kde Heřmana devíti noži zavražděného našli, postavili na památku devět křížů; stojí tam podnes, jsou-li to ale ty samé, nevím.

Božena Němcová

Národní báchorky a pověsti I

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.1 z 30. 8. 2012